E.G. SCOTT

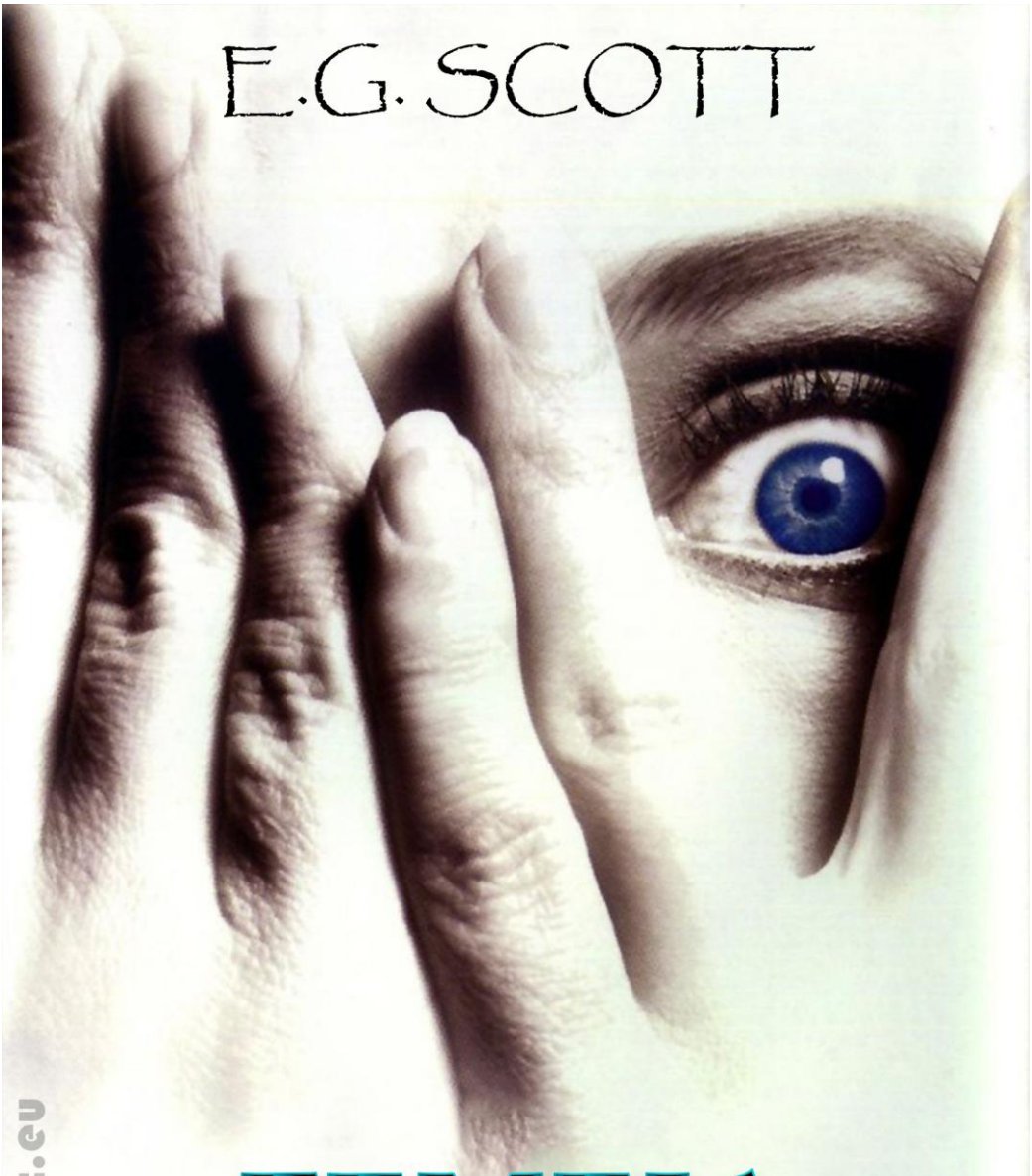

# FEMEIA ASCUNSĂ

virtual-project.eu

E.G. SCOTT

# FEMEIA ASCUNSĂ

Original: *The Woman Inside* (2019)

Traducere din engleză și note de:
CORNELIA MARINESCU

virtual-project.eu

3
TREI
2019

# Prolog

Îmi trimite un zâmbet de milioane şi, pe urmă, se urcă în BMW-ul lui roşu-sângeriu. Maşina începe să toarcă şi zgomotul pietrişului strivit sub roţi îmi aduce aminte de prima oară când am fost adusă aici. Fusese cu totul altă poveste. Eram sortită să nu mai scap de aici.

În noaptea aceea, m-am bizuit pe restul simţurilor mele, pentru că nu puteam să văd unde mă duce. Vântul uşor care sufla printre arbori putea la fel de bine să fi fost oceanul ascuns în beznă; era un miros pătrunzător – amestec de pin şi sare. Inima îmi încremenise când am simţit că maşina încetineşte şi am auzit scrâşnetul pietrelor sub pneuri. Habar nu aveam cum se va schimba viaţa mea, odată ce ne vom fi oprit.

Sunetul prietenos al claxonului mă aduce înapoi în prezent, stând aici, în faţa casei. Îi fac cu mâna, şi piatra galben-canar, de trei carate, de pe degetul meu sclipeşte în soarele amiezii. Maşina accelerează, azvârlind în aer un val de pietricele netede. Mai întoarce o ultimă dată capul spre mine şi îmi face cu ochiul. De pe scaunul şoferului, profilul lui frumos devine tot mai şters pe măsură ce se îndepărtează, până ce dispare cu totul. Sper să nu fie ultima dată când îl văd.

Păşesc peste prag şi zâmbesc, lăsând dincolo de uşa închisă restul universului. Atât de multe lucruri s-au întâmplat până să ajung la această fază din noua mea viaţă. Acum, aici este casa mea.

Încerc să absorb măreţia care se desfăşoară dinaintea mea. Tot ce s-a construit în jurul plăcii reci pe care zăcusem în noaptea aceea, aproape moartă, este în total contrast cu ceea ce mă înconjoară acum. Şemineul de piatră, cu deschidere dublă, se înalţă până la tavan şi dincolo de el, tăindu-ţi respiraţia. Nenumăratele ferestre amplasate de jur-împrejur creează un minunat efect de prismă pe pardoseala din lemn. Mă opresc câteva minute în capătul coridorului şi mă las pătrunsă de tot ce mă înconjoară. Etajul cu plan deschis seamănă cu un cafas[1], iar galeria, cu un amvon.

Trec dintr-o încăpere în alta, asimilând încet fiecare detaliu. Am flashbackuri de data trecută când am stat aici, în beznă şi cu dureri atroce, îndoindu-mă că voi supravieţui. Fiecare centimetru are acum un sens nou. Îmi plimb mâinile cu grijă peste lemnul nobil, peste piatră şi granit şi mă descalţ, ca să simt sub tălpi diferitele texturi.

Trec pe lângă uşa care dă în pivniţă, conştientă că s-ar putea să se mai

[1] Balcon unde cântă corul într-o biserică.

scurgă mult timp înainte să pot coborî acele trepte, fără să mă gândesc la prima oară când le-am urcat, pe întuneric. Sunt, însă, recunoscătoare că acum am revenit şi, în plus, aşa cum mi-am dorit. Am decis să las încuiate acolo, jos, toate lucrurile sumbre. Acum este momentul unor noi începuturi.

În aer persistă mirosul produselor de curăţare de tip industrial, dar orice altă dovadă a ceea ce s-a petrecut aici a fost ştearsă. Nu-mi pasă. Îmi aminteşte doar cât de mult m-am luptat. Casa în jurul meu e tăcută. Liniştită. Simt o emoţie nouă, dobândită după grele bătălii, o fericire calmă, care îmi pluteşte undeva, între inimă şi gât.

Paul este pretutindeni. În pardoseala din lemn de cireş şi în bârnele de brad de sus. E în fereastra mare, care domină întreaga latură din spate a casei şi care se deschide spre un pâlc des de copaci şi spre cer. Simt o rană adâncă la gândul că această locuinţă nu a fost construită pentru mine. Dar a fost făcută cu dragoste. Şi cu disperare.

Închid ochii şi îmi imaginez prima mea noapte aici. Zgomotul maşinii lui, încetinind. Întunericul. Cum am fost aruncată deoparte şi apoi regăsită. O şansă nouă să am tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

Chiar şi cele mai întunecoase drumuri ne scot la lumină, într-un final.

# PARTEA ÎNTÂI

## Unu

## REBECCA

*DUPĂ*

Duff ne anunţă prezenţa lor cu puţin timp înainte să se audă soneria.

Paul se smulge ca fulgerul din încolăceala trupurilor noastre goale şi se repede să-şi pună şortul sport şi un tricou. Eu rămân nemişcată sub aşternuturile răcoroase, cu spatele spre el. Cu tot amestecul de frustrare şi dezamăgire, mă sărută totuşi iute, înainte de a coborî scările şi de a-i întâmpina pe intruşii care ne-au stricat partida de sex matinal.

Cu inima bătându-mi puternic, îmi trag o cămaşă de noapte peste trupul gol. Aştept să se mute cu toţii în bucătărie – urmaţi cu elan de Duff, câinele nostru de rasă Newfoundland, ale cărui gheare ţăcăne pe pardoseala de lemn şi gresie –, şi abia apoi mă apropii de capătul scării. Sunt ferită vederii, dar pot să le aud întrebările şi, desigur, şi răspunsurile lui Paul, date cu calm.

Aştept momentul propice ca să mă alătur lor şi, la fiecare treaptă pe care o cobor, îmi repet o mantră. *N-o să ne prindă. N-o să ne prindă. N-o să ne prindă. O să scăpăm cu bine.*

Nici prin cap nu-mi trece că apariţia celor doi detectivi la uşa noastră va fi partea cea mai uşoară a zilei de azi.

* * *

Îmi câştig existenţa din promovarea de medicamente.

Sunt plătită ridicol de bine pentru asta. Mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani făcând cunoştinţă cu medici şi cu ceea ce le este necesar, ca să-şi facă pacienţii să se simtă mai bine. Ştiu cum să discut cu ei, în aşa fel încât să le las senzaţia că sunt superiori, dar, în acelaşi timp, să aibă încredere în ceea ce spun şi să vrea ceea ce vând eu. Sunt în stare să fac o adevărată poezie din efectele secundare şi din denumirile medicamentelor. În doar câteva minute pot să spun care dintre pilule va avea acţiunea perfectă asupra fiecărei persoane pe care o întâlnesc. Şi, mai ales, ştiu care este combinaţia chimică de cel mai mare efect în cazul meu. Cunoaşterea de sine este importantă.

E trecut de ora nouă când ajung, în sfârşit, la birou şi evenimentele dimineţii deja m-au zdruncinat. Sunt destul de sigură că am fost amândoi cât se poate de stăpâni pe noi, dar tot mă bântuie îndoiala şi neliniştea. Ca să-mi recapăt într-o oarecare măsură liniştea, mi-am mai administrat o pilulă de calmare în drum spre slujbă.

Luminiţa roşie a telefonului clipeşte ameninţător. Mark mi-a trimis deja un e-mail în care mă chema la el în birou şi aproape simultan am primit de la el şi un mesaj pe telefon în care repetă aceeaşi solicitare. Îmi ridic privirea şi îl văd stând în pragul biroului său, cu obişnuita cafea de la Starbucks în mână. Pe pahar scrie „MARV", cu litere cursive şi grăbite, iar pe mine mă umflă râsul, în ciuda felului în care se arată a fi ziua de azi, până acum. În cealaltă mână, Mark ţine recuzita lui obişnuită, un trabuc cubanez neaprins, pe care o să-l molfăie din când în când şi o să-l băloşească toată ziua, până ce o să-l poată fuma, în tihna căminului său. Expresia de pe faţa lui e una mai degrabă serioasă decât arogantă, şi asta este ceva neobişnuit. Mă cheamă la el cu o mişcare a mâinii şi face stânga împrejur pe călcâiele pantofilor Gucci. Ştiu eu pe cineva căruia i-ar prinde bine un Xanax. Nu pot să-l condamn, totuşi. Tocmai am aflat că şi el are probleme acasă.

Îl privesc şi ridic din sprâncene, apoi îmi pun lucrurile pe scaunul meu. Încerc să nu dau prea mare atenţie privirilor ostentative ale colegilor de serviciu. Majoritatea dintre ei sunt sub influenţa pastilelor, de la Alprazolam la Zoloft, dar sunt destui cei cărora le-aş recomanda o mărire a dozei. E vorba despre un grup de oameni cât se poate de nefericiţi, dacă avem în vedere numărul mare al potenţiatorilor de stare la care avem acces.

Îmi înăbuş senzaţia crescândă de spaimă, care a început odată cu apariţia musafirilor nepoftiţi, de azi dimineaţă, şi mă îmbărbătez cu o jumătate de Oxy pe care mi-o azvârl în gură şi o înghit cu cafea. Întotdeauna simplă. Lactatele şi zahărul te omoară. Mă îndrept către biroul lui Mark.

— Rebecca, ia loc.

Devine imediat evident că nu va închide uşa, aşa cum făcea săptămânile trecute, când spaţiul deschis se golea de lume şi el încerca să mă convingă de virtuţile „magice" ale sticlei de votcă din biroul lui, despre care se ştia că transformă deciziile proaste în „unele irezistibile" (cum ar fi scoaterea frenetică a hainelor). Din nefericire pentru el, eu nu cred în magie şi atât Mark, cât şi votca îmi fac greaţă. Dar, după dispariţia Sashei, devenise mai insistent, iar rata alarmantă cu care mie îmi creşte nevoia şi diminuarea stocurilor mă fac să-mi fie tot mai greu să-l refuz.

— Mark, zic eu şi îi trimit cel mai timid surâs pe care pot să-l scot, răsucindu-mi pe deget o buclă de păr. De ce eşti aşa de sobru?

Nu pare amuzat. E chiar furios. Şi ştiu bine de ce.

Nevastă-sa, despre care crezuse că l-a părăsit fără o vorbă, în urmă cu trei săptămâni, se pare că a dispărut, de fapt; posibil nu de bunăvoie. Încă nu mi-e clar dacă ştie că poliţia m-a informat deja despre acest lucru. Dacă Sasha şi cu mine am fi fost cu adevărat prietene, şi nu doar ne-am fi prefăcut, poate că aş fi avut vreun indiciu despre unde ar putea să fie. Nu pot spune sigur dacă le-aş fi împărtăşit sau nu detectivilor de azi dimineaţă o astfel de informaţie privilegiată. Dar cu certitudine nu le-aş fi mărturisit, lui Paul sau celor de la poliţie, că nu-mi pasă de dispariţia ei nici cât negru sub unghie.

Pe chipul lui Mark se citeşte ceva ce seamănă cu îngrijorarea, dar îşi descreţeşte repede fruntea. Nu despre asta vrea să discute cu mine. Sunt puţin surprinsă că el continuă să vină la birou, în mijlocul anchetei, dar presupun că rutina îl liniştește. Înţeleg nevoia de predictibilitate din timpul unei crize. Paul şi cu mine facem exact la fel.

Aş vrea să-mi pară rău pentru Mark, numai că ştiu ce soţ groaznic este. Am auzit-o destul de des pe Sasha vorbind despre apatia lui, în vestiarul sălii de sport unde făceam bicicletă, şi am auzit o grămadă de zvonuri despre infidelităţile lui, vehiculate între alveolele de lucru, despărţite doar de nişte paravane. De ani de zile, am tot auzit, frecvent şi chiar din gura lui, cele mai slabe replici de agăţat.

Mă gândesc dacă să-i spun despre vizitatorii mei din pragul dimineţii, dar decid să mă abţin. Soarbe din cafea, căzut pe gânduri. Chipul i se întunecă.

— Rebecca, nu mai pot să-ţi ţin partea. Oamenii au început să pună întrebări. Cineva i-a vândut conducerii un pont anonim, cum că relaţia noastră este „îndoielnică”. Şi acum dobitocii de la resurse umane mă presează în fel şi chip. Nu ştiu cu cine ai vorbit, dar a fost o prostie monumentală. În situaţia actuală, nu tu, ci eu o să ajung să-mi pierd slujba, din pricina unor glume tâmpite. Şi mai sunt şi speculaţiile referitoare la accesul tău la mostrele de medicamente.

Mi-a luat câteva clipe pentru ca neuronii creierului meu, loviţi de panică, să-şi activeze conexiunile. Urmele analgezicului de azi dimineaţă mă fac să fiu puţin paranoică şi dezorientată. Nu sunt sigură cum ar trebui să reacţionez, aşa că dau din cap şi îi imit aerul serios.

— Eşti un reprezentant de vânzări nemaipomenit sau, mai bine zis, erai un reprezentant nemaipomenit. Dar ai devenit delăsătoare şi, sincer, faci compania de râs. Înţeleg că îţi place să te faci praf, şi mie îmi place să mă fac praştie, dar tu ai luat prea mult din mostre şi lumea a început să observe.

La dracu’. Mi-a picat fisa ce înseamnă toate astea. În mod stupid, dinaintea ochilor îmi apare nevastă-sa, Sasha, pedalând ca de frica morţii lângă mine, la sală, acolo unde era în fiece dimineaţă, indiferent de vreme, până când n-a mai fost.

— Nu am luat nimic altceva, în afară de ceea ce mi-ai dat tu. Pe bune.

E o minciună, bineînţeles.

— Te-ai lăsat pe tânjală. Sunt luni de zile de când te porţi ciudat. Zău, Rebecca, ştii mai bine ca oricine că toate rahaturile astea au efecte secundare nasoale. Ai luat prea multe. Ăsta e comportament de novice. Şi, să fim serioşi, eşti deja puţin cam prea bătrână ca să fii în continuare reprezentant de vânzări.

E stilul lui Mark să răsucească cuţitul în rană. Nu se poate abţine. Spatele îmi devine ţeapăn.

— Mark, ştii bine câţi bani am făcut pentru compania asta şi câţi bani am scutit...

— Te rog, Rebecca. În clipa de faţă tu eşti cea mai mică dintre problemele mele. N-o să complic lucrurile. Eşti pusă pe liber. Poţi să o faci demn şi să îţi dai demisia, să pleci imediat şi să nu mai atragi atenţia asupra ta. Sau pot să fac o plângere oficială despre cât de adânc ţi-ai băgat mâna în mostre şi asta va atrage o nedorită atenţie asupra ta. Eu pot să te scap de cei de la resurse umane, dacă nu faci tapaj prea mare. Consider că e în interesul tău să-ţi păstrezi demnitatea neştirbită, nu crezi?

E în interesul *lui* să demisionez. Dacă mă dă afară, ştie că pot să arunc totul în cârca lui şi să le spun celor de la Resurse despre „glumele tâmpite" pe care le-a făcut. Mai rău chiar, pot să le spun ceea ce ştiu despre îndoielnica lui relaţie cu adevărul, în legătură cu un anume proces cu medicamente, încheiat catastrofal. Am însă sentimentul că această informaţie îmi va fi mai utilă altfel. Decid să o păstrez pentru zile mai negre. Chiar şi aşa, tot am nevoie de Mark mai mult decât are el nevoie de mine.

— Rebecca?

Sunt gata să-mi dau drumul la gură.

— Să nu faci vreo scenă. Dacă nu cumva vrei să te scot complet din aranjamentul nostru din afara serviciului. Aici am încheiat-o.

Tonul vocii lui e aşa de ameninţător, că îmi taie orice elan. Sunt totuşi uşurată că nu mă exclude de-a dreptul. Şi mai ştiu că în momentul acesta ar fi o tâmpenie uriaşă să atrag prea mult atenţia asupra mea şi, prin extrapolare, şi asupra lui Paul.

Simt că mi-e greaţă şi am nevoie mai mult decât orice să ies la aer curat. Înclin din cap, mă ridic de pe scaun şi mă îndrept spre alveola mea. Mă opresc să-mi iau geanta. Când întind mâna după laptop, asistenta lui Mark, Christina, o tipă de douăzeci şi cinci de ani cu buze de peşte şi îmbrăcată mai degrabă pentru cazinou, sare şi mi-l smulge din braţe.

— Aparţine companiei, zice şi zâmbetul ei de mâncătoare de rahat îi dezveleşte dantura, nefiresc de albă.

Nu m-a plăcut niciodată.

Nu mă uit în urmă. Îi simt pe toţi cu ochii aţintiţi spre mine. Îmi ţin firea destul cât să ajung la lift. Când se închid uşile, îmi permit un unic suspin şi mă abţin atât de mult, că simt cum coşul pieptului stă să-mi explodeze din cauza presiunii.

Până ajung la parter, deja ştiu ce trebuie să fac. S-ar putea să fie nevoie să-l amăgesc uşor pe Paul, ca să-l fac să vină la aeroport. Problema reală este: oare chiar vreau cu adevărat să facă şi el parte din noua viaţă pe care mi-o construiesc?

Mă duc la maşină şi mă aşez, îmi pun centura, pornesc motorul şi abia apoi dau drumul aerului din plămâni. Deschid torpedoul şi sunt uşurată când văd că paşaportul meu e tot acolo, unde l-am lăsat după ce am fost săptămâna trecută la Registrul Auto. Îl scot şi mi-l pun în geantă. Mă tot gândesc dacă să mă duc acasă, să fac bagajele, dar decid că putem să ne luăm tot ce ne trebuie, după ce o să ieşim în siguranţă din ţară. Un nou început, garderobă nouă. Mă calmează gândul la soarele cald pe umerii şi pe faţa mea, la analgezicele obţinute cu uşurinţă pe care o să le iau împreună cu pahare de margarita. Am putea să scăpăm de toate problemele în mai puţin de cinci ore, dacă mă mişc repede. O să cumpăr biletele online, în drum spre aeroport. Ba chiar o să ne răsfăţăm cu bilete la clasa întâi. Dumnezeu mi-e martor că le-am meritat astăzi.

Îmi deschid iPad-ul, recunoscătoare că încă mai are jumătate de baterie încărcată, teoretic suficient ca să pun la punct tot ce trebuie, înainte de a fi nevoie să o încarc. Nu mi-am verificat atât de recent cheltuielile, încât să ştiu exact cât avem în contul nostru comun de economii, dar trebuie să fie peste un milion, în momentul de faţă. Deschid aplicaţia pentru Citibank şi mă autentific, folosind parola comună.

Cât pe ce să mă sufoc, pur şi simplu, când pe ecran apare un numărul minuscul. Nu ştiu ce să cred. Mă reconectez de câteva ori şi suma rămâne la fel de mică. Banii nu sunt nici pe departe suficienţi. E imposibil să fie aşa. Va trebui să merg la bancă. Îmi înăbuş începutul unui atac de panică gata să răbufnească.

În timp ce scot maşina din parcare, văd un Ford Crown Victoria gri, care tocmai intră. Tipul mai scund îmi aruncă o privire şi am impresia că îl văd cum se mai uită o dată, însă întorc repede capul şi intru pe şoseaua principală. În oglinda retrovizoare văd cum maşina ocupă spaţiul alăturat celui unde o avusesem eu parcată pe a mea. Încetinesc şi văd siluetele familiare cum coboară din vehicul şi se îndreaptă către clădirea de birouri.

Lucrurile se înrăutăţesc rapid.

* * *

Nu reuşesc să-mi aduc aminte când am trecut ultima oară dincolo de sala cu automate bancare, ca să intru în clădirea băncii. Dar cum monitoarele ATM-urilor îmi arată aceeaşi sumă infimă în contul nostru, nu am de ales.

Ofiţerul bancar transpirat care stă în faţa mea are un aer deosebit de şocat de faptul că am solicitat un interlocutor uman. Se vede că o discuţie, înainte de amiază, cu o femeie înfuriată este ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă în acest moment. I-ar merge tare bine 10 miligrame de Klonopin, administrate la fiecare trei ore, pentru tot restul zilelor lui asudate.

Regret, Jason, dar nu mai am acces la cutia plină cu pastile, din care să pot lua şi să ţi le strecor peste birou, ca să fac mai uşor de suportat această întâlnire. Chiar dacă vestea concedierii mele abia ce s-a răspândit, îmi dau seama că fără slujba mea nu mai ştiu cine sunt. Când o să mă întrebe cineva de acum încolo „cu ce te ocupi?" nu sunt sigură ce ar trebui să răspund. Şi nici ce o să-i spun lui Paul.

În timp ce Jason face eforturi ca să-mi găsească banii şi să evite să mă privească în ochi, eu fac, în gând, un rezumat al zilei, până în acest moment. O angajată frumuşică a băncii trece pe lângă noi săltând pe tocuri şi ciripeşte „bună dimineaţa" aşa de sprintenă, că-mi vine să-i pun piedică. Bună dimineaţa? Serios?! Poliţia, la uşă. Concediată. Economiile de-o viaţă, aparent dispărute. Rezerva de pastile, periculos de mică. Pendulez, iar şi iar, între scepticism şi furie oarbă.

Jason îşi drege de câteva ori glasul, înainte de a-mi confirma nervos ceea ce deja ştiu. Vocea i se piţigăiază cu fiecare vorbă.

— Doamnă, în contul dumneavoastră sunt 5.000 de dolari. Nu ştiu ce altceva v-aş putea spune.

Contul nostru comun este cu vreo 995 de mii mai sărac decât ar trebui să fie. Vestea asta şi faptul că mi s-a adresat cu „doamnă" mă înfurie la fel de tare. Panica loveşte masiv.

— Jason, poţi să-mi explici cum s-au evaporat brusc economiile de douăzeci de ani?

Bărbatul tresare din cauza volumului vocii mele.

— Se pare – răspunde el, trăgându-se nervos de nodul cravatei – că al doilea deţinător a făcut o serie de retrageri şi de transferuri considerabile în ultimele câteva săptămâni.

Paul. El a avut ideea de a ne deschide un cont comun, în ziua când ne-am căsătorit. Ca într-o zi să ne putem construi casa despre care am vorbit mereu, încă de la prima noastră întâlnire. Îmi creşte brusc tensiunea. Până la urmă, se pare că Paul nu merită să-l invit în vacanţa mea permanentă.

Mă lupt să-mi stăpânesc imboldul de a apuca amărâta aia de plăcuţă de pe birou, cu numele lui Jason, ca să i-o îndes pe beregata lui de grăsan. Nu-i

explic cum aveam eu de gând să retrag toţi banii aceia economisiţi ca să fug undeva, departe, şi cum el mi-a retezat considerabil aripile.

— Jason, e inacceptabil. Cum Dumnezeu putea soţul meu să ia toţi banii, fără ca eu să aprob sau să cosemnez ceva?

Mă surprinde şi pe mine mârâitul pe care îl scot din gât.

Agitaţia mea atrage câteva priviri din partea colegilor lui Jason, care par uşuraţi că nu am nimerit la ei. Pe frunte şi pe buza de sus îi apar noi broboane de sudoare. În timp ce continuă să tasteze, fixând cu privirea monitorul din faţa lui, medicamentele încep să-şi facă efectul. Substanţele chimice îmi invadează receptorii şi îmi domolesc puţin greaţa şi starea de panică. Secretul este să nu clachez. Pot să fac asta.

Mai scot încet o pastilă, perfect lunguiaţă, din buzunarul blazerului şi mi-o bag uşor în gură. Gustul chimic de zaharină mi se dizolvă pe limbă şi mă calmează instantaneu. În mod normal, nu iau aşa de multe pastile în mijlocul zilei. Dar evenimentele de astăzi justifică, pe deplin, luarea câtorva decizii mai puţin normale.

Gândul îmi fuge aiurea şi mă întreb de unde putea să fi venit „pontul anonim” transmis la Resurse Umane. Nu mă surprinde că am duşmani la serviciu, întrebarea e care dintre ei a făcut-o. Atenţia îmi revine din nou în prezent, mai înainte ca mintea să mi se încâlcească în chestiunea respectivă. Misterul acela va trebui să mai aştepte.

Privesc în jur, la deşertul care înseamnă zona de birouri cu separatoare a băncii. Câţiva angajaţi mai tineri, la primul lor costum, stau în alveole vecine, luminate de telefoane. Îmi dau seama după cum îşi mişcă mâinile că încearcă să scape de plictiseală. Încerc să nu ţip când Jason îngaimă că, da, Paul, soţul meu cel responsabil, previzibil şi de încredere, a prăjit, sistematic, contul nostru comun. Chiar şi ieri, de fapt.

Ca şi cum avea în gând un plan al lui de evadare.

Jason îşi cere din nou scuze şi se oferă să-mi trimită pe email un extras de cont, cu sumele şi datele tuturor retragerilor, iar eu dau din cap şi bâigui ceva ce seamănă cu un da, în timp ce îmi recapăt oarecum sângele rece, destul cât să mă pot ridica. Fac doar câţiva paşi şi simt cum, de furie, picioarele îmi tremură zdravăn.

Sunt în maşină şi mă aud cântând melodia de la radio, deşi ştiu că nu este firesc ca aceasta să fie o reacţie potrivită la ceea ce mi s-a întâmplat până acum, azi. Cerul de primăvară este la fel de limpede şi de exuberant pe cât mă simt eu însămi şi realizez că e Ziua Păcălelilor, 1 aprilie. Asta ar fi culmea păcălelii. Clipesc şi îmi dau seama că am intrat pe aleea de lângă casă, dar nu-mi amintesc nimic din intervalul dintre ieşirea mea din bancă şi sosirea acasă. Timpul îmi joacă feste astăzi.

Maşina lui nu e pe alee. Este de aşteptat, dată fiind ora. Din fericire, nici alte maşini nu sunt parcate pe alee. Mă răzgândesc şi dau înapoi; decid că ar fi cel mai bine să nu ştie nimeni că sunt acasă; apoi, dau colţul şi parchez în spatele casei, pe un drum secundar pe care nu trece nimeni niciodată, cu excepţia puştilor din vecini care, de câteva ori pe zi, se plimbă pe acolo cu bicicletele.

Intru pe poarta noastră din spate, o trag după mine şi aud cum se închide ivărul. Traversez curtea, descui uşa din spate, trec prin bucătărie şi mă duc aţă la canapea, unde ştiu că o să-i găsesc laptopul. Duff ţopăie spre mine, bucuros să mă vadă. Îşi îndeasă trufa în palma mea şi mă împinge spre bucătărie, acolo unde stă agăţată lesa lui, dar eu reuşesc doar să-mi adun destulă energie, cât să-l mângâi uşor pe capul lui enorm.

Duff îmi întoarce dosul lui mare, alb cu negru, şi mi se prăbuşeşte la picioare, un maldăr de şaizeci şi opt de kilograme, mulţumit cu fericirea lui simplistă. Îl iubesc, dar întotdeauna a fost mai întâi de toate câinele lui Paul şi mă iau căldurile pe dinăuntru, când mă gândesc la soţul meu cel hoţ şi mincinos. Îl trag pe Duff de zgardă, spre uşa din spate, şi îl scot afară. Trebuie să fiu singură, cât investighez. Scânceşte puţin, până ce o veveriţă îi atrage repede atenţia, aşa că o ia la fugă spre capătul opus al curţii.

Avem o casă simplă, fără sofisticării. Clădirea cu un etaj, modestă, e poziţionată la o oarecare distanţă de drum, pe colţ, şi are în spate o curte micuţă, înconjurată de un gard scund, vopsit în alb. Cu cei 140 de metri pătraţi ai ei, cu două dormitoare (pe unul din ele Paul l-a transformat în birou) şi două băi, ni s-a părut un palat acum zece ani, când ne-am mutat din Manhattan, unde lăsasem un apartament considerabil mai scump, care avea 56 de metri pătraţi.

După primii câţiva ani, zilele în care trupurile noastre stăteau neîncetat încolăcite s-au mai rărit, în lipsa unei uşi şi, în general, a unui spaţiu intim personal. Apoi a apărut Duff, care la şase luni ajunsese deja să aibă aproape cincizeci de kilograme, aşa că am ajuns efectiv să nu mai avem loc în propriul nostru pat.

Se prea poate ca Duff să fi funcţionat ca un fel de plasture salvator când nu ne puteam decide în legătură cu copiii. Eu mi-am dorit întotdeauna să am copii, în ciuda spaimei cuibărite adânc, de a nu-i expune la vreuna dintre traumele pe care le-am suferit eu însămi. Dorinţa mea de a avea o familie fericită, aşa cum vedeam la televizor şi în filme, a crescut exponenţial după ce l-am cunoscut pe Paul şi vocea care îmi dicta în şoaptă îndoielile a fost acoperită de susurul speranţei.

Până la urmă însă, în această privinţă vocea lui a devenit cea mai puternică. Diatriba lui bine repetată, despre cum copiii au distrus căsătorii

absolut perfecte şi cum majoritatea oamenilor au făcut copii doar din nevoia de a-şi satisface propriul ego, a avut în final câştig de cauză. Cum, necum, l-am lăsat pe el să fie cel care ţine cârma, când a fost vorba despre deciziile majore din viaţa noastră. Au existat însă cu siguranţă momente când m-am întrebat dacă eu chiar am ajuns să-i împărtăşesc punctul de vedere sau doar mi-a fost frică să nu-l pierd, dacă m-aş fi împotrivit.

După un mic dejun luat târziu şi stropit cu alcool din belşug, a urmat o plimbare pe lângă un magazin din apropiere care vindea animale de casă; şi amândoi ne-am îndrăgostit fulgerător, sincer, chiar dacă sub imperiul unui impuls, de un căţeluş, care doar aparent era mic. Iar ideea de avea împreună grijă de un căţel a părut un compromis fericit. În copilărie niciunul din noi nu avusese un animal de companie şi întotdeauna ne dorisem un câine. Paul l-a botezat Duff şi patrupedul a ajuns să ne depăşească pe amândoi în greutate, să mănânce echivalentul unui sfert din chirie, măsurat în hrană pentru câini, şi, în final, a devenit ultima picătură blănoasă care ne-a făcut să plecăm din oraş.

Cu şaptesprezece ani în urmă, am umplut un camion nu prea mare cu ceea ce aveam în apartament şi ne-am îndreptat către oraşul natal al lui Paul, Stony Brook, în Long Island, unde un prieten de familie ne oferise o casă nou-construită, la preţ bun. La cinci minute de mers pe jos de ţărm şi cu o curte de două ori mai mare ca apartamentul nostru, am trecut uşor peste şocul de a locui în afara oraşului. Situaţia era minunată şi părea că nu poate decât să devină şi mai bună. Cât de mult ne înşelasem în această privinţă.

Cercetez bucătăria deschisă spre living şi îmi surprind silueta reflectată în oglinda mare, aurită, pe care am cumpărat-o acum mulţi ani de la lichidarea unei case şi care stă agăţată deasupra şemineului. După toate câte s-au petrecut astăzi, arăt sleită, ochii îmi sunt umflaţi, privirea rătăcită, ca şi cum toată noaptea am stat trează şi am plâns. Părul castaniu îmi pare mai tern ca de obicei şi pielea are o nuanţă pământie. Mi s-a spus că sunt frumoasă, dar astăzi sigur nu e cazul. Încă nu m-a podidit plânsul, dar eu n-am fost niciodată o plângăcioasă.

Decid că miezul zilei este un moment perfect respectabil ca să-mi torn un pahar mare cu ceva alcool. Efectele relaxante ale medicamentelor încep să dispară şi lasă locul unei grămezi de sentimente care nu-mi sunt necesare, deocamdată. Ştiu că nu mai pot lua alte medicamente, cel puţin două ore. Nu am de gând să cad victimă unei supradoze accidentale şi să le dau tuturor satisfacţie.

Nu suntem cine ştie ce băutori, aşa că singurul alcool la îndemână e o sticlă de şampanie, rămasă de la ultima aniversare a căsătoriei noastre. E o marcă bună. Din soiul celor care costă peste 200 de dolari şi sunt păstrate

pentru ocazii foarte speciale. Paul a adus-o pentru a nouăsprezecea noastră aniversare, împreună cu un braţ de trandafiri roşii, lungi, şi o brăţară de aur de la Tiffany. Eu nu făcusem nimic pentru el, în afara unei felicitări de doi bani, luată pe fugă de la drogherie, pe când mă întorceam de la sală. Stânjenită şi oarecum ruşinată, am devenit defensivă şi m-am închis în mine. A fost prima noastră aniversare, de cel puţin patru ani încoace, pe care nu o sărisem şi nu o lăsasem să treacă neobservată.

Paul ieşise din tipar şi mă făcuse să mă ruşinez.

El fusese afectuos şi nostalgic, iar eu nu reuşisem să găsesc în mine aceleaşi resorturi, nici măcar atât cât să mă port amabil cu el. De când îşi pierduse afacerea, lucrurile între noi erau când reci, când calde şi aproape că nu mai făceam sex. Probabil că luam mai multe pastile decât ar fi trebuit şi în perioada aceea imboldurile mele sexuale erau ca şi inexistente. În loc de dorinţă şi drăgălăşenie faţă de el, aşa cum simţeam odată, acum părea că nu a mai rămas decât iritare. Îi spusesem că nu am chef să fiu mahmură după şampanie şi că nu vreau nimic altceva decât să mă culc. Îmi replicase rece că, dacă eu aveam de gând să închei seara în felul acesta, el s-ar putea duce să facă o tură cu maşina. Nu mă gândisem să-l întreb încotro.

Brusc, schimbările din purtarea scumpului meu soţ, în ultimele săptămâni, capătă o turnură mult mai complicată. Se instalează senzaţia apăsătoare a unui déjà-vu. Indicii – pe care chiar eu le-am împins departe de centrul atenţiei, în favoarea propriilor mele interese – acum devin evidente, cu o alarmantă claritate. E formidabil cât de bine reuşim să estompăm lucruri certe, până la a le face aproape invizibile, dacă ne-o dorim cu destulă tărie.

Îmi torn un prim pahar şi îl dau imediat pe gât. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap să-l sun pe Paul, după ce am plecat de la birou. El trebuia să fi fost persoana la care apelez, într-o situaţie de criză. Mai ales după tot ceea ce se întâmplase, înainte de ziua de azi. Telefonul e chiar lângă mine, dar mie mi se pare imposibil să ajung la el. Nu pot să-i spun lui Paul că am fost concediată. Dacă o fac o să înceapă cu întrebările şi ştiu că o să creadă că e din cauza pastilelor. Ar avea dreptate, dar nu pot să-l las să afle că aşa e.

Nu ar fi trebuit să-i permit lui Mark să se poarte nepotrivit, dar după ce lucrurile o luaseră razna între mine şi Paul, în dormitor, am început să-i permit şi chiar m-am aşteptat ca Mark să sară calul în privinţa mea. Într-un fel pervers, ajunsesem să depind de interesul pe care mi-l acorda, ca să-mi menţin motivaţia la muncă şi să-mi distrag atenţia de la situaţia de acasă. Iar Mark avea stimulente practice şi de factură chimică, la care avea acces şi pe care mi le putea oferi.

O parte din mine se aşteptase ca toată povestea aceea, cu tânăra agent de

vânzări farmaceutice care îmbătrâneşte, să ducă spre un final de carieră. Indiferent câte injecţii mi-aş fi făcut, situaţia nu s-ar fi schimbat. Dar nu se putea nimeri un moment mai prost în care să se întâmple. Nu e vorba doar despre mostrele pe care mi le însuşisem, e vorba de vârsta mea şi de concurenţă. Şi de declinul performanţelor mele. Şi de ceea ce ştiu despre Mark.

Noua generaţie de reprezentanţi era cerută de doctorii noi. Ceea ce eu cultivasem cu migală, relaţiile cu medici loiali, chiar dacă uneori incompetenţi, se apropiau de sfârşitul lor firesc, pe măsură ce ei ieşeau la pensie şi erau înlocuiţi de alţi doctori, în jur de treizeci de ani, proaspeţi absolvenţi ieşiţi de pe băncile universităţii de medicină. Năpădiseră oraşul şi suburbiile din jur cu cabinete prospere, care forfoteau de tipi nervoşi, apatici şi impotenţi. Doctorii mai tineri, cu idealismul lor şi cu cabinetele nou înfiinţate, erau încă destul de cruzi încât să-şi piardă o oră din programul zilnic, supraaglomerat peste poate, ca să le acorde atenţie tinerelor şi frumoaselor reprezentante de produse farmaceutice şi să comande noi produse, asigurându-se astfel că vor mai exista şi alte vizite. Carneţelul meu de bal devenise din ce în ce mai gol, în ultima vreme.

Şampania mi-a indus o stare destul de plăcută, aşa că m-am pus pe treabă. Cu laptopul lui Paul aşezat peste al meu, mai iau o înghiţitură, exagerat de mică, din sticla de Veuve Clicquot, îmi ridic părul în coc şi suspin, ca şi cum cineva m-ar privi. Portretul unei doamne adevărate. Cu toate câte s-au petrecut între noi, ai crede că nu e prima dată când îl spionez pe Paul. Tehnic vorbind, nici nu este. Proasta de mine, credeam totuşi că am depăşit faza. E uimitor cât de repede a fost înlocuită încrederea dintre noi cu ceva mult mai puternic, ceva inexprimabil.

Intru fără dificultate. Cunosc toate parolele lui Paul. Sunt întotdeauna aceleaşi, porecla mea sau data aniversării noastre. Mă uit la fotografia de pe desktop. E veche, făcută în primii ani de după căsătoria noastră. În vara când ne-am mutat în West Village şi am început să muncim cu adevărat, fără să fim stânjeniţi de teamă sau de îndoială, ca să strângem bani pentru viaţa pe care amândoi ne-o doream atât de mult. Doi copii prostuţi, privind cu optimism la viaţa care li se deschidea dinainte, îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Sunt oarecum surprinsă că Paul a ales o fotografie cu noi doi. Prin comparaţie, imaginea generică de fundal de pe desktopul meu pare neînsemnată. Abia dacă mă recunosc în poză. Ochii au mai multă strălucire, faţa îmi e mai netedă. Surâd, şi nu mă uit la obiectivul aparatului, ci la Paul. El priveşte înainte. Are un zâmbet atât de larg, încât pare că se mişcă. Paul nu a îmbătrânit atât cât ar fi trebuit, de când a fost făcută fotografia. În versiunea din calculator e mai suplu şi are linia părului mai bine conturată,

fără bruma firelor gri pe care le are acum. Mă uit atentă la chipul frumos pe care l-am privit mai des decât pe al meu şi nu recunosc nimic. Dau clic pe emailuri, trag încet aer în piept şi mă pregătesc să fac din nou cunoştinţă, ca pentru prima dată, cu soţul meu.

## Doi

## PAUL

### *ÎNAINTE*

Soţia mea şi cu mine suntem două tipuri diferite de mincinoşi. Este unul dintre lucrurile interesante pe care le descoperi după aproape două decenii de mariaj. Eu am tendinţa să înfloresc detaliile. Ea, pe de altă parte, le omite selectiv.

Rebecca şi cu mine am adus în relaţia noastră cam acelaşi bagaj de traume. Presupun că pentru amândoi minciuna înseamnă control; o încercare de a face faţă trecutului prin reconfigurarea prezentului nostru. Aşa mi s-a explicat, când eram copil, de către psihiatrul căruia i s-a repartizat cazul meu. Cred că îmi amintesc atât de limpede, pentru că eram disperat să fac impresie bună.

*— Paul, poţi să-mi spui doamna doctor A, bine?*

*Zâmbetul ei mă încălzeşte pe dinăuntru.*

*— Bine.*

*— Paul, înţelegi ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?*

*— Da, doamnă doctor A.*

*— Înţelegi că a fost vorba de un accident? Că nu ai fost tu de vină?*

*— Da, doamnă doctor A.*

*— Paul, uită-te la mine. Tu nu ai făcut nimic greşit.*

*— Bine.*

*— Bine, scumpule.*

Doctoriţa purta un lănţişor subţire din argint cu un mic pandantiv de safir ce părea să fie o moştenire de familie şi care se asorta cu ochii ei. Îmi amintesc de felul cum îi stătea pe piele, subliniind conturul delicat al decolteului. Era blândă şi m-a liniştit.

* * *

Ne spunem unul altuia o grămadă de lucruri. O mulţime de minciuni

plăcute, care ne dau speranţă.

Când Rebecca şi cu mine ne-am căsătorit, frate, eram nebuni unul după celălalt. Îndrăgostiţi până peste urechi; doi copii sălbatici, cu ochi mari. Şi ce ochi avea Rebecca. Senzuali, umbriţi, somnoroşi şi totuşi exprimând înţelepciune. Când mă priveau deveneam de mămăligă. Şi eram îndrăgostiţi peste poate. Era frumos. Şi prostesc. Şi pe atunci credeam – chiar credeam – că împreună am putea să trecem prin orice. Într-un fel, cred că aşa am şi făcut.

Rebecca şi cu mine făceam dragoste zile în şir, parcă. Eu eram hipnotizat de ochii aceia ai ei, şi gura mi se topea sub buzele ei pline, şi părul ei negru cădea în valuri peste feţele noastre.

— *Mă iubeşti?*

— *Cu disperare, Matu.*

— *Am atâta nevoie de tine.*

— *Sunt al tău. Sunt cu totul al tău.*

— *Scumpule, am nevoie să mi-o tragi.*

Timpul parcă se evapora când stăteam încolăciţi în aşternuturi sau sub duş ori când descopeream moduri inedite de a folosi mobila la mâna a doua pe care o adunasem. Reuşisem chiar să născocim moduri perverse în care să facem uz de mica mea colecţie de cravate. Abia când ne smulgeam unul din braţele celuilalt, epuizaţi şi total satisfăcuţi, universul înconjurător redevenea, într-o oarecare măsură, ordonat.

* * *

Când eşti tânăr, sexy şi cool, totul îţi e la îndemână. Universul chiar pare să ţi se ofere cadou. Ai o soţie tânără şi frumoasă, care are un fund sexy şi un fel de a te face din vorbe, de te simţi puţin nevolnic, dar numai atât cât poţi să-ţi permiţi. Te simţi vulnerabil într-un fel, însă întâmpini bucuros această vulnerabilitate. Ţi-o îngădui, pentru că relaţia voastră e solidă. Legăturile căsătoriei sunt impenetrabile şi te protejează de lumea exterioară.

Nu că ai avea nevoie să fii protejat. Totul merge de minune. Ai o afacere prosperă în domeniul construcţiilor. Lumea se înghesuie să-şi ridice locuinţe noi. Abia dacă reuşeşti să faci faţă numărului de proiecte cu care jonglezi, dar, când ţi se mai oferă unul, cum să-l refuzi? Eşti în stare să te ocupi de toate. Tu eşti regele. Poţi să ţii în echilibru toate acele farfurii rotitoare. Ba chiar eşti în stare să-ţi faci timp şi să sapi, să torni fundaţia şi să tragi utilităţile la casa de vis pe care ai gândit-o pentru superba ta soţie. Soţia care şi ea se spetează muncind. Şi când o pui jos şi eşti deasupra ei, te priveşte cu aerul că a ajuns deasupra lumii întregi. Şi asta te face să simţi la fel. La urma urmei, chiar aşa eşti. Tu eşti bărbatul. Eşti bărbatul adevărat.

Apoi, realitatea îţi trage una şi ai senzaţia că în faţă te-a izbit un sac plin

cu monede. Piaţa se prăbuşeşte, construcţiile se opresc şi tu stai pur şi simplu cu mâna pe puţă. Banii se termină repede şi brusc te trezeşti cu o duzină de proiecte terminate doar pe jumătate şi fără nicio perspectivă să le finalizezi. Nu mai eşti tu cel care ţine beţele alea pe care se învârteau toate farfuriile. Eşti complet distrus şi nu există niciun alt motiv, doar ghinionul şi o proastă sincronizare. Se scurg o grămadă de bani din firmă şi nu intră nimic. Începe din nou să te bântuie ambiţia.

Mândria te împunge şi ea. Soţia este înţelegătoare. Chiar este. Te susţine, e plină de compasiune şi îţi ascultă păsurile. Dar poate să asculte doar ceea ce îi spui, iar tu nu îi spui totul, nu-i aşa? Nu îi spui ce te macină cu adevărat pe dinăuntru, ce te ţine noaptea treaz, chiar şi când stai întins lângă ea, cât poţi de nemişcat, pentru ca ea să creadă că dormi profund. Nu vrei s-o împovărezi cu toate astea. De ce ai face-o? Doar tu eşti bărbatul adevărat. Sau erai, cel puţin.

Ai fost azvârlit într-o altă realitate şi asta doare ca dracu'. Soţia ta frumoasă şi fermecătoare, care ar fi în stare să-i vândă lână unei oi, câştigă zdravăn de pe urma slujbei, ca să nu mai vorbim de faptul că profită la maximum de beneficii de ordin farmaceutic. La un moment dat, într-un fel morbid de amuzant, îţi dai seama că s-ar putea să existe o legătură. Economia e în colaps şi lumea nu reuşeşte să se drogheze suficient de repede. Poate că, totuşi, soarta are un soi de simţ al umorului.

Te învârţi pe lângă casă, încercând să găseşti un mod de a-ţi revitaliza cariera. Te străduieşti, te agiţi, îi cauţi pe toţi cei care ţi-ar putea răspunde, când le telefonezi. Încerci să te gândeşti la ceva. La orice soluţie. Dar nu se întrevede nimic. Şi toate trofeele acelea, stridente şi sclipicioase, de pe şemineu? Se uită la tine. Toate acele dovezi ale faptului că soţia ta e cea mai bună în vânzări. Toate se uită la tine cu dispreţ, te judecă, te compătimesc. Se întreabă ce fel de bărbat eşti, de fapt.

E nevoie de ceva vreme până să te afunzi, dar lovitura nu este mai puţin dură. Acum nevastă-ta e cea care se ocupă de treburi. Pentru că tu nu mai poţi. Femeia pe care tu o numeşti cu atâta drag Matu – turturica ta – a ajuns să aibă grijă de tine, pentru că tu nu mai poţi să fii bărbat. Nu ţi-a stat niciodată în fire să te lamentezi, dar acum îţi cam plângi de milă, nu-i aşa? Şi e cert că pe ea o macină asta. Te surprinzi gândindu-te cu uşurare la faptul că ai decis să nu amesteci şi copii în toată treaba asta.

Ea n-ar spune-o niciodată, dar i-o citeşti în ochi. E ceva mai precaută cu tine, de parcă i s-ar adresa mai întâi mândriei tale. Te lasă să ai mai multă iniţiativă şi asta seamănă mai mult a concesie. Deşi obişnuiaţi să dansaţi impecabil, perfect sincronizaţi, alunecând lin ca o apă, acum simţi că ea te lasă, intenţionat, să conduci. Iar când vi se întâmplă să faceţi dragoste, ea nu

te mai priveşte aşa cum o făcea şi tu abia dacă reuşeşti să te uiţi în ochii ei. E un fel de rigiditate care se strecoară în trupul ei. Nu ţi se mai oferă aşa cum o făcea, nu te mai primeşte în ea, abandonându-ţi-se ca înainte. De parcă v-aţi respinge unul pe celălalt.

Începi să te întrebi ce mai caută lângă tine, de ce nu te-a părăsit încă. Mintea îi e în altă parte şi îţi imaginezi că şi ochii vor apuca pe acelaşi drum. Ajungeţi la un punct în care eşti surprins că a rămas cu tine, apoi eşti dezamăgit de slăbiciunea ei. De ce nu pleacă pur şi simplu? Tu aşa ai fi făcut. Ea ce mai aşteaptă?

Încerci, şi reuşeşti, să trimiţi în exterior mesajele unei căsnicii solide, funcţionale; respect reciproc, susţinere, afecţiune. Şi toate aceste lucruri sunt încă acolo. Dar s-a mai strecurat ceva, un lucru care macină marginile şi roade miezul relaţiei voastre. Îl simţi în traiul vostru zilnic, însă cu toate acestea niciunul din voi nu e în stare – sau nu vrea – să îl rezolve. Şi cu siguranţă şi-a pus amprenta pe viaţa voastră sexuală. Acum eşti în faza în care nici nu te mai interesează să faci dragoste cu ea. Ai nevoie de ceva mai sălbatic, mai primitiv, care să-ţi satisfacă nevoia.

* * *

Sheila a fost o greşeală. Dar presupun că niciun lucru nu e greşit, decât dacă îl analizezi retrospectiv. Nu am vrut să se întâmple, dar cu toate acestea s-a întâmplat. Când ne-am cunoscut, eram de doi ani şomer şi încă îmi construiam drumul înapoi către succes. Ritualul meu zilnic, o plimbare până în golf, împreună cu Duff, mă scotea din închisoarea în care se transformase casa şi mă ajuta să-mi adun gândurile, mă aducea mai aproape de următoarea mea idee măreaţă, la care nu reuşeam, totuşi, niciodată să ajung.

Sheila locuia la câteva străzi de mine şi, adeseori, ieşea şi ea să-şi plimbe câinele cam în acelaşi timp în care Duff şi cu mine ne făceam turul obişnuit. Îşi ţinea părul blond-cenuşiu prins într-un coc lejer şi era dezinvolt cochetă, avea întotdeauna aerul că nu face niciun efort. Era cu câţiva ani mai tânără ca mine şi degaja o energie de care m-am simţit atras. M-am prins ce program are şi, după câteva zile de semne politicoase de salut, cu mâna, m-am oprit să stau de vorbă cu ea.

— Bună dimineaţa.

— Salut. Măi, cine e uriaşu' ăsta?

— El e Duff.

Sheila s-a aplecat să-l mângâie şi i-am zărit un colţ de dantelă de la sutien, ieşită prin decolteul tricoului.

— Bună, Duff! Eşti un dulce, ştii? Şi uriaşul ăsta cine e?

Ridicase privirea spre mine şi ochii ei de un albastru lichid au sclipit obraznic.

— Paul. Dintre noi doi, Duff e cel isteţ. Eu sunt animalul mare şi prostănac.

M-am străduit pe cât posibil să-i întorc privirea.

A zâmbit şi o rază de soare s-a răsfrânt în luciul de pe buzele ei.

— Ei, măcar tu nu laşi bale, Paul. Nu fi chiar aşa modest.

Mi-a susţinut privirea îndelung, apoi mi-a întins mâna.

— Sheila. Ea e Molly.

Avea o mână caldă şi fermă. Câinii terminaseră să se adulmece reciproc şi, când m-am aplecat să-i mângâi căţeluşa, rasa Labrador, neagră, am observat că Sheila îşi acoperea verigheta cu mâna dreaptă. În clipa aceea, în mine s-a mişcat ceva.

O făceam la ea acasă, în timp ce bărbatul ei era plecat din oraş şi câinii se alergau prin curte. Am făcut cu ea lucruri pe care eu şi Rebecca nu le mai făcusem de secole, cu o intensitate şi o apropiere pe care nu le mai simţisem de ani de zile. Sheila mă privea, mă atingea, mă făcea să mă simt aşa cum odată obişnuia să o facă şi soţia mea. Am ajuns astfel să cred că pentru mine Sheila însemna mai mult decât ea. O vreme am fost chiar convins.

## Trei

## REBECCA

### *ÎNAINTE*

Nu mi-am propus niciodată să mă culc cu un bărbat însurat.

Pe Paul l-am cunoscut în timpul unei vizite de prezentare la o casă din Woodstock, la niciun an după ce terminasem colegiul. Financiar, nu eram în poziţia de a-mi cumpăra o casă, însă îmi petreceam weekendurile cercetând minuţios zonele cu oferte imobiliare din oraşe aflate suficient de aproape ca să pot ajunge cu trenul, dar destul de îndepărtate pentru a-mi da ocazia să trec, pentru o vreme, într-o altfel de viaţă. Când păşeam pe un drum de ţară străjuit de copaci sau când priveam oceanul izbindu-şi valurile de ţărm, îmi vedeam viaţa aşa cum ar fi putut să fie – calmă, sigură şi fericită. Zile pline de picnicuri în familie şi de excursii cu bicicleta, castele de nisip ridicate pe plajă, o casă acoperită de zăpadă, plină cu luminiţe de Crăciun. Toate instantaneele imaginate despre o viaţă de care nu avusesem parte, dar pe care mi-o doream. Obosisem să o tot aştept să înceapă.

Mă plimbam împrejurul unuia dintre primele lui proiecte importante şi ascultam cum brokerul înşira facilităţile acelei superbe case în stil rustic alpin, când a apărut Paul dintre copacii care limitau capătul proprietăţii. Traversase peluza cu un mers aşa ţanţoş şi sexy, că m-a luat puţin ameţeala. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată în viaţa reală. Avea un păr castaniu şi bogat, fără niciun semn că s-ar putea să chelească, iar zâmbetul cald îi dezvelea o strungăreaţă mică la dinţii din faţă, o trăsătură pe care o găseam la fel de sexy ca pe un trup frumos. Alt punct în favoarea lui. S-a repezit şi m-a luat de braţ, lăsându-l pe broker în mijlocul unei fraze. Când mi-a luat mâna şi şi-a trecut-o pe după braţul drept, corpul meu a început să cedeze.

— Păreai că ai nevoie să fii salvată.

— Mai mult decât îţi închipui.

— Mă bucur să fiu de folos.

Am aşteptat să-mi dea drumul şi, cum nu a făcut-o, m-am agăţat şi mai tare de el, parcă mi l-am adjudecat. Niciodată nu resimţisem o astfel de senzaţie electrizantă, doar pentru că m-a atins cineva absolut necunoscut. Inima îmi bătea cu atâta tărie, încât aş fi putut să jur că o simţea şi el, prin muşchi şi piele şi prin ţesătura hainelor mele. Am aşteptat să vorbească din nou. Îmi era prea frică să nu spun ceva greşit şi eram surprinsă de abilitatea cu care acest străin reuşea să descopere în mine o timiditate pe care eu nu mi-o cunoşteam.

— Deci, ce zici? Te-ai îndrăgostit?

Am pălit şi am început să râd înfundat. Paul a făcut semn din cap, spre casă. Mi-am venit în fire.

— Da! M-am îndrăgostit. Chiar aşa. O iubesc.

— Şi, soţul tău e înăuntru?

— Nu am intrat încă. Poate că azi e ziua mea norocoasă.

— Pare să fie o astfel de zi, nu?

Uşurinţa şi siguranţa lui erau îmbătătoare.

— Casa o iubesc. Dar...

Cu un gest exagerat şi-a dus pumnul, strâns, la inimă. Eram fericită că încă mă ţinea cu celălalt braţ.

— Dar?

— Este mult, mult prea mare doar pentru o singură persoană.

— Nu-mi pari deloc a fi genul *doar,* indiferent ce. Dar mă bucur să aflu că eşti o persoană singură.

Nu ştiu dacă m-a văzut când îl urmăream cum îşi strecoară mâna stângă în buzunarul hainei. Îi văzusem deja verigheta. Dar, la cum mergeau lucrurile, nu mi se părea că avea să fie cine ştie ce problemă.

— Dar tu? Tu te-ai îndrăgostit?

— La prima vedere.

M-a tras de braţ şi eu am tresărit.

— Scuză-mă! Ai păţit ceva?

Era sincer îngrijorat şi asta îl făcea încă şi mai atrăgător.

— A, nu e din cauza ta. Am o rană din copilărie, care mă deranjează din când în când.

I-am întins cealaltă mână şi l-am invitat să mă tragă de ea în orice direcţie ar fi dorit să mă conducă.

— Îmi pare bine că nu ţi-am făcut rău. Nu mi-aş ierta-o niciodată. Va trebui să-mi petrec restul după-amiezii cu tine, ca să te protejez.

Când m-a sărutat am simţit că mă lasă genunchii. M-a susţinut cu pricepere, ca şi cum o femeie care îi leşină în braţe era ceva ce i se întâmplă în mod curent. M-a luat de mână şi mi-a dat deoparte şuviţa de păr care îmi căzuse pe faţă. Ne-am îndreptat spre pădure, departe de restul lumii. Fără nicio urmă de ezitare m-am lăsat condusă de el. La fiecare câţiva paşi mă strângea de mână, ca într-un cod morse. I-am răspuns la fel.

* * *

Mai târziu, după ce toată lumea plecase şi am făcut dragoste în casă, mi-a spus că venise să adauge ultimul detaliu, să atârne o mică inimă de fier forjat, pe care o făcuse chiar el. Era semnătura pe care şi-o lăsa pe toate proiectele lui. Făcea câte un obiect din metal care avea o semnificaţie pentru cei care se mutau în casă. Totuşi, în dimineaţa aceea aflase că mariajul viitorilor proprietari nu durase suficient, pentru ca ei să apuce să locuiască în casa pe care le-o construise el. Mi-a dat mie, în schimb, inima aceea, spunând că puteam noi să ne bucurăm de simbolul dragostei pe care ei o pierduseră, pentru că inima aia era a noastră, de drept.

* * *

## *DUPĂ*

Desktopul lui Paul este aşa de organizat, încât nu-mi miroase a bine. Este computerul cuiva ordonat şi cu obiective clare. Poate că Paul recâştigase terenul în domeniul vânzărilor, dar nu şi în cel al organizării. Sau aşa credeam eu. O parte din mine se întreabă dacă nu-l ajutase cineva cu această revizuire. Cineva tânăr şi zelos, poate. Alung gândul cu un sfert de Xanax, ştiind bine că mi-am halit deja de cel puţin două ori doza zilnică maximă. Nu iau niciodată aşa de mult într-o singură zi; Paul sigur ar fi băgat de seamă şi m-ar fi dezaprobat. Totuşi, astăzi nu prea dau doi bani pe ce ar aproba sau

dezaproba el.

Fişierele de pe desktop sunt împărţite pe două coloane; în stânga, diferitele proprietăţi construite, care datau chiar de la începuturi, organizate după adresă. În dreapta, proprietăţile aflate acum în construcţie. Şi un fişier separat, cu adresa din Cold Spring Harbor.

Fac o grăbită trecere în revistă a fişierelor din stânga, dar ştiu că acolo nu sunt bani, nici ai noştri, nici ai altora. Îmi sorb şampania şi dezamăgirea, privind la iconiţele simetrice, fiecare cu câte un vis al cuiva despre căminul-care-nu-a-fost-să-fie. Dau click pe fişierul acelui singur hectar care este al nostru, din Cold Spring Harbor. Este complet gol, cu excepţia actului de proprietate. Sunt surprinsă cât de tare ustură lipsa aceasta de conţinut.

Paul cumpărase terenul ca dar de nuntă. În seara căsătoriei noastre am ridicat un cort pe proprietate şi, plini de entuziasm, am trasat planul parterului pe cutia de pizza în care ni se livrase cina. Am jurat că orice fărâmă de bani pe care vom reuşi să o adunăm va merge în contul comun pe care Paul l-a deschis pe numele amândurora. Să renunţăm la luna de miere a fost primul dintre multele sacrificii făcute pentru visul acela.

Concurenţa a fost principala forţă care ne-a motivat nu doar agonisirea, ci şi viaţa sexuală. Dacă Paul punea 200 de dolari într-o lună, eu renunţam la o pereche nouă de pantofi sau mă tundeam la un salon ieftin, ca să pot băga 250 de dolari. Adeseori, în luna următoare el ridica miza. Contul care creştea era legătura care ne ţinea în priză. Niciunul din noi nu crescuse în avuţie şi, de aceea, faptul că puteam să câştigăm bani şi să-i punem deoparte reprezenta un sentiment nou, de putere şi control.

Împărtăşeam aceeaşi dorinţă de a ne descurca mai bine, de a câştiga mai mult, de a ne bucura de un progres cuantificabil. Primii ani ai contului comun au fost prilej de sărbătoare cu fiecare ocazie. Cu cât suma devenea mai mare, cu atât mai puternică era căsnicia noastră. Cel puţin aşa părea pe vremea aceea.

Dau click pe contul nostru din bancă, a treia oară în tot atâtea ore. Suma diminuată îmi confirmă realitatea neîndoielnică a coşmarului de astăzi. Oare atât de departe am ajuns unul de celălalt, încât eu nu l-am mai verificat, iar Paul a ştiut asta? Timpul a trecut în modul acela intangibil în care o face atunci când nu-i dai atenţie. Nu observasem că legătura se destrămase într-atât de periculos.

A existat o perioadă când Paul era tot timpul ocupat cu munca. Banii veneau tot mai repede şi intrau în cont sume tot mai mari. Nu-l văzusem niciodată mai motivat, mai pornit şi cu mai mult succes. Uneori încrederea lui în sine friza un orgoliu ameninţător, dar era excitant. Dacă spunea cu voce tare că un anume lucru avea să iasă, întotdeauna aşa era.

Mă uit la telefon să văd dacă a sunat Paul. Nu a sunat. Ar trebui să-i telefonez eu şi să-l înfrunt, dar am nevoie de mai multe informaţii.

Deschid uşa din spate şi Duff ţâşneşte în casă, aleargă roată, aşteptând o recompensă, pe care i-o dau cu o mână tremurândă. Ciuleşte urechile şi latră, înainte de a o zbughi în sus pe scări, în dormitor.

Alarmată, apuc vătraiul din suportul de lângă şemineu şi mă iau după el. Mi-am lăsat telefonul pe canapea, lângă laptop şi imediat regret decizia de a investiga zgomotul în loc să ies din casă şi să sun la poliţie sau pe Paul. Dar n-ar fi înţeleaptă niciuna dintre acţiuni. Ultimul lucru pe care ni l-am dori este ca poliţia să-şi bage nasul prin dormitorul nostru. Mai puţin riscant, dar tot departe de o situaţie ideală, ar fi să-l sun pe Paul. Dar încă nu m-am gândit cum vreau să mă port cu el sau cum o să-i spun despre serviciul meu. Aşa că varianta cu sunatul cade.

Duff a împins uşa de la dormitor şi a întredeschis-o. Nu-mi amintesc să o fi lăsat deschisă, e ceva ce nu facem în timpul zilei, ca să-l ţinem pe Duff doar în partea principală a casei. Xanax-ul îşi face efectul, pentru că sunt în stare să trec pragul dormitorului, cu vătraiul în mână şi oarecum calmă.

Dormitorul e gol şi totul e la fel cum am lăsat azi dimineaţă. Singurul lucru pe care îl observ în neregulă este una dintre ferestre care a rămas deschisă, şi panglica desfăcută a draperiei pe care vântul o suflă peste pervaz. O explicaţie perfect raţională. Mă relaxez.

Mă dau mai aproape de fereastră să pun panglica la loc, în cârlig, şi atunci observ pe covorul nou un ruj marca MAC, ieşind de sub un scaun. Ridic tubul şi văd că rujul nu e al meu. Îi scot capacul şi mi se pare că recunosc nuanţa – un roşu-aprins. Pun capacul la loc şi mă uit la numele de pe eticheta rujului. *Lady Danger.* Îmi spun că a fost acolo tot timpul şi că nu l-am văzut, atunci când am scos covorul. Bag tubul în buzunar, îl scot pe Duff afară din dormitor şi închid uşa în urma noastră. Deocamdată, o să las îngrijorarea asta dincolo de uşa închisă.

Revenită pe canapea, scotocesc prin laptopul lui şi, cu fiecare click, nodul din stomac mi se strânge mai tare.

Ştiu că nu caut doar banii, ci şi dovada că există o altă femeie. Nesiguranţa mea mă dezgustă. Fără să o declar, în căsătoria noastră m-am simţit întotdeauna partida mai slabă. Acum îmi renaşte neliniştea aceea veche. La început m-am îndoit că voi fi în stare să devin o femeie aşa cum îşi dorea Paul să fiu, fata care credea că sunt atunci când ne-am cunoscut. Mi-am împins temerea cât am putut mai adânc în suflet şi am încuiat bine cămara aceea.

Telefonul începe să vibreze. Mă sună Paul.

— Hei, salut, zic, şi vocea mea e de zece ori mai calmă decât mă simt eu

însămi.

— Bună, scumpo. Cum merge treaba la slujbă?

În lumea lui Paul, nevasta lui încă are o slujbă. Mă dezmeticesc şi îmi dau seama că n-am prea stat să mă gândesc la cum o să-mi ascund noul statut de şomeră. Cum planul meu de a pleca din ţară nu se poate pune în practică, trebuie să vin cu unul nou. Între timp, e mai bine ca Paul să creadă că totul e neschimbat.

— E bine. Nu sunt foarte aglomerată. Mark e cam măgar, dar asta nu e ceva nou.

— Mda, tipu' e ceva mai mult decât măgar. Acum sunt şi mai convins, de când Sasha este dispărută în luptă. Îmi pare rău că trebuie să ai de-a face cu el.

— Mă întreb unde o fi ea. Sper să nu i se fi întâmplat nimic rău.

Mă doare în cot, dar sunt curioasă cât de mult s-a gândit astăzi Paul la ce s-a întâmplat cu ea.

— Sunt sigur că e bine. Mai mult decât bine. Probabil că a tăiat-o să-i cheltuiască banii lui Mark şi o dă pe spate ideea că lumea o caută. A fost *întotdeauna* ahtiată să i se acorde atenţie.

Mă sâcâie felul tandru amuzat în care vorbeşte de felul în care ea a „fost întotdeauna".

— Tu trebuie să ştii mai bine ca mine.

Am o notă de subtilă amărăciune în voce şi simt că mă îndrept spre o ceartă de care nu am avea nevoie azi. Din fericire, Paul nu muşcă momeala şi schimbă subiectul.

— Auzi, detectivii au apărut şi la casa deschisă pentru vizitare. Am vrut să te sun mai devreme, dar s-au învârtit pe acolo până ce a început să vină lumea.

Îmi îngheaţă sângele în vine.

— După ce au fost la noi de dimineaţă? Ce voiau?

— Voiau să merg cu ei la secţie să mai răspund la câteva întrebări suplimentare.

Sunt grijulie cu tot ce rostesc la telefon. Ştiu că şi Paul face la fel. Am văzut destule episoade din *Dateline NBC*[2], ca să nu facem o astfel de greşeală.

— Le-ai zis că o să te duci?

— Bineînţeles. Dar le-am spus că n-o să se întâmple decât după ce mă întorc din călătoria cu Wes.

Cu tot haosul de azi dimineaţă, am uitat complet că Paul avea să lipsească două zile din oraş, pentru un congres al antreprenorilor în construcţii, care

[2] Dateline NBC — emisiune săptămânală (începând din 2003), consacrată investigaţiilor unor crime.

avea loc în Florida, şi urma să plece mâine dimineaţă. O scuză venită la ţanc, pentru o escapadă la plajă în care să nu faci nimic. Eu decisesem să nu merg cu el din mai multe motive, cel mai important fiind acela că nu fusesem invitată.

— Au mai zis şi altceva în afară de ceea ce ne-au întrebat de dimineaţă?

— Nu. Doar aceleaşi lucruri, din nou.

Ştie mai mult.

— Vreau să spun... nu contează. Au zis ceva de avocat?

Îmi dau seama după ritmul cu care respiră că îl enervez, dar nu sunt sigură din ce motiv. Vreau să mă stropşesc la el pe chestia cu banii din cont, ca să-i arăt cine ar trebui să fie cu adevărat furios în conversaţia noastră.

— Probabil că o să vină din nou, să vorbească şi cu tine. Au vrut să discute cu mine singur şi sunt convins că vor vrea acelaşi lucru şi de la tine.

Limba îmi sângerează pur şi simplu de cât mi-am muşcat-o ca să nu zic de bani. Dacă o fac acum, în final n-o să am destule informaţii ca să-mi dau seama dacă minte. Dacă nu reuşesc să dau imediat de firul minciunilor, lucrurile or să se încâlcească prea tare. E mai bine să aştept. Perspectiva ca mâine Paul să se urce în avion declanşează totuşi, în mine, un val de spaimă.

— Când ajungi acasă diseară?

— Târziu. Ai uitat? Wes şi cu mine îi scoatem în oraş pe dobitocii din Murray Hill. Vor să cunoască puţin din atmosfera locală înainte de a decarta câteva milioane pe casa de vacanţă numărul trei. Şi mi-am luat şi geanta de călătorie, în caz că mă hotărăsc să dorm la Wes. Zborul e foarte devreme.

— A, credeam că o să te văd înainte să pleci.

— Îmi pare rău, iubito. Oricum, chiar dacă ajung acasă diseară, tu o să dormi.

Se înmoaie.

Îmi confundă lamentaţia cu dorinţa pornită din dragoste, de a-l vedea. Am grijă să-mi menţin ritmul vocii uniform, ca să nu pară prea forţată.

— Bine. Păi, o să-mi fie dor de tine.

— Mă întorc repede.

— Te iubesc, scumpule.

— Chiar?

— Mai mult decât orice, zic, şi am o intonaţie perfectă.

Pendula mare din hol bate de patru ori. Sunetul este în egală măsură familiar şi derutant. Mai înainte de a mă întoarce la activitatea de detectiv, îmi întind picioarele şi dau click prin locurile mai evidente unde se păstrează secrete, cum ar fi emailurile şi contul de Facebook. Paul nu a mai postat nimic de peste un an şi nu există nici măcar un schimb de emoji sau de comentarii cu un iz vag de flirt făcut cu vreo fostă colegă de liceu. Deschid

evidenţa activităţilor şi constat că singurele căutări pe care le-a făcut au fost după paginile unor companii imobiliare concurente, din zonă. Ies de pe FB şi încep să-i deschid fişierele. Frustrant e că a ieşit din programul de emailuri şi parolele obişnuite nu funcţionează. Aleg documentele Word deschise recent şi văd că în ultima lună Paul a deschis poliţele noastre de asigurare. Frunzăresc textul scris în caractere mici din ambele polițe, dar nimic nu pare nelalocul lui.

Până acum, lucrul cel mai suspect este lipsa totală de pornografii ascunse în vreun fişier cu nume inofensiv. Indiferent ce cred eu că o să descopăr, ori este foarte bine ascuns, ori e inexistent. Încerc să găsesc o explicaţie logică pentru motivul care l-ar fi făcut să scoată banii fără să-mi spună. Nici tentativa aceasta nu îmi aduce nimic.

Mă opresc un moment, îmi ridic privirea de pe monitor şi mă uit împrejur, la casa noastră. Cu toate planurile pe care ni le-am făcut despre casa din Cold Spring Harbor, căminul nostru a avut de suferit. Dacă un cămin este reflectarea celor care îl locuiesc, noi suntem total bej. Casa aceasta trebuia să fie locuinţa noastră de tranziţie, înainte de a o avea pe cea adevărată. Flecuşteţele şi reproducerile artistice de duzină sunt nişte nimicuri fără importanţă, lucruri pe care le-am ales în timp ce stăteam la coada de la casă, la Bed Bath and Beyond[3]. Locuinţa noastră ar putea la fel de bine să fie o pagină dintr-un catalog destinat celor lipsiţi de imaginaţie domestică. Chiar dacă au trecut anii şi noi am rămas tot aici, nu am băgat în ea bani, ca să o facem să fie a noastră. Acum, când privesc în jur îmi dau seama ce plicticoasă este.

Suportul desperecheat pentru cărţi, din ceramică, o statuetă chinezească de culoare turcoaz reprezentând un leu gardian[4], este obiectul cel mai ornamentat din cameră. Paul nici măcar nu a observat că perechea lui lipseşte. Se pare că asta a devenit ceva obişnuit pe-aici.

O jumătate din suportul de cărţi şi-a găsit sfârşitul cu câţiva ani în urmă, într-o seară când Paul a venit acasă beat. A fost ceva supărător în sine, pentru că el nu era genul care să-şi piardă controlul şi, în general, nu bea mai mult de o bere slabă sau două. În seara cu pricina se pare că băuse nouă, posibil zece. Se aşezase pe canapea, lângă mine, cu braţele aproape lipite unul de altul, mai apropiaţi fizic decât fusesem de multă vreme. Îmi doream cu disperare să iau o bulină, simţind cum ne înghite greutatea a ceea ce avea să-mi spună şi mă întrebam dacă el observase măcar, în halul în care era. M-am abţinut, în momentul acela aveam reguli mai stricte în privinţa limitelor

[3] Magazin cu produse pentru casă.

[4] Lei gardieni sau Rui Shi — lei din mitologia chineză, consideraţi sacri şi aducători de noroc, dar şi gardieni puternici.

mele zilnice.

— Afacerea mea e moartă. Nu mai intră bani. Absolut deloc, spusese el, vorbind cu podeaua. Azi i-am concediat pe ultimii băieţi. Unii dintre ei au refuzat să plece, au zis că rămân şi mă ajută să terminăm construcţiile. N-au înţeles că nu mai plăteşte nimeni ca să terminăm măcar una dintre casele alea.

Simţindu-i disperarea, Duff venise lângă el, îşi pusese capul imens în poala lui şi începuse să scâncească. Paul plângea fără zgomot, în blana lui.

— A fost groaznic. Una dintre cele mai nenorocite zile din viaţa mea.

Nu suportam să-l văd aşa. Nu-l mai văzusem niciodată devenit total vulnerabil, nici chiar atunci când povestise despre lucrurile pe care le păţise în copilărie. Lucruri groaznice, traumatizante, dar care nu-l distruseseră în aşa hal. Şi nu aveam nici cea mai mică idee cum să-l alin. Când eram mică nu am învăţat cum să fac asta. Pe mine nimeni nu mă alinase.

Aş vrea să pot spune că am fost sinceră în tot ceea ce i-am zis sau că n-am spus aceleaşi nenorocite de platitudini în trei feluri diferite. Dar tocmai îmi procesam o nouă descoperită aversiune faţă de această slăbiciune a lui.

— Nu-i nimic, dragule. O să fie mai bine. Lucrurile o să se pună în mişcare. Şi nu trebuie să ne facem griji prea mari pentru bani, avem salariul meu şi, în cel mai rău caz, banii pentru Cold Spring.

Nu vorbeam serios. M-aş fi înfuriat dacă trebuia să începem să trăim din banii aceia. Paul a devenit tensionat.

— Nici nu poate să fie vorba. Nu ne atingem de banii pentru casă. O să găsesc eu ceva.

S-a ridicat în picioare, clătinându-se, dar s-a îmbăţoşat, a urcat scările şi a căzut pe pat, cu faţa în jos. Până să ajung eu în capătul scărilor, sforăia zgomotos.

I-am întors capul pe o parte, să nu se asfixieze, am coborât în fugă şi am luat una din statuete, pe care am izbit-o de şemineu, unde a explodat, transformată în sute de cioburi şi în praf. Furia mea era cu mult mai mare decât puterea mea de control sau conştientizarea ei. Abia după mai multe minute mi-am dat seama de ce făcusem. Uneori aşa se manifestă furia mea. Mânia zace în mine de atâta vreme, încât uneori cred că aşa am ieşit din pântecul mamei, în lume. Am muncit mult ca să mi-o ţin ascunsă, mai ales faţă de soţul meu.

Se aprind luminile stradale şi ultimele firişoare de raze solare aruncă umbre stranii pe pardoseala din lemn. Au trecut ore în timp ce eu am umblat prin fişiere şi documente care nu au dus nicăieri. Trec la fişierele de imobiliare. Toată această amuşinare arată limpede cât de distantă am fost.

Deschid o listă cu „lucruri de făcut”, care datează cam de pe vremea când

a rămas pentru prima dată fără lucru. 1. De găsit o slujbă nouă, 2. Să mă antrenez pentru semimaraton, 3. Să încep să gătesc, 4. Să lucrez la planurile casei. E clar că abandonase lista la scurtă vreme după ce o scrisese, la fel şi toate acele aspiraţii îndrăzneţe. După ce i s-a distrus afacerea a început să fie delăsător. Canapeaua a devenit „biroul" lui, iar pijamaua, „hainele de lucru". Făceam glume despre pensionarea lui timpurie şi despre felul în care se îngrijea de părul lui facial, dar în mine, resentimentele şi furia intrau în metastază.

Faptul că Paul era mereu acasă m-a stimulat să găsesc locuri mai bune unde să-mi ascund pastilele suplimentare, de care începeam să am mare nevoie. Nu depăşisem încă limita, dar ea avansase cu câţiva paşi, ca să facă faţă noului nostru aranjament. Ca întotdeauna, în dulăpiorul cu medicamente aveam pastilele perfect acceptabile, prescrise de medic pentru administrarea „la nevoie", iar stocul suplimentar îl ţineam prin locuri unde ştiam că Paul nu va căuta, cu tot timpul pe care, mai nou, îl petrecea acasă.

Obsesia mea nu se mărginea la automedicaţia cu produse chimice. Evadam în munca mea. Am început să fac exerciţii fizice de două ori pe zi, ca să am o scuză să fiu departe de casă şi să mă asigur că nu exageram cu pastilele. Dacă reuşeam să alerg cinci kilometri şi apoi să fac şi bicicletă, înseamnă că eram mai sănătoasă decât cea mai mare parte a Americii.

Aparent, cu cât deveneam mai activă şi mai implicată în muncă şi în exerciţiile fizice, cu atât mai puţin motivat devenea el. Noi doi fusesem întotdeauna ca pe un balansoar al ambiţiei, însă acum Paul era doar lest. Nu suportam să-l văd cum stă şi-şi linge rănile. Ştiam că nu era vina lui că lumea abia dacă îşi mai permitea să-şi plătească ipotecile existente, nici vorbă să mai construiască noi locuinţe, dar furia mea, scăpată de sub control, continua să se umfle. Înfrângerea îi dădea un aer îngrozitor. Eu nu m-am măritat cu un bărbat care nu se bărbiereşte şi care nu iese toată ziua din pijama. Nu-i stătea în fire. Până când a început să-i stea. Paul abandona lupta şi eu mă prefăceam că nu observ. Acum încerc să-mi reprim gândul chinuitor la cât de diferit ar fi fost totul, dacă nu aş fi procedat astfel.

I-am oferit să încerce mostre de antidepresive de la serviciu, cu speranţa că ele vor compensa lipsa mea de empatie şi de înţelegere. M-a refuzat, nu a fost niciodată un fan al produselor farmaceutice ca soluţie de rezolvare. Le considera „o cale prea uşoară de scăpare". Pentru mine, lucrurile o luaseră rău razna de când cu procesul pentru Euphellis. Începusem să iau Attivan, ca să rezist seara. Am descoperit că amestecul de alcool şi pastile – ceva ce nu-mi imaginasem niciodată că voi încerca – făcea ca distanţa dintre noi să lase mai degrabă o senzaţie de vagă intimitate, în loc de tensiune. Totuşi, fie că eu percepeam sau nu realitatea, amândoi continuam să ne îndepărtăm unul

de celălalt, până când am ajuns aproape să nu ne mai vorbim. Paul se retrăgea într-un capăt al canapelei şi se uita cu orele în telefon, susţinând că citeşte ştirile, iar eu mă afundam în capătul celălalt, urmărind la nesfârşit vreo emisiune oarecare, cu care consimţeam amândoi să ne îndopăm.

Cel care a reuşit, până la urmă, să-l scoată din starea aceea a fost Wes, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui. Wes câştigase milioane convingând tot felul de tineri imaturi şi lacomi să le vândă celor bogaţi şi prosperi casele modeste şi proprietăţile din Eastern Long Island ce le aparţinuseră părinţilor lor, pentru sume cu şapte sau opt cifre. Wes, care cunoştea potenţialul soţului meu în materie de vânzări, a văzut în el o oportunitate.

În dimineaţa care a urmat telefonului primit de la Wes, Paul deja se dăduse jos din pat, făcuse o tură de alergări cu Duff şi îmi pregătise micul dejun, mai înainte ca deşteptătorul meu să sune. Era bărbierit, îmbrăcat la costum şi îmi zâmbea larg pe deasupra unei ceşti cu cafea. Era imaginea perfectă a bărbatului la care renunţasem să mai sper că se va întoarce. Am simţit un fior, demult uitat, tânjind după mâinile lui pe trupul meu. Paul m-a citit. Şi-a pus mâinile în jurul meu şi mi-a şoptit la ureche porecla de alint, în timp ce mă trăgea, încet, spre podea. Mi-a povestit apoi, pătimaş, toate planurile lui, ca să ajungă, din nou, în vârf.

Îmi bag nasul prin fişele cu aer oficial ale vânzărilor de case din Hamptons, una mai mare ca alta, unele etichetate cu portretul cizelat al lui Wes, altele, cu chipul surâzător al lui Paul şi cu datele lui de contact. Dau click pe un folder cu titlul „vândute" şi se deschide fişa unui bungalou din Southampton, de dimensiuni modeste, cu vedere spre ocean şi înconjurat de un teren de trei ori mai mare decât suprafaţa propriu-zisă a casei. Preţul cerut este de 17 milioane de dolari, o sumă la care comisionul este de cel puţin un milion. Vânzarea s-a făcut acum un an. Mă contrariază de ce ar căpuşa Paul economiile noastre de o viaţă, când a obţinut un astfel de comision.

Vechiul spasm de durere, transformat în furie, se revoltă adânc în mine. Paul a subestimat rău capacitatea mea de a-mi face propriile planuri.

## Patru

## PAUL

*ÎNAINTE*

E uimitor cât de bun poţi să fii într-un domeniu, tocmai pentru că nu dai doi bani pe el.

Planurile mele de a-mi repune afacerea pe roate erau în continuare blocate şi eram foarte nerăbdător să fac rost de bani. Singura persoană care câştiga pâinea în casă era Rebecca şi asta ne măcinase căsnicia până aproape de limita suportabilului. Resentimentele, care la început nu fuseseră mai mult decât un susur, se amplificaseră până la un bâzâit permanent.

— Cum ţi-a fost azi, dragule? Ceva interesant?

— Tot aceleaşi chestii. La tine la slujbă cum a fost?

— Nimic nou. Mark e aşa cum e şi asta e al dracului de distractiv. Tu şi Duff aţi fost azi pe plajă?

— Dap. Ca în fiecare zi.

Răspunsul meu este la fel de tăios ca lama de cuţit, aşa că mă mir că nu-mi crestează gura când îl rostesc. Când cuvintele mele îi ajung la urechi, o văd cum îşi mijeşte ochii. *Peste trei, doi, unu...*

— Ăăă, bine. Voiam doar să văd ce faci. Vrei să vorbim mai târziu?

Nu vreau.

— Sigur, puştoaico. Apropo, am observat că rezerva pe care o ţii în dulapul de la bucătărie s-a cam împuţinat. Poate că ar fi timpul să ţi-o completezi.

Îmi cer scuze şi trec în birou, ca şi cum aş avea lucruri de făcut.

Soţia mea pare să se simtă cât se poate de confortabil în rolul bărbatului din relaţia noastră. Nu ştiu sigur dacă a mai verificat suma din contul nostru comun – la urma urmelor, eu de multă vreme nu am mai reuşit să contribui cu ceva –, dar sunt absolut convins că ea bagă acolo partea ei, cu precizie de ceasornic. Îi şi văd faţa, cu un zâmbet superior, când depune banii. Un zâmbet care se transformă, treptat, într-un rictus maliţios.

Dumnezeu să-l ţină pe Wes. Mi-a dat telefon azi dimineaţă, devreme, pe când stăteam pe terasa din spate. Nici nu se ridicase rouă din iarbă.

— Wes.

— Salut, puţă bleagă.

— Care-i treaba, ratatule?

— Tot te mai seacă de bani rahatul ăsta de criză?

— Dar tu tot te mai îngraşi păcălind imbecilii cu prefabricate supraevaluate?

— E nostim că ai adus vorba.

Mi-a trecut în revistă detaliile şi ascunzişurile jocului în afacerile imobiliare, m-a înscris şi mi-a dat câteva proprietăţi, deloc rele, ţinând cont de statutul meu de novice. Nepotismul chiar că ţine lumea în mişcare.

Am descoperit, absolut din întâmplare, că secretul este să nu-ţi pese. Iar

pe mine mă durea fix în cot. Mă gândisem că, din moment ce nu mai pot să construiesc case, nu mai vreau să am nicio legătură cu afacerile imobiliare. Chestia uluitoare e că atitudinea mea de rahat a început să producă aproape imediat dividende. Tocmai abordarea aceasta apatică faţă de toată afacerea a avut efectul de a-l atrage pe client. În primul meu an în afacere am reuşit să scot un procent de vânzări fără precedent. Până şi Wes a fost uimit.

Am înţeles repede că majoritatea agenţilor greşeau tocmai pentru că îşi lăudau excesiv ofertele. Dacă bagi prea mult în faţă cutare adresă sau anume facilităţi ai şi pierdut clientul, chiar înainte de a avea şansa să-l prinzi în cârlig. Îţi simt disperarea ieşindu-ţi prin pori şi se blochează mai înainte de avea şansa să li se deschidă apetitul. Şmecheria cu astfel de ţinte – pentru că asta sunt, nişte ţinte; doar noi suntem şmecherii care conduc jocul – este să le aprinzi puterea auto-sugestiei. Dă-le doar atât cât să le trezeşti pofta, dar nu suficient cât să le potoleşti foamea. Cântăreşte-i, dă-ţi seama ce anume caută şi acţionează în consecinţă. Vorbeşte-le despre cutare caracteristică, minimalizează alta. Începe cu ceva neesenţial, apoi maschează tocmai lucrul care, în final, o să-i aducă la linia de start. Lasă-i să-şi dea seama de unii singuri, să aibă senzaţia că ei înşişi l-au descoperit. La urma urmelor este o chestiune de seducţie. Şi îmi place să cred că ăsta e un domeniu în care sunt foarte versat.

* * *

— Soţul tău n-o face aşa, nu?

— Nimeni nu mi-o pune ca tine, Paul.

— A cui e asta?

— A ta, iubitule. E toată a ta.

— Exact.

— Tu poţi să faci faţă, nu-i aşa?

— Ţine-o tot aşa cu drăgălăşeniile şi mai vedem noi cum o să te descurci *tu.*

— Asta vreau. O vreau de nu mai pot.

Slavă cerului că există Sheila. Înainte să apară Wes şi slujba lui în imobiliare, ea a fost cea care m-a ajutat într-adevăr, să nu o iau razna. Începusem să mă poticnesc. Îndoiala îşi făcea încet loc. Şi nu e vorba despre genul obişnuit, accidental, de îndoială superficială. Vorbesc despre soiul acela care se înfige cu colţii şi începe să sugă încet, şi fără milă, toată nenorocita de viaţă din tine.

Privind retrospectiv, chiar eram un trist. De fapt, eram total distrus. Mă învârteam prin casă neras, în halat de baie, abia dacă mai comunicam cu nevastă-mea, darmite cu lumea largă de dincolo de uşa casei. Pe atunci, singurul lucru care mă scotea din amorţeală – singurul lucru care mă ţinea

cât de cât în mişcare – erau zilele petrecute cu Sheila.

Când ne-am întâlnit prima dată, eu eram într-o stare mai bună. Eram încă optimist şi speram că sunt pe cale de a urca înapoi pe scara profesiei. După mine, doar ghinionul mă făcuse să nu am de lucru o perioadă aşa de îndelungată. Duff şi cu mine ne întâlneam cu Sheila şi Molly în plimbările noastre prin golf. Lăsam câinii din lesă, să alerge liberi, şi noi ne povesteam ce-am mai făcut peste zi. Apoi duceam câinii la ea acasă, unde ei se zbenguiau prin curte în timp ce noi ne terfeleam împreună. Era o diversiune foarte plăcută.

Lucrurile s-au schimbat. Pe parcursul următorului an am început amândoi să ne afundăm treptat într-o gaură doar a noastră. Nu a fost din pricina niciunuia din noi, ci a haosului care răscolea vieţile fiecăruia. Eu deveneam tot mai descurajat în visul meu, tot mai fără speranţă de a mă întoarce la vechea glorie profesională, iar Sheila se târa din ce în ce mai greu prin mlaştina relaţiei cu soţul ei, o relaţie care devenea tot mai fracturată. Slujba lui îl ţinea pe drumuri în cea mai mare parte a timpului şi Sheilei îi devenise limpede că el avea o aventură cu una dintre colegele de serviciu împreună cu care călătorea. Durerea acelei revelaţii (pe lângă ceea ce eu înţelesesem deja că era un abuz emoţional permanent din partea lui) o făcea realmente să fie dată peste cap.

Aceste circumstanţe au avut în paralel efectul de a ne împinge tot mai aproape unul de altul şi, în acelaşi timp, de a ne îndepărta tot mai mult. Fiecare din noi era izolat în propriile frustrări şi într-o furie mută şi ne agăţam unul de altul cu disperare, ca să nu fim definitiv înghiţiţi. Era tot ce puteam face, ca să nu cedăm definitiv şi să ne abandonăm întunericului.

Am renunţat la orice pretexte. Nu ne mai întâlneam să ne plimbăm prin golf cu câinii. Imediat ce Rebecca pleca la serviciu, îl lăsam pe Duff să alerge prin curtea din spate şi mă duceam la Sheila acasă. Am început să vorbim tot mai puţin. Nu prea era nevoie de conversaţie, pentru că niciunul din noi nu avea mare lucru de zis. Tot ce voiam să spunem o făceam cu trupurile noastre. Sheila a început să lase uşa de la intrare deschisă şi doar paravanul de plasă o mai despărţea de fiara care acum îi făcea vizite acasă. Treceam de uşa cu pricina şi găseam ceea ce mi se pregătise. Uneori, sărea pe mine de îndată ce intram, mă împingea în peretele cel mai apropiat şi începea să mă devoreze. Alteori, stătea goală pe canapea, aşteptându-mă să o brutalizez.

Ne-am găsit un ritm al nostru, în tăcere. Ne măsurăm din priviri şi ne dădeam seama imediat care din noi avea o trebuinţă şi ce anume ne era necesar. L-am transformat în felul nostru de a ne comunica frustrările şi resentimentele născute în cealaltă parte din viaţa noastră. Păşeam dincolo de pragul uşii, aruncam o privire unul spre celălalt şi înţelegeam instantaneu

care din noi avea nevoie să fie regulat şi care va fi cel ce i-o trage.

Asta ne stimula. După o perioadă în care ne-am limitat doar la living, Sheila a început încet, încet să mă convingă să urcăm. Ne-am regulat pe scări, proptiţi de peretele din hol şi, în final, în patul lor. Ideea că i-o puneam ei în locul unde dormeau împreună, ca ea să i-o tragă lui, a devenit un excitant nemaipomenit pentru ea şi apoi şi pentru mine. Mă făcea să mă simt mai viril, ca şi cum eram din nou bărbatul în casă. Nu în casa mea, să fim înţeleşi, dar asta chiar nu avea importanţă. Sheila îşi plimba degetele peste obrazul meu neras pe când eu i-o înfigeam cu sârg şi, pentru prima dată după mult timp, m-am simţit din nou în largul meu. Mă simţeam sălbatic. Şi smintit. Ceea ce m-a determinat să fac următorul pas.

— Hmm, zice, privind prin dormitor şi cercetându-l atent.

— Ce-i?

Mă uit la ea cum analizează fiecare detaliu al spaţiului acela.

— Nu aşa mă gândeam că arată locuinţa ta.

— Ai venit cumva aici să faci un tur de prezentare pentru revista de arhitectură?

Sheila se întoarce spre mine, îşi muşcă buza şi îşi strecoară mâna între crăcii mei.

— Ştii de ce am venit, zice şi începe să-mi desfacă nasturii cămăşii cu mâna cealaltă. Eşti sigur, deci, că nevastă-ta n-o să ajungă acasă prea curând?

— Ce-ar fi să nu vorbeşti de nevastă-mea?

Îmi aud vocea, stridentă.

Sheila mă muşcă de lobul urechii, puţin cam tare, şi îmi şopteşte:

— Ce-ar fi să mă convingi...

Nu vreau să spun că toate căsătoriile se clădesc pe secrete, dar e sigur că secretele ajută la întărirea lor. Mai ales când au trecut douăzeci de ani. După ce am adus-o pe Sheila la noi acasă, am început să simt un fel de împăcare între mine şi Rebecca. Cum nevoile îmi erau satisfăcute, amărăciunea şi frustrarea mi s-au calmat şi ele. Am descoperit faţă de soţia mea o căldură pe care nu o mai simţisem până atunci, despre care am înţeles că era la fel de latentă ca viaţa noastră sexuală. Să-mi regulez amanta a devenit supapa prin care eliberam tensiunea existentă între mine şi soţia mea.

Cred că, într-un fel, s-ar putea spune că am făcut-o pentru ea. Pentru noi. Pentru căsnicia noastră.

## Cinci

# REBECCA

*DUPĂ*

Toate secretele au fost pentru el. Şi cele pe care le-am păstrat şi cele pe care i le-am împărtăşit. Toate au fost necesare de dragul căsniciei noastre.

Da, e adevărat că am încălcat limitele regulilor de bază ale mariajului şi nu doar de câteva ori. Am ţinut doar pentru mine anumite aspecte. Am omis să-i spun altele. Am zis una, când de fapt voiam să spun altceva. Mi-am folosit trupul atunci când cuvintele nu au fost destul.

Cred că aceste lucruri m-au făcut să fiu o soţie bună. Cei mai mulţi ar spune că o sinceritate totală este lucrul cel mai important într-o relaţie sănătoasă. Cei mai mulţi ar spune asta dacă partenerul lor este de faţă, cel puţin.

Anul acesta va marca acea jumătate din viaţa mea pe care am petrecut-o alături de el. În jumătate din timpul meu de până acum de pe pământ, m-am ocupat să iau decizii cu gândul la „noi". Am pierdut tot atâta vreme ca să renunţ la visurile mele, cât mi-a luat să le creez. După atâta timp, începi să-ţi pierzi orice idee despre cine eşti tu, ca persoană de sine stătătoare, faţă de cine eşti ca parte dintr-un cuplu. Secretele mele m-au împiedicat să încetez cu totul să exist. La început, secretele pe care ni le-am destăinuit doar unul altuia, şi nimănui altcuiva, ne-au ţinut concentraţi asupra relaţiei noastre. Apoi, se pare că tocmai lucrurile pe care nu ni le spuneam au fost liantul dintre noi. Dar, pe urmă, totul s-a destrămat, bineînţeles.

În cazul în care l-ai fi întrebat dacă mă văzuse vreodată pe mine, cea adevărată, aşa cum eram în realitate, Paul n-ar fi avut nici urmă de îndoială. După ştiinţa lui, m-a văzut chiar şi când traversam cea mai rea dintre stări, profund afectată emoţional şi instabilă. Până în noaptea aceea din dormitorul nostru, nu a avut habar cât de violentă putea să devină instabilitatea mea.

Îmi iubesc soţul, chiar dacă este un mizerabil, mincinos şi perfid. Am făcut eu însămi o grămadă de lucruri pe care majoritatea lumii nu le-ar înţelege deloc şi pe care le-ar cataloga drept trădări mai mari, decât faptul că el a subtilizat banii noştri. Nici măcar acum nu aş schimba nimic. Doar că, deşi s-ar putea să nu mă cunoască pe mine, cea adevărată, Paul ştie care a fost lucrul cel mai rău care mi s-a întâmplat vreodată şi crede că ştie şi cel mai

rău lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Şi asta este cu mult mai periculos pentru mine decât orice altceva.

Pe de altă parte, şi eu ştiu cel mai rău lucru despre el.

* * *

Mă trezesc în beznă, confuză. Văd că e aproape ora zece. Am adormit întinsă pe partea dreaptă şi acum umărul mă doare de-mi vine să urlu. Întind mâna în poşetă după un analgezic şi îl iau fără apă. Îmi dau seama că mai am doar o pastilă şi mă scutură un fior de spaimă. Încerc să-mi amintesc unde mi-am ascuns rezervele de urgenţă. În ultimul timp, se pare că n-am mai fost în stare să ţin evidenţa numărului lor şi nici unde le-am ascuns. O vreme am păstrat o listă cu ascunzişurile, dar am reuşit să o pitesc atât de bine, că acum nu o mai găsesc nici pe ea.

Aud zgomotul apei care curge sus şi o sclipire de energie mă face să fiu atentă. Oare a ajuns Paul acasă? Duff nu se zăreşte nicăieri, aşa că probabil este în dormitorul nostru, împreună cu stăpânul lui, acela căruia îi este cel mai loial, când i se oferă şansa.

— Paul?

Singurul răspuns pe care îl primesc este zgomotul continuu al apei, deasupra mea.

Scotocesc după telefon printre pernele de pe canapea, pentru că nu se vede în niciunul din locurile unde îl las de obicei. Mă caut şi în geantă şi tot nu dau de el.

— Duff? Vino aici, băiete.

Apa continuă să curgă şi, în absenţa oricăror altor zgomote în casă, jetul pare să devină şi mai puternic. Încerc să-mi aduc aminte dacă nu cumva chiar eu am dat drumul la duş înainte să cobor şi să adorm. Dar nu are nicio logică. Nu-mi amintesc să fi urcat la etaj de când am ajuns acasă.

Fără Duff şi fără telefon, cu senzaţia că sunt lipsită de apărare, urc scările spre baie. Mă hotărăsc să nu iau niciun fel de armă de apărare, pentru că lui Paul i-ar părea o uşoară nebunie; poate că aşa şi este. Mă gândesc la ce i-aş putea spune ca să-l înfrunt şi, la jumătatea treptelor, mă decid să nu-i spun nimic în seara asta. Sunt prea obosită ca să mă cert şi, sincer, mă simt uşurată să-l ştiu acasă.

Când ajung în capătul scărilor, văd dormitorul în întuneric, dar odată intrată în cameră, zăresc lumina pe sub uşa de la baie, închisă. Bat uşor la uşă şi îmi dau seama că apa pe care o aud curgând vine de la cadă şi nu de la duş.

— Paul? Dragule?

Nu primesc niciun răspuns şi conchid că probabil nu mă aude din cauza zgomotului.

— Să ştii că intru, da?

Când împing uşa să intru, observ că perdeaua de la duş este pe jumătate trasă, iar cada stă gata să dea pe dinafară. Geamurile şi oglinzile sunt aburite, însă uşa deschisă face ca aburul să se risipească destul cât să văd că baia e goală. Dau fuga la robinet şi îl închid.

Mă uit prin încăperea goală. Pe blatul chiuvetei văd un prosop împăturit cu grijă, deasupra lui, un brici, iar ceva mai departe, telefonul meu. Mă aşez pe marginea căzii, să-mi vin în fire. Refac traseul pe unde am umblat mai devreme şi nu-mi aduc deloc aminte să fi urcat, să dau drumul la apă în cadă şi nici să-mi fi lăsat telefonul acolo, cu atât mai puţin, un brici sau prosopul. Tot tabloul pare o făcătură.

Cum ştiu că paranoia poate fi unul dintre efectele secundare ale pastilelor, îmi reamintesc singură că explicaţia cea mai simplă este, de obicei, şi cea corectă. Înseamnă că nu pierd eu contactul cu realitatea, ci Paul a venit probabil acasă şi, grijuliu să nu mă trezească, a dat drumul la apă şi a ieşit să-l plimbe pe Duff, uitând de ea. Totuşi, nu pare deloc genul lui, mai ales dacă ţinem cont de sârgul cu care se asigură mereu că diversele echipamente de genul robinetelor, luminilor şi încuietorilor sunt lăsate în siguranţă, când nu suntem acasă.

Casa e scufundată într-o tăcere stranie, cu excepţia stropilor intermitenţi, care picură în cadă, de la robinet. Când mâna mea atinge perdeaua de plastic, mă trece un fior. Mă ridic şi trag de ea să o deschid, dezvăluind astfel jumătatea care stătuse ascunsă. Flaconul meu de rezervă cu pastile de oxycodone saltă în sus şi-n jos, ca o geamandură portocaliu-deschis.

Paul îmi transmite aşadar un mesaj legat de pastilele mele, asta e. E foarte imaginativ în agresiunea lui pasivă faţă de automedicaţia pe care mi-o administrez. Înfuriată, apuc flaconul şi icnesc din cauza apei opărite. Abia dacă apuc să-mi dau seama că mă ustură, când vibraţiile puternice ale telefonului de pe blat îmi atrag atenţia într-acolo. Văd un text de la Paul.

*Bună, scumpi. Mi-ai primit mesajul?*

Da, scumpi, l-am văzut. E puţin cam dramatic, după părerea mea. Sunt brusc revigorată, pe măsură ce furia pe care am simţit-o mai devreme revine iar.

*Da, ţi-am primit mesajul. Totuşi, nu-l pricep deloc. Unde eşti, Paul?*

În timp ce mesajul se trimite clipind, îmi dau seama că am greşit. Văd pe ecran mesajul ratat de la Paul şi încă o notificare vocală. Groaza palpită în mine.

*?????? Cum adică? Tu eşti OK? Sunt la Wes. Ai ascultat mesajul meu vocal?*

Scriu repede.

*Iartă-mă, scumpule, abia m-am trezit. Eram confuză. Acum îţi ascult*

*mesajul.*

Ies din dormitor, cobor în timp ce îmi deschid mesajele vocale, şi inima îmi tresare când îi aud glasul.

*— Bună, scumpo. Ne-au obligat să bem shot-uri... Wes e făcut praf şi a borât pe geamul Uber-ului. Şi eu sunt destul de mangă. Dar cred că mâine dimineaţă o să ne facă oferta, aşa că misiunea e îndeplinită.*

Vocea îi era calmă şi stăpânită, doar ceva mai ridicată ca de obicei. Nu pare beat, dar în clipa de faţă nu prea pot să apreciez corect o stare de ebrietate.

*— Acum suntem la Wes acasă şi a trebuit să-i plătesc în plus şoferului de Uber, să nu mai ţipe la noi, şi să-i achit şi spălatul maşinii. O să fac pe amicul responsabil şi o să dorm aici la noapte, iar mâine plec direct la aeroport.*

Râde când zice „responsabil" şi are un ton uşor spăsit. Greu de crezut că în clipa asta se gândeşte la responsabilitate.

*— Văd dublu. Te iubesc.*

Stomacul mi se strânge şi am senzaţia clară că mă minte.

∵

Când ajung în bucătărie, îl văd pe Duff afară. Stă lângă uşă şi abureşte geamul, când şi când, lipindu-şi trufa uriaşă de el. Dă nerăbdător din coada lui imensă şi-şi linge fălcile. Ora lui de masă a trecut demult. Nu-mi aduc aminte să-l fi scos iar afară. Tresar la gândul neglijenţei mele. Aprind lumina, ca să vadă că vin. Îi iau castronul şi merg să îi dau drumul înăuntru, în timp ce el sare frenetic pe geamul uşii. Abia apuc să-i las jos castronul pe jumătate şi Duff se izbeşte în mine. Boabele de mâncare pentru câini se răstoarnă în cascadă, pe jos. Duff porneşte să le vâneze, în patru direcţii în acelaşi timp. Sunetul plasticului pe gresie îmi activează nervii, care vibrează. Mă aşez pe unul din scaune şi inspir adânc, convingându-mă că am trăit doar o scurtă amnezie şi că totul e în ordine. Îmi sugrum rapid atacul de panică ameninţător şi mă concentrez asupra momentului de faţă. Eu. Aici. Acum. Trează şi conştientă. Cu Duff, care îşi ronţăie fericit hrana. Sticla cu analgezice, plină, în mâna mea.

Îmi rotesc uşor umărul de mai multe ori, să-mi pun sângele în mişcare. Rana mea cea mai recentă aproape că s-a vindecat la exterior, dar pare să-mi fi reactivat durerea veche, de la prima traumă. Trebuie să-mi tot repet că am nevoie să îmi menţin mobilitatea, dacă analgezicele fac o treabă aşa de bună. E ciudat că am luat analgezice cu mult înainte să am vreo durere reală, iar acum abia dacă îmi mai aduc aminte cum era înainte să capăt rana aceasta din urmă. De fapt, nu-mi pot aminti dacă durerea de la umăr era reală sau doar vreo senzaţie imaginată şi de neşters, de care nu am reuşit să scap din copilărie. Îmi amintesc doar că un paramedic mi-a ţinut capul întors într-o

parte şi mi-a arătat o carte cu poze, destinată unor copii mult mai mici ca mine, în timp ce un altul mi-a pus la loc umărul dislocat. Explozia aceea de durere a fost cel mai rău lucru pe care îl simţisem în viaţa mea, nu foarte lungă pe atunci. Mă rog, în afară de durerea simţită cu câteva ore mai înainte, când umărul îmi fusese smuls din articulaţie.

Acum am nevoie să iau mult peste cantitatea prescrisă de fapt, ceea ce mă face să rămân aproape întotdeauna fără pastile. Ceva şi mai straniu: nu faptul că lucram în domeniul farmaceutic m-a făcut să devin dependentă de ele, ci Sasha a fost de vină. Era întotdeauna aşa de amăgitor de echilibrată şi de perfectă, încât nu mi-ar fi trecut în veci prin cap că ar putea avea vreo problemă. Asocierea mea cu ea şi secretul nostru comun nu mi s-au părut niciodată ceva periculos, ci doar o desăvârşită posibilitate ca eu să mă perfecţionez şi să mă integrez. Dacă aveam să fac mai mult din tot ce făcea ea, o să-i fiu şi mai mult aidoma. Chiar Paul o descrisese odată ca „nepământeană" şi am vrut să surprind acea stare şi la mine însămi.

Dau pe gât două pahare cu apă şi mă gândesc să mănânc ceva ca să mă redresez, înainte de a continua să investighez mai departe. Mă zgâiesc din pură obişnuinţă prin frigiderul bine aprovizionat şi trec în revistă tot felul de gustări deprimante; suc de verdeţuri, iaurt, varză kale şi o droaie de alte alimente hrănitoare. Deşi îmi e foame, acolo nu e nimic apetisant. Mai zăbovesc puţin în răcoarea frigiderului. Fierbinţeala care îmi urcă din gâtlej în obraji se domoleşte, timp de câteva momente preţioase.

În living, Duff s-a cuibărit deja în culcuşul lui. Hainele mele de serviciu încep să mă jeneze, aşa că urc repede la noi în dormitor şi mă dezbrac pe întuneric. Îmi fac ghemotoc rochia de mătase, tip creion, marca Tahari, şi o arunc în dressing. Îmi scot sutienul şi chiloţii şi îi azvârl în coşul de rufe. Tresar serios când observ pe cineva care mă priveşte din fotoliul aflat în colţul camerei noastre şi fac un salt înapoi, izbindu-mă de clanţa uşii. Lovitura îmi taie respiraţia şi mă aşez, goală, pe jos, unde rămân câteva minute, înainte de a aprinde lumina şi a vedea că sunt, de fapt, privită de o grămadă de perne, pe care Paul le-a dat la o parte de pe pat. Totul mi se pare ameninţător acum.

Trag pe mine un maiou şi pantalonii de trening. Când sting lumina, întunericul devine atât de profund, încât nu mai văd nimic. Odată ce ochii mi se obişnuiesc, surprind o mişcare scurtă în apropierea copacilor. Scot un ţipăt şi mă las repede pe vine. Mă apropii de fereastră, pe genunchi, şi îl aud pe Duff, lipit în spatele meu, gâfâind fericit în direcţia fantomei. Bineînţeles că nu e nimeni acolo. Dacă ar fi fost, unul dintre cei trei senzori de mişcare, proaspăt instalaţi, ar fi luminat curtea, iar Duff ar fi lătrat ca dementul.

Mă scutur de senzaţia aceea că sunt urmărită şi intru în baie, să trag

dopul de la cadă, acum că apa s-a mai răcit cu câteva grade. Iau nişte hârtie igienică de pe sul şi înfăşor cu grijă lama briciului de câteva ori, apoi o arunc în coşul de gunoi de sub chiuvetă.

În timp ce mă îndrept spre biroul lui Paul îi răspund la mesajul vocal cu un sms.

*Mă duc la culcare.*
*Am avut o zi grea.*
*Să bei apă.*
*Sună-mă înainte să te urci în avion.*

Sper ca astfel să-i descurajez alte apeluri în seara asta. Nu ştiu dacă am destulă stăpânire de sine ca să îl tot evit.

Absurd, mai întâi bat la uşă. Apăs clanţa şi sunt surprinsă să constat că nu se mişcă. Pe moment, asta mă lasă mască, pentru că e prima uşă din casă încuiată vreodată, după ştiinţa mea. Încerc să-mi aduc aminte dacă am folosit vreodată cheile, ca să încuiem uşile interioare şi nu reuşesc. Mai apăs o dată clanţa şi accept faptul că se cer luate câteva măsuri.

Mă pun în genunchi, cu ochii la nivelul clanţei, să văd cu ce am de-a face. E o clanţă destul de banală. Destul de uşor de descuiat. Mă duc în bucătărie şi iau două agrafe de hârtie, dintr-un set de documente de prezentare lăsate de Paul pe blat. Mi-am blocat cea mai mare parte a amintirilor din copilărie, dar gesturile necesare pentru a sparge o încuietoare folosindu-te de ace îmi sunt la fel de firești ca respirația. În timp ce majoritatea copiilor învăţau să meargă pe bicicletă, eu îl priveam pe tata spărgând încuietorile uşilor care o ţineau pe mama departe de el. Copiii sunt ca nişte bureţi şi eu asta am absorbit. Intru fără probleme.

Îmi ia o clipă să găsesc întrerupătorul, după ce păşesc înăuntru. Aici a fost întotdeauna domeniul lui Paul. Sunt din cale afară de atentă să nu dărâm vreuna dintre grămezile de nimicuri care ştiu că sunt acolo. Când găsesc întrerupătorul şi luminez încăperea, confuzia mea e totală. Biroul lui Paul e impecabil, la fel de suspect de ordonat şi de curat pe cât îi era laptopul. Stivele de cutii, planuri şi contracte au dispărut fără urmă. Se pare că în timp ce eu mă îngropam în muncă şi în orele de exerciţii fizice, Paul făcuse curăţenie în vechile dezordini şi provocase altele, noi, mai mari şi invizibile. Pe suprafaţa biroului lui nu se află nimic, în afara unui cuţit de corespondenţă, din cupru, decorat cu noduri celtice care îi înfăşoară mânerul.

De partea cealaltă a biroului stă, corect amplasat, un fotoliu care se află în viaţa lui Paul de mai mult timp decât mine. Mă afund în urma lăsată de el,

îngrijorată pentru o clipă că s-ar putea să observe modificarea formei adâncite din pielea tocită. Acesta este biroul unui tip sigur pe el; mare, elegant, de piele. Cele două sertare din partea dreaptă, de dimensiuni medii, sunt aşa cum au fost întotdeauna. Trag de mânerul de alamă al sertarului de deasupra şi descopăr că nu e încuiat.

E gol, cu excepţia lucrurilor obişnuite pentru un birou; un calculator, un capsator şi câteva pixuri. Obiectele acestea nu maschează absenţa evidentă a pistolului lui Paul. Nu e tocmai locul cel mai sigur unde să depozitezi o armă potenţial letală, dar cum în casă nu sunt copii, accesul uşor nu a reprezentat niciodată o ameninţare. Acum gândul mă cutremură. Ştiu că l-a scos din casă şi l-a dus departe de noi.

Mă tot gândisem şi răzgândisem dacă ar trebui să mă simt uşurată că pistolul nu mai e în casă, dorindu-mi să-mi fi fost la îndemână, mai ales noaptea. Astăzi mă simt total indecisă şi ajung la concluzia că este, probabil, mai bine ca Paul şi cu mine să nu avem acces la o armă.

Încerc să deschid şi al doilea sertar, dar acesta nu se mişcă. Interesant. Forţez încuietoarea şi o deschid uşor, cu o agrafă scoasă din părul meu nespălat şi ridicat neglijent într-un coc. Agrafele de păr merg mai bine pe o încuietoare decât o agrafă de hârtie deformată, pentru că se potrivesc perfect, odată ce le-ai scos gămăliile de plastic de la capete. Aşa cum era de aşteptat. În sertar se află o cutie de valori de dimensiuni medii, pe care nu am mai văzut-o până acum. E o ironie nemaipomenită faptul că soţul meu pune atâtea încuietori între mine şi ceea ce vrea să ascundă, indiferent ce-o fi. Nu ştie nimic despre talentul meu din copilărie şi mă întreb ce-ar zice dacă ar vedea cum am reuşit să trec peste obstacolele lui. Cele mai multe dintre soţii s-ar fi oprit încă de la uşa încuiată.

Salt cutia de valori de mâner şi mi-o aşez dinainte. O să am nevoie de ambele mâini ca să o deschid. Decid că o să-mi fie numai bun cuţitul de corespondenţă şi îi mulţumesc lui Paul că l-a lăsat afară. Vârful subţire alunecă uşor înăuntru şi, cu o smucitură lină din încheietura mâinii, trag în sus şi spre stânga. Aud un declic şi prin minte îmi trece imaginea tatălui meu. După ce s-a prins că îl urmăream cum desface încuietorile, se amuza arătându-mi cum să abordez diferite tipuri de lacăte şi clanţe. O scurtă perioadă de timp asta ne-a unit şi l-a ţinut departe de mama, care continua să se încuie dincolo de uşa dormitorului, chiar şi după ce el o descuiase iar şi iar, până când a scos pur şi simplu clanţa, de tot. În cutie e o punguţă de catifea albastră pentru bijuterii, care seamănă cu o piesă de recuzită. Trag de şnur, desfac gura punguţei şi mi-o răstorn în mână. Aproape că mă aştept ca în palmă să mi se reverse o cascadă de pietre preţioase, ca în finalul din *Tâlharii*, un film favorit de-al meu în copilărie, de la unul dintre centrele de

plasament prin care am trecut. Era singura casetă video pe care o aveau şi nu-i păsa nimănui dacă mă uitam la ea şi de cinci ori pe zi. Era singurul lucru care mă făcea fericită, într-o situaţie altfel îngrozitoare.

În loc de pietre, în mână îmi cade o cutie. Înăuntru se află un inel de logodnă pe care nu l-am mai văzut niciodată. E un diamant uluitor, galben-canar, mult mai mare decât cel care se află pe degetul meu şi care este un solitar modest, fără alte pietre, pe care mi l-a luat când încă nu divorţase. Inelul acesta nou pare să aibă vreo trei carate. Nu e unul de un milion de dolari, dar sigur valorează cât o bună parte din economiile noastre. Îmi scot inelul meu şi le pun unul lângă altul. Al meu e minuscul pe lângă noua achiziţie. Oare acesta să fie planul lui Paul? Să-mi ofere o variantă mult superioară a inelului de logodnă? Nu pare în firea lui să ne folosească banii de casă pe o singură bijuterie, mai ales ţinând cont de felul în care stau lucrurile între noi.

Nu se poate să fie ăsta singurul lucru pe care îl ascunde. Îmi pun inelele pe degete şi revin la sertar.

Pe fundul cutiei se află un plic. Nu este lipit şi din el scot un pachet de fotografii polaroid. Înainte de a frunzări pătratele de plastic, privirea îmi este atrasă de un flacon foarte familiar, de culoare portocalie, opacă, împins în fundul sertarului, în spatele cutiei. Mi se strânge stomacul la gândul că Paul a descoperit una dintre ascunzătorile mele şi mi-a confiscat rezerva, dar temerea mi se risipeşte rapid, odată ce iau sticluţa. Astea sigur nu sunt ale mele. Nu am nevoie să citesc despre ce medicament este vorba ca să ştiu ce ţin în mână, pilulele albastre de formă romboidală şi cu muchiile rotunjite sunt inconfundabile. Viagra. Încă un secret. Şi unul de ale cărui beneficii eu sigur nu mă bucur zilele astea. Cine, atunci? Mi se face greaţă.

În fotografia de deasupra e o bunăciune roşcată, pe care n-am mai văzut-o niciodată până acum, dar, judecând după felul în care îi stă părul, şi sus şi jos, a fost fotografiată pe la sfârşitul anilor 1970 şi este dinaintea mea. Fotografia de sub ea e a primei lui soţii. Eu am văzut-o de câteva ori, numai şi numai în fotografii, amestecate din greşeală printre lucrurile lui care au ajuns, din viaţa lor, într-a noastră. Fizic vorbind, noi două nu am putea să fim mai diferite, părul ei blond-glacial, tuns castron, era ca un ecou al lui Debbie Harry[5], iar corpul apetisant, senzual şi delicios nu are nicio legătură cu sânii mei mici şi cu şoldurile înguste. Al doilea nud l-am recunoscut imediat, chiar dacă e vorba despre o versiune a ei cu douăzeci şi cinci de ani mai tânără decât momentul când ne-am cunoscut – Sasha. Asta îmi provoacă

[5] Deborah Ann „Debbie" Harry (n. 1945) — cântăreaţă, cantautoare şi actriţă americană, vocalistă a formaţiei Blondie.

rana cea mai profundă şi mă întreb cât de des şi cât de recent s-a uitat la ea. Era şi atunci la fel de superbă ca acum, constatare pe care Paul a făcut-o cu glas tare, de nenumărate ori. Întorc fotografia pe dos pentru că vederea ei îmi stârneşte un val de greaţă. Nu există nicio fotografie de-a Sheilei, dar ştiu că singura explicaţie este progresul tehnologic. I le-am văzut în telefonul lui. Ultima fotografie este a mea. Sunt bucuroasă oarecum, că am fost inclusă, dar colecţia mă deranjează totuşi.

∵

Mă duc înapoi cu gândul la seara când Paul m-a copleşit cu un joint şi cu Miles Davis. Eram timidă şi stânjenită, dar a fost foarte convingător. Voia să aibă ceva la care să se uite atunci când nu puteam fi împreună. Îmi spusese că nici el nu mai făcuse o astfel de fotografie, cum şi pentru mine era prima dată când mi se făcea aşa o poză. O minciună, evident. Mă uit o clipă la fotografia mea de pe la douăzeci şi ceva de ani, uimită de frumuseţea trupului meu tânăr, cu regretul că n-am ştiut să îl apreciez atunci când îl aveam.

Distrasă de fotografii şi de pastile, aproape că nu observ agenda neagră, camuflată de fetrul tot negru, cu care este îmbrăcat interiorul cutiei. Înşir fotografiile polaroid pe birou, aliniate, şi chiar lângă ele pun şi flaconul de viagra. Cu mâna tremurând, scot carnetul Moleskine şi observ că în el e băgat un plic, cu marginile abia iţite în afara copertelor agendei. Îl deschid mai întâi pe acesta, cu inima bătându-mi tare, nerăbdătoare să văd ce conţine. Dau clapeta plicului la o parte şi scot hârtia dinăuntru. E o scrisoare pe mai multe pagini, cu caligrafia lui Paul, care începe cu „Dragă A", în capătul de sus al foii. De pe birou, telefonul îmi vibrează zgomotos şi pe el apare un mesaj de la Paul. Îndoi la loc foile scrisorii şi le îndes înapoi în jurnal.

*Te iubesc. Mi-e dor de tine.*
*Urăsc să dorm fără tine.*
*Somn uşor.*

Dintre toate alibiurile posibile, Wes este unul perfect. Dar, bineînţeles, soţul meu nu e la Wes acasă. Şi poate doarme el fără mine, dar am îndoieli că este singur.

Bag înapoi polaroidele în plicul lor şi le pun la loc în sertar. Înainte de a pune inelele la loc, în punguţa de catifea, îi fac fiecăruia câte o fotografie cu telefonul. Nu şi verighetei mele, pe care mi-o pun înapoi pe deget, după o ezitare de o nanosecundă. Imediat, pielea de pe deget mi se irită. Pun punga la loc în cutie şi încui sertarul. Păstrez scrisoarea şi jurnalul, am toată

noaptea la dispoziţie, să le citesc fără să fiu deranjată.

Ajunsă în bucătărie, trag ceainicul de pe ochiul din spate al aragazului pe cel din faţă şi ascult cum se aprinde flacăra. Când fluierul ceainicului trece de la un bâzâit la un şuierat zdravăn, pun jurnalul deoparte, desfac scrisoarea şi încep să citesc.

## Şase

## PAUL

### *ÎNAINTE*

Nu e nevoie decât de o singură scăpare.

Orice relaţie este ca un număr de echilibristică la înălţime. Să păstrezi o relaţie extraconjugală e ca şi cum ai merge pe o sârmă, în timp ce ţii o gorilă în spate. Dacă lucrurile merg prost, efectul distrugerii se reverberează catastrofal. Motiv pentru care a trebuit să o rup cu Sheila, după ce a făcut ce a făcut.

* * *

Când am ajuns să-mi aduc amanta în patul pe care îl împart cu soţia, fisurile din relaţia noastră începuseră se să vadă deja. Simţisem eu încă de la început că Sheila e puţin sărită, dar asta mă şi atrăsese la ea, într-un fel. Privind însă retrospectiv, cred că tocmai disperarea cu care ne luptam, fiecare din noi, ne-a adus împreună, ne-a aruncat în acest vârtej dement de chimie, de atracţie reciprocă, primitivă şi nestăpânită.

Fiecare relaţie este guvernată de un ritm propriu şi distinct. Ritmul relaţiei mele cu Sheila a fost unul inegal şi tocmai el s-a dovedit a fi ceea ce ne-a distrus. Lucrurile au mers bine şi ritmat vreme de aproape un an, în timp ce eu şi Rebecca ne-am înstrăinat tot mai mult unul de celălalt, iar Sheila şi cu mine am continuat să ne agăţăm unul de altul ca de o mască de oxigen. Pot chiar să îndrăznesc a-mi imagina cum s-ar fi terminat totul, dacă am fi continuat pe aceeaşi traiectorie. Dar a venit telefonul acela.

Wes m-a căutat exact la timp. După aceea mi-a trecut prin minte că Rebecca se poate să fi luat legătura cu el, pentru mine, deşi nu le-am dat niciodată, niciunuia din ei, satisfacţia de a recunoaşte asta. În străfunduri cred că i-am acceptat oferta doar pentru că am înţeles ce mă aştepta dacă rămâneam pe drumul pe care mă tot împleticisem, iar ceea ce m-a făcut să

accept a fost gândul la încă o privire plină de milă din partea nevestei mele.

Succesul a apărut curând şi, odată cu el, a venit şi o importantă schimbare de perspectivă. Am început să simt cum îmi revine vechea încredere de sine. Aveam din nou un scop, iar relaţia cu Rebecca a reintrat pe un făgaş normal. Cred că mi-am dat seama cu adevărat cât de mult se degradase situaţia, doar atunci când am fost din nou în stare să mă uit la noi. Doi oameni nu se pot lua la întrecere cu adevărat, decât atunci când sunt pe picior de egalitate, iar noi ne îndepărtasem constant unul de celălalt de ceva vreme. Acum însă ne revenisem şi, vă spun sincer: n-am avut niciodată un partener care să se compare cu soţia mea.

Stau în bucătărie, beau o ceaşcă de cafea şi mă inundă lumina soarelui de dimineaţă, care pătrunde prin uşa glisantă. Din spate aud apropiindu-se paşii Rebeccăi. Simt o adiere uşoară din parfumul ei.

— Cum arată azi vechiul joc al lui Wes şi Paul de-a zâmbeşte-şi-ai-vândut?

Îşi încolăceşte braţele în jurul pieptului meu, împletindu-şi degetele, şi îşi odihneşte capul pe spatele meu.

— Promiţător, Matu. Prezint o minunăţie de teren la ocean, în Amagansett, şi pe urmă o casă de închiriat, ceva mai la nord, pe insulă. Wes îi place pe cei doi tipi care sunt interesaţi de casa la ocean.

— Adică, Wes crede că-i poate face să bage parale serioase?

— Cam aşa ceva.

— Stai puţin. Doi tipi?

— Mda.

— Un cuplu?

— Exact.

Rebecca se desface din îmbrăţişare şi începe să mă pipăie pe piept.

— Hei, hei. Cred că vouă, frumoşilor, vă iese şi de data asta. Nu trebuie decât să zâmbiţi şi să vă arătaţi dinţii superbi. Şi... hmmm, poate să staţi ceva mai lipiţi unul de altul...

Mă întorc la timp ca să o surprind făcându-mi cu ochiul. Vechea scânteie de neastâmpăr îi luceşte iar în priviri. Abia acum îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit. Pun ceaşca jos pe blat şi îi cuprind mijlocul cu braţele.

— Ei, nu mi-am dat seama că astfel de lucruri te excită.

— Ştii tu ce mă excită pe mine.

O salt pe blat. Mă trag mai aproape, să o sărut, dar la doi centimetri de buzele ei, am o ezitare.

— Iubire, o să te fac să întârzii.

— Nu şi dacă te mişti repede.

Toate acestea au avut consecinţe, bineînţeles. În timp ce pasiunea dintre

mine şi soţia mea se reaprindea, ea a început să se stingă în cazul amantei. E ciudat cum mariajul meu a început să tragă foloasele în urma aventurii mele extraconjugale. Iar golul tot mai mare dintre mine şi Sheila a intensificat apatia fizică. În timp ce relaţia mea cu Rebecca s-a clădit pe lupta noastră comună de a urca pe scara socială, legătura cu Sheila a ajuns să aibă exclusiv de-a face cu dinamica unui declin. Şi iată-ne ajunşi aici; ea continuă să alunece, iar eu, să merg în sus. Aşa că înţeleg ce a împins-o la un gest atât de nechibzuit, dar, evident, nu l-aş fi putut tolera niciodată.

* * *

Când Rebecca şi cu mine ne-am combinat, amândoi aveam puţine lucruri ale noastre. O parte din farmec a venit tocmai din şansa de a ne construi împreună viaţa şi niciunul din noi nu a adus în căsătorie prea multe bunuri materiale. Eu am fost mai mult decât fericit să-i las primei soţii cea mai mare parte a mobilei, iar cea de-a doua mea soţie era ataşată de atât de puţine lucruri, încât părea aproape o nomadă. Unul dintre puţinele obiecte pe care le-a adus în viaţa noastră a fost o pereche de statuete chinezeşti din ceramică, pentru capetele rafturilor de cărţi.

— Dragule, îţi plac astea aici, sus?

Mă întorc spre biblioteca noastră cam rablagită şi văd cum mă ţintesc cu privirea doi lei pereche, de culoare albastru-verzui. Dau un aer exotic locuinţei noastre modeste.

— De unde i-ai scos?

— O călătorie la chinezi... în cartierul chinezesc, zice şi îmi face cu ochiul.

— A, lasă-mă să ghicesc. „Suntem în căutarea sinelui”, nu-i aşa?

Se uită la mine cu o privire excesiv de onestă.

— Eu nu m-am găsit decât după ce te-am găsit pe tine, Paul.

Apoi scoate limba la mine.

Încerc să-mi păstrez expresia serioasă, dar nu reuşesc să mă adun. Izbucnesc în râs.

— Te iubesc, scumpo.

— Mda, sigur. Dar nu iubeşti simţul meu estetic.

— Ei, poate că o să învăţ şi asta.

Statuetele ne-au însoţit, din apartamentul nostru, în casa din Long Island, unde şi-au ocupat locul de pază, de o parte şi de alta a poliţei şemineului. Doar după ultima vizită a Sheilei am observat că unul lipseşte.

Fizic vorbind, noi doi ne-am răcit considerabil. Tocită, relaţia noastră începea să-şi arate urzeala. Sheila era tot mai sufocantă şi devenea tot mai puţin atrăgătoare. Şi, cu toate că nu reuşeam să-mi dau exact seama despre ce anume era vorba, povestea cu soţul ei devenea oarecum suspectă. Mă sâcâia. Detaliile nu se potriveau prea bine.

Pentru mine lucrurile luau o turnură diferită şi, ca să o spun de-a dreptul – aşa cum ajunsesem să o recunosc, în sfârşit –, nu eram eu însumi dacă aveam în acelaşi timp mai mult de o relaţie. Nu puteam jongla cu amândouă fără să dau chix.

Într-o dimineaţă, în timp ce coboram, după un duş, am auzit zgomote venind din biroul meu. Am tresărit, am apucat vătraiul de lângă şemineu şi m-am apropiat de uşa biroului, păşind fără zgomot. Mi-am amintit deodată că pistolul pe care îl ţin în casă, pentru protecţie, se află în sertarul mesei din biroul meu şi m-am rugat ca, oricine ar fi cel care scotoceşte pe acolo, să nu-l fi găsit deja. Am tras adânc aer în piept, am deschis uşa de perete şi am dat peste Sheila, îmbrăcată cu o fustă şi aşezată în fotoliul de piele din spatele mesei de birou. Ţinea un picior ridicat peste braţul fotoliului şi îşi muşca buza de jos. A împins sertarul, să-l închidă, s-a ridicat şi a ocolit masa, oprindu-se în faţa ei.

— Ce dracu' faci, de ce scociorăşti prin...

— Încerc să-ţi atrag atenţia, rosti, mieros. În ultima vreme mi-a fost tot mai greu să te fac să-mi dai atenţie.

— Mda, ăăă, eu... am zis, bâlbâit.

Sheila a pus ochii pe vătraiul din mâna mea.

— Ce ai de gând să faci cu ăla?

Am lăsat vătraiul să cadă, în timp ce Sheila se săltase pe birou şi, lăsată pe spate, se ţinea cu o mână de marginea mobilei de mahon, în timp ce mâna cealaltă se juca, trăgând de marginea fustei şi dezgolindu-şi piciorul.

— Deci, acum ţi-am captat atenţia?

* * *

Când am terminat, m-am dus la baie, ca să-i dau ocazia să se îmbrace repede şi să iasă singură. Câteva minute mai târziu, când am coborât din nou, Sheila era încă în living şi se zgâia pe fereastră, în tăcere. Enervat, i-am zis câteva vorbe mai dure şi am spus răspicat ce vreau. S-a ridicat în picioare, m-a îmbrăţişat îndelung şi m-a sărutat apăsat. Şi-a înşfăcat geanta de pe canapea şi a ieşit, fără o vorbă, cu ochii înecaţi în lacrimi.

Abia mai târziu, în aceeaşi zi, m-am dus să duc vătraiul înapoi lângă şemineu şi am observat că lipseşte una din statuetele de pe poliţă. Sincer, nici măcar nu reuşeam să-mi aduc aminte când fusese ultima dată când le dădusem vreo atenţie chestiilor acelora, dat fiind că ele erau o realitate statornică în fundalul vieţii noastre zilnice, iar eu fusesem în mare măsură distras pe parcursul ultimului an. Însă acum, deodată, poftim. Sau, mai degrabă, poftim că nu mai e.

Absenţa era flagrantă şi m-a făcut să-mi zboare mintea în tot felul de direcţii. Deşi furtul putea fi considerat drăgălaş, la suprafaţă, un mijloc prin

care Sheila punea stăpânire pe ceva ce era al nostru, nu puteam să ignor esenţa diabolică a acţiunilor ei. *A luat statueta într-un moment de emoţie pură sau fusese ceva mult mai calculat de atât? A fost ceva complet impetuos sau simţise că se apropia acest moment şi a găsit o modalitate de a se răzbuna pe mine?*

Am reluat în minte momentul plecării ei. Mi-am imaginat-o cum păşeşte spre ieşire, cu un surâs imperceptibil întins pe chipul înecat de lacrimi. Inteligentă, pe bune. Probabil şi-a dat seama că statuetele îi aparţin Rebeccăi şi că lipsa uneia din ele va fi, aşadar, remarcată. Se gândise bineînţeles *că eu* s-ar putea să nu observ furtul şi voi rămâne fără replică, atunci când Rebecca o să-l pună pe tapet. Închipuie-ţi-o acum, amuzată la gândul că eu dau din colţ în colţ să născocesc vreo explicaţie. Sau poate s-a gândit că o să observ şi eu, şi că va trebui să inventez o poveste care să-i explice lipsa ori că o să mă treacă toate apele, sperând că Rebecca n-o să bage de seamă. Doamne, ce gagicuţă intrigantă mai era!

Până la urmă, turnura pe care au luat-o evenimentele a făcut ca lucrurile să fie mai uşoare pentru mine. Orice tandreţe şi orice urmă de simpatie aş mai fi simţit faţă de Sheila s-au şters, odată cu infantila ei mişcare disperată. Mi-a fost mai uşor să ies din situaţie, fără să mai simt vreo urmă de vinovăţie. Şi era necesar să ies din acea zonă întunecată a vieţii mele şi să mă întorc la ceea ce ştiu cel mai bine să fac.

Oricât de tare mă irită, trebuie să recunosc faptul că mica stratagemă a Sheilei a avut efect. Am scornit o întreagă explicaţie pentru statueta lipsă, o poveste care nu era doar plauzibilă, ci reuşea să mă pună într-o lumină bună. Spre surprinderea mea, nici nu am avut şansa să o folosesc. Rebecca nu a întrebat niciodată ce s-a ales de leul din ceramică, aşa că el a devenit încă un subiect pe care nu l-am mai abordat niciodată. Încă un lucru păstrat sub tăcere, neatins de doi oameni care trăiau sub acelaşi acoperiş. În mintea mea, el se profila mai pregnant, din pricina omisiunii şi presupun că, din această perspectivă, Sheila se putea bucura de o mică victorie.

A existat însă ceva pe care nu l-am uitat în tot acest timp, un gând ce o viza pe această micuţă trişoare pe care am băgat-o în casa mea şi în patul meu. Un gând care mi-a ţinut de cald noaptea şi care suna astfel: *Vrei să te joci cu mine? Ei bine, habar nu ai cine mi-e parteneră obişnuită de antrenament.*

Nu e nevoie decât de o scăpare. Pentru ca totul să o ia la vale.

# Şapte

## REBECCA

### *ÎNAINTE*

La început a fost doar sexul.

Situaţia matrimonială a lui Paul nu putea duce la nimic altceva. Profitam de timpul pe care reuşea el să-l ofere. Ne regulam prin case aproape finisate, în maşina lui, prin băi. Viaţa mea era o continuă aşteptare. Aşteptam până când îmi dădea el vreun semn. Îl aşteptam să se furişeze de acasă, pentru câteva ore de tandreţe. În cel mai bun caz se întâmpla o dată pe săptămână, în cel mai rău, o dată pe lună. Deveneam nervoasă, când trecea prea mult timp şi nu-l vedeam. Discuţiile noastre telefonice dintre două întâlniri au devenit singurele lucruri care contau. Restul vieţii mele s-a topit.

Nu vorbeam despre marile subiecte dintr-o relaţie. În perioada aceea habar nu aveam care era părerea lui despre copii. Nu s-a pus niciodată problema că el ar trebui să-şi părăsească soţia ori cum ar arăta un posibil viitor al nostru, împreună. Era un gard invizibil ridicat în jurul oricăror subiecte care ar fi putut duce la un angajament, iar eu stăteam în interiorul lui.

Afecţiunea mea pentru Paul a devenit înverşunată. Cum eram total la dispoziţia lui şi a vieţii lui, până la urmă, am ajuns la limită. Mă mândrisem întotdeauna că sunt genul de femeie care poate să trăiască relaxat, simplu şi fără pretenţii. Dar eram aşa doar pentru că nu avusesem niciodată o relaţie ca aceasta. Acum ieşea la iveală o latură nouă a mea, care avea nevoie de afecţiune.

Paul se pricepea aşa de bine să mă ţină în priză, încât nu m-am gândit că ar fi vorba de un tipar comportamental. Credeam doar că dragostea noastră era altfel şi că o să ne dăm seama pe parcurs încotro se îndreaptă. Nu am văzut toate semnalele acelea de alarmă, răspândite în perimetrul situaţiei noastre. Pe de o parte, era problema evidentă a căsătoriei lui, dar mai erau şi alte lucruri mărunte. Am ales să ignor felul în care se uita la alte femei atrăgătoare pe care le întâlneam sau felul seducător în care li se adresa tuturor folosind apelativul: „scumpete”. Nu l-am chestionat nici atunci când îmi dădeam seama că minte, când mici detalii se schimbau de la o zi la alta. Era greu de stăpânit şi uneori părea complet absent, chiar şi când eram împreună. Au fost mici crestături care s-ar fi putut aduna într-o rană mai

mare, dacă începeam să mă concentrez asupra lor, aşa că nu am făcut-o. M-am gândit că dacă eu m-am schimbat de dragul lui, la fel va face şi el. Am devenit o „cealaltă femeie" model, o femeie aşa cum credeam că vrea Paul să fiu. Mă justificam spunându-mi că el este cel care minte, a lui este căsătoria din care trebuie să scape. Eu îmi trăiam viaţa exact aşa cum voiam. Am încercat să aflu, în mod subtil, care erau lucrurile pe care nu le primea de la soţia lui, astfel încât să i le pot eu oferi. Dar Paul spunea foarte puţine despre acea parte a vieţii lui şi, într-un final, am încetat să-l mai întreb. M-am modelat după nevoile lui pentru că am crezut că, dacă o fac, mă va alege pe mine. Mă gândeam – transformă-te în fantezia unui bărbat şi va ajunge lipsit de apărare în faţa ta.

Discuţiile noastre telefonice erau mereu despre „data viitoare". Ne îmbărbătam reciproc şi apoi ne întărâtam unul pe celălalt. Ce o să ne facem unul altuia. Cum o să ne satisfacem reciproc. După o vreme, asta nu m-a mai excitat. Visam să-mi spună că sunt singura femeie pe care o iubeşte şi pe care o doreşte. Voiam ceva mai profund şi o intimitate reală. Îmi doream cu nesaţ ca el să-mi spună ce planuri avea pentru noi, pe termen lung, dar Paul nu vorbea niciodată despre altceva, în afară de momentul prezent.

Într-o seară, cam pe vremea când mi s-au prescris antidepresivele, am decis să forţez nota. Am luat o doză dublă faţă de cea indicată de doctor. Mă simţeam îndrăzneaţă. Dar mă simţeam şi disperată.

— Paul, m-am tot gândit la cât de multe nu ştim unul despre celălalt.

— Ok, mă bag. Ce mi-ai ascuns până acum?

Mă săturasem, dar nu puteam spune exact de ce anume. Paul nu se schimbase. Despre mine era vorba. Crezusem că toată acea atracţie sexuală dintre noi se va transforma într-o relaţie adevărată. Nu-mi dorisem niciodată să fiu amanta perfectă a cuiva. Obosisem să fiu nevoită să-l împart.

— Vorbesc serios, Paul. Mi-ai făcut lucruri formidabile care ţin de sex şi care nici nu pot fi numite, dar nu ştii, de fapt, nimic despre mine.

În telefon, vocea îmi suna egal şi serios, graţie medicamentelor.

Paul şi-a schimbat rapid tonalitatea, a devenit precaut. La urma urmelor, era un bărbat însurat şi ştia cum arată o capcană.

— Ce nu ştiu eu despre tine, iubire?

— De exemplu, ce fel de copilărie am avut. Nu ştii prin ce am trecut.

Aproape că i-am simţit primii aburi de exasperare în aerul pe care îl expira.

— Ce vrei să spui, de fapt?

M-a durut tonul lui tăios. Nu ne mai certasem niciodată, cel puţin până atunci.

— Vreau să spun că ne purtăm ca doi oameni care sunt foarte apropiaţi şi

înnebuniţi unul după celălalt, dar eu nu ştiu nimic despre cine eşti tu cu adevărat. Şi vreau să ştiu. Vreau mai mult de la tine.

— Ce vrei să ştii despre mine, Matu? O să-ţi spun tot ce vrei. Nu am nimic de ascuns.

M-am gândit că nevasta lui ar putea să contrazică această afirmaţie.

Mi-am îndulcit abordarea. Nu voiam să provoc o ceartă, înainte de a apuca să spun ceea ce simţeam că trebuie să spun.

— Iartă-mă, dragule. Doar că mă simt foarte apropiată de tine şi uneori am sentimentul că am putea să fim şi mai apropiaţi. Şi vreau ca tu să ştii totul despre mine.

— Bine, iubito. Păi, putem să vorbim despre tot ce vrei tu.

— Paul, trebuie să-ţi spun despre părinţii mei.

— Ok, a zis, râzând. Atunci, spune-mi. Erau bisericoşi? Hipioţi care trăiau într-o tabără? Erau membrii vreunui cult?

Am tăcut, cântărind posibilitatea ca el să se îndepărteze mai repede decât aş fi reuşit eu să zic „Te spun soţiei tale". Aveam însă nevoie de o schimbare în situaţia noastră şi el nu făcea niciun gest. Simţeam că o iau razna.

— Amândoi părinţii mei au murit. Când aveam unsprezece ani. Tata a omorât-o pe mama şi pe urmă s-a sinucis. Şi eu am fost de faţă.

Mă întrebam dacă va veni vreodată ziua în care să-i pot spune întregul adevăr despre noaptea aceea.

Multă vreme Paul nu a scos nicio vorbă. Mi-l imaginam la capătul celălalt al firului, cum se strâmbă, străduindu-se să reacţioneze, fără să pară prea afectat. Nu vorbise niciodată despre altfel de senzaţii decât fizice, iar ceea ce se întâmpla acum era la uriaşă distanţă de aşa ceva. Tăcerea a durat atât de mult, încât am crezut că a închis pur şi simplu.

— Paul?

Simţeam cum mă năpădesc regretele.

— Îmi pare rău. A fost prea mult. De fapt, n-am povestit niciodată nimănui despre asta. În orice caz, nimănui care nu era plătit să mă asculte.

Era adevărat.

Paul şi-a dres vocea de câteva ori.

— Părinţii mei au fost ucişi într-un accident de maşină, când eu avem zece ani. Am fost singurul care a supravieţuit.

N-aş fi ghicit că aveam o astfel de traumă în comun, dar odată ce am descoperit-o împreună, ne-am dat seama că era logic. Recunoscusem unul în celălalt ceva adânc ascuns, fără să ştim exact ce anume era, şi ne-am cuplat.

— Nu-mi prea place să vorbesc despre trecut. Deşi poate că ar trebui, cu tine...

Paul vorbea cu mult mai blând şi mai delicat decât îl auzisem eu vreodată.

Aveam ocazia să rezonez cu el şi îmi creştea inima.

Apoi, a început să fie vorba despre dragoste.

* * *

## *DUPĂ*

Paginile îmi frig mâinile.

Nu-l crezusem niciodată genul, dar nu încăpea nicio îndoială că erau ale lui. Scrisul lui familiar de pe foaie îmi trezeşte dorinţa, deşi ştiu că ar trebui să îl urăsc. Aşa este iubirea noastră, complicată. Elegant şi puternic, scrisul lui are un stil aparte. E mult prea frumos pentru nişte liste de spălătorie, dar e perfect pentru scrisori de dragoste.

*Nu pot să mă gândesc decât la tine. Mă înnebuneşti, îmi ocupi gândurile, când ar trebui să mă gândesc la o sută de alte lucruri.*

Simt cum îmi fuge pământul de sub picioare.

*Am nevoie să scap de viaţa asta. Totul a devenit perimat şi anodin. Trebuie să scap de tine, ca să pot fi cu ea. Am nevoie să dispari.*

*Nu am crezut că iubirea şi dorinţa pe care le-am simţit acum mulţi ani sunt sentimente pe care le voi trăi din nou.*

*Mi-am petrecut atât de mulţi ani fără să spun, de fapt, ce este în mintea mea. Au fost prea multe minciuni care durează de prea mult timp. Vreau un nou început. Am nevoie să mă schimb.*

Cuvintele lui Paul sunt scrise de mâna lui, dar nu e vocea lui. În paginile acestea e un altfel de ton. Unul mai matur şi mai împlinit. Paul îşi dezvăluie părţi din sine pe care eu nu le-am mai văzut până acum. Reflectează asupra bărbatului care a fost şi asupra celui care vrea să devină.

*Vreau să ard din temelii viaţa aceasta în care sunt blocat şi să scap de sentimentul vinovăţiei. Nu mai pot să continui să fac asta şi să mă port ca şi cum totul e ok.*

Îmi şterg lacrimile care sunt în mare pericol să întindă cerneala.

E o adevărată luptă să-mi recapăt suflul în momentul acesta. Este clar că şi-a găsit pe altcineva. Uau. Nu a pierdut deloc vremea. Iau eu îi stau în drum. Cuvintele lui sunt aşa de dureroase... mă simt ca şi cum am primit o lovitură în plex. Durerea îmi năpădeşte tot corpul şi este atât de ascuţită, că

mă gândesc să sun la 911. Inima îmi bubuie în piept şi mi se pare că ar fi cel mai logic să mă întind pe jos şi să mor dracului.

Asta i-ar conveni de minune. *Am nevoie să dispari.* Ar fi liber să facă tot ce vrea, fără să-i mai fiu o povară. Din fericire, posibilitatea ca el să fi crezut că am murit de inimă rea îmi este destul, ca să mă facă să depăşesc momentul de panică şi să încep să respir normal.

Mă las să alunec în jos, pe lângă blat şi aterizez pe podeaua rece. Duff sare pe mine şi, când vede că nu mă mişc să-l mângâi, mă linge pe faţă. Până la urmă, sarea de pe obraji şi apatia mea îl fac să se ducă la castronul cu apă.

Sunt surprinsă. Însemnările acelea de jurnal datează din ultimele câteva săptămâni. După noaptea din dormitorul nostru. După ea. Dar nu sunt despre ea, nu se poate. N-am ştiut că Paul mai are încă una. După toate câte s-au întâmplat. Sunt perplexă.

Aş putea să plec. Să o iau de la capăt şi să sper într-o nouă viaţă. Dar aceasta ar fi soluţia unei femei de cu totul alt gen. Cineva a cărei imaginaţii se limitează doar la montaje cinematografice şi memorii. Îmi place să cred că eu sunt mai imprevizibilă şi mai creativă de atât. Există un motiv pentru care ieri nu am fost în stare să plec şi acum înţeleg că nu am plecat din pricină că nu am de gând să-l las să scape aşa uşor. Jumătate din bani sunt ai mei şi îi vreau. Se rupe ceva în mine. Vreau să sparg tot ce poate fi spart. Vreau să strig. Vreau să omor.

Îl chem pe Duff, îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului lui flocos şi îl strâng uşor. Inima lui bate la fel de repede ca a mea. Încep să-mi fac în minte o listă cu tot ce iubeşte Paul cel mai mult pe lumea asta şi mă gândesc la cât de satisfăcător va fi să îl lipsesc de toate acele lucruri.

## Opt

### *PAUL*

### *ÎNAINTE*

Când am început să-mi înşel prima soţie şi să mi-o pun cu Rebecca, simţeam că este cel mai firesc lucru din lume. Nu era prima dată când o înşelam. Nici pe departe. Dar era prima dată când aveam sentimentul că e vorba de ceva mai mult decât de sex. Mă căsătorisem din disperare, din nevoia de a avea pe cineva care n-o să mă părăsească, un adevăr devenit

stânjenitor de limpede, aproape din clipa în care am făcut schimb de jurăminte. A fost ca în scena aceea din *Absolventul,* când Dustin Hoffman şi Katherine Ross se urcă în autobuz şi au, treptat, revelaţia greşelii teribile pe care au făcut-o. Cred că am început să caut o cale de scăpare chiar mai înainte de a mă aşeza în noua situaţie.

Rebecca a fost acea cale de ieşire. A înţeles imediat situaţia. Prima noastră întâlnire m-a luat total prin surprindere şi a eliminat orice şansă ca eu să-mi ascund, delicat, verigheta. Privirile noastre s-au întâlnit pentru o clipă ce părea interminabilă, după care ea s-a uitat imediat la degetul meu inelar. Încă îmi aduc aminte de expresia de pe chipul ei în timp ce evalua situaţia. Amestecul de teroare şi dorinţă carnală pe care l-am simţit în clipa aceea nu m-a părăsit de-a lungul anilor.

Următoarele zece minute ni le-am petrecut plimbându-ne pe proprietate, braţ la braţ, bucurându-ne unul de celălalt, într-o conversaţie despre ceva ce s-ar fi vrut, de fapt, să fie altceva şi prefăcându-ne că nu suntem deplin conştienţi de ceea ce purtam eu pe mâna stângă.

— Aşadar, ce crezi? Te-ai îndrăgostit?

Pentru o frântură de clipă i-am susţinut privirea mirată, apoi am făcut semn cu capul în direcţia casei. Rebecca s-a prefăcut că o îneacă tusea, ca şi cum ar fi fost luată prin surprindere, dar amândoi ştiam care e adevărul. Aerul din jurul nostru era electrizat. Când a început să vorbească despre mărimea casei şi cât de nepotrivită era pentru un singur proprietar, mi-am strecurat mâna în buzunarul hainei şi mi-am lepădat verigheta. Când am scos mâna, Rebecca nici nu a clipit.

— Dar tu? Tu te-ai îndrăgostit?

Ne-am oprit şi m-am întors spre ea.

— La prima vedere.

Rebecca a privit către casă, apoi iar spre mine.

— Uau, un tip care ştie cum să facă dintr-o casă un cămin.

— Dacă i se oferă ocazia.

— Atunci, îţi place să profiţi de ocazii?

— Doar atunci când ar fi o prostie să n-o fac.

Am condus-o spre capătul mai îndepărtat al unor tufe de rododendron, unde ne-am sărutat apăsat şi îndelung, departe de ochii iscoditori ai agentului imobiliar.

Nimic din a doua mea căsătorie nu a fost deosebit de tradiţional. Atunci când ne-am cunoscut eram doi puştani care abia începeau să-şi găsească locul în lume şi probabil că ne-am bucurat de multe dintre ideile romantice care decurg din asta. Rebecca a cochetat până şi cu ideea de a avea copii, o idee drăgălaşă, chiar dacă *a fost* sub imperiul impulsului, deloc practică, şi o

naivitate din partea ei. Ne făceam planuri cum să ne îmbunătăţim situaţia financiară şi era, bineînţeles, evident că eram devotaţi relaţiei noastre. Dar, ca să fiu cinstit, nu ştiu dacă vreunul din noi doi este cu adevărat genul care să-şi dorească un mariaj. Sunt sigur că pare o prostie să spun asta după douăzeci de ani de la căsătorie, dar chiar cred că pe noi ne-a ţinut pe linia de plutire faptul că ne înţelegem aşa de bine unul pe celălalt şi că ne potrivim perfect în chestiunile cu adevărat importante. Nu ştiu dacă am fi avut parte de o relaţie la fel de reuşită, dacă eram cu oricare alţi parteneri.

De la bun început, Rebecca a avut ceva deosebit în rolul de soţie. Nu mai purtase niciodată un inel de logodnă sau o verighetă şi avea un farmec anume în felul cum şi le învârtea pe deget. Mă simţeam jenat, pentru că la vremea aceea nu avusesem posibilitatea financiară să-i cumpăr genul de diamant pe care îl merita o femeie ca ea. Am înţeles, însă, treptat că disconfortul ei nu avea nicio legătură cu asta. În timp ce verigheta pe care o purtasem la prima mea căsătorie mi se păruse o menghină chiar din clipa când mi-am pus-o pe deget, Rebecca se uita la a ei cu un fel de uimire. Cred că, probabil, nu îi trecuse niciodată prin cap că se va afla chiar ea într-o astfel de postură şi îmi aduc aminte că o surprindeam uneori – chiar şi după ani buni de căsătorie – parcă tot minunându-se de situaţie, în timp ce îşi studia inelele sclipitoare.

Până şi aspectele cele mai convenţionale ale vieţii noastre împreună au fost rezultatul unor clipe de spontaneitate. Un cuplu obişnuit construieşte un plan de joc cu atenţie. Noi am ajuns să avem câine şi gărduţ alb dintr-o toană. Sigur, aveam şi noi planurile noastre pe termen lung – contul din bancă, proprietatea de la Cold Spring Harbor –, dar timpul şi circumstanţele şi-au făcut de cap cu proiectele acelea bine ticluite.

Aşteptările zădărnicite pot să joace feste. Când cineva are o aventură, există anumite lucruri pe care le poate face pentru a diminua şansele de a fi prins. Primul – probabil chiar afurisita regulă de aur – este să nu te încurci cu cineva care are mai puţin de pierdut decât tine. Drept urmare, un joc sigur ar fi să te cuplezi cu o persoană care este deja într-o relaţie conjugală. Eu mi-am bătut joc de raţionamentul acesta şi m-am băgat în relaţia cu Rebecca, însă nu am simţit niciun moment că ar exista pericolul ca ea să se amestece în mariajul meu. Mi-am dat seama că nu era genul care să facă o scenă în public şi nu ar fi fost stilul ei să o înfrunte pe nevastă-mea sau să folosească aventura noastră ca mijloc de presiune asupra mea. Cred că amândoi simţeam încotro se îndreaptă relaţia noastră şi am avut răbdarea de a o lăsa să evolueze în ritmul ei. La sfârşitul primei noastre discuţii serioase ne-am dat seama de ce ne înţelegeam atât de bine, din reflex. Legătura a devenit clară şi incontestabilă. Era dragoste şi nu mai puteam da

înapoi.

Sheila oferea o altfel de dinamică şi, la momentul acela, ea mi s-a părut ideală. Când am cunoscut-o, era o femeie măritată şi, chiar dacă pasiunea dintre noi era ceva palpabil, la început Sheila părea să aibă o viaţă proprie de care era interesată activ. În parte, atracţia iniţială se pare că a venit de la faptul că amândoi eram mânaţi de o fantezie interzisă – ceva ce nu putea să dureze, dar care era, cu toate acestea, vital. Ceva de care fiecare din noi avea nevoie, din propriile lui motive. Dinamica s-a schimbat însă, treptat, şi legătura noastră a ajuns din ce în ce mai imprevizibilă şi mai intempestivă. Cu timpul, a devenit clar că eram doi oameni care de la bun început nu ar fi trebuit să se bage într-o astfel de aventură. Şi nu puteam să nu mă gândesc la faptul că amanta mea căsătorită devenea mult mai imprevizibilă decât fusese vreodată amanta mea fără obligaţii. Curioasă treabă.

Ceea ce am descoperit în legătură cu mica şmecherie pe care Sheila o făcuse cu statueta mi-a folosit drept moment de clarviziune, care a pus totul în adevărata lumină. Am ştiut că luasem decizia corectă când hotărâsem să pun capăt relaţiei cu ea şi eram optimist că exista şansa unui nou început.

* * *

Şi apoi, într-o bună zi, s-a întâmplat.

Momentul de care un bărbat în situaţia mea se teme şi despre care ne amăgim singuri, crezând că nu se va întâmpla niciodată. Pentru că suntem mai isteţi decât toţi ceilalţi măscărici care au tupeul să încerce să se ridice la nivelul nostru.

Este acalmia ce vine după perioada sărbătorilor. Magazinele din oraş îşi dau jos de pe faţade decoraţiunile de Crăciun şi domneşte acea senzaţie de linişte ce urmează forfotei. E o zi geroasă, dar plăcută. Rebecca şi cu mine ne plimbăm prin cartier, mână în mână, când, de la un cvartal distanţă, o zăresc pe Sheila, care se apropie. Îmi fuge pământul de sub picioare, am spasme la stomac, ochii mă înţeapă şi îmi simt interiorul ţestei de parcă ar fi brusc tapetat cu tifon, iar timpul parcă se topeşte.

Sheila vine spre noi. Privirile ni se întâlnesc şi pe urmă ea îşi întoarce ochii spre Rebecca. Zâmbeşte superior, apoi buzele i se schimonosesc într-un fel lasciv şi vulgar.

Sheila vine spre noi. O măsoară pe Rebecca din ochi, apoi se întoarce spre mine şi mă tachinează, fixându-mă cu privirea.

Sheila vine spre noi. Ne săgetează cu privirea, necruţătoare, sfidându-ne.

Sheila vine spre noi. Ne vede, se întoarce pe călcâie şi se retrage.

Sheila vine spre noi. Când trece prin dreptul nostru bagă mâna în geantă. Scoate ceva ce eu nu realizez că este ceramică, decât atunci când o aruncă în capul nevestei mele.

Bagă mâna în geantă. Când o scoate, recunosc statueta chinezească. Când dă să o arunce în capul soţiei mele, o apuc de încheietură şi i-o smulg din mână.

Când o scoate, nu recunosc obiectul decât atunci când îşi dă mâna spre spate, peste cap. O văd cum îl înfige în ţeasta Rebeccăi.

Sheila vine spre noi. Privirea ei se întâlneşte pentru o clipă cu a mea, în timp ce trece pe lângă noi.

Totul revine la realitate. Îmi dau seama că o strâng de mână pe Rebecca mai tare decât o făceam cu câteva momente în urmă. Palmele ni s-au umezit. Habar nu am dacă eu am strâns-o pe ea mai tare ori ea pe mine. Nu vreau să o privesc, de frică să nu-mi trădez această dilemă. Oare a observat schimbul de priviri dintre mine şi Sheila sau pe mine mă lasă nervii?

Mintea reia detaliile celor tocmai întâmplate. *Unde era câinele Sheilei? Nu e în firea ei să iasă la plimbare fără Molly. Pare ciudat... Stai. Stai. Unde mama dracului îi era verigheta?*

Mintea mi se concentrează pe inelarul de la mâna ei stângă. Mă gândesc imediat la prima noastră întâlnire – când ea încerca să-şi ascundă verigheta – şi sunt şocat cât de gol era degetul acela cu doar câteva momente în urmă. Stomacul mi se strânge. Brusc, pământul se învârte cu mine, mă simt mai prost decât atunci când ea era lângă noi, la mică distanţă. E ceva asemenea unei tăceri asurzitoare.

Şi, după tot ce ştim acum, aveam dreptate. Verigheta aceea lipsă era un indiciu prevestitor.

## Nouă

## REBECCA

### *ÎNAINTE*

Durerea noastră era aceeaşi.

Paul fusese prima persoană întâlnită care ştia cât de rău poate să fie. Înţelegea cum se face că anumite evenimente din viaţă nu pot rămâne invizibile sau nu se pot şterge şi cum ele chiar dau omul peste cap, mai ales dacă s-au petrecut când era copil. Atunci când ne-am mărturisit unul altuia ceea ce trăisem şi am constatat că el prosperase în pofida a tot, am fost contrariată. Eram la fel de îndrăgostită de dureroasa lui poveste, pe cât eram

şi de a mea.

Chiar dacă poveştile noastre triste erau similare în multe dintre detalii – orfani când nici nu ajunsesem la doisprezece ani, martori la moartea părinţilor noştri, daţi în îngrijire, psihologi, puzderie de adulţi îndoielnici –, principala diferenţă era aceea că viaţa lui Paul fusese fericită la început. Avusese şansa de a fi unul dintre puţinii copii ai cărui părinţi au fost iubitori şi grijulii cu el, dar şi unul cu celălalt. A avut pur şi simplu ghinionul de a fi văduvit de toate acestea. Nu mi-a scăpat ironia faptului că, dintre noi doi, eu eram aceea care îşi dorea o familie, dar chiar şi aşa, tot a fost dureros.

M-am întrebat dacă el şi cu mine ne-am fi acordat mai mult de o privire, în situaţia în care nu am fi văzut unul în celălalt acelaşi tip de durere. Chiar dacă nu am identificat de la bun început că de acolo provenea magnetismul dintre noi. Nu am discutat despre tristele noastre poveşti decât o dată sau de două ori şi, sigur, nu am insistat asupra detaliilor. Nu a fost nevoie să spunem prea multe, ca să înţelegem cât de tare voia celălalt să nu-şi mai amintească.

Când părinţii mei se băteau, eu mă ascundeam în debaraua de pe hol, cu uşa crăpată doar atât cât să văd spre dormitorul lor. Cred că o parte din mine se gândea că aş fi putut să intervin, dacă lucrurile scăpau prea tare de sub control. Aşezată pe jos, cu genunchii strânşi la piept, adormeam adesea în spaţiul strâmt, cu hainele de iarnă atingându-mi umerii. Mă îmbrăcam cu canadiana şi strângeam tare şnururile de la glugă, să nu mai aud ţipetele.

În perioadele cele mai rele prin care au trecut ai mei, mă gândeam că niciodată n-o să vreau să mă căsătoresc. Că, odată ce voi fi crescut, o să evit pe oricine m-ar fi făcut să o iau astfel razna. Părea foarte simplu; dacă m-ar fi scos cineva din minţi într-aşa hal, eu trebuia să o iau la fugă în partea cealaltă. La mintea cocoşului.

Am crescut şi am devenit introvertită. Dacă relaţiile cu unii oameni nu mergeau, nu consideram că purtarea lor era nepotrivită, ci îmi închipuiam că problema era la mine. Prieteniile şi relaţiile nu rezistau. Îi atrăgeam pe cei care erau interesaţi nu de mine, ci de cum îi făceam să se simtă când erau cu mine. Evident, nu rezistau niciodată.

Până la urmă, am ajuns la concluzia că nimeni nu va vrea vreodată să se însoare cu mine. Ceva important nu funcţiona. Terapeuţii îmi spuseseră de-a lungul anilor că abia dacă mai aveam ceva stimă de sine, din pricina felului în care îmi văzusem părinţii tratându-se reciproc, încă înainte de seara în care au murit. Chiar dacă aveau probabil dreptate, am încetat să mai ascult cum aş putea să repar acea ruptură şi am acceptat-o ca făcând parte din ceea ce sunt.

În seara când au murit, părinţii mei se certau ca de obicei. Era vorba

despre tot şi despre nimic. Şi-au aruncat o grămadă de vorbe urâte şi, apoi, au trecut la obiecte contondente. Era de mirare că mai rămăsese ceva casabil în apartamentul nostru. Şi, bineînţeles, situaţia a devenit mult mai periculoasă. Nu aş putea să vorbesc niciodată despre rolul meu în acel pericol. Nici faţă de Paul, nici faţă de mine însămi.

* * *

S-a produs o schimbare de proporţii seismice în felul cum ne priveam unul pe celălalt, odată ce am ajuns să punem una lângă alta tristele noastre poveşti de viaţă. Paul a început să vadă altfel relaţia noastră. A devenit blând şi protector. Sexul a continuat să facă parte din legătura noastră, dar a cedat locul central unei apropieri mult mai profunde. Eu am mai scăpat de senzaţia că îl împart cu alta şi mi s-a întărit sentimentul că el şi cu mine am fost dintotdeauna destinaţi unul altuia. Mariajul lui nu a fost decât un alt obstacol pe care a trebuit să-l depăşim în chinuri, înainte de a reuşi, în sfârşit, să fim în largul nostru unul cu celălalt. Am vorbit despre un viitor împreună. Eu am renunţat la scepticism, în favoarea speranţei.

— Vreau să construiesc căminul de care niciunul din noi nu a avut parte. Vreau să-l proiectăm amândoi, de la temelie, şi să-l facem împreună.

Paul nu era genul care să-şi etaleze sentimentele, aşa că înţelegeam greutatea cuvintelor lui.

— Şi eu vreau asta.

Eram sinceră.

Stăteam în maşina lui, pe o stradă lăturalnică din Cold Spring Harbor, unul dintre locurile unde evadam când el evalua potenţiale proprietăţi. Tehnic vorbind, încă era căsătorit, dar numai tehnic.

— Matu, dă-mi mâna.

Nu mă aşteptam la asta. Sincer. Sperasem, în sinea mea, dar atât. Cert este că nu o cerusem niciodată.

Inelul de logodnă era pentru el doar un detaliu mărunt în cadrul planului grandios despre noi. Paul ştia, însă, că era important pentru mine, fără să fiu nevoită să i-o spun explicit. Ceea ce era în sine important. Erau multe lucruri pe care nu eram în stare să le rostesc despre ce îmi doream şi Paul intuia multe dorinţe nespuse. Odată ce mi-a pus inelul pe deget am simţit, pentru prima dată, că meritam să am tot ceea ce-mi doream de la viaţă.

Într-un fel, bijuteria aceasta de pe mâna mea a fost un antidot împotriva tuturor spaimelor pe care le aveam în legătură cu dragostea. Întregul meu potenţial de a deveni altcineva decât eram, cu trista mea poveste, era înfăşurat în aur, cu un diamant în vârf. Era dovada valorii mele. Paul a fost cucerit cu totul de înflăcărarea cu care primisem inelul şi gestul lui.

Odată pus pe degetul meu, am jurat să nu-l mai scot niciodată mai mult

decât era necesar. Ştiam că dacă o să fac asta, vraja se va spulbera.

* * *

## *DUPĂ*

Aud cum sună telefonul fix, dar nu sunt în stare să mă mişc. Stau întinsă pe canapea, cu faţa în jos. Cel puţin m-am întors de pe partea cu umărul rănit, în timpul nopţii. Când închisesem ochii era întuneric, dar acum lumina puternică mi-i răneşte. Vise despre încuietori care nu se deschid dispar, pe măsură ce ochii se obişnuiesc. Mâinile îmi arată ciudat. Sunt ale mele, în sensul că sunt lipite de încheieturi şi de braţe, dar ceva nu e în ordine.

În toiul furiei de azi-noapte, mi-am scos inelul de logodnă şi verigheta. Imediat ce mi le-am scos, ca să le pun lângă celălalt inel de logodnă şi să le compar, pielea, iritată, s-a umflat. După asta, totul este neclar.

Flaconul cu Oxy e căzut pe o parte. O singură pastilă a rămas, picată mai departe decât pot eu să o ajung. Umărul îmi zvâcneşte la vederea ei. Aş fi putut să jur că mai aveam cel puţin cinci pastile, ultima dată când am verificat. Trebuie să încep să fiu mai atentă. Văd o parte din bucătărie. Aerul proaspăt intră pe uşile deschise şi traversează casa. Nu-mi amintesc să fi lăsat uşa deschisă. Salt capul, să pot vedea mai mult, şi o durere mă săgetează pe coloană. Îmi culc la loc obrazul pe perna de pe canapea.

— Duff, băiete, vino aici.

Aştept să-i aud ţăcănitul ghearelor pe gresie. Am nevoie să aud sunetul liniştitor, tot aşa cum am nevoie de apă.

Tăcere. Mi se înfiripă un sentiment teribil.

Mă ridic repede la verticală, apucând în acelaşi timp flaconul. Arunc jos pernele de pe canapea şi îmi găsesc telefonul cuibărit între ele.

Incredibil, am un mesaj pe grupul de la sală, în care instructoarea noastră ne anunţă că se organizează o întâlnire cu lumânări aprinse, pentru Sasha, şi mai am un memo, să mă înscriu în grupul de pe FB „Să o găsim pe Sasha”, grup aparent iniţiat peste noapte. Lumea răspunde în valuri la apelul de a aduce fotografii ale Sashei, pe care să le punem pe bicicleta ei, care va rămâne liberă, în cinstea sa. Mă gândesc la singura fotografie pe care o am cu ea. E un instantaneu făcut la dineul „Reprezentantul anului”, cu mult timp în urmă. Stăm toţi patru la o masă. Mark priveşte undeva, departe, dincolo de fotograf. Eu mă uit în jos la propriile-mi mâini, încruntată, nu-mi amintesc din ce pricină, dar probabil pentru că Paul mă ignora, preferând să stea de vorbă cu Sasha despre amintiri din liceu. Ea e în prim-plan şi în centru; arată ca şi cum tocmai a coborât din paginile unei reviste şi ochii lui

Paul sunt fixaţi pe ea.

Deşi e ultimul lucru pe care vreau să-l fac, trebuie să mă duc. Din nenumărate motive. Le răspund.

*Voi fi acolo.*

În bucătărie, totul pare la locul lui. Scot o sticlă cu sifon din frigider şi dau repede pe gât lichidul acidulat. Mă uit pe geam şi imediat îmi feresc privirea. Soarele de dimineaţă mă supără. Prin uşa deschisă pătrunde o pală de vânt. Închid cadrul din plasă şi las uşa deschisă, să respir aerul proaspăt, de primăvară.

Telefonul începe să vibreze pe blat. Este un număr blocat, aşa că resping apelul. Aproape imediat sună fixul. Ridic telefonul din suport şi când spun „Alo" nu aud decât tăcere. În ultima vreme s-a tot întâmplat asta. Dau să-l sun pe Paul, dar mă opresc.

Inelarul gol mă face să mă duc la chiuvetă, să caut în savonieră, locul meu favorit, aflată nu departe şi în raza mea vizuală. Verigheta mea e acolo, singură. Viziuni cu inelul cu diamant care cade în sifonul chiuvetei din bucătărie şi ajunge în mare mă fac să mi se strângă inima. Dar sita de protecţie este acolo unde era şi ieri după-amiază, când am ajuns acasă şi asta mă linişteşte. Sună iar telefonul fix şi, pentru o clipă, îmi distrage atenţia. Ridic aparatul din suport şi sper ca la celălalt capăt să fie vocea lui Paul, simţind, în mod surprinzător, puţină tandreţe pentru el.

— Alo?

Tăcere.

— ALO?

Nu-mi dau seama dacă respiraţia uşoară de la celălalt capăt al firului este reală sau ceea ce aud este doar propria mea respiraţie, gâtuită. Închid şi plesnesc efectiv plasticul dur al aparatului, când îl izbesc de blat.

Îmi pun pe deget veriga simplă, din aur, şi aceasta pare ciudată fără inelul care o însoţea. Vreau să scot o cutie de pastile dintr-o ascunzătoare pe care o am în dulap, dar nu mai e acolo. Se pare că nu mai pot ţine socoteala la nimic, în ultima vreme. Trec prin toate încăperile, deşi ştiu că nu voi găsi ceea ce caut. Nu sunt cu totul sigură ce lucru dispărut sper să găsesc. Pe toate. Dar mai ales, pastilele.

Telefonul meu învie iar şi începe să vibreze.

*Trec de controlul bagajelor, la aeroport. E total în ordine?*

Sunt gata să îi răspund, când văd lesa lui Duff agăţată de cuierul de lângă uşă. Fără să-mi amintesc ce anume, ştiu că am făcut ceva rău. Îi răspund.

*Totul e bine. Te iubesc.*

Atât de calmă cât îmi permite panica pe care o simt instalându-se, mă duc la uşa din spate, spunându-mi că o să-l găsesc pe Duff adormit sub salcie, în

zona umbroasă din curtea noastră. Logica şi obiceiul îmi spun că aseară l-am lăsat afară, în siguranţă, graţie gardului. Dar curtea este la fel de goală cum era şi mai devreme, încerc să mă conving că poarta larg deschisă din faţa mea este doar o iluzie optică. Nu pot să o neg, odată ce mă apropii. Diferenţa între uşor deschisă şi larg deschisă este indubitabilă.

— Duff?!

Simt că mă năpădesc lacrimile şi mi le înghit rapid. Cum e posibil ca totul să o ia razna, aşa de rapid? Tânjesc după viaţa pe care o avusesem înainte. Când aveam o slujbă şi bani şi un soţ pe care credeam că îl cunosc. Când nu rămăsesem fără pastile. Când mai aveam inelul. Când ştiam unde îmi e prăpăditul de câine. În spatele meu, se aude din casă iar telefonul, dar continui să merg în direcţia opusă. La câţiva metri depărtare, ceva sclipeşte în iarbă când soarele iese dintr-un nor. Pentru o fracţiune de secundă, speranţa îmi dă aripi. Mă îndrept către luminiţa ca un far călăuzitor. Mă aplec şi apuc obiectul.

Fac efortul să înţeleg ce e cu plăcuţa argintie în forma unui os, care acum nu este ataşată de o zgardă şi de un câine şi mă trece un fior rece, care nu este din cauza vremii. La câţiva centimetri mai încolo, e un flacon de medicamente. Cel care fusese ascuns în dulapul de bucătărie. Acum e gol.

## Zece

## PAUL

### *ÎNAINTE*

Unii oameni pur şi simplu nu înţeleg că lucrurile au ajuns la final.

Rebecca şi cu mine abia dacă ajunsesem înapoi la maşină, după întâlnirea noastră cu Sheila, că telefonul a început să bâzâie. Nici nu am avut ocazia să mă adun cum se cuvine, când s-a declanşat dezastrul. Imediat ce buzunarul a început să-mi vibreze, am ştiut, cumva, cine anume este autorul textelor.

Bineînţeles, blocasem numărul Sheilei din lista mea de apeluri, dar acum aveam un şir de mesaje de pe un număr necunoscut, care nu putea să fie decât al unei singure persoane. De asta eram absolut sigur.

Aşa cum o făcuse adeseori, Wes a servit drept alibiul perfect. Eram încă agitat de pe urma întâlnirii şi îngrijorat ca nu cumva să mă fi dat de gol în faţa Rebeccăi. Imediat după acea ciocnire ratată la mustaţă, am simţit eu

însumi că mă schimbasem şi îmi era teamă că soţia mea, chiar aşa distrasă cum părea în ultima vreme, să nu fi prins ceva. Aşa că atunci când mi-am scos telefonul din buzunar şi Rebecca m-a întrebat dacă s-a întâmplat ceva, am avut cel puţin prezenţa de spirit să dau vina pe Wes şi pe perspectiva unei noi proprietăţi pe piaţă. Natura textelor care îmi inundaseră ecranul telefonului era, desigur, de cu totul alt soi.

*Mă bucur mult că te-am văzut azi. Arăţi bine.*

*Ce soţie frumoasă! Ce cuplu frumos!*

*Doamne, părea aşa de mulţumită. Sărăcuţa. Probabil că habar nu are cu cine e măritată, de fapt.*

*Voi doi chiar vă meritaţi unul pe altul.*

* * *

Întotdeauna m-am considerat un mincinos relativ priceput, dar chiar şi eu simţeam cum plăsmuirile ieşeau din mine ca toxinele. În ziua aceea, după ce ne-am întors acasă, mi-am petrecut tot restul după-amiezii pendulând între birou şi veranda din spate, încercând să-i prezint soţiei o minciună pe care nici măcar eu nu puteam să mă adun suficient, ca să încerc să o vând. Am făcut un întreg tam-tam, mi-am dus laptopul în spate şi l-am sunat pe Wes, chipurile să confruntăm nişte cifre şi tot felul de alte tâmpenii cu aer profesional pe care am reuşit să le născocesc. Din fericire, era o zi de iarnă din acelea cu vreme blândă, deşi adrenalina care îmi traversa tot corpul mă făcea să fiu în mare măsură insensibil la condiţiile atmosferice. Îmi aduc aminte că senzaţia era similară cu ceea ce descrie cineva care îşi aminteşte un episod extracorporal. Imediat ce am închis telefonul şi laptopul, Rebecca a venit peste mine.

— Ai avut o după-amiază cu tot felul de combinaţii, nu? Wes nu te slăbeşte o clipă.

— Da, îi crapă buza după proprietatea asta. Mi-a prăjit urechile de atâta vorbit, în această după-amiază. Iartă-mă, iubito.

Nu-mi amintesc de când nu am mai fost atât de disperat.

— Hmm, zice şi ochii ei par să-mi străpungă ţeasta.

— Ce zici?

*Calmează-te dracului, omule. Respiră.*

— A, nimic.

*E ceva. În mod clar un ceva foarte mare.*

— Mi se pare că te gândeşti...

— Doar că...

Face o pauză care pare să dureze insuportabil de mult.

— Nu mi se pare genul lui. Wes pare întotdeauna aşa de calm şi de stăpân pe el.

*Rahat.*

— Ştiu, e ciudat. De obicei nu e aşa. Dar proprietatea asta chiar e de vis.

Fac tot ce pot ca să-i susţin privirea fixată asupra mea, în ciuda faptului că ochii îmi ard groaznic în cap. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să clipesc.

— Dar ştii, de obicei îşi păstrează cumpătul în prezenţa clienţilor. Când nu-l vede nimeni, se mai încinge şi el.

*Te străduieşti prea mult. Încetează să mai baţi câmpii, maimuţoi cretin. O să strici tot.*

— Mda.

— Aha, zice Rebecca, având aerul să cântărească spusele mele. Înţeleg.

În timp ce amiaza lasă locul serii, am reuşit în sfârşit să-mi limpezesc mintea destul cât să mă relaxez şi să ajung la o oarecare senzaţie de normalitate sau cel puţin la o aparenţă de normalitate. Îi trimisesem deja mesaj lui Wes, să-i spun că am nevoie să mă sune la momentul potrivit, când pregăteam cina. Cum mă oferisem să mă ocup eu de pregătirea mesei în seara aceea, mi-am imaginat că puteam să-mi las telefonul pe tejghea, cât am mâinile ocupate, şi să-i permit Rebeccăi să vadă numele lui Wes pe ecran, atunci când acesta va suna. Sincronizarea a funcţionat perfect şi o clipă, chiar am crezut că scăpasem.

Apoi a apărut un nou val de mesaje.

*Paul, chiar păreai fericit astăzi. Mă bucur pentru tine. Fără resentimente, ok?*

*Mi-au rămas amintiri foarte dragi cu noi doi. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.*

*Hai să lăsăm cerberul să doarmă, ipocritule. Bucură-te de somn, lângă nevasta ta, de data asta.*

Nu-mi amintesc să fi pus gura pe vreo îmbucătură din tot ce am pregătit în seara aceea. Furia îmi clocotea în priviri şi îmi amorţea toate celelalte simţuri. Mi-am dat toată silinţa să răspund bine la toate întrebările Rebeccăi legate de proprietatea pe care se presupunea că Wes mi-o prezentase mai devreme, dar eram atât de distrat, încât tot ce am reuşit să fac a fost să încropesc un soi de şablon pe baza altor case pe care le vândusem. Eram atât de profund scufundat în propria mea minte, că nici nu mi-am dat seama dacă Rebecca s-a lăsat sau nu prinsă în pânza de minciuni pe care o ţeseam.

Următorul lucru de care îmi aduc aminte e sexul. A fost o partidă atât de hămesită, cum nu mai trăisem împreună cu soţia mea de ani buni. Brusc revenisem în prezent. Rebecca mă muşca de lobul urechii în timp ce îmi scotea pantalonii şi începea să mi-o frece cu mâna. Ce a urmat a fost un adevărat taifun de pasiune primitivă, animalică. Îmi amintesc cum m-am năpustit asupra ei ca o fiară, ca şi cum aş fi putut să mă exorcizez de amantă,

dacă îmi cuceream iar soţia. Îmi aduc aminte cât de îngrozit am fost când m-am surprins şi mi-am dat seama cât de tare mă lăsasem în seama unui abandon nesăbuit. Dar ce îmi aduc aminte cu maximă claritate – lucrul care m-a îngrozit cel mai mult – a fost privirea Rebeccăi; privirea care mă încuraja, care mă îmboldea mai departe, care se delecta cu toată durerea şi barbaria şi demenţa. Jur că în clipa aceea am surprins în ochii ei o sclipire latentă de ură pură şi nu aveam habar cui îi era destinată.

În noaptea aceea, soţia mea a dormit lemn.

Când am fost sigur că adormise de-a binelea, mi-am subtilizat telefonul de pe noptieră şi m-am furişat afară din dormitor, pe hol. Musteam de mirosul sexului, eram ambalat şi pe jumătate nebun. Sigur că ar fi trebuit să o las baltă, dar am cedat tentaţiei.

*Am băgat de seamă că nu purtai verigheta, mai devreme. Ei, te-a părăsit în sfârşit, demento?*

Îndată ce am apăsat pe „trimite", adrenalina mi-a luat-o razna. Mă simţeam ameţit şi aiurit. A trebuit să-mi sprijin spatele de perete, ca să-mi menţin echilibrul. Mi s-a părut că au trecut ore, aşteptând răspunsul.

*De ce eşti aşa de sigur că EL m-a părăsit pe MINE?*

* * *

A doua zi dimineaţă m-am trezit primul. M-am strecurat jos din pat şi am coborât, să pun de cafea. L-am scos pe Duff şi i-am umplut castronul de hrană şi pe cel de apă. Mi-am găsit telefonul şi am citit mesajul în aşteptare de la Wes, care mă întreba dacă lucrurile ieşiseră bine în seara trecută. După ce i-am răspuns, am băgat telefonul în adaptor să-i încarc bateria aproape goală, şi i-am dat drumul lui Duff în casă. S-a repezit glonţ la castron şi am luat asta ca pe un semn că trebuie să trec la maldărul de vase nespălate rămase din seara trecută.

Am curăţat cratiţele şi le-am pus în scurgător, în timp ce mintea a început să revină la evenimentele din seara anterioară. Imaginile se iţeau şi îmi dispăreau din creier ca o peliculă editată în grabă. Exact când priveam în gol, vibraţiile telefonului pe blat m-au trezit şi m-au adus înapoi, în actualitate. M-am întins după el, anticipând un răspuns de la Wes. Ce am primit, de fapt, m-a scuturat definitiv din reveria mea diurnă.

O avalanşă de imagini venite de pe numărul cel nou al Sheilei. După o clipă de ezitare, am deschis mesajele şi am văzut fotografiile făcute pe când eram împreună. Erau fotografii cu mine pe plajă, cu câinii, o poză în care câinii alergau împreună în curtea ei şi un selfie, poate inocent, al ei, cu mine în fundal.

Cel care mi-a atras atenţia, totuşi, a fost un instantaneu pe care nu ştiam că îl făcuse. Eram la ea acasă, după sex, şi eu fusesem fotografiat în drum

spre baie, gol. Faţa îmi era ascunsă, în pana mea, dar evident că mi-am recunoscut silueta. Cu ochii aţintiţi pe fotografie, am simţit că mi se taie respiraţia. Privirea mi s-a dus din reflex spre scări, să mă asigur că Rebecca nu coborâse într-un moment cu totul inoportun.

Mintea a început să-mi galopeze. *Ce vrea nebuna dracului de la mine? De ce a trimis fotografiile? De ce acum? Le are de ceva vreme. Ăla a ieşit din peisaj. Poate faptul că ne-a văzut a făcut-o să-şi piardă firea. Frate, cât de dusă a ajuns oare? Şi cât de multe e dispusă să distrugă odată cu ea?*

Îmi calculam toate combinaţiile şi permutările, când telefonul a vibrat iar. Am deschis acel singur mesaj, ultimul pe care aveam să-l primesc, înainte ca ea să devină straniu de tăcută.

*Cum ţi-ai aşternut, aşa o să dormi.*

* * *

Sunt o persoană raţională. Consider că majoritatea oamenilor sunt astfel. Ce face însă pe cineva raţional să se comporte iraţional? Trebuie doar să le impui iraţionalitatea şi ai făcut totul. Anumite evenimente înlănţuite, odată declanşate, sunt aproape imposibil de oprit. Şi există graniţe care, odată violate, servesc la anularea oricăror speranţe de protecţie pentru violator.

Aşa cum văd eu lucrurile, Rebecca nu a avut niciodată vreo şansă.

## Unsprezece

## REBECCA

### *ÎNAINTE*

Începuturile noastre au reprezentat una dintre cele mai fericite perioade din viaţa mea. Eram făcuţi unul pentru altul.

La prima aniversare împreună a zilei mele de naştere, la câteva luni după ce ne-am combinat, Paul m-a dus într-un părculeţ adorabil din Sagaponack, pentru picnic. Parcul era gol, pentru că era miezul zilei, într-o zi lucrătoare. Pe pătură, sub perdeaua umbroasă a unei sălcii uriaşe, am stat lipiţi şi am privit cum păsărelele ţopăiau încolo şi încoace pe iarbă şi am băut burbon dintr-un termos ecosez. Niciunul nu a rostit vreo vorbă, m-am abandonat lui cu totul şi am lăsat ca vipia tăcută dintre noi să se înteţească, până ce niciunul nu i-a mai putut rezista. Am făcut dragoste, înconjuraţi de parfumul florilor. Senzaţia că suntem singurii doi oameni de pe pământ era

îmbătătoare.

Când am plecat, am zărit numele părculeţului – Matu – scris pe o plăcuţă, lângă intrare.

— Matu – „turtureaua mea” – dulce.

— *Tu* eşti dulce.

M-a tras strâns la pieptul lui, pe la spate, şi şi-a încolăcit braţele în jurul meu.

— Ştiai că turturelele se împerechează pe viaţă?

Continuam să citesc în timp ce el îmi sufla în ceafă şi îmi trezea fiecare părticică de trup.

— Eu am crezut tot timpul că nu sunt decât nişte porumbei mai arătoşi.

— Tu eşti turturica mea frumoasă. Matu a mea.

Am roşit. Nu eram obişnuită să fie aşa de romantic. Mi-a plăcut. Paul m-a răsucit spre el. Toată fericirea mea se reflecta pe chipul lui, ca într-o oglindă.

— Matu, te iubesc.

Era prima dată când o spunea.

— Şi eu te iubesc. Pentru totdeauna.

* * *

Au trecut atâţia ani de atunci şi el încă mai foloseşte porecla, dar o face din obişnuinţă, nu din dragoste. Am trecut şi noi prin obişnuitele suişuri şi coborâşuri ale unei relaţii de durată, care au culminat cu şomajul lui Paul, dar momentul acela a marcat o schimbare majoră din care nu părea probabil că ne vom mai reveni. Nu am discutat despre distanţarea dintre noi. Pur şi simplu ne-am obişnuit cu ea, sperând în tăcere că va dispărea pe nesimţite, tot aşa cum apăruse. Într-un fel, chiar aşa a fost.

După ce a început să lucreze cu Wes, ceaţa nemulţumirii lui s-a risipit şi la fel s-a întâmplat şi cu resentimentele mele. Cu cât Paul a revenit la un program regulat de lucru, cu atât mai înţelegătoare am devenit şi eu în ceea ce-l priveşte. Ne-am destins amândoi, sperând că lucrurile vor reveni la felul cum erau înainte ca economia să o ia razna. Banii au început să intre din nou şi din partea lui şi, odată cu ei, încrederea şi semnele de afecţiune, într-o seară pe care nu pot să o uit, a venit fericit acasă după ce obţinuse primul comision cu şase cifre, cu aerul că era pe un car alegoric.

— Uite-o şi pe turturica mea.

Mi-a zâmbit de parcă eram ceva cu totul delicios şi interzis, pe care ar fi vrut să-l devoreze. Încă făceam eforturi să mă acomodez cu această nouă versiune a lui Paul, după ce avusesem în preajmă atât de mult timp varianta lui deprimată şi delăsată, însă, în seara aceea, am fost total deschisă faţă de el pentru prima dată după doi ani de când afacerea lui se prăbuşise.

Paul se aşezase pe canapea şi se uita la mine cum mă învârt prin

bucătărie, conştientă că sunt privită. Nu mă deranja, eram doar nervoasă din cauza atenţiei lui. Era plăcut să mai simt şi altceva decât nepăsare din partea soţului meu.

— Matu – a zis, mai degrabă ca un ordin, bătând cu palma pe canapea.

I-am aruncat o privire.

— Vino aici.

Am ezitat. Era atâta vreme de când mă ţineam departe de el, încât devenise un reflex. M-am apropiat. Am rămas aşezată lângă el o clipă, înainte să mă tragă mai aproape.

— Îmi lipseşti, a zis şi m-a sărutat apăsat.

E ciudat cât de neobişnuit poate să pară un sărut al bărbatului tău, după atâtea altele, obişnuite.

— Unde ai fost?

— Nu ştiu, dar nu prea departe, mi-a răspuns.

Apoi, după o pauză:

— Şi tu ai fost plecată.

— Da.

— Gata, s-a terminat. Tu şi cu mine. Împreună.

— Pe veci.

Ne-am sincronizat şi ne-am îndrăgostit, din nou, unul de altul. Am reînceput să facem dragoste cu frecvenţa unor adolescenţi plini de hormoni. Am jurat că o să încetez să mai iau atât de multe pastile şi că, în final, o să le opresc de tot. Nu mai voiam să fiu amorţită. Voiam să fiu prezentă şi împreună cu el. Eram în stare să-mi îndeplinesc rolul cum se cuvine, dar medicamentele îmi blocau aproape toate reacţiile trupului, când el mă atingea. Libidoul îmi era indubitabil afectat de opioide, dar nu am lăsat să se vadă că ar fi fost ceva în neregulă. Patul nostru a devenit un sanctuar. Era atât de plăcută senzaţia de a ne scufunda unul în celălalt, încât mi-am înăbuşit cu bună ştiinţă senzaţia sâcâitoare că totuşi ceva nu era în regulă, în afară de muţenia mea fizică. Privind înapoi, îmi dau seama că ne căutam liniştea în braţele celuilalt, ascunzând o prăpastie şi mai mare, dar mă acaparase cu totul satisfacţia imediată pe care mi-o dădea faptul că Paul mă dorea din nou.

A devenit protector. Era atent la fericirea mea şi mi-a dezvăluit, astfel, o latură mai delicată a sa. Dimineaţa mă conducea la maşină şi mă urmărea cu privirea, în timp ce demaram. Îmi trimitea mesaje pe tot parcursul zilei, să vadă ce mai fac. Îmi trimitea emailuri romantice, în care îmi reamintea cât de mult mă iubeşte. Iar seara, dacă ajungea acasă înaintea mea, mă întâmpina la uşă, cu un aer fericit şi uşurat, ca şi cum o parte din el se aştepta ca în seara aceea să nu mă întorc. A început să mă ţină de mână când

ieşeam în oraş. Asta îmi plăcea. Mă trăgea la el şi mă îmbrăţişa îndelung, din senin, şi îmi cuprindea faţa în mâini, când mă săruta. Îl surprindeam privindu-mă îngândurat, pentru ca apoi să nege că ar fi făcut-o. Existau lucruri nespuse, cu noianul, dar asta nu făcea decât să sporească entuziasmul. Îmi plăcea că eram misterul lui. Şi el a devenit misterul meu.

Acum îmi dau seama că, de fapt, nu făcea decât să se protejeze pe sine.

* * *

Vrei să crezi că ai avut intuiţia de a vedea nevăzutul, că ai văzut cum mareea se retrage în linişte, pentru ca apoi talazul să se umfle şi să se năpustească în plină forţă, distrugând totul în calea lui.

Odată cu reînvierea legăturii dintre noi, a avut loc şi o mută deconectare psihică, pe care nu reuşeam să o definesc exact. O recunoşteam chiar şi în pat, acolo unde revenirea noastră se simţea cu cea mai mare forţă. Adânc îngropat, mă împungea un „bob de mazăre" din sticlă spartă.

Într-o zi, la câteva săptămâni după revenirea lui Paul cel vechi şi înainte ca totul să se destrame atât de violent, m-am trezit cu o stare de nelinişte. Trupul lui Paul era întins lângă mine şi sforăia, după o partidă de sex straşnică. „Patul se simte altfel", mi-am zis, mai întâi în sinea mea, iar apoi cu glas tare. „Şi eu te iubesc", a murmurat Paul şi s-a întors pe partea cealaltă. Presupun că am ştiut. Doar că eu am ales să ignor totul, până când alegerea s-a făcut de la sine.

* * *

## *DUPĂ*

Fără Duff sau Paul, pereţii care mă înconjoară îmi dau senzaţia că nu sunt ai mei. În măsura în care azi nu sunt în firea mea, se prea poate să fie chiar aşa. Furia faţă de trădările lui Paul a început să se stingă şi peste mine se rostogoleşte ceaţa groasă a depresiei. M-am luptat să rezist chemării patului nostru, mângâierii pe care mi-o închipuiam odată ce m-aş fi strecurat sub aşternuturi şi aş fi renunţat. Nu-mi scapă faptul că aşa trebuie să se fi simţit şi Paul, atunci când afacerea lui a căzut.

Cu respiraţia întretăiată, stau la masa din bucătărie şi mă uit la uşa deschisă, în timp ce sudoarea mi se scurge pe spatele maioului. Din camera de alături se aude vag televizorul deschis, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte când l-am pornit. Am alergat prin tot apartamentul ore întregi, aparent, deşi abia dacă a trecut timpul. Ştiu că dacă stau prea mult pe loc, rezultatul va fi o atrofiere completă a motivaţiei, aşa că mă ridic şi încep să umblu. Din obişnuinţă, întind orbeşte mâna după inelele mele.

Încerc să înlocuiesc îngrijorarea legată de Duff cu dorinţa de a-l pedepsi pe Paul. Să i-l iau pe Duff era pe lista scurtă a celor mai iraţionale modalităţi de a-i distruge viaţa, lipsindu-l de lucrurile cele mai preţioase, bucată cu bucată, dar faptul că nu-mi aminteam deloc ceea ce făcusem, trăgea destul de greu în balanţă. Nu l-aş fi rănit niciodată pe Duff. Nesiguranţa m-a paralizat, însă.

Imaginaţia îmi e traversată de diferite şi groaznice sfârşituri şi îmi suprim un ţipăt din rărunchi. Îngrijorarea nu este genul de emoţie căreia să-i fi alocat prea multă importanţă în viaţă, dar acum sunt copleşită de nelinişte pentru atât de multe lucruri. Ar trebui să merg să caut câinele nostru. Ar trebui să-mi caut inelul. Ar trebui să-l sun pe Paul. Nu pot să mă concentrez decât la a-mi găsi pastilele. Pentru o clipă doar, mă gândesc cât de incontrolabil a devenit obiceiul meu, dacă acestea îmi sunt cu adevărat sentimentele. Pun gândul într-un sertar, promiţându-mi să mă ocup de el mai târziu, după ce voi fi din nou bine dotată cu rezerve de pastile şi mă voi bucura de luxul reflectării asupra sinelui.

În cazul opiaceelor, e nevoie cam de opt ore înainte să se declanşeze sevrajul şi numărătoarea inversă de la ultima doză a ajuns la vreo şase ore, când lucrurile vor începe să devină riscante. Deja par să se instaleze paranoia, halucinaţiile şi dezorientarea. Situaţia se va deteriora abia mâine, dar în singura ocazie când am mai trecut prin acest dureros proces m-am simţit ca şi cum aş fi suferit în acelaşi timp de toxiinfecţie alimentară şi de gripă. Şi nu era vorba decât de un sevraj fizic.

După ce am căutat prin toate ascunzătorile mele din casă, am decis că opţiunea cea mai promiţătoare era să răstorn cu susul în jos tot ceea ce aveam în maşină, însă nu am găsit nici măcar o pastilă, rătăcită pe podea sau pe scaune. Situaţia devine disperată. Nu pot să apelez la Mark. Nu atâta vreme cât Sasha este dispărută.

Ştiu ce trebuie să fac, la fel de bine cum ştiu că nu vreau să dau ochii cu lumea exterioară. Mă asigur că hainele mele de sală şi pantofii de ciclism sunt încă pe bancheta din spate, acolo unde le-am aruncat acum două zile. Acum o veşnicie.

Abia dacă apuc să bag cheia în contact, când îi aud lătratul. Îl văd pe Duff în oglinda retrovizoare, alergând pe stradă în direcţia casei noastre. O siluetă abia definită dispare după colţ, înainte ca eu să ies din maşină şi să mă pot uita mai bine. Mă duc către stradă şi cad în genunchi pe iarbă, în timp ce Duff îmi sare în braţe. Gâfâim amândoi, eu râd şi plâng de uşurare, cu faţa afundată în blana lui, şi inimile ne bat cu putere.

# Doisprezece

## PAUL

### *ÎNAINTE*

La un moment dat, trecutul nostru va veni să ne caute.

Ar fi trebuit să rezolv altfel lucrurile. Acum înţeleg asta. Pe de altă parte, însă, este întotdeauna greu de spus cum ar putea să afecteze rezultatul general o rezolvare diferită a unui singur lucru, oricare ar fi acesta. De fapt, nu e nimic mai mult decât o apreciere în cunoştinţă de cauză. Probabil că aş fi putut, totuşi, să fac mai mult ca să sting pălălaia. Sau cel puţin să nu zgândăr mai tare în foc. Probabil că ar fi trebuit să blochez noul număr al Sheilei. Dar, dacă e să spun sincer, eul meu a fost măgulit şi chiar am fost cumva stârnit. M-a intrigat cât de departe era gata să meargă. Aşa a fost la început, cel puţin.

Dacă mesajele pe care le-am primit imediat după întâlnirea noastră întâmplătoare m-au speriat pe moment, odată ce a mai trecut timpul, am ajuns să le văd cu alţi ochi. Era clar că Sheila era într-o situaţie dificilă. Pe mine mă pierduse şi cine ştie ce dracu' se alesese de căsătoria ei. Atacul ei verbal a venit imediat după ceea ce, pentru ea, trebuie să fi fost o lovitură uriaşă; când m-a văzut cu soţia mea, ţinându-ne de mână, fericiţi. Puteam chiar să înţeleg prin ce trecea. Ce trăisem noi doi, Sheila şi cu mine, a fost aşa de visceral şi de năvalnic, încât e firesc să fi reacţionat violent, după ce aruncase totul în aer. Aşadar, cam la o săptămână de la prima rundă de mesaje, aproape dădusem uitării toată povestea.

Apoi, Sheila a ridicat miza.

N-am să uit niciodată senzaţia care m-a încercat atunci când am deschis fotografia de pe telefonul meu. În poză, Rebecca şi cu mine eram aşezaţi la o masă, afară, la cafeneaua unde, în weekenduri, obişnuiam adeseori să lenevim la vremea prânzului, bând cafea şi citind ziarul împreună. Ne ţinem de mână peste masă şi râdem. O chelneriţă cu balcoane de pomină serveşte cuplul care stă lângă noi. Eu şi Rebecca părem să ne bucurăm de un moment cu adevărat agreabil, unul în compania celuilalt. Dar contextul imaginii respective îi dă o tentă sinistră, înţeleg într-o clipă că fotografia a fost, probabil, făcută cu luni de zile înainte de „întâlnirea întâmplătoare", dovadă vremea caldă, ceea ce înseamnă că amanta mea respinsă nici vorbă să fi dat accidental peste noi pe stradă, ci ne supraveghea cine ştie de cât timp.

Mintea încă mi se învârtea în jurul posibilelor implicaţii, când a sosit şi un mesaj text:

*Mai vrei?*

Valul de adrenalină, combinat cu senzaţia unei profanări – pentru că femeia aceasta, evident instabilă mintal, ne urmărea pe mine şi pe soţia mea –, a fost suficient ca să mă înfurie. Ar fi trebuit să trag adânc aer în piept şi să mă adun, în loc să dau drumul mesajului pe care i l-am trimis:

*O să te distrug.*

După aceea, nu am mai primit nimic de la Sheila. La început m-a ţinut în priză anticiparea, aşteptând mutarea ei următoare în acest joc de şah dement pe care îşi închipuia că îl jucăm. Mesajul nu a mai venit, însă. Zile şi zile la rând, nimic. Până la urmă, m-am amăgit singur în a crede că textul meu o speriase destul, încât să o reducă la tăcere.

Ar fi trebuit să mărturisesc. Trebuia să-i declar totul soţiei mele, mai înainte ca lucrurile să ajungă acolo unde au ajuns. Dar eram speriat. Echilibrul din căsnicia noastră atinsese un punct ideal şi nu am vrut să risc şi să stric această dinamică. Eram preocupat de siguranţa ei, bineînţeles, dar asta m-a făcut doar să o supraveghez cu şi mai mare vigilenţă, ori de câte ori puteam fi prezent acasă. Cu cât o făceam mai mult, cu atât mai apropiaţi părea că devenim. Iar eu am ajuns să fiu tot mai îndrăgostit de această nouă latură a relaţiei noastre, care mă făcea să cred aproape imposibilă mărturisirea mea.

Asta-i viaţa. Nimicurile au talentul de a se umfla dincolo de orice măsură, până ce ajung la o amploare atât de intimidantă, încât devin inaccesibile. Ar fi trebuit să pun siguranţa soţiei mele mai presus de nevoia mea patologică de a fi băiatul bun. Trebuia să fi recunoscut totul, să-i fi spus cât de rău îmi pare, ce greşeală fusese aventura mea amoroasă şi cât de mult mă ajutase să înţeleg cât de profunde îmi erau sentimentele pentru ea. Ar fi trebuit să încerc să-i explic faptul că păcatul meu mă ajutase să-mi reamintesc ceea ce era cu adevărat important şi că speram să îşi dea seama că el ne apropiase până la urmă şi mai tare. Sunt o mulţime de chestii pe care aş fi putut să le fac altfel. Lucrurile se întâmplă aşa cum se întâmplă. Şi, într-un final, nu a mai depins de mine.

## Treisprezece

## REBECCA

Bicicleta mea a fost întotdeauna nr. 6. A Sashei, nr. 5.

Când Paul a căzut în depresie, am început să plec de acasă dimineaţa din ce în ce mai devreme şi să merg cu maşina, fără ţintă, până ce se deschidea biroul meu. Paul nu mă întreba unde mă duc, pomenea doar despre cât de mult crescuseră plăţile de pe cardul de benzină. Nu m-am obosit să mint despre felul în care îmi petreceam dimineţile, pentru că nu-i păsa, şi eu nu aveam o destinaţie imaginată. Asta până când, la dineul „Reprezentantul Anului", am auzit-o din întâmplare pe Sasha, care, la baie, îi povestea uneia dintre noile reprezentante de vânzări că ea îşi obţine toate pastilele bune la sala de ciclism. Brusc, aveam un scop pentru dimineţile mele agitate. Şi eram hotărâtă să ajung să aflu mai multe despre fosta iubită a lui Paul.

Era un loc unde să dau din pedale şi unde să fiu constrânsă fizic, în timp ce mă pot complet elibera emoţional. Am început să merg în fiecare zi, uneori de două ori pe zi, dacă aveam nevoie. Am petrecut mii de ore şi am cheltuit mii de dolari, ca să elimin acele lucruri, delicate din punct de vedere fizic şi emoţional, pe care le urâsem întotdeauna la mine.

Ajunsesem la faza în care nu reuşeam să rezist o zi fără să vreau să omor pe cineva, dacă nu aveam acel răgaz în care să mă dezlănţui. Ajunsesem să mă droghez cu bicicleta la fel de mult ca şi cu medicamentele.

Când am început să fac bicicletă nu luam decât analgezicele care îmi fuseseră prescrise, adevărat că, uneori, de către nenumăraţi medici. Şi doar Percocet. Aveam nişte reguli. La fel ca mie, şi Sashei îi plăcea să prescrie, în gând, ce medicamente anume ar fi putut lua unul şi altul, ca să-şi redreseze personalităţile tarate. Pe mine mă ştia că fiind nevasta lui Paul, dar nu-mi dăduse niciodată atenţie cu adevărat. A fost nevoie de două luni, după ce am început să merg cu sfinţenie la aceleaşi antrenamente, înainte ca ea să admită că ne cunoaştem. Eram în vestiar şi una dintre tipele foarte nevrozate care frecventau regulat sala, a făcut o criză în timp ce aştepta să intre la duş.

— Pur şi simplu nu înţeleg cum e posibil să-l accepte pe copilul *acela* într-o şcoală particulară, care ar trebui să fie de top, când toată lumea ştie ce sociopat este. Şi *maică-sa,* ce catastrofă! Toată tărăşenia mă face să am dubii dacă mai vreau măcar să o ţin pe Christina, fiica mea, să înveţe acolo. Doamne, e AŞA de stresant, că nici MĂCAR nu pot.

Sasha s-a întors spre mine şi mi-a şoptit, conspirativ:

— Cuiva i-ar prinde bine nişte Xanax. Ce păcat că sunt aşa de ataşată de al meu.

Fusesem surprinsă că mi-a vorbit aşa de direct şi o vreme am rămas

mută, însă mi-am revenit repede.

— Şi eu, deşi cred că i-ar trebui ceva mult mai puternic decât ce avem tu şi cu mine.

Sasha răsese, dând din cap că da.

— Eşti nevasta lui Paul, nu?

Stătusem la aceeaşi nenorocită de masă şi ea se purta ca şi cum era prima dată când mă vedea.

— Da. Şi lucrez cu soţul tău.

Eram toată numai zâmbet.

— Ce noroc pe tine.

Nu-mi dădeam seama dacă se referea la faptul că eram soţia lui Paul sau că lucram pentru soţul ei. Eram doar bucuroasă că în sfârşit mă băga în seamă.

— Şi tu ai fost colegă de liceu cu Paul, nu-i aşa?

Ştiam sigur că fusese, lui Paul îi plăcea să pomenească despre asta uneori, când venea vorba despre Mark.

— Este ATÂT de mult de atunci. A făcut o pasiune adolescentină pentru mine.

Eu îl auzisem pe Paul vorbind despre Sasha ca şi cum fuseseră gata să se căsătorească imediat după liceu, dacă nu şi-ar fi făcut brusc apariţia un tip, student, care i-o suflase.

Treptat, după aceea, la fiecare şedinţă de antrenament Sasha mi-a răspuns la „salut" şi la „ce mai faci", până când am ajuns la faza unor conversaţii adevărate. De obicei se axau asupra persoanei ei şi aveau loc în timp ce Sasha se dichisea în oglindă pentru un happy hour dedicat doamnelor, la care eu nu am reuşit niciodată să obţin o invitaţie.

Parcă aş fi fost din nou în liceu. Eram obişnuită să fiu exclusă, era ceva ce îmi devenise propriu, pentru că niciodată nu mă integrasem, cu adevărat, în familiile unde am trăit în copilărie şi pentru că nu rămăsesem niciodată destul de mult într-o şcoală, cât să mă stabilizez, din punct de vedere social. Doar că acea parte din mine obişnuită cu excluziunea, fie ea şi subtilă, nu mă împiedicase niciodată să-mi doresc să fiu inclusă. Chiar dacă asta însemna să suport răutăţile Sashei. Probabil că îmi simţise sensibilitatea legată de relaţia dintre ea şi Paul, pentru că ea a devenit în vestiar un subiect predilect, care o amuza la nesfârşit.

„Fetelor, voi ştiaţi că soţul Rebeccăi şi cu mine am fost la balul bobocilor împreună? Am fost aşa de tulburaţi că ne-am pierdut virginitatea... El a plâns. A fost adorabil".

„Mă bucur aşa de tare că tu şi Paul v-aţi găsit unul pe altul, îmi făceam griji că nu o să mă uite niciodată, a fost aşa de distrus când m-am despărţit

de el. Ce n-a făcut, în încercarea de a mă recuceri...”

„Paul mai cântă când e la duş? Mereu a crezut că are o voce superbă. Fredona întotdeauna cântecul nostru, *Brown-Eyed Girl,* deşi nu era Van Morrison, asta e clar”.

∵

Râdeam întotdeauna şi îi cântam în strună, dar Sasha ştia că mă deranjează. Uram faptul că îmi stârnea gelozia.

Din cauza Sashei am ajuns să iau amfetamine. Se credea un fel de savantă autodidactă în materie de produse farmaceutice, dar se plângea că Mark nu-i dă ce vrea ea, deşi are acces la toate medicamentele din lume. Eu aveam ceva ce îşi dorea ea. Aveam numele unor medici, pe care ajunsesem să-i cunosc de-a lungul anilor ca reprezentantă de vânzări şi care aveau vederi mai largi când era vorba să scrie reţete pentru substanţe controlate. Erau cei din vechea gardă, care ajunseseră să fie cunoscuţi pentru că prescriau valium ca leac împotriva faptului că eşti femeie. I-am dat numele potrivite, iar ea îmi dădea din ceea ce-i prisosea, atunci când avea chef. Nu eram nici pe departe singurele care se ocupau cu astfel de schimburi.

Trocul cu pastile avea loc în vestiar. Nu era nimic vădit, dar oricum nimeni nu o bănuia pe tipa albă, aristocrată şi cu bani. Trebuia să ştii cum să le ghiceşti pe cele la fel ca tine şi să deschizi conversaţia potrivită.

„Vai de mine, sunt aşa de distrată la serviciu. Oare aşa sunt eu? Chiar nu se poate face nimic?”

„Trebuie să merg la soacră-mea weekendul acesta şi îmi vine să-mi smulg părul din cap. Îţi vine să crezi că tocmai acum am rămas fără Xanax?!”

„Cred că am ajuns imună la cafea, pentru că abia dacă mă târâi. Jur că va trebui să mă apuc de Ritalin!”

„Bărbatul meu mă înşală cu guvernanta. Singurele lucruri care mă ţin să nu-i omor pe amândoi sunt Ativanul şi chardonnayul”.

Surprinzător cât de uşor era să găseşti persoane empatice şi să faci schimb cu ele. Se dădea Adderall pe Ativan. Oxy pentru Xanax. Percocet pe Fentanyl. Toată lumea avea Ambien. Cineva chiar mai avea încă Fen-Phen în amestec, pentru nucleul dur al celor cărora le era mai frică să nu ia în greutate, decât de o insuficienţă cardiacă.

Începusem şi eu să înţeleg ce găsise Paul aşa de fascinant la Sasha. Avea o incontestabilă atitudine de vedetă, care îi făcea pe toţi să se uite la ea, fascinaţi. Intra în sala de antrenament şi primea tot atâta atenţie ca instructorii. Era plăcută privirii, nu lua seama la cei din jurul ei şi observa puţine lucruri în afara propriei persoane, reflectată în oglinda de pe peretele opus bicicletei. Era o pasăre a paradisului, blondă sub lumina reflectoarelor, cocoţată pe bicicletă şi pedalând lăsată spre spate, cu sânii şi cu inima la

înaintare. Întotdeauna perfect în ritm cu muzica, cu umerii şi braţele musculoase şi bine conturate.

O uram şi cu toate astea nu mă puteam abţine să nu fiu obsedată de ea.

În tot timpul cât am urmărit-o pe Sasha, habar nu am avut că exista cineva care făcea la fel cu mine.

* * *

## *DUPĂ*

Când intru la Lotus Pedal, una dintre fetele de la recepţie îmi întinde o candelă votivă cu numele Sashei şi numărul de bicicletă „5" scrise cu marker permanent, metalizat. Poartă un tricou pe care îl văd şi pe perete, cu preţul de 47 de dolari lângă el. Pe faţă tricoul are o emblemă pe care scrie cu litere argintii „Îmi lipseşti", iar pe spate „La nebunie", cu numărul 5. Femei cu chipuri familiare se agită de colo, colo, cumpără tricouri şi ţin în mâini candele votive, în timp ce feţele sobre exprimă, totuşi, un entuziasm mascat.

Din difuzoare răsună strident un remix după *Missing,* al celor de la Everything but the Girl, în timp ce eu îmi fac drum printr-o îmbulzeală de frunţi împietrite şi sutiene de sport şi înot împotriva curentului, în direcţia vestiarului care începe să se golească. Podoabe capilare în toate culorile stau prinse în cozi de cal şi în cocuri, inclusiv în cazul celor câţiva bărbaţi prezenţi. Mormăi către o tipă, rămasă în urmă, că trebuie să mă uşurez şi cobor scările spre vestiare şi toalete. Mă strecor pe culoarul acum gol şi fac tot ce pot ca să dovedesc încuietorile cu cifru complicat. Nu pot să operez mai mult de una, două, altfel aş părea suspectă, pe camerele de supraveghere. A durat doar câteva minute şi am obţinut ce căutam.

Sunt ultima care intră în sala de antrenament, în afară de instructoare, care aşteaptă până să-şi facă apariţia. Sala e aproape plină şi toate bicicletele sunt ocupate, cu excepţia celei din stânga şi a celei din dreapta mea. Aşa cum era de aşteptat, bicicleta Sashei e liberă. Cineva a pus pe şa o candelă aprinsă şi flăcăruia ei pâlpâie, stimulată intens de aerul condiţionat de deasupra.

Apare şi Madeline, profesoara favorită a Sashei, cu pasul degajat, cu părul ei superb şi cu pătrăţelele de pe abdomen, saltă pe podium, ridică braţele deasupra capului şi ne îndeamnă să strigăm şi să aclamăm. Melodia se termină, iar acum răsună o variantă de club a melodiei *Wish You Were Here,* de la Pink Floyd. Lumea ovaţionează.

Madeline micşorează luminile şi candelele împestriţează podeaua sălii peste tot împrejurul nostru, aidoma cerului nopţii. Bicicleta goală a Sheilei e o surpriză. Ştiu că ea nu-şi va face apariţia, dar, de când ea încetase să mai

vină la sală, cineva nou folosise bicicleta nr. 7 şi mă surprinde că nimeni nu a cerut să preia locul acela privilegiat.

Mă urc în şa. Absenţa persoanelor şi din dreapta şi din stânga mea îmi dă senzaţia că sunt expusă. Simt ochii aţintiţi asupra mea. Tipele din spatele meu se apleacă una spre alta, de pe bicicletele lor.

— Mai zi o dată, care e aia dispărută? o întreabă pe prietena ei o femeie îmbrăcată într-un maiou de ciclism cu imaginea lui Buddha.

Nu le spun că, tehnic vorbind, ambele femei sunt dispărute. Se pare însă, că numai una a lăsat un gol.

— Cred că aia blondă şi slabă şi cu braţe ca ale Maddonei.

Tipa cu Buddha înclină din cap. Ca şi cum descrierea făcută de prietena ei nu s-ar fi potrivit aproape oricărei femei de pe rândul din faţă, cu excepţia mea.

Muzica se schimbă, semn că începe ora şi Madeline încalecă bicicleta din faţa noastră şi închide ochii în timp ce se aud primele acorduri din *Missing.* Se încruntă privind bicicleta goală a Sheilei şi o invită pe tipa din spatele ei să se mute în faţă, ca şi cum ar fi miruit-o. Prietena ei scoate un „Uhuu!" repetat. Tipa se înfige în pedale, cu ochii în lacrimi şi un surâs cât toate zilele.

— Foarte bine, frumoşii mei soldaţi ai iubirii şi adevărului. Inspiraţi. Vreau să începeţi cu stângul şi să faceţi tura aceasta cu ochii închişi şi inimile deschise. Fixaţi rezistenţa cât mai sus, pentru că viaţa nu e simplă şi schimbarea nu se produce decât dacă pedalaţi cu tot efortul de care sunteţi naibii în stare, ca să treceţi de momentele grele şi să ajungeţi dincolo de ele.

— Războinice ale luminii şi frumosului, astă seară pedalăm pentru una dintre camaradele noastre. A dispărut în marele necunoscut şi trebuie să o chemăm înapoi în ceata noastră.

Mă străduiesc să nu-mi dau ochii peste cap.

Instructoarea dă volumul la maximum şi toată clasa se sincronizează, într-un ritm de un-doi, şaizeci de perechi de ochi închişi şi de capete, inclusiv al lui Madeline, legănându-se după muzică. Eu rămân cu ochii deschişi şi mă privesc în oglindă. Chipul îmi este gol de orice expresie şi ochii par stinşi.

Ar trebui să simt ceva legat de dispariţia Sashei. Şi chiar simt, însă nu ce s-ar cuveni. Mă bucur că a dispărut. Mă bucur că Sheila a dispărut şi ea. Pe ambele părţi, bicicletele goale îmi reamintesc de singurul lucru pe care noi trei îl avem în comun. Îmi dau seama că sunt puţin drogată de la Ativanul pe care l-am furat din dulapul numărul doisprezece şi picioarele încep să mă lase. Din reflex, îmi bag mâna în buzunarul hanoracului meu din lycra şi mă linişteşte greutatea flaconului de Percocet pe care l-am şutit din dulapul

numărul opt.

Oare cât de multă încredere pot să am în ce le-a spus Paul polițiștilor despre relația lui cu Sasha din ultimul timp? Probabil tot atât cât pot să mă încred în tot ce mi-a spus el mie, în trecut. Realizez, din nou, că ar fi trebuit să nu mă las păcălită și mi se declanșează iar indignarea, la un nivel mult mai mare. Picioarele îmi prind viteză, propulsate de furie și de bașii melodiei.

Furia care mă încearcă e atât de mare acum, încât simt că nu mi-o mai pot stăpâni. Închid ochii strâns și încerc din răsputeri să fac un efort de voință, să-mi alung amintirile, însă ele persistă. Sunt inundată de atât de multe imagini, pedalez mai repede și mai tare, ca să scap de ele, dar nu reușesc. Viteza mă aruncă, cu capul înainte, în seara aceea de acum douăzeci și nouă de ani.

Împing ușa debaralei să o deschid, după ce țipetele au încetat și tăcerea a luat locul bubuiturilor. Stau aplecată deasupra trupului fără viață al mamei și încerc să înțeleg ce văd. Melodia se schimbă, la fel și imaginile. Un crâmpei de imagine și vocea tatei, care mă strigă și întinde mâna, cerând ajutor. O șuviță de sânge i se prelinge din colțul gurii pe o parte a feței. Cu o voce gâtuită, îmi rostește numele. Ca întotdeauna, încerc să-mi blochez memoria la momentul anterior celor câțiva pași până la mâna lui întinsă. De fiecare dată încerc să mă silesc să o iau la fugă. Imaginea se schimbă, de la dormitorul părinților mei, la dormitorul nostru. Ea stă în fotoliu, ne privește și așteaptă. Inima îmi bate atât de tare, încât cred că s-ar putea să sufăr un stop cardiac. Tremurând, îmi iau picioarele de pe pedalele care se învârt cu toată viteza și sar într-o parte, dărâmând câteva candele. Simt cum privirile critice ale tuturor mă urmăresc, în timp ce o iau la goană. Pilula de Percocet îmi ajunge în gură mai înainte ca ușa să se închidă în urma mea.

Nu reușesc să-mi șterg din minte chipul ei în întuneric, trebuie să fug de ea.

* * *

## *ÎNAINTE*

A venit în crucea nopții. Când am deschis ochii, se uita la noi.

Stătea în fotoliul oval de sub fereastră și îl mângâia încet pe Duff. Avea o privire turbată, dar trupul îi era calm. Stătea nemișcată, cu excepția valului de neastâmpăr ce îi cobora de la umăr până la degete. Duff era mulțumit, cu limba atârnată afară din gură. Evident, erau prieteni vechi.

O parte din mine știa exact cine este și de ce venise. Apoi am recunoscut-

o. Bicicleta nr. 7. Era la noi în casă, stătea în camera noastră. Nu înţelegeam de ce, dar ştiam destul ca să-mi fie frică.

În timp ce ochii mi se obişnuiau cu semiîntunericul, Paul sforăia uşor lângă mine, neclintit. Era scufundat adânc în inconştienţă. Inima îmi bătea să-mi spargă coşul pieptului, aşa de tare că speram să-l trezească. Nu rostise niciun cuvânt, dar îmi era foarte limpede, după expresia feţei, că avea de gând să ne facă rău. Pistolul din poala ei mi-o confirma pe deplin.

Mi-am mişcat piciorul pe sub pătură, de-a curmezişul patului nostru imens, încercând să-l mişc pe Paul, să se trezească, dar distanţa dintre noi era prea mare. Chiar dacă aş fi reuşit să-l ajung, luase un somnifer. Îl ţinusem nedormit cu neastâmpărul meu.

Ea rămânea complet nemişcată, cu excepţia mâinii care îl mângâia pe Duff. Cu un picior vârât sub ea, părea să fie bine familiarizată cu fotoliul de pluş, ca şi cum mai stătuse acolo şi înainte. Aprinsese o lumânare şi flacăra dansa răsfrântă pe chipul ei, dând încăperii aerul unei şedinţe de spiritism. Faţa îi devenea tot mai vizibilă în timp ce ochii mei se obişnuiau cu lumina. La sală nu mă prea uitasem cu adevărat la ea, niciodată, chiar dacă imaginea ei în oglindă fusese de atâtea ori alături de a mea.

Avea o gură frumoasă şi ochii cât nişte farfurioare, chiar şi atunci când îi mijea. Era subţire şi lucioasă, ca o jucărie nouă şi strălucitoare. Avea părul impecabil coafat cu foehnul şi îi puteam distinge nuanţa închisă a rujului, pe care am recunoscut-o ca fiind aceea pe care eu o foloseam, de regulă. Purta o rochie fără mâneci, mai degrabă o costumaţie decât o ţinută. Era o ocazie specială.

Îmi vorbise rar şi în şoaptă.

— Să – Nu – Îl – Trezeşti.

Încă nu-mi dădeam seama pe cine venise să împuşte. Am încuviinţat din cap.

— Nu poate să aibă chiar totul.

Am înclinat iar capul, mi-am scos o mână de sub pătură şi cu cealaltă m-am proptit de pat, ca să mă ridic în capul oaselor. Nu a protestat.

— Aveam atât de mult. Atât de mult. Şi acum nu mai am nimic. Am pierdut totul. Mai întâi, pe soţul meu. Apoi casa şi prietenii. Pe urmă pe Paul. Iar acum a dispărut şi Molly.

Începuse să plângă încet. Nici nu-mi puteam imagina cine era Molly. Femeia era psihic instabilă, trecuse dincolo de furie, fiecare tremur din trupul ei arăta ceva profund dezarticulat. Un iureş delirant.

— Sunt terminată. Nu mai pot face asta. Nu mai pot trăi cu sentimentele mele.

Speram ca tonul ridicat şi emoţia din voce să-l scuture pe Paul din somn,

dar voiam şi să-i păstrez calmul, pentru că îşi aşezase pe patul pistolului mâna agitată.

— Bărbatul tău mi-a spus că are de gând să mă distrugă.

Am lăsat reacţia organică de pe chip să vorbească în locul meu. Şocul pe care îl simţeam părea să îi dea putere.

— N-o să-l las să se folosească de mine şi pe urmă să mă arunce. Nu poate să pretindă că n-am existat şi să mă ameninţe când îi reamintesc de noi. Nu poate să aibă totul şi să scape nepedepsit.

M-a lovit un val de furie şi m-a luat cu călduri, pe dinăuntru şi pe dinafară. Şi mie îmi venea să-l omor pe Paul. Pentru că m-a înşelat, pentru că a minţit, pentru că m-a înşelat şi m-a minţit pentru o femeie atât de vădit instabilă. Pentru că mi-a pus viaţa în pericol.

S-a oprit din vorbă şi a început să bată repede din picior. Duff îi ţinea şi el ritmul, dând din coadă. Paul nu s-a mişcat. Femeia era în dormitorul nostru, ca o bombă cu ceas pe care el o activase, şi acum tot el zăcea în nesimţire.

Într-un târziu am zis, precaută:

— Te înţeleg. Şi pe mine m-a rănit. Hai să o facem împreună.

Vocea îmi era surprinzător de calmă, ţinând cont cât de speriată şi de furioasă eram. Improvizam, agăţându-mă de viaţă cu tot ce puteam.

Nu era nevoie să-i văd expresia de pe chip la lumina zilei, ca să ştiu că răspunsul meu a surprins-o. Ştiam că nu am prea mult timp şi nici cine ştie ce şansă ca ea să-mi dea pistolul; la capitolul arme eram clar în dezavantaj şi aveam nevoie de un răgaz să gândesc, nu să intru în panică.

Apoi mi-am reamintit ce pusesem sub pat cu câteva luni în urmă, atunci când Paul plecase într-o călătorie. Mi-am băgat mâna în spaţiul dintre saltea şi tăblia patului, în spatele pernelor mele şi ale lui Paul.

Zgomotul a fost mai puternic decât îmi aminteam din copilărie. M-a lovit o explozie de durere în umăr şi, la doar câteva clipe după aceea, ciocanul din mâna mea a luat contact cu craniul ei.

* * *

Am simţit mâna lui Paul apăsând tricoul înfăşurat în jurul umărului meu mai înainte de a-i auzi vocea. Îmi repeta mereu numele, apăsându-mi umărul tot mai slab, în timp ce pata de sânge de pe cămaşa lui înflorea tot mai mult. Durerea ameninţa să mă îngenuncheze, dar m-am luptat să rămân în picioare.

Ea era căzută grămadă la podea, cu faţa în jos, în dreapta fotoliului. Avea lângă ea pistolul, care semăna suspect de tare cu arma lui Paul. Nu puteam să-mi iau ochii de la sângele împrăştiat pe jos, între ea şi mine. Greu de spus cui îi aparţinea sângele; era atât de mult...

Duff îi adulmeca prin păr, lătra şi schelălăia intermitent. Ciocanul pe care

îl ascunsesem sub pat, ca mijloc de apărare în cazul apariţiei unui intrus, când Paul era plecat, stătea pe jos, între noi. Paul m-a dus să mă aşez în fotoliul unde stătuse ea, în urmă cu doar câteva minute sau ore. Pierdusem noţiunea timpului sau eram cel puţin confuză.

— Ai pierdut mult sânge. Eşti în stare de şoc. Ţine strâns aici.

Mi-a pus mâna în locul mâinii lui şi am tresărit din cauza durerii atroce, atunci când presiunea a slăbit o clipă şi apoi a revenit. Am încuviinţat din cap, calmă, deşi, în sinea mea, traversam cu greu vijelia iscată de şoc şi de furia mocnită împotriva soţului meu.

— Stai aici.

A dispărut în bezna băii noastre şi zgomotul pe care îl făcea în timp ce scotocea pe sub chiuvetă nu reuşea să îmi distragă atenţia de la părul ei încâlcit, răsfirat pe podea. Îmi aduc aminte cum mă gândeam că are un păr frumos şi că nu observasem asta până atunci, pentru că o văzusem doar la sală, cu el strâns bine în coc.

Paul a revenit repede, mi-a scos cu grijă cămaşa năclăită de sânge şi a înlocuit-o cu un mare ghemotoc de vată. Durerea cruntă provocată de apa oxigenată turnată pe rană şi împrejurul ei mi-a provocat un puseu neplăcut de greaţă. Paul mi-a curăţat cu pricepere rana şi odată ce sângele s-a oprit destul cât să o poată examina, a dat din cap uşurat.

— Nu e prea grav. Glonţul te-a zgâriat doar. E o rană superficială.

Mi-a pus un bandaj curat peste zona de impact şi a înfăşurat strâns împrejur un tifon, ca să îl fixeze. Înainte insuportabilă, durerea devenise acum atroce.

— E umărul meu rănit.

— Probabil că ar trebui să iei un analgezic.

Vedeam că ezitase să o spună. Reuşisem să-mi micşorez substanţial dozele, de când el avea iar de lucru, aşa că am ezitat. Dar aveam nevoie de un analgezic, mai mult ca orice.

Când m-am dus să scot din dulapul de medicamente flaconul de Hydrocodone, l-am auzit rostind de câteva ori, repetat, „Sheila”, de fiecare dată mai tare, ca şi cum lipsa volumului vocii era motivul pentru care ea rămânea nemişcată. Vocea lui rostindu-i numele m-a făcut să mă cutremur. Am deşurubat sticluţa şi am scos două pastile mari, pe care le-am înghiţit fără apă.

M-am întors în dormitor cu flaconul în mână şi am rămas în picioare, lângă Paul. Pentru niciunul din noi nu era prima dată când vedeam un cadavru, dar el se purta ca şi cum aşa ar fi fost.

După un moment de nemişcare, a îngenuncheat lângă ea şi i-a dat la o parte părul de pe umăr. Gestul de delicată intimitate şi mâinile soţului meu

atingând o altă femeie mi-au provocat un junghi adânc în inimă, până când l-am văzut punându-i sobru şi expert degetele pe gât, fără pic de tandreţe. Le-a ţinut apăsat, aşteptând, cu faţa împietrită. Şi-a luat pe urmă mâna şi părul ei a căzut înapoi, în valuri. Paul s-a ridicat în picioare, palid şi şocat.

— E moartă.

## Paisprezece

## PAUL

### *DUPĂ*

*Ce a făcut? Ce a făcut? Rahat! Rahat-rahat-rahat-rahat-rahat!*

Autostrada 25 era încă destul de liberă în dimineaţa aceea, lucru pentru care eram foarte recunoscător, date fiind circumstanţele. Lumina zorilor se iţea însă, deasupra orizontului şi asta mă sâcâia. Eram contra cronometru, îmi mijeam ochii, încercând să mă concentrez, şi imaginea privirii îngheţate a Sheilei, fixată asupra mea – disperată, contrariată – de pe podeaua dormitorului, îmi străfulgera violent în spatele pleoapelor.

*A făcut ce trebuia să facă. Eram îndreptăţiţi. Încă aş putea să mă duc la poliţie şi să le explic totul.*

Zgomotul brusc făcut de roţile scrâşnind şi vibrând pe fâşia de pietriş de pe marginea şoselei m-a trezit şi m-a făcut să fiu, iar, atent la drum. Am tras adânc aer în piept şi am expirat. Mi-am şters de blugi palmele, una câte una, şi le-am pus înapoi pe volan. Mi-am dat seama pentru prima dată cât de reci şi de amorţite erau, dar aveam nevoie să ţin geamurile deschise, să intre aer proaspăt. Am apăsat pe frână, ca să revin sub limita de viteză.

*Să mă duc oare la poliţie? Nu e prea târziu. Rahat. Sigur că este. Cum o să explici faptul că ai mutat cadavrul?*

— Deschide ochii, creier de rahat ce eşti!

Exclamaţia venită de la şoferiţa înfuriată a unei Mazda aflate pe banda din dreapta mea a fost accentuată de o apăsare prelungă a claxonului. M-am uitat cum îşi redresează maşina în urma virajului şi azvârle pe geam mucul aprins al unei ţigări în direcţia mea.

*Trebuie să fac asta. Totul arată foarte prost. Rebecca avea dreptate. Nu au cum să creadă ce s-a întâmplat. Nu acum. Sau da? Rebecca avea dreptate, nu? Sigur că avea. M-a implorat. Ea nu imploră niciodată. Sigur că avea*

*dreptate. Sigur. Pistolul era al meu. Era în mâna Sheilei, dar era pistolul meu.*

Până să mă dumiresc, în oglinda retrovizoare am văzut luminile unor faruri semnalizând. Între două pâlpâiri din faruri şi sunetul de sirenă, am avut sentimentul că sunt pierdut. Momentul acela de gol în stomac şi confirmarea clară a bănuielii că eşti terminat. Am tras pe dreapta, pe banda de refugiu a şoselei. Maşina de patrulă a poliţiei a oprit în spatele meu.

Când am frânat, am auzit buşitura prelatei vălătucite lovindu-se de cutia de scule din spatele scaunului meu. Zgomotul mi-a lăsat o senzaţie de gol în maţe şi am simţit gustul de fiere urcându-mi pe gât.

— Permisul şi talonul, vă rog.

M-a măsurat cu privirea din cap şi până în picioare, de parcă nu era sigur ce să creadă despre mine.

— Bună dimineaţa, domnule poliţist, am zis, în timp ce îi întindeam actele.

Aveam degetele crispate, ca şi cum încă mai ţineam mâinile pe volan. A trebuit să le relaxez cu forţa.

— Domnule Campbell. Sus şi la treabă devreme azi. Nu cumva aţi strecurat ceva în plus în cafeaua de dimineaţă?

— Nu, domnule. Îmi cer scuze că am condus cam aiurea.

— Vă simţiţi bine, domnule Campbell? a întrebat, verificând încă o dată, din ochi, spatele jeepului meu Cherokee.

— Păi, nevasta e acasă şi nu se simte prea în formă. Eu sunt antreprenor şi încerc să duc sculele astea pe şantier şi să mă întorc la cucoana mea, i-am zis, făcând semn din cap în direcţia banchetei din spate.

— Nevasta e întoarsă pe dos, nu?

— Mda, cam aşa ceva. A stat toată noaptea trează, s-a sucit şi s-a răsucit.

— E criminală, nu altceva, a mai spus, dând compătimitor din cap.

M-a luat tusea.

— Ce aţi spus?

— Gripa asta. A dat iama şi la mine pe acasă.

Mi-a întins permisul şi talonul şi m-a bătut pe spate.

— Baftă, amice. Şi, te rog, las-o mai încet.

* * *

Prima dată am ochit terenul acesta de lângă golful Smithtown acum câţiva ani, când studiam posibilitatea de a-l parcela în loturi mai mici, pe care să construim clădiri de apartamente. Am făcut o echipă care să vină şi să testeze solul şi am aflat că terenul era puţin cam prea aproape de pânza freatică pentru a putea obţine aprobarea de parcelare. Banii extra care mă ardeau în buzunar nu au fost suficienţi ca să-l convingă pe topometrist să falsifice vreo câteva măsurători şi terenul a rămas aşa, neexploatat. În

zăpăceala de azi dimineaţă, a fost primul lucru clar care mi-a venit în minte.

Am tras jeepul, l-am parcat şi am coborât pe un sol ce părea ceva mai solid. *Rahat.* Am deschis portiera din spate, am tras o lopată şi am lovit cu ea în sol. Nu a cedat. A doua oară am ridicat-o puţin şi când am lăsat lama lopeţii să cadă cu mai multă putere, a ricoşat din pământul îngheţat şi mânerul m-a lovit dureros peste mâna amorţită. *Rahat.*

M-am urcat înapoi în jeep, mi-am frecat mâinile şi am suflat peste ele. Am privit afişajul ceasului digital de pe bordul maşinii. Soarele începea să arunce raze lungi de lumină pe pământul îngheţat şi cristalele minuscule de gheaţă sclipeau precum nestematele. *Trebuie să meargă. O să meargă. Aici e practic o mlaştină. Durează câteva minute. Aşteaptă doar câteva minute, o să cedeze.* M-am uitat iar la ceasul de pe bord, apoi am băgat în marşarier şi am dat înapoi cu o lungime de maşină.

Am luat lopata de pe jos, m-am dus în faţa jeepului, am fixat lama în pământ şi am apăsat-o cu gheata. Impactul mi-a trimis un şoc de-a lungul fluierului piciorului. *Nu. Te rog, nu, nu, nu.* Am auzit un câine lătrând în depărtare şi am lăsat lopata jos. Îmi simţeam mâinile de parcă erau rupte de corp, iar stomacul mi se urcase până în gât şi mă sufoca. M-am sprijinit de laterala maşinii şi m-am lăsat jos, pe pământul tare. *S-a terminat. Totul s-a dus dracului. Nu pot să sap... Stai aşa.*

Am apucat de mânerul portierei din spate şi m-am săltat în picioare. A trebuit să mă sprijin de uşă, ca să gândesc limpede. *Trebuie să mai existe o cale.* Am trecut iar în revistă ce opţiuni aveam, atât cât am reuşit să le întrevăd. Nu aveam nicio altă variantă. Soarele nu ţinea cu mine. Nimic nu ţinea cu mine. Asta era cartea mea. Singura carte pe care o puteam juca.

Am azvârlit lopata pe bancheta din spate, am sărit în scaun şi am pornit. Am refăcut în sens invers calea pe drumul de pământ şi am ieşit la o reţea de şosele secundare. M-am folosit de copacii pe lângă care trecusem la sosire, ca să găsesc şoseaua principală. În lumina unei verande stăteau nişte câini, care au lătrat la mine când am trecut. Am ajuns la convingerea că mă învârt în cerc. Într-un târziu, am văzut că şirul de copaci se răreşte. Mă apropiam de autostradă.

Era ultimul loc unde aş fi vrut să mă duc, dar a fost singurul la care m-am putut gândi. Am ieşit iar pe autostrada 25, am accelerat şi m-am îndreptat spre Cold Spring Harbor. Nu era locul ideal, dar deocamdată mergea, până când aş fi reuşit să rezolv definitiv situaţia.

## Cincisprezece

# REBECCA

*DUPĂ*

Mirosul persistent de acid formic din dormitorul nostru era aşa de evocator, încât m-a dus cu gândul la mine, cea de la unsprezece ani, stând în picioare între cele două cadavre ale părinţilor mei, cu obiectul cel mai de preţ al tatei, un pistol Smith & Wesson calibrul 44, aşezat lângă el, cu sângele băltind pe covorul bej sub umerii lui şi în jurul capului, ca o aură stacojie. Sângele prelins din capul mamei se scurgea ca nişte râuleţe pe lângă picioarelor mele şi se aduna pe carpeta dintre ei. Pistolul era în familia noastră încă de pe vremea bandiţilor şi cowboy-lor, când strămoşii mei fuseseră obligaţi să lupte pentru supravieţuire în vestul sălbatic; cel puţin aşa îmi povestise tata de nenumărate ori, în timp ce mama îşi rostogolea ochii peste cap.

Tata mă lăsase odată să ţin pistolul, până când mama mi-a smuls din mâini obiectul surprinzător de greu şi l-a ocărit. Eu mă ascunsesem în siguranţă, în debara, şi citisem la lumina lanternei, până s-a oprit scandalul. Mai aveau să fie atât de multe certuri între ei, înaintea celei din urmă.

După ce mi-am dat seama că tata încă mai respira, şi-a deschis ochii şi m-a văzut, după ce m-am apropiat şi el m-a prins de braţ şi m-a tras cu putere, după ce el a încetat să mai respire, în final, şi eu m-am îndepărtat de trupul lui fără viaţă, am privit la pistolul de pe podea ca şi când ar fi fost un şarpe gata să atace. M-am întins pe perna pe care o ţinusem strâns lângă mine toată seara, de când mă furişasem jos din pat şi mă ascunsesem, şi am aşteptat. Nu mă puteam uita la trupurile lor. Abia respirând, am continuat să mă uit la pistolul acela. Ştiind ce îmi luase.

* * *

Pistolul lui Paul semăna izbitor cu cel al tatălui meu. Un model vechi, cu butoiaş şi patul frumos, din lemn de nuc. Nu m-am uitat niciodată la pistolul lui Paul mai mult de câteva secunde, dar în noaptea aceea, cât am stat pe jos în dormitorul nostru, cu picioarele încrucişate şi în totală stare de şoc, l-am studiat cu atenţie.

Nu am ştiut că Paul are pistol până în ziua în care ne-am mutat din oraş. El ieşise cu Duff, să ia cafea şi chifle, iar eu împachetam ce mai rămăsese din lucrurile noastre, când am dat peste pistolul înfăşurat în eşarfa roşie, într-

unul din sertarele de sub patul nostru. Era îndesat printre nişte pilote de iarnă puse pe partea lui. Am ştiut ce este, înainte de a-l desface, doar după densitatea greutăţii lui, la mine în palmă. Am avut vreme să îi cercetez secretul doar câteva minute, apoi am auzit în yală cheia lui Paul, care venea cu micul dejun, aşa că l-am împachetat repede şi l-am băgat înapoi în ascunzişul lui, până să intre soţul meu în casă.

Nu am fost o împătimită a armelor şi jurasem să nu mai trăiesc niciodată în aceeaşi casă cu una. Dar am păstrat tăcerea despre descoperirea pistolului lui Paul. E adevărat, mi-a trecut o clipă prin minte că un tip cu temperamentul lui n-ar fi trebuit probabil să deţină o armă, dar am păstrat gândul doar pentru mine şi nu l-am rostit niciodată cu glas tare. Eram atât de aproape să ne începem viaţa împreună, odată cu mutarea în Long Island, şi nu voiam să fac valuri. Până să descopăr arma nu mă gândisem niciodată la ce ar putea să ascundă Paul de mine.

Pe podeaua camerei noastre, picioarele îmi amorţiseră în somn. Nu ştiam cât timp trecuse până să se întoarcă el cu prelata strânsă sul; poate minute, poate ore. Încremenirea din trupul Sheilei îngheţase timpul. Nu ştiam dacă plecase să aducă poliţia sau dacă ieşise pur şi simplu din casă şi din viaţa mea. Când a revenit însă cu provizii, am înţeles repede că lucrurile nu aveau să fie aşa de simple.

Duff renunţase să se mai învârtă frenetic şi să latre şi stătea ghemuit la picioarele mele. Greutatea şi căldura trupului lui erau o alinare simplă şi puternică în negura aceea de după haos. Privirea mea ca laserul se concentra pe o porţiune de covor pe care nu erau nici cadavre, nici arme. Tabloul familiar din faţa mea era prea copleşitor. Mirosul prafului de puşcă, trupul de pe jos, covorul din dormitor, cu amprenta lăsată de greutatea lejeră a unui trup zvelt de femeie. Părul de aceeaşi culoare cu cel al mamei mele. Zvâcnirile din umărul meu.

După ce a pus prelata pe podea şi a desfăcut-o, a rostogolit trupul Sheilei pe ea. M-a privit în ochi şi apoi, s-a uitat la pistolul din poala mea. S-a aplecat şi mi l-a luat cu blândeţe. A ieşit apoi rapid, am presupus că s-a dus la el în birou. Când a revenit, pe chip nu i se putea citi nimic. Am înţeles, totuşi, ce trebuia să facem.

— Am nevoie să mă ajuţi cu asta.

Vorbise cu precauţie.

— Te rog, Paul, hai să sunăm la poliţie.

Chiar în timp ce rostesc aceste cuvinte, ştiu că nu asta vreau să facă. Pare însă potrivit să o spun.

— Matu, dacă sunăm la poliţie, o să te aresteze.

— Cum rămâne cu legitima apărare? Paul, SE UITA LA NOI CUM DORMIM.

— Asta nu va constitui dovada unei legitime apărări. Avea pistolul *meu.*

Tremura, în timp ce îi scotocea prin geantă şi nu-mi închipuiam ce căuta.

— A intrat în casa noastră prin efracţie! Încercam să ne protejăm.

Am avut nevoie de toată tăria ca să nu-i spun că el dormise pe tot parcursul scenei îngrozitoare.

Paul părea să fi găsit ceea ce căutase şi a scos din geantă un mănunchi de chei care îmi era familiar – cheile noastre de rezervă de la uşa principală. N-am reuşit să înţeleg imediat cum ajunseseră la ea în geantă.

— Nu a fost intrare prin efracţie, a zis Paul, coborând privirea în podea şi ridicând cheile.

În sfârşit, înţelegeam expresia „orbit de furie".

— Paul, cum a ajuns femeia asta să-ţi ia nenorocitul de pistol?

— Matu...

— ... şi de ce sunt la ea cheile casei noastre?

După mimica ruşinată, a urmat una care denota o revelaţie.

— Mi l-a furat din birou.

O spusese mai mult pentru sine şi cu o nuanţă de scepticism care nu a făcut altceva decât să-mi alimenteze furia.

— Probabil că a luat şi cheile. Îmi amintesc de ocazia pe care a avut-o. Eu urcasem. N-ar fi trebuit să o las singură.

Vedeam cum îşi dă seama, singur, că explicaţia lui era şi o mărturisire şi cum tresare, preventiv.

— Ai adus-o la noi în casă?

Pentru o clipă pasageră, mi-am imaginat cum apuc ciocanul şi îi zdrobesc şi lui capul. Privirea lui disperată şi neputincioasă a făcut ca gândul să treacă şi i-a luat locul panica legată de cadavrul de pe podeaua noastră.

— Îmi pare aşa de rău. Am pus capăt relaţiei, pentru că ea nu a însemnat absolut nimic pentru mine. Nu mi-am închipuit nici într-o mie de ani că se va întâmpla aşa ceva. Nu m-am gândit niciodată că o să o omori!

Mi s-a tăiat respiraţia, vorbele lui erau ca un al doilea atac. Aşa, deci. Deşi el a fost cel care o adusese pe femeia aceea psihotică la noi în dormitor, eu eram de vină. Am simţit cum mă închid în mine. Rămăsesem fără cuvinte. Paul a luat tăcerea mea drept semnalul că trebuie să preia controlul.

— Trebuie să o mutăm de aici.

Sheila stătea întinsă între noi, cu faţa în sus, ochii închişi şi gura căscată. Vedeam acum că frumuseţea ei avea mai puţin legătură cu trăsăturile ei naturale, cât mai ales cu o coafură şi cu un machiaj atent gândite. Dar, chiar şi cu camuflajul ei de război bine potrivit, transpărea adevărata paloare a pielii, iar vineţeala buzelor ei înlocuia nuanţa roşie a rujului. Faptul că frumuseţea ei dispărea rapid nu reuşea să mă facă să mă simt mai bine.

Pe genunchi, m-am dus în colţul cel mai apropiat de prelată şi de picioarele ei. Mi-am ţinut respiraţia, i-am îndreptat genunchii şi i-am întins picioarele unul lângă altul şi, cu mâna vârâtă pe sub marginea foii groase de plastic, am rostogolit-o amândoi, în tandem, la comanda lui Paul. Trupul înţepenit era îngrozitor de incomod.

Era o veşnicie de când o tot rostogoleam. Cu fiecare rotire a corpului peste încă un strat de prelată trebuia să o tragem spre noi, ca să facem loc şi să întindem restul plasticului, apoi repetam mişcările. Într-un efort comun, înfăşuram amanta, îndepărtând-o de noi, pe urmă iar o trăgeam aproape, împingeam, trăgeam. Icneam la fiecare mişcare, o durere înnebunitoare îmi străpungea tot trupul, plecând din umăr. Când corpul i-a fost complet învelit în prelata groasă, Paul mi-a făcut semn să ridicăm, amândoi odată, sulul rigid. Simţeam că atârnă mai mult decât ar fi sugerat cele cincizeci şi şapte de kilograme de piele şi oase ale ei. Când am mutat-o din dormitor pe hol, partea de mijloc a vălătucului de plastic a început să se lase, aşa că Paul şi cu mine am apucat-o mai din mijloc. Duff ne-a urmat şi el, gâfâind vesel la ideea că va ieşi afară. Era primul lucru pe care îl făceam împreună, ca o familie, după nici nu mai ştiu câtă vreme.

Simţeam tăcerea lui Paul, apăsătoare, în timp ce ieşeam din camera noastră şi traversam toată casa. Era mai grea decât trupul amantei lui moarte, între noi. M-a lăsat la intrare cu ea, în timp ce el a verificat afară să nu fie cineva prin preajmă, adolescenţi care umblă haimanale ori oameni care îşi plimbă câinele în mijlocul nopţii. M-am uitat la el pe fereastră, cum deschide portiera din spate a jeepului Cherokee.

Stăteam în hol, pe întuneric, şi trupul Sheilei abia dacă se zărea prin sulul gros de plastic şi mi s-a părut că respiră, încet, înăuntrul sulului, nu pe de-a-ntregul moartă. Aproape că o auzeam. Când Paul a revenit în casă eram pe jumătate şocată şi mă sprijineam de Duff cu o mână. Lacrimi grele, tăcute, îmi lunecau pe obraz şi îmi căzeau pe piept. Paul s-a apropiat de mine, şi-a încolăcit braţele în jurul meu cu grijă, să nu apese pe rană, şi m-a strâns cu putere.

— Putem s-o facem. Putem să trecem peste asta. Trebuie doar să nu ne pierdem cu firea.

Ştiam că nu ar fi îngăduit niciodată ca lacrimile care i se adunau la coada ochiului să îi curgă de faţă cu mine.

— Paul, nu am avut ce face, i-am zis, plângând.

Eram încă furioasă, dar atât de epuizată, că aveam nevoie să fiu alinată.

— Ştiu. Ştiu. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Îi simţeam respiraţia caldă în părul meu. În ureche, vocea blândă şi liniştitoare. Umărul îmi zvâcnea. Ceasul de pe hol ne-a prevenit că timpul nu

aşteaptă.

— Trebuie să o scot de aici. Am nevoie să nu te pierzi cu firea şi să cureţi cât poţi de bine. Hainele pline de sânge o să le ardem. Nu te chinui cu mocheta, o s-o dezlipesc atunci când mă întorc. Şi nu mai lua pastile. Am nevoie să fii lucidă.

Comentariul lui mi-a reaprins un val nou de furie, dar m-am controlat. Eram mai preocupată să iau un analgezic decât să mă cert cu el.

A proptit uşa deschisă şi eu l-am împins pe Duff în dormitor şi l-am închis acolo. Paul mi-a făcut semn să o apuc pe Sheila de partea opusă. Ne-am îndreptat spre jeep, în aerul rece şi proaspăt al nopţii care se stingea încet.

Cu capul înainte, a alunecat uşor înăuntru.

— Unde ai de gând să o duci?

Starea de şoc dispărea uşor, uşor, odată cu ultima doză de opioide. Aşteptam cu disperare să-l văd pe Paul plecat, mai ales ca să pot lua încă o pastilă de Oxy. Ce repede reveneam la vechile mele obiceiuri. Expresia lui Paul devenise serioasă.

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine.

* * *

M-am întors în dormitor, m-am aşezat şi am rămas multă vreme nemişcată, în tăcere. Abia târziu am văzut gaura de glonţ din mulura peretelui de lângă patul nostru. Lângă ea, pe jos, era telefonul lui. Probabil îi căzuse din buzunar când o mutasem pe Sheila.

Fără să ezit, i-am tastat parola – data aniversării noastre, 0919 – şi i-am deschis imediat mesajele. Cu toate câte se întâmplaseră, mi se părea caraghios să mai caut ceva, când totul se terminase într-un mod atât de incredibil. Dar nu m-am putut abţine să nu mă uit. Nu puteam întoarce capul. Voiam să înţeleg. Tânjeam să aflu începutul istoriei.

Mi-a luat ceva până să dau de schimbul lor de mesaje. Paul le păstrase pe toate, prosteşte, în loc să le şteargă. O trecuse drept „plimbare cu câinele", în locul numelui ei. Nu era greu de ghicit că era vorba de Sheila, mai ales după selfiurile cu ea goală. Trupul meu întreg înţepenise, în timp ce treceam prin textele de la începutul flirtului lor şi până în urmă cu doar câteva zile. Ciclul complet, de la seducţie, la sex şi finalul.

Ea refuzase, pur şi simplu, să renunţe.

## Şaisprezece

## PAUL

## *DUPĂ*

Nu mă grăbeam deloc. Mă trezeam în fiecare zi, după un somn agitat, în patul gol. Rebecca se scula devreme şi pleca de acasă, la şedinţele de ciclism de dinainte de slujbă, şi absenţa ei la prima oră a dimineţii îmi dădea un oarecare sentiment de uşurare. Nu voiam să o implic mai mult decât era necesar şi îmi era teamă să nu-mi simtă neliniştea planând deasupra capetelor noastre, pentru că nu isprăvisem ce trebuia.

Mă dădeam jos din pat şi mă uitam să văd cum e vremea. Pământul îngheţat continua să-şi râdă de mine. Îmi făceam cafeaua şi mă plimbam prin casă. În fiecare zi prognoza era frustrant de constantă. Nicio perspectivă de încălzire a vremii. Şi iarna nu este tocmai anotimpul cel mai potrivit ca să vinzi proprietăţi, aşa că nu aveam nimic să-mi ocupe mintea şi să-mi ia gândul de la chestiune.

Apoi, într-o zi, cam la două săptămâni de la incident, vremea s-a înmuiat. Se anticipa că un front de aer cald va traversa zona de nord-est. O să-mi ofere şansa să mă ocup de situaţie, înainte să o iau cu totul razna.

În marţea aceea vremea s-a încălzit, aşa cum se prognozase. M-am silit să mai am răbdare câteva zile, să las natura să-şi facă treaba. Când m-am dus să mă culc, joi seara, am revăzut în minte lista cu sculele din portbagajul jeepului meu. Nu m-am obosit să-i mai explic Rebeccăi unde voi merge de dimineaţă.

La miezul nopţii, m-am furişat jos din pat şi am ieşit tiptil din casă. Am condus până la Cold Spring Harbor şi am oprit maşina pe proprietatea noastră. Am parcat jeepul astfel încât farurile să bată spre scările de beton care duceau în pivniţă. Am lăsat motorul la ralanti, am coborât şi am deschis uşa din spate a maşinii. M-am apropiat de fundaţia neterminată a construcţiei care, într-o zi, îi promisesem soţiei mele că va fi casa noastră, şi am coborât treptele.

În pivniţă era încă frig şi mirosul pentru care eram pregătit nu mi-a izbit nările aşa de tare pe cât mă aşteptasem. Am dat la o parte sacii de amestec pentru betoane şi am împins prelata de la perete, rostogolind-o. M-am aşezat pe vine şi mi-am strecurat braţele pe dedesubt, amintindu-mi să o ridic împingând în picioare. Când am ridicat prelata de la podea, senzaţia tactilă a muşchilor bine lucraţi, de la braţe şi picioare, lipiţi de pieptul meu mi s-a părut dezgustător de familiară. Am băgat prelata în jeep şi m-am îndreptat iar spre Smithtown Bay.

De data asta nu am mai fost nevoit să mă grăbesc, să nu mă prindă ziua. Am ajuns în luminiş sub deplina protecţie a întunericului, am stins farurile şi am lăsat motorul la ralanti preţ de mai bine de un sfert de oră. Am dat înapoi

o lungime de maşină şi am coborât. Mi-am scos sculele din spate şi am început să sap pământul în faţa jeepului.

Nu a cedat prea mult sub lama lopeţii, aşa că am schimbat-o pe aceasta cu un târnăcop. Solul a început să se fărâmiţeze şi am reuşit să fac o adâncitură bună. După o vreme am simţit cum muşchii solicitaţi ai braţelor şi spatelui îmi ard de durerea efortului, dar mi-am dat seama că adrenalina mă ajuta să o atenuez. Săpasem deja cam un metru în pământ, când o izbitură de târnăcop m-a făcut să simt o undă de durere radiind de la încheieturi şi până în umeri. Am înţeles că ajunsesem la pământ îngheţat. Am luat iar lopata, să curăţ pământul dislocat şi să mă uit la stratul îngheţat. Mi-am dat seama imediat că sculele pe care le aveam nu mă pot ajuta mai departe. Mai bine de atât nu aveam cum să fac.

Am încercat să salt prelata din spatele jeepului, dar am lăsat-o imediat să cadă la loc. Braţele îmi obosiseră într-atât, încât a trebuit până la urmă să rostogolesc prelata până la groapă şi să-i dau brânci înăuntru cu piciorul. Am umplut la loc groapa cu pământ şi am nivelat locul cu latul lopeţii. Am aruncat sculele în maşină şi am urcat şi eu. Am aprins farurile, după ce am băgat cheia în contact, şi am luminat locul din faţa maşinii, care părea neatins. Am oftat adânc şi am băgat în viteză.

Am ieşit de pe teren şi am revenit pe drumul neasfaltat, îndreptându-mă spre casă. Odată ajuns, am făcut un duş fierbinte şi lung, disperat cum eram să ne spălăm amândoi, de toată tărăşenia.

## Şaptesprezece

## REBECCA

### *DUPĂ*

Chiar şi după ce Paul a dus-o de aici, a rămas senzaţia că Sheila mai este încă la noi în casă. Săptămânile treceau lent. Mi-am reluat automedicaţia intensă. Martie se apropia de final şi pâcla a ceea ce făcusem plutea încă apăsător deasupra noastră, însă făceam toate eforturile să ne întoarcem la normal. Am revenit la un soi de aparentă viaţă obişnuită, pentru că nu se putea altfel. Umărul continua să mă doară atât de tare, încât rezerva mea de pastile recreaţionale s-a epuizat de două ori mai repede. Ajunsesem la un grad de disperare pe care nu îl mai trăisem până atunci şi asta a început să

mă îngrijoreze. Chiar aveam nevoie de analgezice pentru durerile din umăr, dar nu îndrăzneam să mă duc la un doctor, de teamă să nu identifice rana de glonţ şi să dau naştere la întrebări iscoditoare sau chiar mai rău.

Am continuat să merg la Lotus Pedal înainte de serviciu, ca să nu renunţ la activităţile normale. Bicicleta Sheilei era acum folosită de o altă tipă fără nume, cu braţe lucrate şi o expresie involuntară de femeie afurisită. Antrenamentele deveneau tot mai dificile, pe măsură ce pastilele mi se împuţinau.

Cam în a doua săptămână, m-a ajuns disperarea şi am împrumutat de la serviciu câteva mostre de plasturi cu Fentanyl, depozitate într-un dulap a cărui încuietoare mi-a fost destul de uşor să o sparg. Doza din fiecare plasture este de cinci ori mai mare decât pastilele de Oxy sau de Percocet pe care mi le prescriam singură, aşa că, pentru început, i-am tăiat în patru. Aveam un nivel destul de ridicat de toleranţă şi treptat, după câteva zile, am trecut la jumătăţi. Am ajuns destul de repede să-mi pun un plasture întreg, dar nu îmi mai rămăseseră decât doi şi nu aveam niciun plan de urgenţă ca să-mi alimentez dependenţa, care acum devenise totală. Plasturii aveau, însă, efecte secundare din pricina cărora îmi devenise greu să mai decelez ce se petrecea cu adevărat, de ceea ce era doar o simplă paranoia indusă de substanţele chimice. Subconştientul meu nu mă lăsa să uit ce făcusem. Ce făcuse el.

Iniţial nu au fost decât nişte fleacuri. Au început să dispară tot felul de lucruri şi obiectele neînsufleţite păreau să se mute dintr-o cameră în alta. Drogată cum eram, pierdeam noţiunea timpului şi nu mi-ar fi fost greu să le trec cu vederea. Apoi însă, au apărut ciocanele.

Primul a fost lăsat pe botul maşinii mele, rezemat de parbriz. Mi-am zis că îl lăsase cineva acolo, din greşeală. Al doilea a apărut în frigider. Pe următorul l-am găsit pe partea de pat a lui Paul, într-o seară, când el a venit acasă târziu. De ultimul pur şi simplu m-am împiedicat, când m-am dus în curtea din spate să-i mai torn nişte apă lui Duff, în castronul pus la umbră. Capătul cozii ciocanului era ieşit în afară şi nu l-am observat decât atunci când am scormonit în pământ şi mi-am dat seama ce este.

Nu i-am spus lui Paul despre ele, pentru că am crezut că sunt eu nebună. Dar i-am cerut să-mi lase pistolul, să-l am la îndemână când eram singură acasă. L-au apucat furiile şi mi-a zis că îl aruncase, pentru siguranţa noastră, în noaptea când plecase cu Sheila.

Am căzut de acord să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, pe cât posibil, şi n-am vrut să-l stârnesc sau să-l fac să aibă suspiciuni despre sănătatea mea mintală sau despre pastilele pe care le iau. În săptămânile care au urmat întâmplării cu Sheila, am mimat gesturile unui cuplu drăgăstos, cu o

căsătorie fericită. În mine s-a cuibărit însă, tot mai adânc, o neîncredere mută. Aflasem că Paul a fost în stare să mă înşele şi, pe deasupra, cu o femeie tulburată mintal, care făcea parte din anturajul meu apropiat. Nu mai puteam uita acest lucru. La rândul lui, Paul aflase că eram capabilă să iau viaţa cuiva. Chiar şi cu un mariaj atât de lung ca al nostru, încă mai aflam o mulţime de lucruri noi unul despre celălalt. La momentul acela, nu mi-a trecut deloc prin cap că el ar putea fi cel care lasă ciocanele.

De săptămâni întregi, Paul era evaziv şi tensionat, până când, într-o dimineaţă, a apărut acasă după prezentarea unei proprietăţi, mai fericit şi mai relaxat decât îl văzusem de multă vreme. S-a urcat lângă mine, în pat, după ce a făcut duş şi, frenetic, mi-a scos cămaşa de noapte. Am încercat poziţiile unui cuplu pătimaş, intim. Ne-am îmbrăţişat, ne-am privit în ochi, ne-am spus cuvinte tandre şi liniştitoare. Cu cât încercam mai tare, cu atât mai puţin excitat devenea Paul. Era frustrat şi furios şi tăcut, iar eu eram la fel. Cu un suspin de renunţare, ne-am rostogolit şi ne-am îndepărtat unul de altul, respirând la unison. În aer pluteau întrebări nerostite. O să mai fim vreodată în stare să redevenim aşa cum fusesem înainte de ea? Vom scăpa nepedepsiţi?

Duff ne-a pus în gardă despre prezenţa lor, cu puţin timp înainte să se audă soneria.

# PARTEA A DOUA

## Optsprezece

### PAUL

*Acum*

Duff ne pune în gardă despre prezenţa lor, cu puţin timp înainte să se audă soneria.

— Ai chemat pe cineva să-mi ţină locul? am întrebat-o pe Rebecca.

Încerc să nu dau o notă gravă, în ciuda frustrării noastre reciproce, dar gluma mea nu are ecou.

Rebecca rămâne întoarsă cu spatele la mine, dar întinde mâna înapoi şi mă mângâie pe coapsă.

— Nu-i nimic, dragule.

Mă rostogolesc jos din pat şi trag pe mine şortul sport şi un tricou. Cobor la parter şi în nări mă izbeşte aroma de cafea proaspătă din bucătărie. Duff stă de pază în prag şi latră. Mă apropii de uşa de la intrare şi o deschid, în timp ce îl scarpin între urechi.

Doi bărbaţi stau pe veranda noastră din faţă şi îmi dau seama imediat că sunt poliţişti, chiar înainte de a remarca maşina Ford Crown Vic, parcată pe alee.

— Domnul Campbell? întreabă tipul mai înalt şi mai slab dintre cei doi.

Mă străduiesc, pe cât pot, să-mi păstrez un aer nonşalant şi le răspund:

— Da, Paul Campbell. Cu ce pot să vă fiu de folos, domnilor?

— Sunt detectiv Wolcott.

Tipul înalt-şi-slab poartă un costum în trei piese. Vesta îl face să arate ca un profesor aspirant, de colegiu.

— El e partenerul meu, detectivul Silvestri.

Silvestri îmi aminteşte de un Serpico puţin mai bine îmbrăcat şi mai dichisit. Pot să-mi închipui ce fel de joc de-a poliţistul bun – poliţistul rău fac tipii ăştia doi.

— Domnule Campbell, soţia dumneavoastră e acasă?

*Rahat.*

— Da. Poftim, intraţi. El e Duff. Nu-l luaţi în seamă. E foarte prietenos.

Mă dau un pas înapoi din prag şi întind mâna spre bucătărie. Câinele îi salută pe musafirii noştri, lovind cu coada în uşa deschisă.

— Îmi pare rău, cred că abia s-a trezit. Pot să vă ofer o ceaşcă de cafea până se dezmeticeşte?

— Asta e vreo glumă cu poliţişti, domnule Campbell? zice Silvestri, cu o expresie atât de serioasă, încât nu-mi dau seama dacă e cu adevărat jignit.

— Tocmai am făcut cafea proaspătă, asta e tot. Aveam de gând să-mi torn şi mie una.

— Glumeam, domnule Campbell, spune Silvestri, în timp ce buzele i se arcuiesc într-un zâmbet subţire. Partenerul meu îmi spune că nu-şi dă niciodată seama când glumesc.

— Ăsta are un umor sec de tot, zice şi Wolcott, făcând semn din cap spre partenerul său şi mângâindu-l pe Duff. Şi e băutor de ceai. Eu, unul, aş vrea o cafea, neagră. Şi vă mulţumesc.

— Sigur.

Îi conduc la bucătărie şi mă apropii de dulap, în vreme ce Duff ne urmează, un pas în spatele lui Silvestri. Scot trei căni de pe raft şi încep să torn cafeaua. Stau cu corpul răsucit spre insula de bucătărie, astfel încât niciunul din rahaţii ăştia să nu vadă că mâna cealaltă mi s-a crispat pe blat. Cu calm, reuşesc să umplu cănile şi îi întind una lui Wolcott.

— Mulţumesc frumos.

— Sigur. Acum daţi-mi voie să mă duc să-mi aduc...

— Bună dimineaţa...

Rebecca intră în bucătărie, îmbrăcată cu halatul ei cel mai modest, şi se opreşte să-i măsoare din priviri pe oaspeţii noştri. Îi întind şi ei una dintre căni. Mă rog să fie în stare să îşi ţină firea. În ultima vreme a fost imprevizibilă şi nesigură şi a forţat cam mult uzul pastilelor.

— Doamnă Campbell, sunt detectiv Wolcott şi el e partenerul meu, detectivul Silvestri.

— Domniţă, o salută acesta, înclinând din cap.

— Domniţă? Pentru Dumnezeu, *chiar* m-aţi prins cam prea devreme în această dimineaţă. Sau poate doar aveaţi nevoie de o ceaşcă din asta. Paul, i-ai oferit detectivului...

— E băutor de ceai, scumpo.

— Ei, atunci putem să vă oferim o ceaşcă de ceai, domnule detectiv?

— Nu, mulţumesc, domni... Doamnă Campbell. Nu e nevoie.

— Deci, *cu ce* vă putem fi de folos în dimineaţa aceasta?

— Am înţeles că vă antrenaţi la sala Lotus Pedal, din oraş?

— Da, aşa e. S-a întâmplat ceva?

Wolcott scoate o fotografie micuţă din buzunarul de la piept al hainei.

— Una dintre membrele participante la antrenamentele de la sală se pare că a dispărut şi întrebăm pe toată lumea, dacă nu cumva cineva a observat ceva. O cunoaşteţi pe femeia aceasta? zice el, ridicând fotografia în dreptul ochilor Rebeccăi.

Mă uit cum pe faţa soţiei mele prinde contur o expresie alarmată.

— Scumpule, zice ea, privind surprinsă spre mine, e Sasha.

Simt cum mă încovoi de umeri.

— Sasha?

Wolcott îşi întoarce privirea de la soţia mea, la mine.

— Şi dumneavoastră o cunoaşteţi pe doamna Anders?

— Bărbatul ei îmi e şef, spune Rebecca. Mark şi Sasha ne sunt, mă rog, prieteni.

— Parcă ar fi fost mai degrabă o întrebare, nu un răspuns, constată Wolcott.

— Sasha şi cu mine am fost colegi de liceu, îi explic eu.

Cu colţul ochiului o văd pe Rebecca tresărind.

— Acum un milion de ani.

— Înţeleg, zice Silvestri, cântărindu-i privirea. A vorbit vreunul din voi cu soţul ei?

Se uită la Rebecca şi adaugă:

— În afara serviciului, vreau să spun.

— Doar chestiile obişnuite. Doamne, nu mi-a mai spus nimic în ultima vreme.

— În ultima vreme? întreabă Wolcott.

Rebecca se uită la mine, apoi iar la Wolcott. Se apleacă în faţă, însă numai puţin.

— Nu vreau să bârfesc, dar au fost ceva tensiuni în relaţia lor. El n-a mai pomenit nimic în ultima vreme, însă a fost o chestiune care a durat ceva timp. Sunt aproape convinsă că a existat o perioadă scurtă când e posibil ca ea să fi fost plecată la familia ei. Totuşi, am dedus asta, doar pentru că Sasha a lipsit de la câteva şedinţe de antrenament. Mark era destul de secretos.

Se întoarce spre mine şi zice:

— Îţi aduci aminte că ţi-am pomenit şi ţie ceva?

— Da, scumpo. Aşa e.

Wolcott se întoarce şi el spre mine:

— Care era relaţia dumneavoastră cu doamna Anders?

— Am ieşit împreună, o scurtă perioadă de timp, când eram colegi de şcoală.

O aud pe Rebecca suspinând.

— Acum un milion de ani, remarcă Silvestri, sarcastic. Dar mai recent?

— Uneori mai apare pe la prezentările de case deschise, pe care le organizez.

— Înţeleg, zice Wolcott. Vă ocupaţi de imobiliare, deci?

— Da, aşa e.

Când îl rostesc, răspunsul încă îmi lasă un gust amar.

— Aţi observat ceva ieşit din comun la ea, în ultimul timp, la vreunul dintre evenimentele de prezentare?

— Păi...

Mă uit la Rebecca.

— Spune-le, scumpule.

— Despre ce e vorba? întreabă Silvestri, înviorat.

— Ultima dată când a venit, părea puţin ameţită.

— Înţeleg, zice Wolcott. S-a purtat nepotrivit?

— Cum adică? întreb eu.

— Când omul e beat... să-mi iertaţi indiscreţia, dar a fost provocatoare sau ceva de felul acesta?

— A, îi răspund eu, adică, dacă s-a dat la mine. Nu, nici vorbă de aşa ceva. Asta este cu totul de domeniul trecutului între noi. Doar că părea puţin, cum să vă spun, tristă.

— Înţeleg.

Wolcott scoate un pix şi un carneţel din buzunarul pantalonilor şi notează ceva.

— Atunci e corect să spunem că, aparent, a existat o oarecare răceală între domnul şi doamna Anders, în ultimul timp?

Rebecca se uită la mine, apoi iar la detectivi.

— Aşa aş zice, da. De curiozitate vă întreb, Mark este cel care v-a contactat?

— Urmărim doar un pont anonim pe care l-am primit, explică Wolcott. În aceeaşi ordine de idei, aş vrea să vă întreb dacă femeia *aceasta* vă este cunoscută?

Mai scoate o fotografie mică şi i-o întinde soţiei mele.

Privesc atent cum Rebecca studiază fotografia. Se uită la ea puţin cam prea îndelung şi ochii i se îngustează uşor. Se uită la Wolcott, pe urmă la mine.

— Paul, ea e.

Îmi întinde poza. Scuip cafeaua pe care o sorbeam înapoi în cană, în timp ce Sheila se uită la mine din fotografie. Mi se răscolesc măruntaiele. Mă bucur de criza de tuse care îmi dă câteva clipe de răgaz, cât să-mi dau seama ce mama dracului e în capul nevestei mele.

— Domnule Campbell? întreabă Silvestri.

— Îmi cer scuze, zic, tușind. M-am înecat, a luat-o pe partea cealaltă.

Mă uit la cei doi parteneri, care fac schimb de priviri. Mă uit și eu la partenera mea.

— Dragule, nu-i nimic. Poți să le spui.

Rebecca mă privește cu o expresie de resemnată înțelegere.

— Iubito? mă mir eu.

— E ceva ce ar trebui să știm? întreabă și Wolcott.

— E adevărat că femeia asta e în grupa mea de ciclism, începe Rebecca. Dar noi avem o relație și dincolo de asta. Vedeți, a dezvoltat un interes cu totul nesănătos față de soțul meu, pe care am fost obligați să-l retezăm din față.

Wolcott mă privește întrebător.

— Domnule Campbell?

Mă uit la Rebecca, după un semn.

— E ok, Paul. N-o să-mi rănești sentimentele, mai zice, dând din cap și plecându-și pleoapele.

Rebecca e cu ochii în pământ și acum înțeleg limpede, în sfârșit, cum trebuie să se deruleze totul.

— Domnilor detectivi, cu ceva vreme în urmă, a existat o perioadă când eu am fost șomer și destul de deprimat. Soția mea muncea, eu umblam îmbufnat pe aici și nu mi-a fost prea ușor să suport. În perioada aceea am luat obiceiul să-l plimb pe Duff, ca să încerc să ies din starea mea. Am cunoscut-o pe femeia aceasta, Sheila, într-o zi, când și ea își plimba câinele. Am început, aproape regulat, să ne tot întâlnim, întâmplător – sau cel puțin așa am crezut eu atunci.

Wolcott e ocupat să noteze chestii în carnetul lui și Silvestri intră în vorbă.

— Sau așa ați crezut atunci?

— Da. Păi, dădeam unul peste celălalt cam la aceeași oră, în fiecare zi, și atunci pur și simplu am presupus că aveam același program. Când am ajuns să ne cunoaștem mai bine, a început să mi se destăinuie, referitor la situația din familia ei.

— Și care era aceea, mai exact? intervine Wolcott, preluând conducerea.

— Avea un soț care nu părea să fie cel mai minunat tip de pe pământ. Mi-a pomenit despre o relație extraconjugală de lungă durată, cu o colegă de birou, și despre ceva ce părea să fie un abuz emoțional destul de grav.

— Mi se pare o conversație destul de intimă, ca să o porți cu cineva cunoscut pe când îți plimbi câinele, se bagă iar Silvestri.

Mă uit în podea, ca și cum m-aș fi rușinat.

— Aceasta a fost greşeala mea şi aşa mi-am periclitat căsătoria. Eram într-o postură foarte vulnerabilă şi m-am deschis faţă de femeia aceea mai mult decât ar fi trebuit. Mă simţeam oarecum înrudit cu ea, presupun. I-am împărtăşit câteva detalii intime din mariajul nostru şi am trădat încrederea pe care soţia mea o avea în mine.

Mă uit la Rebecca şi o văd urmărindu-mă cu atenţie.

— Am căzut pradă a ceea ce un psihoterapeut ar numi o „aventură emoţională" şi am ajuns să o încurajez necuvenit pe femeia aceasta.

— Şi aventura de care vorbiţi – întreabă Wolcott – a fost pur emoţională?

— Da, aşa a fost, îi răspund. Deşi asta nu înseamnă că a fost mai puţin greşită sau că a făcut mai uşor de suportat ceea ce am stricat.

— Ne străduim, încă, în fiecare zi, adaugă şi Rebecca. Şi o să reuşim.

— Mi se pare că între voi doi are loc o foarte pozitivă reconstrucţie maritală, zice Wolcott. Pot să întreb cum s-a rezolvat situaţia?

— Când şi-a dat seama cât de mult o încurajase pe femeia aceasta, Paul s-a simţit foarte vinovat, aşa că a venit la mine şi mi-a spus. Îi devenise clar că e paranoică. Şi manipulatoare. Recunoscuse că nu l-a întâlnit întâmplător la început, în plimbările acelea, ci că pusese ochii pe el şi îşi sincroniza programul cu al lui, ca să aibă pretext să stea de vorbă şi să se dea la el. Chiar a ajuns să creadă că erau cu adevărat într-o relaţie intimă. Paul şi-a dat seama că trebuie să pună capăt definitiv lucrurilor.

Silvestri se uită la mine.

— Şi cum s-a terminat, domnule Campbell?

— A fost dificil, răspund eu. Bărbatul ei a părăsit-o, până la urmă, şi ea a ajuns să se convingă singură că noi doi eram destinaţi unul altuia. Am fost nevoit să o rup complet cu ea şi nu a primit deloc bine vestea.

— Înţeleg, înclină Wolcott din cap. Şi asta se întâmpla cu cât timp în urmă?

— Doamne, zic, privind-o pe Rebecca. Acum câteva luni?

— Mda, îmi răspunde ea. Cam aşa ceva.

— Şi de atunci, niciun semn? întreabă Silvestri.

— Nu, se pare că a dispărut din peisaj.

— Aveţi vreo idee unde ar fi putut să dispară? veni rândul lui Wolcott să întrebe, cu carneţelul la îndemână. Ea de unde era? De unde era soţul ei?

— Hmm, zic, pretextând că mă gândesc. Nu i-am aflat niciodată trecutul, în sensul acesta. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, zice Wolcott şi îl priveşte pe partenerul său, care dă afirmativ din cap. Ei, ne-aţi fost amândoi de mare ajutor.

Bagă mâna în buzunarul pantalonilor şi îi întinde Rebeccăi o carte de vizită.

— Iată numărul meu, dacă vreunul din voi îşi mai aminteşte şi altceva.

Rebecca îi cântăreşte cartea de vizită în palmă.

— Desigur, domnilor detectivi. Sigur că aşa o să facem.

Ne mulţumesc pentru cafea şi pentru timpul acordat şi îi conducem afară, pe uşa din faţă şi afară de pe verandă. Privim de la geam cum se întorc la maşină şi ies de pe aleea pentru automobile.

Rebecca se uită la mine.

— Eşti bine?

— Ce rahat a fost asta? izbucnesc eu.

Expresia i se schimonoseşte.

— A trebuit, Paul.

— A, da? Te-ai distrat, nu?

Rebecca se uită la mine ca şi cum tocmai am pocnit-o.

— Investighează dispariţia ei. Mai devreme sau mai târziu o să găsească mesajele.

E rândul meu să mă simt ca şi cum m-a lăsat cineva fără aer. Vocea îmi sună mult mai calm.

— Ştii despre mesaje?

— Doamne, Paul. Nu sunt proastă. Da, ştiu despre mesaje.

Lasă ochii în pământ şi apoi mă priveşte iar, drept în faţă. Privirea ei are un înţeles.

— Dar acum totul s-a terminat, nu?

— Ce vrei să spui? Sheila e...

Îşi pune un deget pe buzele mele.

— Nu ea. Nu despre asta vorbesc. Vorbesc despre tine, dragostea mea. Partea aceea din *tine* s-a încheiat, nu? Gata. Nu mai este.

Tandreţea din tonul vocii ei îmi domoleşte furia şi ochii mi se umplu de lacrimi. Mă simt aşa de aproape de ea cum n-am fost niciodată. Mă uit în ochii ei şi nu mă mai simt ca şi cum am vedea unul prin altul, ca până acum. Oftez adânc.

— Da, Matu. S-a terminat. Îţi jur.

Cred în vorbele pe care le rostesc.

— Bine, zice, dând din cap, şi mă trage lângă ea. Rămânem aşa un lung moment, amândoi agăţându-ne unul de celălalt şi suspinând, cu un sentiment de uşurare împărtăşită.

Până la urmă, mă smulg din îmbrăţişarea ei şi îi ating obrazul. Uluit de soţia mea, simt cum încep să zâmbesc.

— Trebuie s-o spun, chiar ai vândut al dracului de bine povestea aia.

Rebecca izbucneşte într-un hohot de râs de uşurare.

— Păi, dragule, sunt o reprezentantă de vânzări dată dracului.

## Nouăsprezece

# WOLCOTT

— Am una pentru voi, băieţi.

Partenerul meu iar are spectatori. Jumătate din departamentul nostru e adunat în jurul biroului său, de unde el ne încântă cu poveşti de pe vremea când era la NYPD, de unde a fost mutat de numai câteva luni.

— Mai la începuturi, zice, abia intrat în slujbă. Încă în uniformă. Novice rău. Lucrez aproape de cartierul Midtown South. Fix în miezul verii, al dracului de cald. Băieţi, voi aţi auzit de Ricky's?

Audienţa clatină din cap, la unison.

— E un magazin de costume şi machiaje. Sunt o mulţime d-astea în Manhattan. La mare căutare de Halloween. Deci, într-o zi patrulam pe jos, eu şi partenerul meu, şi umblam prin cvartalul unde se află unul din magazinele astea. Şi se pare că un vagabond, drogat bine cu PCP[6], e în magazin şi încearcă să şutească un maldăr de rahaturi pentru iubitul lui. Cât e ăla înăuntru, magazinul înregistrează clientul cu numărul un milion. Femeia asta se duce la casă şi deodată se pornesc sirene şi lumini stroboscopice, din tavan cad baloane şi tot tacâmul. Deci, tristului ăsta, care era acolo şi fura, îi sare inima din piept, crezând că el a declanşat alarma. Vrea să plece, dar când iese, nimereşte nas în nas cu paznicul. Cad imediat amândoi şi, bineînţeles, tipu' cu praful în nas o ia razna. Ei, nu ştiu dacă voi, băieţi, aţi avut vreodată de-a face cu unul care a luat PCP, dar seamănă cu un rahat de genul incredibilul Hulk. A fost nevoie de mine şi de partenerul meu, *plus* paznicul, ca să-l ţinem pe tip locului, pe asfaltul trotuarului, cât am cerut întăriri. Al dracului, s-a zvârcolit tot timpul, ca un ţipar. Fără glumă.

Sala hohoteşte. Guy e aici de câteva luni şi i-a fermecat deja pe toţi. Trebuie să recunosc, partenerul meu este un povestitor înnăscut. Şi se pare că îmbulzeala îi priieşte. La început îmi făcusem griji, că din cauza lipsei de acţiune din Long Island o să moară, încet, încet, de plictiseală. Apoi, mi-am dat seama de ce ajunsese aici şi de ce au considerat nimerit să ne pună împreună, ca parteneri.

— Doamnelor, când sunteţi dispuşi să încheiaţi cercul literar, poate că ne apucăm şi noi de nişte treburi poliţieneşti.

---

[6] PCP (fenciclidină hidroclorică) sau „praful îngerilor" — substanţă folosită la sfârşitul anilor 1950 pentru utilizarea ca analgezic şi anestezic general; efectele adverse grave au determinat întreruperea studiilor clinice şi sistarea fabricării medicamentului pentru uz uman.

Vorbele sunt ale căpitanului Evans, care intră în sală şi, deloc amuzat, trece printre noi, fără să arunce vreo privire niciunuia.

Detectivii se împrăştie fiecare pe la biroul lui şi ne lasă, pe mine şi pe Silvestri, la al nostru. Îi dau răgaz să se bucure îndelung de satisfacţia unei povestiri bine-primite.

— Deci, încep eu, într-un târziu. Dispariţia asta dublă e probabil acţiunea cea mai palpitantă de care ai avut parte până acum, de când eşti aici, nu?

— Hm? face el şi îi ia o secundă până să revină la realitate. Mda, începusem să devin puţin cam nervos.

— Ei, a venit vremea să te pui serios pe treabă. Vreo idee, până acum?

— M-am tot gândit la asta. Ştii, soţul pare un adevărat prinţ.

— Mark Anders, zic eu, tresărind la amintirea duhorii de trabuc din timpul întrevederii cu el. Nu chiar cel mai grijuliu, ca soţ, adică. Deşi... asta mă face să fiu mai puţin suspicios în privinţa lui.

— Cum aşa? mă întreabă Silvestri.

— Când l-am interogat mi s-a părut sincer surprins să afle că nevastă-sa a fost declarată dispărută. Şi a pomenit faptul că ea îşi lua tălpăşiţa regulat. Ne-a dat numărul de telefon al surorii şi al mamei ei. Mi s-a părut mai degrabă detaşat decât orice altceva. Pentru un tip ca el, gelozia a ieşit demult din ecuaţie, dacă o fi existat vreodată, în primul rând. Nu-l prea cred cine ştie ce candidat la o crimă pasională. Mi s-a părut uşor enervat de faptul că ea ar putea să-i cheltuiască banii, dar avea un ton mai degrabă resemnat, decât furios.

— Mda, zice partenerul meu. Acum, că ai pomenit de asta, el nu a părut alarmat, decât atunci când i-am zis că ea nu şi-a mai folosit de câteva săptămâni cardurile. Sigur, dacă nu cumva mănâncă rahat.

— A, eu suspectez că mănâncă. Dar reprezentaţia aia de doi bani pe care ne-a dat-o, cum că ar avea remuşcări? Aia mi s-a părut cea mai slăbuţă dintre toate, ca şi cum încerca să ne spună cam ce credea el că ar fi trebuit să simtă, dar fără suficientă emoţie în spatele cuvintelor ca să fie veridic.

— Poate că e doar un actor prost, zice Silvestri.

— E posibil. Oricum ar fi, însă, pur şi simplu nu mi se pare că i-ar fi păsat cu adevărat.

— Plus că finanţele lui sunt în ordine – îmi reaminteşte partenerul meu. La urma urmelor, tipul deţine Big Pharma. Îşi poate permite să piardă, indiferent cât ar risipi nevastă-sa la magazinul Givenchy, ca să-i facă în ciudă.

— Ia te uită la tine, ştii nume de mărci!

— Am adunat şi eu ceva cultură la chimir înainte să mă mut aici, la ţară.

— Îhâm. Mai există vreun suspect, după tine?

Silvestri cântăreşte întrebarea.

— Cred că e o coincidenţă dată naibii faptul că Paul şi Rebecca Campbell aveau legături cu ambele femei dispărute.

Rebecca nu îmi ocupase prea mult mintea, dar soţul ei începe să-mi dea mâncărimi. Mă hotărăsc să joc rolul avocatului diavolului şi să văd unde ne va duce asta.

— Oraşul e mic. Lumea se intersectează în tot felul. Asta e valabil şi pentru oricare alt membru al clubului ăla.

— Şi nu te deranjează deloc faptul că ea lucra pentru soţul celeilalte? mă întreabă Silvestri.

— Mi s-a părut doar foarte directă, când am vorbit cu ea. Îngrijorată cât se cuvine, dar fără să insiste prea tare pe ceva. *Totuşi,* am observat că o macină relaţia din liceu, între Paul şi soţia şefului.

— Crezi că flacăra aia nu s-a stins de tot?

— Nu m-ar mira dacă i-au mai fugit ochii, în cel mai fericit caz.

— Se prea poate să-i acorzi prea mult credit tipului, zice partenerul meu, pe gânduri. Îmi aduce aminte de unul pe care l-am cunoscut pe vremuri.

— Cine? îl întreb.

— Un fost tată vitreg de-al meu, zice. Adevărat bulangiu.

— Fac pariu că s-a terminat prost?

— S-a terminat minunat, mi-o întoarce Silvestri. Tipul a fugit cu o colegă de serviciu. Mama şi cu mine n-am mai fost siliţi să avem vreodată de-a face cu el.

Apoi mă întreabă:

— Dar ce zici de povestea lui Paul şi a Rebeccăi? Ţi s-a părut regizată?

— Nu, cred că totul a sunat destul de natural. Doar felul în care el a vorbit despre cealaltă femeie a părut straniu.

— Mda, soţia parcă avea mai multe remuşcări decât el, zice Silvestri. Frate, suntem înconjuraţi de tot felul de Feţi-Frumoşi pe-aici, nu crezi? Şi cu toate acestea, nu reuşesc să dau peste o femeie cumsecade.

— Poate că nu e cea mai bună abordare să „dai peste", cowboy.

Îi zic aşa, pentru că îmi place să-l tachinez pe tip.

— Mă scuzi, Mână-Moale. Poate mă înveţi tu cum trebuie să te porţi cu femeile, spune el, râzând. Că, vorba aia, tu şi ai nevastă acasă.

Dau din cap spre el, mă uit în ochii lui şi îi surprind tristeţea din privire. Sub toată lăudăroşenia lui se mai află ceva. Îmi e milă de tipul ăsta. Îşi drege repede vocea şi îşi revine, iar eu observ cum pe chip îi apare expresia curiozităţii. Ceva îl sâcâie.

— Silvestri, la ce te gândeşti?

— Îmi tot vine în minte Sheila Maxwell.

— De ce?

— Păi, parcă ar fi o completare în toată treaba asta. În afară de pontul anonim pe care l-am primit şi care a început cu informaţiile despre Sasha Anders, aproape că nu s-a mai pomenit nimic de ea. Paul Campbell pare să fie singura legătură cu ea. Chiar şi celelalte femei de la sală cu care am vorbit, abia dacă şi-o amintesc. Ca şi cum soarta ei nu interesează aproape pe nimeni.

— Soiul mai singuratic, îi sugerez eu. Ai aflat ceva de soţul ei până acum?

— Exact asta fac şi aştept desfăşurătorul de apeluri pentru telefonul ei. Să vedem ce reuşim să descoperim despre tipesa asta. Mă intrigă.

— Sări pe ei, îi zic eu, râzând. Mă duc să-mi dezmorţesc picioarele.

* * *

Stau pe banca din faţa secţiei noastre şi trag în piept aerul rece. Primăvara începe să-şi iţească fruntea. Anotimpul meu preferat din an şi perioada mea preferată într-o anchetă. Privesc maşinile trecând pe şosea şi ascult ciripitul cardinalilor. În mintea mea piesele puzzle-ului încep să se îmbine.

Este clar că nu-mi aduce nicio bucurie faptul că au dispărut două femei, dar mă simt în largul meu când încerc să dau de capătul acestui mister şi mă face să mă simt cel mai util. Îmi dă un scop. Şi iarna asta a fost destul de lipsită de evenimente. În ultima vreme am avut o grămadă de timp să meditez la cum ar fi fost dacă aş fi putut să fac lucrurile la o scară mai mare. Dacă asta ar fi fost munca mea de fiecare zi. Viaţa, însă, îşi are cursul ei.

Ca întotdeauna, mâncărimea începe să capete formă. De data asta nu a venit complet conturată, dar senzaţia este acolo şi îi oferă minţii mele şansa să se scuture de praf şi să capete o perspectivă mai limpede asupra imaginii de ansamblu. Încă nu mi-e clar cum voi ajunge la ea, însă instinctul meu înclină puternic spre un suspect anume: Paul Campbell.

* * *

Mă întorc la birou, cu o cafea şi un ceai în mâini şi pun ceaiul pe suportul de pahar de lângă monitorul lui Silvestri. Acesta priveşte intens la ecran şi nu mă observă, decât atunci când îmi retrag mâna.

— Wolcott, iată-te în sfârşit.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Eşti nostim, zice. Mă pregăteam să te sun pe mobil.

— Care-i treaba?

— Tocmai ce au sosit înregistrările apelurilor de pe telefonul Sheilei Maxwell.

— Zău?

— Zău, repetă Silvestri, cu o sclipire în ochi. Sigur o să vrei să le vezi.

## Douăzeci

# REBECCA

E duminică, spre seară. Paul se află la Miami de treizeci şi şase de ore.

Mi-a trimis câteva mesaje în care îmi confirma că el şi Wes au aterizat şi că s-au cazat la hotel, conform programului. Când îl sun, telefonul intră direct pe căsuţa vocală. Cum nu ştiu ce să-i spun, îi trimit şi eu un mesaj şi îl întreb cum e vremea. Niciun răspuns.

Îl scot pe Duff afară, în curtea din spate, ţinut în lesă pentru mai multă siguranţă. Chiar şi cu poarta închisă şi încuiată cu cheia, am senzaţia că ar putea să dispară, dacă îl las liber. Câinele se uită la mine cum îl ţin de lesă şi apoi priveşte, zăpăcit, prin curte. Într-un final, ridică un picior şi se uşurează, iar eu îl duc înapoi în casă, închid toate uşile, inclusiv pe cele glisante, şi ne încui pe amândoi înăuntru.

Pe termen scurt, sunt asigurată din punctul de vedere al medicamentelor. Am depozitat la Lotus Pedal atât de multe pastile furate, cât să mă facă să trec plutind peste o grămadă din zilele care vor urma (dacă o să fiu în stare să dau dovadă de puţină cumpătare la capitolul raţionalizare). Dau drumul la muzică şi încep să curăţ bucătăria deja imaculată. Vreau să-mi limpezesc mintea, păstrându-mi corpul în mişcare, însă pereţii care mă înconjoară se mişcă la fel de fluid ca mine. Opresc muzica, rămân cât pot de nemişcată, în liniște, şi încerc să mă concentrez asupra unui singur gând. Destul cât m-am lăsat distrasă. Însemnările lui din jurnal mi se învârt în cap ca într-un vârtej.

Mă duc la dulap cu gândul să-mi fac o cafetieră plină şi să mă umplu de cofeină pentru următoarele zece ore sau până când o să-mi dau seama ce a făcut cu banii. Cafeaua boabe lipseşte de la locul ei obişnuit şi îmi aduc aminte de post-it-ul lăsat de Paul, în care mă anunţa că am rămas fără, şi care era lipit de frigider, lângă cartea de vizită a detectivului. Arunc o înjurătură către post-it şi trag din clipsul cu magnet cartonaşul alb cu literele mici, negre. Îmi trec degetele peste emblema în relief a poliţiei şi peste literele care formează numele „Wolcott”. Era cel mai înalt din cei doi? Sau poate că nu. Nu reuşesc să-mi aduc aminte. Îi spun numele cu glas tare şi pe urmă pun cartea de vizită într-una dintre fantele speciale din portofelul meu, care e şi husă de telefon, ca să nu se piardă.

Nu sunt în stare să conduc, aşa că nici nu poate să fie vorba să merg după o cafea. Mintea mi se înceţoşează iar şi mă aşez, să-mi vin în fire. Îmi aduc aminte de pastilele de Adderall ascunse în trolerul meu, luate de la serviciu

în caz că am nevoie de ajutor ca să mă concentrez şi să mă motivez. În general, am ajuns să mă pricep şi ştiu cât să iau, ca să nu depăşesc dozele de Oxy şi de Xanax, dar au existat vreo două sau trei dimineţi când exagerasem serile de dinainte şi am avut nevoie de un stimulent, ca să rezist la muncă.

Duff se ţine după mine până în dressingul din dormitorul nostru, de unde scot flaconul cu pastile băgat într-o cutie de machiaj lăsată în buzunarul exterior al valizei. Ascunzătoarea cu numărul 75, unde scumpului meu soţ nici prin minte nu i-ar trece să caute.

Flaconul conţine zece capsule de culoare ruginie, opacă. Scutur sticluţa să-mi cadă una în palmă. O ţin vertical şi desfac de la jumătate capsula, grijulie să nu pierd niciuna dintre micile granule albe dinăuntru. Îmi torn, cu atenţie, sub limbă o parte din ele. Îmbin capsula la loc şi păstrez restul pentru mai târziu.

Când mă aşez pe pat, privirea mi se opreşte automat asupra petei de lângă colţul de jos al ramei, unde Paul chituise, vopsise şi apoi zgâriase cu ghetele de şantier câteva mici urme, ca să camufleze zona strălucitor de curată. Mocheta înlocuită este identică aceleia de dinainte. În timp ce chimicalele încep să-şi facă efectul, încerc să dau la o parte uraganul de gânduri despre ce au făcut împreună în patul nostru. Ce altceva mai făcuse Paul în casa noastră şi cu cine altcineva? I-am controlat buzunarele şi geanta când venea de la serviciu şi intra la duş, încercând să găsesc indicii despre orice altceva mi-ar fi fost de ajutor.

De când sunt acasă, în fiecare zi mai descopăr câte ceva despre soţul meu. Îi scotocesc prin sertare, îi pipăi buzunarele sacoului şi îi citesc documente vechi, dar toate acestea nu-mi oferă niciun fel de revelaţii zguduitoare. În căutările mele după eventuale pastile sau rămăşiţe din cealaltă viaţă a lui Paul, am dat peste câteva chestii interesante. De exemplu, ce găsesc atunci când, după ce am revenit de la antrenamentul la Lotus Pedal, mă decid să îi umblu în sertarul cu şosete şi chiloţi! Bag de seamă că nu este complet închis şi nici nu se poate închide când îl împingi, aşa cum ar trebui şi aşa cum se întâmplă cu restul sertarelor de la scrin.

Scot sertarul de tot şi îl pun pe pat. Văd ceva care îi blochează şina. Trag obiectul din şanţul scrinului şi când îl întind pe pat, îşi recapătă forma normală. E un sutien La Perla, măsura 32B, cupele sunt din dantelă albastru cu verde şi au un model cu fir metalic, sub forma unor pene de păun. Este un articol extrem de scump şi de impresionant şi nu este al meu. Seamănă perfect cu unul pe care l-am văzut purtat de Sasha, la vestiare. Când fac legătura, sunt pur şi simplu gata să arunc sertarul drept în măsuţa de toaletă, dar furia mi-e abătută de soneria telefonului fix, care izbucneşte într-un vacarm de sunete ascuţite. Telefonul portabil, demodat, pus în

suportul lui, seamănă cu o tristă recuzită cinematografică din plastic, pe care nu o mai foloseşte nimeni decât la filmările de telemarketing. Numărul de la care se sună, apărut pe vechiul afişaj de identificare a apelantului, este ascuns. Apuc stângace aparatul înainte să mai sune şi a treia oară, ca să-mi protejez nervii, şi apăs din greşeală butonul de răspuns. Se aude o voce de femeie, care îmi vorbeşte, înainte ca eu să apuc să închid.

— Domnul Paul Campbell sau doamna Rebecca Campbell?

Îmi dreg vocea. Nu cred că sunt în stare să interacţionez cu lumea exterioară. Dar străina care rosteşte numele noastre pe un ton oficial şi, desigur, efectele medicamentelor mă fac, brusc, să mă concentrez.

— Sunt Rebecca Campbell. Cu cine vorbesc?

Nu mă obosesc să-mi ascund dispreţul din voce.

— Numele meu este Melanie Wilkies şi vă sun din partea Departamentului Fraude al American Express, ca să vă confirm că plăţile recente făcute de pe cardul dumneavoastră sunt legale.

Îmi ia un minut ca să înţeleg despre ce cârd vorbeşte. Trag sertarul unde stă de obicei cardul Amex. Lipseşte, la fel ca multe alte lucruri de pe aici. Probabil că Paul l-a luat cu el şi plăţile făcute în afara statului au ridicat un semnal de alarmă. Nu eşti prea isteţ, Paul, nu-i aşa?

Ei bine, asta chiar ar putea să devină interesant. Puţină lumină asupra a ceea ce a făcut el în Florida s-ar putea să fie exact ce-mi trebuie, ca să încep să leg lucrurile între ele.

Mă surprinde că Paul foloseşte cardul acesta de credit. Aş zice că plăteşte cu el lucruri despre care nu vrea să ştiu. A presupus, probabil, că eu am uitat complet de cardul acesta şi chiar avea dreptate. E clar, totuşi, că nu miza pe o intervenţie birocratică.

— Ce fel de plăţi?

— Am nevoie să-mi confirmaţi câteva informaţii, înainte de a merge mai departe.

După ce îi dau codul personal pentru asigurările sociale, numele dinainte de căsătorie al mamei şi codul meu de acces, de patru cifre, pulsul începe să mi-o ia la goană. Creierul îmi explodează cu o mie de idei. Gândurile care ţi se nasc, când iei Adderall capătă, practic, o formă fizică şi îţi fug din creier, ies pe propriile lor picioare.

— Acum, că v-am confirmat identitatea, doamnă Campbell, trebuie să vă spun că această convorbire poate fi înregistrată. Vă sun din partea Departamentului Fraude al American Express, pentru că s-a înregistrat o activitate suspectă pe cardul dumneavoastră care se termină cu cifrele 0008.

Activitate suspectă din partea lui Paul este eufemismul anului. Îmi duc mâna la piept în încercarea de a-mi domoli curiozitatea tot mai mare, care

îmi transpare din voce, şi bătăile din ce în ce mai repezi ale inimii. Nu vreau să irosesc un Xanax, ca să contracarez efectul Adderall-ului, aşa că înghit pe nerăsuflate restul de şampanie din pahar şi încerc să nu mă mai fâţâi de colo, colo.

— Ce activitate suspectă a avut loc, mai exact?

— Păi, timp de nouă luni nu s-a înregistrat nicio activitate pe card şi când un card este inactiv pentru o perioadă atât de lungă obişnuim să cercetăm odată ce se reiau activităţile, pentru a ne asigura că nu a avut loc un furt. Mai ales când este vorba de plăţi cu valori şi cu o frecvenţă de o asemenea intensitate.

— Frecvenţă?

— Da, doamnă, s-au efectuat zece plăţi într-o succesiune de intervale foarte scurte, făcute în cinci ore, cu o valoare totală de 15 mii de dolari. De fapt, am tot sunat încă de ieri, când s-au făcut plăţile, dar nu am reuşit să luăm legătura cu niciunul dintre deţinători.

Văd cum clipeşte lumina roşie a robotului şi îmi dau seama că încetasem cu totul să o mai bag în seamă. Cine ştie ce informaţii clipiseră dinaintea mea tot timpul.

— Am îngheţat temporar cardul, până ce am fi putut lua legătura cu unul dintre deţinătorii lui, care să confirme plăţile.

Femeia avea o voce aproape de robot.

— Melanie, sunt doar curioasă, ai reuşit deja să iei legătura cu soţul meu?

— Nu, doamnă, acesta este singurul număr de telefon pe care îl avem, pentru amândoi...

— E în ordine. Mă întrebam doar.

Sunt uşurată. Îmi dau seama că este atât de vechi cardul, că probabil nu aveam încă telefoane mobile şi niciunul din noi nu e atât de vigilent, ca să-şi amintească să actualizeze genul acesta de informaţii. E bine că Paul nu ştie că au încercat să ia legătura cu el.

— O să vă listez ultimele câteva plăţi de pe cardul dumneavoastră şi am nevoie să-mi confirmaţi sau să negaţi dacă acestea sunt frauduloase sau nu.

— În regulă. Sunt gata.

— Există o plată de 5.000 de dolari către un vânzător numit Illusions, făcută ieri după-amiază.

Parcă ar fi un club de striptease. Durerea mă loveşte în capul pieptului, dar ar fi putut să fie şi mai rău. Se pare că Wes şi Paul n-au pierdut deloc timpul, odată ce au aterizat. Dar 5.000 de dolari? Al dracului de multe dansuri erotice.

— Se poate să fi fost soţul meu.

Mă silesc să scot un hohot silit de genul „aşa sunt bărbaţii” şi mă duc spre

canapea, unde este laptopul meu vechi. Îl scosesem din debara mai devreme, azi, când mi-am dat seama că Paul îl luase pe al lui.

— Şi mai este o plată făcută la restaurantul Royal Palm, în valoare de 500 de dolari, azi dimineaţă.

Craci daţi cu cremă bronzantă şi apoi o cină cu friptane şi cu de toate? Profilul de soţ devotat al lui Paul îşi continuă cu viteză cursul descendent. Mă face să-mi fie din ce în ce mai uşor să-l urăsc astăzi.

— Se pare că soţul meu a avut o seară de pomină, în oraş.

Îmi deschid laptopul şi văd că bateria e descărcată. O pun la încărcat. Va trebui să folosesc internetul de pe telefon.

— Ce alte plăţi mai sunt, Melanie? Nu sunt absolut sigură despre acestea, probabil că sunt făcute de Paul, dar el nu e acasă în clipa asta. Tocmai i-am trimis un mesaj, să văd dacă aşa stau lucrurile. Îmi scot telefonul de la încărcat şi dau căutare pe Google pentru „Illusions Miami". Îmi intră imediat o recenzie de o singură stea pentru un restaurant cu specific spaniol, dar când dau clic pe el îmi arată că afacerea s-a închis din 2015.

— Hmm, să vedem asta. A fost o plată de 200 de dolari la un magazin pe nume Wined-Down şi una de 500 de dolari la spa-ul Synchronicity.

Sunt încântată să aflu că, în vreme ce eu stau acasă, nebună de grijă pentru miriadele de dezastre care explodează în jurul nostru, Paul se răsfaţă. Trebuie să pun capăt discuţiei telefonice şi să încep să fac anumite săpături.

— Melanie, pot să confirm că sunt plăţile lui Paul. Tocmai mi-a trimis un mesaj în acest sens.

— Vă mulţumesc, doamnă Campbell. Deci, pot să anulez blocarea cardului?

— Da, ar fi nemaipomenit.

Nu vreau ca Paul să se alerteze din cauza unui card blocat şi să aplice tactica apărării. Dacă nu cumva a şi făcut-o deja.

— Atunci, îmi cer scuze pentru neplăcerile pe care vi le-am provocat, poate.

— Neplăceri?

— Am avut totuşi o tentativă de plată azi dimineaţă, devreme, intrată după ce îl suspendasem.

— A, da? Despre ce era vorba?

Puteam să-mi închipui. A fost karaoke în crucea nopţii sau vreo sticlă scumpă la un club de dans de prost gust? Tot acest vârtej de cheltuieli este marca Wes, de la început şi până la sfârşit.

— La pensiunea Harbor Rose, azi dimineaţă, o plată de 472 de dolari pentru cazare şi mic dejun.

Sângele îmi îngheaţă în vine.

— A, nicio problemă. Sunt treburile soţului meu; zic şi închid telefonul.

Paul nu e în Miami. Illusions este un magazin de bijuterii din Cold Spring Harbor. Nu e nevoie să-l caut pe Google. Îl cunosc foarte bine.

Pulsul îmi aleargă cu viteza luminii. Bat pe tastatură „Royal Palm, Long Island" şi îmi intră 1.023 de imagini. Dau click pe una dintre nenumăratele fotografii ale unui superb restaurant de patru stele de pe canal, „locul perfect pentru o aniversare romantică". E la vreo opt sute de metri de Illusions şi la câţiva paşi de Harbor Rose.

Harbor Rose. Pensiunea la care am stat în a doua noapte după ce ne-am căsătorit şi apoi, ani de-a rândul, la fiecare aniversare. Până când afacerea lui Paul a eşuat.

Se pare că el a avut un weekend foarte romantic fără mine.

Ies afară, în speranţa că aerul proaspăt o să-mi potolească durerea de cap incipientă, care îmi încolţeşte în spatele ochilor. În după-amiaza care se stinge, cerul e ca o superbă pictură în roz, albastru şi galben-pal. În tot acest timp Paul fusese practic aici, nu departe de casă.

Telefonul îmi vibrează în mâini. Îmi văd articulaţiile degetelor, albite de cât de tare îl strânsesem. Apare numele lui Paul.

*Bună, iubito.*

*Vremea e superbă.*

*Nu pot să sufăr că sunt atât de departe.*

*Privesc un apus de vis şi mi-aş fi dorit să fii şi tu aici.*

## Douăzeci şi unu

### SILVESTRI

Nu reuşesc s-o scot la capăt cu el.

Ridic privirea şi îl văd pe Wolcott intrând în birou, îmbrăcat în alt costum din trei piese, aşa că rostogolesc ochii peste cap, cu un gest exagerat.

— Iar cu aiuritele astea de veste. Semeni cu Balki[7].

— Cum e zicala aia? a venit replica lui. „Să te îmbraci pentru slujba pe care ţi-o doreşti, nu pentru aceea pe care o ai".

[7] Balki Bartokomous — personajul fictiv din serialul comic de televiziune *Vărul din străinătate (Perfect Strangers),* care era întotdeauna îmbrăcat cu cămaşă şi vestă; era originar de pe o insulă fictivă din Mediterana şi fusese păstor de capre.

— Ei, dacă aspiraţia ta e să ajungi păstor de capre pe insula Mepos, eşti pe calea cea bună.

— Nu vreau decât o slujbă care să-mi permită versiuni upgrade ca parteneri.

— Vai, dar fără mine n-ai mai avea parte de atâtea tachinări pline de spirit, îi zic.

— Şi astea când încep, mai precis? glumeşte el.

— Da, bine, spun eu şi îi arăt ceaşca de pe biroul lui. Cafeaua e încă fierbinte.

— Mulţumesc. Campbell vine în această dimineaţă aici, proaspăt întors din călătoria în Florida. Corect?

Wolcott îşi priveşte ceasul şi asta îmi aduce aminte că partenerul meu este singurul tip pe care îl cunosc, sub patruzeci de ani, şi care încă mai poartă ceas.

— Mda, trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Eşti gata să-ţi faci numărul de magie? îl întreb.

— De ce nu, răspunde Wolcott, ridică din umeri şi ia de pe birou ceaşca. Lasă-mă să beau câteva înghiţituri din chestia asta. Pe urmă o să ne distrăm puţin cu tipu'.

* * *

Am aşteptat cu nerăbdare această dimineaţă.

M-am instalat în camera pentru interogatorii şi acum partenerul meu îl aduce pe Campbell. Pur şi simplu mă ling pe buze de anticipată plăcere. A trecut multă vreme de când nu am mai avut ocazia să mă implic în cercetarea unui suspect şi nu am avut niciodată un partener care să demonstreze acea ştiinţă a interogării pe care se pare că o are Wolcott. Exact genul meu de distracţie.

Partenerul meu face formalităţile şi ne prezintă din nou pe amândoi, pe urmă îi face semn lui Campbell să se aşeze la masă, pe scaunul din faţa mea. Campbell poartă o pereche de blugi Carhartt şi un tricou gros, cu mânecă lungă. Wolcott îşi pune înţelegător mâna pe umărul suspectului, apoi dă ocol mesei, se descheie la haină şi se aşază lângă mine. E o urmă de teatralitate în procedura respectivă. Încep să înţeleg treaba cu vestele.

— Domnule Campbell, se lansează partenerul meu. Vă mulţumesc pentru că v-aţi făcut timp să veniţi aici, în această dimineaţă. Cum a fost călătoria în Florida?

— A, minunată. Minunată.

Paul pare distrat. E rândul meu să îl întreb:

— Aţi mers acolo la o conferinţă în domeniul imobiliar, nu? Unde v-au cazat pentru o chestie ca asta?

— Hmm... face Paul, ezitând o clipă, iar apoi ne priveşte pe amândoi. Domnilor detectivi, trebuie să vă fac o mărturisire.

∴

— Se ştie bine că noi cu asta ne ocupăm, cu mărturisirile, îl liniştesc eu. Vă ascultăm.

— De fapt, n-am fost în Miami în weekendul acesta. Am avut în oraş un proiect de construcţii despre care n-am vrut să afle Rebecca.

— Sunt nedumerit, exclam eu. Credeam că te ocupi de imobiliare.

— A, zice Campbell, explicându-ne. Înainte să mă ocup cu vânzarea caselor, le construiam. Am avut o firmă de construcţii câţiva ani buni. S-a prăbuşit în 2008, odată cu criza, şi a trebuit să schimb puţin macazul.

— Hmm, zice Wolcott. Atunci, te mai ocupi încă de construcţii, în paralel?

— Uneori, da, explică Paul. În momentul de faţă mă ocup de un mic proiect secundar. Un gen de plan pentru pensie. Dar, deocamdată, îl ţin secret faţă de Rebecca. E un fel de surpriză pentru mai târziu.

— Interesant. E pe aproape? îl întreb.

— Ceva mai spre vest. Un teren pe care îl am de câţiva ani.

— Nu e rău, intervine Wolcott. Prinzi momentul când piaţa e ascendentă, construieşti şi pe urmă scoţi profit.

— Mda, zice Paul. Asta e planul.

— Un bărbat întreprinzător, mai adaug eu.

Suspectul nostru ne lansează un surâs palid, privind când la mine, când la partenerul meu. Lăsăm tăcerea să plutească în aer un moment, pe care îl prelungim în mod exagerat. Campbell se fâţâie pe scaun.

— Domnule Campbell, reia Wolcott. Ţi-am cerut să vii azi aici în speranţa că ai putea să ne lămureşti unele aspecte din ceea ce se prefigurează a fi un caz de-a dreptul derutant.

— Cum să nu, se oferă Paul. Cum pot să vă fiu de ajutor?

— Păi, începe Wolcott, sperăm să ne oferi nişte lămuriri în privinţa Sheilei Maxwell. Nu pare să fie o prezenţă marcantă în oraş şi este, practic, necunoscută chiar şi la sala unde se antrena împreună cu soţia dumitale. Era o femeie retrasă, poate?

Campbell îşi ia un răgaz şi cântăreşte răspunsul.

— Nu am cunoscut-o decât în mică măsură. Nu am avut niciun fel de legături de ordin social, aşa că îmi este greu să spun.

Mă aplec în faţă şi asta îi atrage atenţia.

— Mi se pare că ai folosit termenul „înrudit". Şi ai pomenit că femeia ţi s-a destăinuit despre infidelităţile soţului? Te întreb pentru că toate acestea sunt detalii care ar putea ajuta la construirea unei imagini mai complete, în momentul de faţă mi-e teamă că nu avem cine ştie ce. Poate că îţi aminteşti

câte ceva despre soţul ei?

— Ştiu că era mult timp plecat în călătorii de serviciu, zice Paul, ridicând ochii şi privind spre stânga. Presupun că avea o aventură cu o colegă de serviciu. Părea genul de nemernic, după cum povestea ea.

— După cum povestea ea? intervine Wolcott. Interesantă formulare, domnule Campbell. Ai motive să crezi că nu a fost sinceră cu dumneata în vreo privinţă?

Ideea că cineva ar fi putut să-l mintă părea să-l fi băgat în ceaţă pe Campbell.

— Adică, toată chestia mi s-a părut puţin cam ciudată, cu soţul care era tot timpul plecat, dar am *presupus* că ea spunea adevărul. Altfel, de ce să se fi destăinuit aşa faţă de mine, nu? Ce s-o fi petrecut acolo?

— Exact asta încercăm şi noi să aflăm, îi explică partenerul meu, în timp ce aşază pe masă, între noi, o copie xerox după povestirea de pe prima pagină de ziar.

Mă uit atent la Paul cum rosteşte cuvintele, fără să-şi dea seama, din buze, în timp ce citeşte articolul. Când ajunge la partea care ar trebui să fie o surpriză, încremeneşte. Cască ochii, apoi îşi încreţeşte fruntea. Ochii îi fug de pe text la data de pe frontispiciul ziarului, apoi îi ridică spre noi. Pare absolut uluit.

— Dar, ea...

— *A fost* căsătorită cu Daniel Graves, zice Wolcott.

Nu mă pot abţine şi adaug, la rândul meu:

— Cam morbidă coincidenţă de nume[8].

— Ea şi-a păstrat numele de fată, continuă Wolcott. Daniel şi Sheila au locuit în San Francisco până acum câţiva ani, când Daniel a murit într-un accident, în timpul unor scufundări marine.

— În luna lor de miere, completez eu.

— Îmi dau seama că e un şoc pentru dumneata, Paul. Ştiu că în primul rând te preocupă siguranţa familiei tale, aşa că avem într-adevăr nevoie să ne povesteşti absolut totul, bine?

Înclină din cap fără o vorbă, stupefiat.

— Paul? începe Wolcott. O să trecem împreună peste un şir de mesaje text, schimbate între voi doi cu câteva luni în urmă. Am nevoie să-mi răspunzi sincer. Dacă femeia asta e încă prin preajmă, nu vreau să vă pună în pericol, pe dumneata, pe soţia dumitale sau câinele.

Se uită la partenerul meu ca şi cum problema câinelui nici nu-i trecuse prin minte.

---

[8] Cu referire la *graves* („morminte" în lb. engleză).

— Duff?

— Încercăm doar să luăm toate aspectele în considerare, adaug şi eu. În ultimă instanţă vă ştia şi câinele. Şi s-a sugerat că s-ar putea să fie o persoană labilă.

— Bine, încuviinţează Paul, cu mintea aiurea. Sigur.

Wolcott scoate de sub masă stiva de foi printate şi le pune jos. Începe să le frunzărească şi face mici adnotări pe parcurs. După câteva pagini, se opreşte.

— Ei, uite aici ne-ar fi de folos unele lămuriri, Paul, zice, bătând uşor cu degetul peste un text de pe la mijlocul paginii. Cam pe aici tonul începe să devină seducător.

Citeşte mai în josul paginii.

— A, şi uite aici. O inviţi la dumneata acasă şi limbajul folosit este sugestiv.

Campbell se mişcă pe scaun şi începe să se scarpine în bărbie.

— Gata, băieţi. O să vă spun totul.

— Aşa ar fi cel mai bine, zic.

— Se prea poate ca relaţia să fi reprezentat ceva mai mult decât una strict emoţională, recunoaşte Paul.

Partenerul meu şi cu mine dăm din cap, binevoitori.

— Înţelegem, spun eu. Te confruntai cu chestii complicate pe vremea aceea.

— Nu sunt însă mândru de acest lucru, ne lămureşte el.

— Era o femeie frumoasă, zic. Amândouă erau.

Paul pare încurcat.

— Scuze, îl lămuresc eu. Sasha Anders.

Când pomenesc acel nume, trupul lui Paul se relaxează uşor.

— Uite care e chestia! Partenerul meu şi cu mine avem două cazuri de femei dispărute, aşa că uneori ne gândim la amândouă.

— Mda, zice Campbell. Sasha era atrăgătoare. Dar între noi nu era vorba despre aşa ceva. Cel puţin nu mai era aşa de multă vreme. Nu e chiar genul meu în momentul de faţă.

— A, nu? se miră Wolcott. Păi, nu erau amândouă cam acelaşi gen? Fizic, vreau să spun.

— Cred că da, răspunde Paul. Voiam să spun că Sasha este, nu ştiu, cam plicticoasă.

— M-am prins, zice Wolcott, continuând să studieze atent foile cu mesaje. Bun, sunt şi câteva fotografii cu voi, porumbeilor. O să presupun că ăsta eşti dumneata, continuă el, referindu-se la pozele cu zona genitală şi la cea cu un nud de bărbat luat din spate.

Se opreşte deodată şi îl fixează pe Campbell cu privirea.

— Ei, aici mă roade curiozitatea rău, spune şi trage foaia de deasupra, punând-o în faţa suspectului nostru. Poţi să-mi citeşti ce scrie?

Campbell priveşte pagina şi ezită. Mai întâi ridică ochii spre partenerul meu, apoi spre mine şi, în final, citeşte cu glas tare cuvintele subliniate cu markerul. „O *să te distrug”.*

Mulţumit, Wolcott trage adânc aer în piept şi se îndreaptă de umeri.

— Ei, înţelegi acum, Paul, de ce este nevoie să punem câteva întrebări?

Văd cum suspectului nostru i se învârt rotiţele, în spatele ochilor.

— Domnilor detectivi, înţeleg cam cum pare asta. Trebuie să ţineţi cont că eram la capătul răbdării. Femeia aceasta ne-a urmărit, pe mine şi pe soţia mea, prin tot oraşul, aşa cum vedeţi din fotografiile mai vechi. Era evident labilă psihic şi n-am ştiut ce altceva să fac. Nu a cedat în faţa raţiunii şi logicii şi am crezut că singurul lucru care s-ar putea să aibă succes ar fi o demonstraţie de forţă. Din disperare am luat o decizie greşită. N-aş fi dus-o niciodată până la capăt, dar am reacţionat sub impulsul momentului, într-o ultimă tentativă disperată de a o scoate din viaţa noastră.

— Foloseşti cuvântul „ultimă”, subliniază Wolcott. Dar nu aveai de unde să ştii că momentul respectiv va fi ultima dată când interacţionezi cu femeia aceea, nu-i aşa?

Am senzaţia că privesc un chirurg în timpul operaţiei.

Sunt impresionat cât de repede îşi revine Campbell.

— A fost o referire retrospectivă, vreau să spun. În clipa aceea am simţit doar că ea era la limită. Îmi era teamă pentru mine şi pentru soţia mea. A fost cu adevărat bulversant.

— Pot să-mi închipui, zice Wolcott. Şi, ca să ne lămurim, schimbul de mesaje a fost, de fapt, ultimul contact pe care l-ai avut cu doamna Maxwell, corect?

Mă uit cum privirea lui Campbell se ridică şi se roteşte la dreapta lui, pentru ca imediat apoi să revină la mine şi la partenerul meu. Gestul care trădează mincinosul.

— Da, aceea a fost ultima oară când am mai avut de-a face cu ea. Da.

De partea cealaltă, Wolcott îşi sprijină cotul drept pe tăblia mesei şi începe să-şi mângâie bărbia, uitându-se mereu la Campbell. Îl urmăresc pe Campbell cum se străduieşte din răsputeri să nu clipească, în timp ce partenerul meu îl măsoară. Ce păcat că n-am adus şi popcorn la show-ul ăsta.

— Bun atunci, domnule Campbell, zice partenerul meu, pe un ton care risipeşte imediat tensiunea.

Îşi pune palmele pe marginea mesei şi se ridică în picioare. Îl imit şi

suspectul nostru face şi el la fel. Wolcott îşi încheie la loc nasturii sacoului, ocoleşte masa şi îl ia pe Campbell pe după umeri, conducându-l uşor către uşă.

— Îţi mulţumim foarte mult că ai venit azi. O să te ţinem la curent cu orice noi informaţii mai obţinem şi te rog să faci la fel, dacă mai auzi sau vezi ceva.

Îi ţine uşa deschisă şi Campbell nu ştie cum să plece mai repede.

— Aşa o să fac, domnilor detectivi, zice Campbell, din colţul gurii. Mulţumesc.

Iese din camera pentru interogatorii, fără să se uite în ochii niciunuia din noi.

Păşim împreună cu el pe culoar şi privim amândoi cum Paul Campbell dispare grăbit după colţ. Partenerul meu lasă uşa să se închidă în urma noastră şi se întoarce spre mine. Un surâs timid, de mulţumire, i se întinde pe faţă.

— O să clacheze, zic.

— Da, aşa e.

## Douăzeci şi doi

### PAUL

*SUSPICIUNI ÎN CAZUL ÎNECULUI UNUI SCUFUNDĂTOR CU EXPERIENŢĂ, ÎN LUNA DE MIERE*

Titlul îmi clipeşte în minte ca un semnalizator. *Doamne, am ştiut, fir-ar al dracului. M-a minţit tot timpul. Şi era chiar mai nebună decât am crezut. L-a făcut pe amărâtul ăla să se înece. Şi pe urmă a minţit în legătură cu el. Ani de zile. Doamne. De ce nu mi-am ascultat instinctul? Am simţit-o tot timpul. Ce tâmpit.*

Când ies din secţia de poliţie, mă izbeşte strălucirea puternică a luminii soarelui de primăvară. Mă îndrept spre jeep. Reuşesc să ajung până la portiera din partea şoferului şi acolo mă loveşte un val de greaţă care îmi răscoleşte măruntaiele. *Nu era acolo doar ca să ne sperie. Venise să ne omoare. O mai făcuse şi înainte. Şi era hotărâtă să o facă din nou.*

Mă străduiesc să deschid portiera, urc şi pornesc motorul. Transpir abundent şi abia dacă pot să ţin volanul, dar trebuie să ies din parcarea asta şi să scap din locul acesta. Cine ştie dacă nu cumva poliţaii ăia doi de rahat mă urmăresc de la vreo fereastră. *Nu te grăbi. Respiră. Respiră.*

Ies pe autostradă şi merg vreo opt sute de metri înainte să fiu forţat să trag pe banda de urgenţă. Las motorul pornit şi mă reped spre liziera de pomi, unde îmi vărs maţele la marginea pâlcului de copaci. Cafeaua băută mai devreme este amară şi gustul de bilă îmi înţeapă nările şi gâtul.

Mă uit la un petic de iarbă uscată din zona defrişată din faţa copacilor şi brusc mă lupt iar cu gerul de acum câteva săptămâni şi sap, mă iau la întrecere cu soarele, cu senzaţia de arsură din muşchi. Târăsc trupul dezgustător de flasc până la mormântul puţin adânc. Când dau să împing prelata în groapă, aceasta se desface. Sheila se descolăceşte din ea şi mă fixează cu privirea. „Trebuia să fi fost tu", îmi şopteşte.

Sunetul claxonului unui tractor cu remorcă mă aduce înapoi, în prezent. Stau cu mâinile sprijinite de genunchi şi gâfâi. *Adună-te, la dracu'.* Mă întorc la jeep cu paşi rari şi mă aşez. Capul îmi bubuie şi simt o arsură care îmi găureşte stomacul. Opresc motorul, pentru că în clipa asta nu mă simt în stare să conduc.

Nu pot să respir. Deschid brusc portiera şi sar afară din scaun, gata, gata să cad. Mă duc la botul maşinii şi mă aplec pe capotă. Oţelul cald pe care îl simt sub palme mă linişteşte. Îmi aplec fruntea spre pământ şi dau drumul unui răcnet care îmi sfâşie plămânii.

* * *

Ultimele două nopţi au fost amândouă la fel. Mă furişez şi conduc până la Smithtown Bay. Trebuie să scot trupul din groapă, pentru că am făcut o greşeală îngrozitoare. Intru pe parcelă, opresc şi îmi iau uneltele. Pământul cedează fără probleme, aşa că lopata îmi e de ajuns. Sap şi sap, dar mi se pare o eternitate până să progresez cât de cât. Mă lupt să nu mă las pradă epuizării, până ce văd în sfârşit prelata. Dau la o parte restul de pământ şi trag trupul afară din groapă. Când desfac prelata, o văd pe Rebecca aţintind spre mine ochii fără viaţă.

În amândouă nopţile sar din pat, cuprins de o sudoare rece, uşurat că soţia mea nu doarme lângă mine. Soţia mea dragă, care crede că sunt la Miami, în timp ce eu dorm într-o cameră de motel, la doar câteva localităţi distantă de ea.

* * *

Mă ard plămânii. Am răguşit de atâta ţipat şi capul îmi zvâcneşte. Trebuie să mă întorc la Cold Spring Harbor, să văd ce face echipa. Îmi dezlipesc mâinile leoarcă de sudoare de pe capotă şi mă întorc la portiera şoferului. Răsuflu din rărunchi şi pornesc motorul.

Când intru înapoi pe şosea, pe lângă mine trece o maşină de poliţie. Iau viteză şi o ajung din urmă. O depăşesc şi mă uit cu coada ochiului. Nici urmă de Wolcott sau Silvestri. Clovnii ăştia încep să mă enerveze. Mă deranjează

că le dau atâta importanţă, dar nu au absolut nicio probă împotriva mea. Nu există nicio dovadă care să mă lege de Smithtown Bay şi, mulţumită lui Javier şi echipei lui, acum există suficiente probe de ADN în fundaţia de la Cold Spring Harbor, cât să dea peste cap un întreg laborator criminalistic.

* * *

— I.N.S.[9] Nu mişcă nimeni!

— Cabron![10] exclamă băieţii, întorcând capetele spre mine. Chinga tu madre![11]

— Glumeam cu voi, băieţi, le spun, râzând. Javier, luaţi pauza de prânz când vreţi voi.

— Mulţam, pendejo[12].

În timp ce el adună echipa, eu mă uit la scheletul casei pe care o construim. Grinzile sunt aşezate frumos şi eu am ales deja lemnul de cireş pentru pardoseli. Băieţii se mişcă deosebit de bine în dimineaţa asta. Sunt uşurat că am putut să-i adun pe tipii ăştia pentru lucrare. Nişte muncitori care au grijă la detalii fac toţi banii. În plus, sunt gata să muncească pe brânci şi în weekenduri, iar statutul lor de imigranţi îmi lasă loc să negociez.

Închid ochii şi las clădirea să capete formă. Văd bârnele de brad şi tavanele ca de catedrală. Văd şemineul şi simt mirosul lemnului. Simt granitul sub buricele degetelor. Văd pereţii şi simt mirosul de vopsea proaspăt dată. Va fi un cămin minunat. Nu acela pe care ni l-am închipuit, Rebecca şi cu mine, atunci când am început să vorbim despre casa noastră de vis, acum atât de mulţi ani, ci un loc mult mai grandios şi mai sofisticat. Comisionul de pe urma vânzării din Southampton face ca toate acestea să fie posibile. Pentru că va fi un cămin diferit, pentru nişte oameni diferiţi. O schimbare de planuri. Un nou început. Iar soţia mea habar nu are.

— Javier, o să am o nouă vizionare peste puţin timp. Voi sunteţi ok pentru restul după-amiezii?

— Da, e bine. Eşti mulţumit cu ce-am făcut?

— Arată perfect, omule. Ţine-o tot aşa. O să mă întorc mâine dimineaţă, să fiu aici la livrare.

— Ce vine?

— Grinzile de brad.

— Ok, boss.

Mă duc la sală, să fac un duş şi să mă pregătesc pentru prezentarea unei noi case. Când îmi deschid dulapul, mirosul îmi dă peste cap stomacul, încă

---

[9] Immigration and Naturalization Service (Serviciul Imigrări şi Naturalizare).
[10] Afurisitule (lb. spaniolă).
[11] Dă-te-n mă-ta! (lb. spaniolă).
[12] Ticălos, nenorocit, labagiu (lb. spaniolă).

sensibil, şi abia reuşesc să mă abţin ca să nu vomit iar. Se pare că hainele adunate după un weekend de muncă se împut destul de repede. Rahat. O să fiu nevoit să dau o fugă acasă într-una din zilele săptămânii acesteia şi să pun pe furiş o tură la maşină, când Rebecca e la muncă. Nu pot să o las să-şi dea seama ce fac.

## Douăzeci şi trei

## REBECCA

Paul s-a întors din călătorie, dar mi-a trimis un mesaj, că de la aeroport trebuie să meargă direct la treabă. Am fost uşurată, pentru că azi e prima zi de luni în douăzeci de ani când nu am un serviciu la care să mă duc. Nu am reuşit să-i mărturisesc. Faptul că am propriul meu arsenal de secrete îmi dă un sentiment de siguranţă şi echilibru. Îmi deschid telefonul şi, pentru a mia oară în ultimele şaptezeci şi două de ore, dau clic pe fotografiile cu paginile lui de jurnal.

*Urmele devin tot mai adânci, cu cât încerc mai tare să le ascund. Continui să am coşmarul – merg prin viscol, cu picioarele goale, încerc să-i ajung din urmă pe părinţii mei şi cineva mă urmăreşte. Mă întorc mereu ca să-mi şterg urmele, dar cu cât împing mai multă zăpadă peste ele, cu atât mai adânc mi se afundă picioarele. Cu cât merg mai repede, cu atât părinţii mei se îndepărtează mai mult. Şi ceea ce mă urmăreşte, orice ar fi, se apropie tot mai tare.*

Sunt mirată să văd că a scris despre părinţii lui. Nu a mai vorbit de foarte multă vreme despre ei, cu excepţia unor menţiuni ocazionale. Pe când obişnuiam să stăm de vorbă. Îi văd maşina intrând pe alee. E ora 5.30 după-amiază şi de mult n-am mai ajuns amândoi acasă aşa de devreme. Îmi închid telefonul şi mă duc la bucătărie, unde voi fi nevoită să joc o scenă cu „treburi făcute după ce vin de la muncă".

Din staţia marca Bose răsună Chet Baker[13]. Pe tejghea stă deschisă o cărămidă de carte de Stephen King, lângă un pahar pe jumătate plin cu merlot, cu amprenta buzelor mele pe muchie. Scot din poşetă cutia de Altoids[14] şi iau de acolo o pilulă de Oxy, pe care mi-o azvârl în gură. Îmi verific machiajul recent aplicat şi părul aranjat cu foehnul, reflectate în uşile

[13] Chesney Henry Baker Jr. (1929-1988) – trompetist şi interpret american de jazz.
[14] Marcă de bomboane mentolate.

glisante, şi îmi netezesc rochia Alexander Wang, ţinuta favorită de birou, însă nu prea tare, ca să pară purtată.

Când intră în casă, inima îmi reacţionează altfel decât mintea. Paul pare muncit şi obosit, dar frumos ca întotdeauna. Nu ştiu dacă e din cauza medicamentelor, din cauza nervilor mei sau mă excit firesc, din reflex, atunci când îl văd, dar palpitaţiile sunt puternice. A fost o vreme, demult, când aceasta era partea mea preferată din zi. Pe vremea când ne grăbeam acasă, nerăbdători să ne vedem. Amintirea acelor sentimente este acum tulburătoare şi total nepotrivită.

Când trece pragul, zâmbind, remarc în ochii lui o privire familiară. Înainte i-am interpretat greşit această expresie, dar acum m-am învăţat. E infatuare. E mistuire. E nesaţ. O cunosc bine de la începuturile noastre, şi retrospectiv, de pe când i-o trăgea Sheilei. Privirea lui mă săgetează adânc, dar simt un mic triumf ştiind că de data asta nu mai stau în umbra lui.

Paul este un actor atât de bun, că emoţia de pe chipul său aproape mă convinge. Mă încearcă o nostalgie deosebită pentru vremurile când mă lăsam prostită. Era o viaţă mai plăcută. Duff aleargă înaintea lui, nebun de bucurie. Mă alătur şi eu entuziasmului. E mai uşor decât mă aşteptam, pentru că o parte din mine e fericită să-l vadă. O pun pe seama faptului că nu am ieşit din casă de aproape trei zile şi mi-a lipsit contactul uman.

— Salut, frumoaso. Mă bucur că am ajuns acasă. Mi-a fost dor de tine.

Ţine în mâini geanta de calculator şi un buchet de flori. Lalelele mă fac să pun la îndoială toate buchetele pe care mi le-a adus vreodată. Câte dintre ele au reprezentat o scuză florală, pentru că el nu a fost suficient de bărbat, ca să-şi ceară iertare cu ajutorul cuvintelor?

Paul poartă un costum pe care nu l-am mai văzut şi este evident nebronzat. Mă abţin să-i atrag atenţia asupra acestor aspecte. Mă duc spre el pentru că, dacă rămân ţeapănă acolo, e ca şi cum m-aş da de gol. Îmi întinde florile şi eu zâmbesc forţat.

— Sunt minunate.

Aş vrea să le strivesc de covor.

— Bună!

Îl las să mă tragă mai aproape.

— Cum a fost călătoria?

Nu-mi dau seama dacă mă strânge ca să ascundă faptul că propriul lui corp s-a încordat la auzul întrebării mele. Îşi lasă mâna să-i alunece în jos, pe spatele meu şi o ţine acolo, în timp ce mă duce spre canapea. Încerc să nu mă gândesc pe unde au mai fost mâinile lui în ultima vreme. Se aşază lângă mine, zâmbeşte şi se freacă la ochi.

— Ai avut o zi grea? întreb şi îmi pun mâna pe piciorul lui. Îţi stă bine. Te-

ai îmbrăcat aşa pentru stewardese?

Rostesc jucăuş fiecare vorbă.

— Aveam un costum de rezervă la birou, pentru orice eventualitate. Wes şi cu mine am primit un mesaj, imediat ce am aterizat. Cineva a vrut să aibă drept de preempţiune la o proprietate pe care Wes a pus mâna săptămâna trecută.

Nu se uită la mine, pentru că îi aruncă ocheade lui Duff, care şi-a pus capul pe celălalt picior al lui. Mişcare la îndemână, ca să evite să mă privească în timp ce minte. Lasă o mână pe capul lui Duff şi începe să-l scarpine după urechi, iar cealaltă şi-o pune pe coapsa mea şi mă scarpină uşor, ca şi cum nu-şi poate mişca mâinile decât simultan.

— Cum e proprietatea?

Am senzaţia că Paul conduce conversaţia în cu totul altă direcţie decât călătoria pe care a făcut-o.

— Una cu vedere spre plajă, la South Sag, în Crestriew. Patruzeci şi patru de milioane cerute. Cumpărătorul a urcat direct la cincizeci, fără să o vadă cu ochii lui. Proprietarul este un vechi prieten din liceu al lui Wes.

Îşi întoarce privirea spre mine. Dacă minte, o face superb.

— Mamă. Asta da captură. Dar nu pari foarte entuziasmat.

Paul nu doar a primit o slujbă şi a scăpat din criza vârstei de mijloc, ci a primit o slujbă la care se pricepe foarte bine. Cu un comision de nivelul acesta, sunt complet uluită. Cât de mult îi trebuie? Se naşte în mine urma unei îngrijorări de soţie. Până acum, nu mi-a trecut prin minte că Paul s-ar putea să aibă datorii mari faţă de cineva. Este de mirare, pentru fiica unuia care a fost perpetuu îndatorat cuiva şi care, „de frică", se ascundea mereu de „cineva". Îmi dau seama că, poate, banii lipsă nu au legătură cu noua târfă din viaţa lui. Presupun, totuşi, că nu sunt minciuni care se exclud reciproc.

*Urmele devin tot mai adânci, cu cât încerc mai tare să le ascund.*

— Comisionul e uriaş, dar va dura un an sau doi până ce se vor perfecta actele pentru casă. Tipul care a deţinut-o e un puşti a cărui avere a fost gestionată de un fond fiduciar; a devenit dealer de droguri şi a folosit casa moştenită drept depozit de tranzit pentru cantităţi uriaşe de droguri. Ascundea pur şi simplu marfa în pereţi. Produse farmaceutice în cea mai mare parte. Nici măcar nu avea nevoie de bani, fac pariu că a făcut-o doar pentru că s-a uitat la prea multe episoade din *Breaking Bad.* DEA[15] a făcut praf casa. Pereţii, podeaua, tot. Până când tipul nu este judecat şi nu i se blochează toate bunurile, casa nu poate fi curăţată, inspectată sau vândută.

Încerc să nu mă las prea distrasă de ideea tuturor acelor pastile care zac

[15] Drug Enforcement Administration (DEA) — Departamentul de Combatere a Drogurilor.

în pereţi şi cât de multe fuseseră confiscate. Irosite. Nu insist prea mult cu el nici pe „curăţenie”. Mai bine să nu ştiu.

— S-a tot scris despre asta în *Post* luna trecută.

O spune ca şi cum i-ar vorbi unei fiinţe umane funcţionale, care a petrecut destul din viaţă în abstinenţă şi care poate fi interesată de nelegiuirile altora. Fiecare fibră din mine este stimulată de endorfine. Mă trag mai aproape de el şi mă culc la pieptul lui. Ca o piesă de puzzle care se potriveşte pe locul ei.

Îmi place să-i simt mâna pe piciorul meu, apoi pe faţă şi pe ceafă. Mi se face pielea de găină din cap până în picioare. Pilula de Oxy şi-a făcut pe deplin efectul şi mă topesc, în mâinile lui, pe canapea. Vreau să-i simt pe mine şi mâna cealaltă. Să o plimbe de-a lungul trupului meu, în sus, spre gât. Oare m-aş lupta cu el dacă m-ar sugruma? Simt cum mă locuiesc personalităţi multiple, încerc să contopesc senzaţiile disparate într-o singură fiinţă, coerentă.

— Cine e ofertantul?

— Habar nu am. Au trimis un avocat. Tipul mai era şi al dracului de dubios, pe deasupra. A fost bizar, abia dacă a vorbit. A făcut o groază de fotografii cu telefonul şi a plecat fără să ne spună nimic. Pe urmă, o oră mai târziu, ne-a trimis un mesaj cu oferta. Casa nici nu a fost listată încă, şi Wes nici măcar nu a primit un răspuns clar despre cine ne-a recomandat cumpărătorului.

— Hmm.

Îmi pierd puterea articulării, dacă mai continuă conversaţia asta. Duff îşi mută capul de pe piciorul lui Paul pe bucata de canapea care ne desparte. Ne punem amândoi mâna pe capul şi pe urechile lui şi, când o facem, degetele ni se împreunează. Paul nu spune nimic.

— Mai ai vreo veste de la detectivi?

Îmi aleg cu atenţie cuvintele, nici nu sunt convinsă măcar că e sigur să vorbim despre ei, dar ştiu că vizita lor reprezintă doar unul din turma de elefanţi care ocupă spaţiul din sufrageria noastră bej.

— Rezolv eu. Nu te preocupa. Detectivii nu sunt o problemă. Tu continuă să faci ce faci tu de obicei. Du-te la serviciu, du-te la antrenamente, plimbă câinele. Dacă nu facem nimic ieşit din comun, nu există niciun motiv să se mai ţină după coada noastră.

Vorbeşte sacadat şi, din fericire, e prea distras ca să observe că m-am încordat când a pomenit de serviciu. Trebuie să continui aparenţa de obişnuinţă şi normalitate, nu doar pentru poliţişti, ci şi pentru el.

Apoi, ca o completare, spune:

— Matu, ia-o mai uşor cu analgezicele. Acum am nevoie să fii cu mintea limpede.

Încerc să nu par jignită. Paul arareori bagă de seamă că folosesc pastile, dar când se întâmplă, mă gândesc că, poate, nu reuşesc să-mi ascund secretele atât de bine pe cât cred eu. Mă străduiesc să nu-i arăt că nici el nu poate să le ţină ascunse.

— S-a mai întâmplat şi altceva azi?

Cuvintele îmi zboară de pe buze, independent de restul fiinţei mele, care ne priveşte cum stăm pe canapea, în timp ce câinele nostru şi minciunile noastre se odihnesc confortabil între noi. Paul se uită la mine straniu şi, atunci, îmi schimb atitudinea. Rahat, trebuie să mă port normal.

— Matu, eşti bine? Tu ce-ai făcut azi? La slujbă e totul ok?

— A, sunt ok. La muncă toate sunt ca de obicei. Sunt doar obosită.

Mă agăţ de ideea aceasta spontană.

— De fapt, cred că mă paşte o viroză. S-ar putea să nu mă duc la lucru mâine, dacă mă simt tot aşa.

— Vai, iubito. Trebuia să spui. Bagă-te în pat. Îţi încropesc eu ceva. Supă de roşii şi brânză la grătar?

Drăgălăşenia lui obişnuită mă pune în alertă. O prostie, pentru că a avut grijă de mine în acelaşi fel minunat când am mai fost bolnavă, de o sută de ori până acum. Se poartă firesc, aşa e el. Sau a jucat teatru mereu. Îndoiala mă face să mă simt aiurea.

— Sunt bine, serios. De fapt, mi-ar plăcea să comandăm ceva şi să ne uităm din pat la un film.

— Sună minunat, zice Paul, dar zăresc cum îl încearcă o fărâmă de ezitare. Deşi, trebuie să fac un duş. A fost o zi lungă şi sunt împuţit.

Îi cercetez chipul şi văd că i-a rămas o mică urmă de cremă de ras, fix la lobul urechii. Părul îi e umed şi miroase a gel de duş, din cel pe care îl foloseşte la sală. Costumul pare luat proaspăt de pe umeraş. Mă duc la bucătărie, ca să-l pot urmări de la distanţă. *Te văd, Paul.*

Revin şi îi întind un pahar de vin, ca să îmi justific plecarea de pe canapea, şi Paul îl ia recunoscător.

— Du-te şi fă un duş şi relaxează-te. Eu o să comand ceva de mâncare şi e rândul tău să alegi filmul.

— Sigur te simţi bine? Mie mi se pare că eşti aşa, nu ştiu cum să spun, puţin absentă? Ştiu că ultimele zile au fost stresante. Dar o să răzbim, aşa cum facem întotdeauna.

Observ cu câtă grijă îşi alege cuvintele, sperând cu disperare ca eu să nu vreau o discuţie serioasă, în clipa de faţă.

— Sunt ok. Şi eu sunt epuizată, a fost un calvar azi la muncă.

Ce uşor minţim amândoi. Îmi aud cuvintele rostite cu încredere, ieşindu-mi din gură atât de convingător, încât aproape că le cred eu însămi. Paul

surâde şi dă din cap, trecându-şi mâinile prin păr. Îşi bagă mâna în buzunarul interior al hainei, îşi scoate telefonul şi se uită la el. Fruntea i se încruntă şi ceva întunecat îi trece peste chip. Îşi revine când vede că mă uit la el.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nici vorbă. E Wes.

Se uită iar la ecran, distrat, şi glisează. Într-o clipă, se întoarce cu spatele la mine şi o ia spre dormitor.

De cum intră la duş, încep să-i umblu în geanta cu care a fost plecat, caut orice fel de indicii despre weekendul petrecut departe de casă. Toate lucrurile din ea par standard, până şi costumul de baie şi loţiunea de plajă. Toate, mai puţin eşarfa roşie, pe care o desfac rapid ca să-mi confirm ceea ce bănuiesc deja că este în ea. Pistolul, despre care Paul îmi spusese că l-a aruncat şi că nu mai trebuie să ne gândim la el. Mă întreb de ce avea Paul nevoie să ia cu el un pistol, într-o călătorie de weekend, ca să nu mai vorbim despre faptul că a trecut prin controlul de securitate al aeroportului. Totuşi, nu pot să-l întreb nimic. Pun arma la loc în bagaje şi mă duc în dormitor, în speranţa că mai am timp să-i verific şi telefonul.

Nu îl găsesc în haina agăţată de uşă. Şi nici în vreun alt loc dintre cele unde stă de obicei. Nu ştiu câtă vreme mai am. Mă aşez în genunchi, în patru labe, şi mă uit dacă nu a căzut sub pat, dar îmi dau seama că Paul l-a luat cu el în baie.

Uşa e crăpată şi îl aud cum cântă, în spatele perdelei. O împing mai tare şi, prin aburii duşului, văd telefonul aşezat într-un colţ. Nu apuc să-l iau, pentru că Paul îşi iţeşte capul de după perdea şi mă vede, în oglindă, privindu-l din prag.

— Ştrengăriţo, zice, zâmbind.

*Fii jucăuşă. Nu ştie nimic.* Îl aţâţ din ochi o clipă, două, îi fac semn, mă răsucesc pe călcâie şi mă întorc, rapid, în living. Îi scot laptopul din geanta de calculator şi îl deschid repede. La lista căutărilor, ultima pagină deschisă este un articol din „The San Francisco Chronicle" despre un accident în timpul unor scufundări din Jamaica. Copiez linkul, mi-l trimit pe email din contul lui Paul şi apoi şterg emailul din folderele „Trimise" şi din „Recycle Bin". Îi verific emailurile, dar nu găsesc nimic ieşit din comun. Dau click pe adresa lui IP şi notez repede informaţiile pe telefonul meu.

— Matu?

Cu inima în gât, închid calculatorul şi îl îndes înapoi, în geanta lui.

— Poţi să vii aici un minut? Trebuie să vorbim.

A ieşit de sub duş. Cunosc bine tonul pe care îl are vocea lui. Este tonul care spune că mă vrea goală şi cu faţa în jos. De mult nu i-am mai auzit vocea

asta şi sunt surprinsă. Îmi e groază de ce mi-ar putea face, dar sunt prea speriată ca să-l refuz. Îmi desfac fermoarul rochiei în timp ce mă îndrept spre dormitorul nostru.

Telefonul e pe noptiera lui, fix sub ochii mei. Mâinile lui calde îmi cuprind strâns şoldurile şi dictează ritmul. Mă uit la el peste umăr, ca să nu creadă că sunt absentă, dar Paul e cu ochii închişi. E prea absorbit de propria-i imaginaţie, ca să observe măcar că şi eu sunt cu mintea mai mult aiurea. Nu pot să-mi iau privirea de la ecranul telefonului, care dă pe dinafară de mesaje, prea departe ca să văd de la cine sunt sau ce spun, însă destul de aproape ca să le văd cum apar, unul după altul.

* * *

Mă trezesc cu senzaţia că am capul plin de apă de mare şi de nisip. În timpul filmului mai mult am moţăit, din cauza pastilelor. Am exagerat şi nu trebuie să mai procedez în felul acesta. Am fost aşa de pornită din pricina textelor de pe telefonul lui, care exploda de atâtea mesaje, că am pisat un Hydrocodone şi l-am tras pe nas, în timp ce Paul îl plătea pe tipul cu mâncarea. Nu-mi aduc aminte despre ce a fost vorba în film, doar că era unul foarte vechi, pe care Paul şi-a amintit că îl văzuse cu tatăl lui. E limpede că se gândeşte la părinţii lui.

— Iubire, chiar că nu te simţi bine, îmi şopteşte, în timp ce mă ia în braţe şi mă duce în pat. Abia dacă ţi-ai putut ţine ochii deschişi şi eşti transpirată toată. Şi de mâncare aproape că nu te-ai atins.

Îmi ţin mâinile pe după gâtul lui şi felul în care mă ridică şi mă ţine în braţe aproape că mă face să uit totul. Trează acum de-a binelea, îmi amintesc imediat şi mi se face greaţă. Dar am lucruri importante de terminat.

Duff şi Paul sforăie amândoi lângă mine. Cearşafurile şi pătura sunt deja date la o parte de pe mine, din cauza căldurii emanate de trupurile noastre, aşa că reuşesc să mă dau jos din pat, fără să deranjez prea mult valurile de aşternuturi şi perne. Păşesc fără zgomot pe covor şi las să-mi alunece în palmă telefonul lui Paul, de pe noptieră. Ajunsă în living, mă sprijin cu spatele de şemineu, cu umărul proptit în statueta rece a leului desperecheat. Îmi pun telefonul meu pe poliţa şemineului şi, mai întâi, mă uit la al lui.

Sunt puţin surprinsă, şi uşurată, că nu şi-a schimbat parola. E probabil convins că eu nu ştiu nimic. Mă uit la ultimul mesaj şi e într-adevăr de la Wes, dar e de azi dimineaţă. Trec repede peste toate mesajele, pentru că nu sunt sigură pe care le voi putea accesa retroactiv, odată ce voi instala aplicaţia. O să-i pot citi mesajele, emailurile, o să pot să-l localizez şi să caut în istoric, în siguranţă, de propriul meu telefon, pentru doar 200 de dolari pe lună. Nimic din cele curente nu iese în evidenţă ca suspect şi, pentru o clipă,

mă încearcă îndoiala. Poate că îmi dau frâu liber imaginaţiei. Dar contul golit din bancă şi nesfârşita listă de minciuni sunt prea mult ca să-i ignor secretele ce se tot adună.

Intru pe MindsEye, în magazinul de aplicaţii, şi îmi apare imediat. Descarc aplicaţia şi o activez cu parola pe care am creat-o mai devreme. Iconiţa cu ochiul apare imediat pe ecranul lui Paul. Intru repede în setări şi dau click pe „ascunde iconiţa". Când revin la ecranul de bază, ochiul a dispărut.

Mă sperii când îmi văd în oglindă faţa luminată de jos în sus. Ecranul din mâna mea aruncă o lumină cu adevărat spectrală. Aştept, până ce telefonul meu suge toate secretele dintr-al lui. Lucrurile nu mai sunt accidentale şi scăpate de sub controlul meu.

Iconiţa cu ochiul de pe telefonul meu îmi arată un semn de bifat şi abia apuc să răsuflu, că ambele telefoane vibrează la unison. Intru direct în mesajele text ale lui Paul să depistez cine îi trimitea mesaje mai devreme, în rarul moment când am făcut dragoste, dar nu găsesc nimic, în afară de textele de la mine şi de la Wes, şi nimic în ultimele trei ore. Probabil că şi-a acoperit urmele şi a şters mesajele. Mă simt descurajată. Sunt atât de multe întrebări fără răspuns, care mă ţin trează noaptea...

Exact când sunt gata să renunţ deocamdată, pentru seara asta, un mesaj-avertisment de pe telefonul meu mă anunţă că Paul a primit un email nou. Numele din chenarul de *preview* este Dana. Încerc să mă gândesc dacă vreunul din noi cunoaşte pe cineva cu numele acesta. Deschid mesajul pe telefonul meu şi pe al lui îl las neatins. Nu ştiu care este mai copleşitoare, mânia sau confirmarea bănuielilor mele. Mă uit la cuvintele de pe ecranul meu.

*Paul,*

*E târziu, dar mă gândesc mult la tine. A fost minunat să te reîntâlnesc. Mă bucur aşa de mult că am reluat legătura. M-am gândit adeseori la tine.*

*Aştept cu nerăbdare să ne mai vedem curând.*

*— D*

## Douăzeci şi patru

### PAUL

*M-am gândit la tine.*

*E formidabil că te-am întâlnit după atâţia ani.*

*Şi eu aştept cu nerăbdare să ne mai vedem.*

Stau la coadă la băcănie, apăs pe „Trimite” şi din plex mă inundă acel fior nemaipomenit. Dana Atwell. De când i-am dat de urmă, acum câteva săptămâni, conversaţiile noastre mi-au adus o senzaţie de siguranţă. Nu vreau să număr anii care au trecut de când am văzut-o ultima dată, dar sentimentul este încă prezent, neîndoielnic. Senzaţia este totuşi diferită. Dana e o femeie care încă arată al naibii de bine, dar asta nu e totul. Vechiul fior s-a metamorfozat în ceva diferit, ceva mai profund şi mai realist.

Mă simt în siguranţă cu ea, într-un fel în care nu m-am simţit cu altcineva, nici nu-mi mai aduc aminte de când. Sunt calm. Şi fericit. Şi echilibrat. Ştiu că întâlnirile cu ea sunt ceea ce-mi trebuie, ca să-mi limpezesc gândurile şi să las în urmă neplăcerile cu Rebecca. Acesta va fi noul început de care ştiu că avem amândoi nevoie.

Mă tot gândesc la după-amiaza pe care am petrecut-o împreună, la ea acasă. Stau întins acolo, cu ochii aţintiţi în tavan şi îi descriu visele care mă tot bântuie. Vise despre accidentul de maşină. Vise despre viscole. Vise despre trupuri îngropate şi apoi dezgropate. Acestea din urmă nici nu sunt cu adevărat vise, dar aşa le-am formulat eu, omiţând nume şi detalii. De teamă că o să-mi pierd minţile dacă nu povestesc unei alte fiinţe omeneşti. Şi ea mă ascultă cu atenţie. Am senzaţia că este singura căreia pot să-i spun. Singura în care pot să am încredere. Singura care nu mă judecă.

— Comanda optzeci şi patru? Mai eşti aici?

Tonul din vocea omului de la tejghea sugerează faptul că îmi strigase numărul mai mult de o dată. Visam cu ochii deschişi. *Înapoi pe planeta Pământ, Paul!*

— Eu sunt. Scuze, scuze!

— Poftim!

Îmi întinde pungile, într-un fel care îmi spune că puţin i-ar păsa dacă m-aş duce dracului, şi trece la următorul client.

Plătesc la casă şi o iau spre parcare.

Numai ce mi-am pus pungile pe scaunul din dreapta, când buzunarul începe să vibreze. Scot telefonul şi văd că mesajul este de la Wes. Îmi dau seama că asta mă dezamăgeşte.

*Iar te fofilezi fără ştiinţa cucoanei dumitale?*

Vrea ceva de la mine.

*Pe tine ce te roade grija, muchacho?*

Răspunsul lui Wes clipeşte pe ecran aproape instantaneu.

*Am o cerere de ultim moment pentru o vizionare. Am nevoie de tine într-o oră şi jumătate. Te bagi, jegule?*

Nu e tocmai ideal. Hmmm.

*Unde e?*

Îmi răspunde într-o secundă.

*Harbor Beach Road, în Miller Place. E foarte aproape de tine.*

Doar că eu nu sunt acasă. Aş putea să reuşesc, la limită. La limită.

*Trimite-mi coordonatele străzii. O să fiu acolo.*

Va fi nevoie să fac oarece manevre. Acum, însă, trebuie să mă arunc pe orice proprietate reuşesc să prind. Odată ce echipa lui Javier o să ridice scheletul casei, voi avea nevoie să fiu mult mai prezent pe şantier şi să coordonez totul, aşa că s-ar putea să ratez vreo câteva vânzări. Trebuie să profit cât se poate. Plus că o proprietate pe malul apei, în Miller Place, ar însemna un comision gras. O trambulină frumuşică, să te ajute să o iei de la capăt. Şi, după toate câte s-au întâmplat, am nevoie disperată de un nou început. Fără el, mi-e teamă să nu-mi pierd cu totul busola.

Mă îndrept spre Cold Spring Harbor. Pot să le las băieţilor prânzul repede, apoi să dau fuga acasă, să-mi scot un costum nou din... *rahat!* Îmi găsesc telefonul pe consola din mijloc a maşinii şi reuşesc să scriu un mesaj, cu un ochi la drum şi altul la telefon.

*Matu. Voiam să văd dacă ai reuşit să te duci azi la serviciu. Sper că ţi-e mai bine. Te iubesc.*

Telefonul mi-a bâzâit de două ori înainte să intru pe alee. Îmi verific mesajele în zgomotul ţăcănitului pistoalelor pneumatice. Primul mesaj e de la Wes, cu adresa străzii unde e casa. Al doilea, de la soţia mea.

*Dragule, încă mă simt nasol. Am telefonat să le spun că sunt bolnavă, stau în pat cu Duff. Mulţumesc de întrebare. Şi eu te iubesc mult.*

Rahat. Ok, ok.

*Îmi pare rău că nu ţi-e bine. O să dau o fugă, cam într-o oră, să văd ce mai faci.*

Îmi bag telefonul în buzunar. Scot dintr-o pungă o cană de supă şi o pun în suportul pentru pahar din consolă. Înşfac pungile de la băcănie şi o iau spre şantier. Băieţii sunt în avans faţă de planificare. Frate, ce păcat că nu am avut parte de muncitori de calibrul lor, pe când mă mai ocupam încă full-time de construcţii.

— Şefu', au venit bârnele. Mâine ar trebui să avem totul gata ca să le punem, ok?

— E minunat, Javier, zic şi mă dau mai aproape. Apropo, ai zis că poţi să vorbeşti cu omul tău despre ţevăria de cupru?

— Nicio problemă, şefu'.

— Super. Spune-i că pot să plătesc cash, dacă poate să-mi ofere preţul ăla pe care l-a spus.

— Ok, răspunde Javier. O să scoţi o grămadă de bani când vinzi casa asta.

— Îţi dai seama, zic, făcându-i cu ochiul lui Javier. Trebuie să fug la o prezentare. Băieţi, vă descurcaţi dacă vă las singuri restul zilei?

— E în ordine.

— Super. O să vin înapoi mâine, la prima oră, să vă ajut la poziţionarea bârnelor.

— Ok, şefu'. Nu-i problemă.

Mă întorc la jeep şi mă urc. Pornesc motorul şi îndată începe telefonul să vibreze.

*Paul, nu te obosi să vii să mă vezi. Sunt bine. Doar că am nevoie de somn, cred. Îţi mulţumesc, totuşi.*

Asta nu mă ajută.

*Trebuie să trec oricum pe acasă. O să-ţi aduc ceva pentru prânz.*

Trebuie să mă grăbesc. Revin pe şosea şi o iau spre casă.

* * *

Când intru în casă, reuşesc repede să-l potolesc pe Duff, să nu mai latre. Mă aştept să o aud pe Rebecca strigându-mă, dar vocea nu vine. Mă duc în bucătărie, unde pun recipientul cu supă la microunde, să-l reîncălzesc. A trecut o oră de când l-am cumpărat de la băcănie. Scot din dulap un bol pentru supă şi îl aşez pe o tavă de lemn. Am grijă să opresc cuptorul cu microunde înainte de bip şi las supa înăuntru, să o ţin caldă. Dacă reuşesc să mă furişez, să mă spăl rapid în duşul de jos şi să-mi pun costumul de rezervă, pe urmă pot să urc la Rebecca şi să-i dau de mâncare, înainte ca ea să-şi...

— Bună, dragule.

Mă întorc, prea repede, şi o zăresc pe soţia mea privindu-mă fix.

— M-ai speriat.

— Scuze, n-am vrut.

Poartă un halat şleampăt şi are faţa crispată.

— Nu-i nimic. Încercam să nu fac zgomot, în caz că dormeai. Aveam de gând să-ţi las nişte supă pentru când te trezeai şi ţi-ar fi fost foame.

Îmi rotesc teatral braţul şi arăt spre microunde, de parcă aş fi afurisitul de Bob Barker[16] prezentând o adevărată avere în premii fabuloase, care ar putea fi ale ei.

— Mulţam, dragule. Sunt convinsă că nu trebuia să o încălzeşti.

— Tipii de la magazin nu au încălzit-o atât cât trebuie. Şi nu ştiam cât o să dormi.

---

[16] Robert William Barker (n. 1923) — producător american şi animator de televiziune, cunoscut ca gazdă a concursului Preţul Corect între 1972 şi 2007.

*Taci din gură, tâmpitule.*

— Eşti un dulce, zice Rebecca, uitându-se la mine gânditoare. S-a întâmplat ceva?

— Nu. De ce?

Mă fixează cu privirea.

— Credeam că Wes ţi-a fixat o vizionare azi dimineaţă, devreme?

— Mda, aia de dimineaţă a fost o ţeapă, ceea ce a fost bine, pentru că trebuia să duc jeepul să-i schimb uleiul. Totuşi, Wes mi-a pasat una peste douăzeci de minute. De fapt, chiar trebuie să fac un duş rapid şi să-mi pun un costum.

— Ok. Şi eu mă duc la doctor peste puţin timp. A anulat cineva programarea, aşa că am loc, şi sunt multe cazuri de infecţii streptococice faringiene. Vreau să-mi fac un control.

— Te-ai gândit bine.

În drum spre baie, am îmbrăţişat-o scurt şi am sărutat-o pe frunte. Mă surprinde cât de rece e când o ating.

— După vizionare am întâlnire cu Wes şi mergem să vedem o proprietate, pe urmă mâncăm ceva. Iar are scandal acasă.

— Doamne. Ăştia doi sunt ceva...

— Ştiu. Dă-mi un mesaj când termini la doctor şi o să vin acasă mai târziu, să am grijă de pacienta mea superbă.

— Mersi, dragule. Du-te să vinzi o casă.

Când mă îndepărtez de ea, îmi trage una peste fund. Are o sclipire în ochi.

— Ne simţim mai bine, nu?

— E un început.

* * *

Fac un duş, mă îmbrac şi ies pe uşă, nu mai am nicio clipă de pierdut. Cu puţin noroc, o să fac ceva treabă cu proprietatea aia şi o să mă pot întoarce la soţia mea inocentă cu veşti pozitive: cu posibilitatea unei vânzări babane la orizont. Veşti care îi vor garanta că soţul ei devotat îşi vede de afacerile lui şi că nu e implicat într-un joc de-a alba-neagra cu proprietăţi, joc în care ea se uită la o casă, în timp ce el e ocupat să imagineze destinul alteia.

## Douăzeci şi cinci

## SILVESTRI

— Terenul.

Telefonul arată ora 2.37 a.m. Pe sub pleoapele abia deschise, lumina îmi arde globul ochilor.

— Ce rahat tot baţi câmpii acolo, Wolcott?

— Când l-am interogat pe Paul Campbell, a pomenit că are în lucru un proiect de construcţii, pe un teren pe care îl deţine de câţiva ani.

Vocea partenerului meu este prea limpede şi prea energică pentru ora asta din noapte. Mă scoate din sărite.

— Unde eşti?

— La secţie.

— Ce mama dracului cauţi acolo? E toiul nopţii.

— N-am putut să dorm. Mă sâcâia ceva şi nu reuşeam să-mi dau seama ce. Şi brusc, m-am luminat. Două femei sunt date dispărute şi, ce să vezi, unul dintre suspecţi construieşte tocmai acum pe un teren pe care îl are *de ani de zile*?

Mă trezesc instantaneu.

— Ce ai aflat?

— Am căutat după actele de proprietate. Paul Campbell deţine o parcelă de pământ în Cold Spring Harbor, pe care a cumpărat-o acum aproape douăzeci de ani.

— Al naibii.

— Pare o coincidenţă formidabilă, nu?

— Mă îmbrac imediat. Vrei să vii să mă iei şi să mergem să aruncăm o privire pe acolo?

— Du-te şi te culcă, zice partenerul meu, chicotind. O să fac şi eu la fel. Dar dimineaţă, la prima oră, vino să ne întâlnim aici. O să mergem să ne băgăm puţin nasul, să vedem dacă nu reuşim să ne dăm seama ce pune la cale tipul ăsta.

— Bine, copoiule, ne vedem atunci.

Închid telefonul şi ştiu că nu voi mai dormi în noaptea asta.

* * *

Stăm în maşina de patrulă, la doar o stradă distanţă de proprietatea din Cold Spring Harbor a lui Paul Campbell. Wolcott priveşte cu interes cum Campbell şi echipa lui pun bârnele pe cadrul de structură.

— Deci, te gândeşti la fundaţie? întreb eu.

— Poate că a văzut prea multe filme cu mafioţi. Îţi spun eu, s-ar potrivi clar cu evenimentele noastre.

— Aici ai dreptate, îi răspund şi prin minte îmi trece o idee groaznică. Frate, doar nu crezi că a tras două la preţ de una, acolo, nu?

Wolcott îşi ia cu greu privirea de la echipă, pentru prima dată de când ne-am plasat pe poziţii. Se întoarce spre mine şi pe faţă i se întinde o expresie

de dezgust.

— Nu mă gândisem la asta, zice, oftând.

— Vreau doar să spun, dacă tot ai de gând să faci efortul...

Wolcott scutură din cap:

— Cred că nu putem să excludem posibilitatea asta, în cazul lui.

Rumegă o vreme ideea şi continuă:

— Dar, când are o echipă de gestionat, cum să aducă două cadavre aici, pe o bucată destul de vizibilă de...

— La ce te gândeşti? întreb.

— Ia, hai să facem noi o vizită la domiciliu.

* * *

— Cu ce pot să vă fiu de folos, tinerii mei domni?

Stăm pe veranda din faţă a casei de lângă parcela lui Campbell, unde ne-a deschis uşa o femeie mai în vârstă.

— Bună dimineaţa, doamnă, zice Wolcott. Ne cerem scuze pentru deranj. Eu sunt detectiv Wolcott şi el este partenerul meu, detectivul Silvestri. Putem să vă reţinem atenţia un moment?

Femeia ne priveşte cu suspiciune.

— N-am făcut nimic rău, nu?

Wolcott îşi dezveleşte dantura de un alb strălucitor.

— A, nici vorbă, doamnă, zice.

Apoi face semn din cap în direcţia şantierului de construcţii şi adaugă:

— Avem doar câteva întrebări despre vecinii cei noi.

— A, înţeleg. Tocmai am terminat de vizionat serialul şi mă duceam să-mi pregătesc prânzul. Băieţi, nu vreţi să-mi ţineţi companie la o ceaşcă de ceai?

— Cu cea mai mare plăcere, intervin eu, şi femeia ne poftеşte în casă.

Traversăm sufrageria şi intrăm în bucătărie, în larma coloanei sonore a unei telenovele. Era cât pe ce să-mi frâng gâtul, gata, gata să calc pe o mâţă, care o zbugheşte printre picioarele mele, drept sub canapea. Bătrânei nu-i scapă nimic.

— Aia e Hannah. Şi Harold e şi el pe aici, pe undeva.

Intrăm în bucătărie şi gazda noastră aprinde focul aragazului, sub ceainic.

— Doamnă, oare am putea...

— Spuneţi-mi Louise.

— Louise, partenerul meu şi cu mine cercetăm nişte plângeri împotriva şantierului de construcţii de alături, legate de tulburarea liniştii. Ai putea să-mi spui de când durează construcţia de acolo?

Louise scoate trei pliculeţe de ceai dintr-o bomboniеră de porţelan, în timp ce cântăreşte întrebarea.

— Ei, stai să vedem. Băiatul meu trece sâmbăta pe la mine să-mi aducă

provizii. Au început să lucreze de sâmbăta trecută.

— Sâmbătă? întreb. Nu se prea obişnuieşte în construcţii.

— Da, da, insistă Louise. Sigur era sâmbătă. Am văzut când i-am deschis băiatului meu care sosise cu cumpărăturile. A trebuit să dau sonorul televizorului mai tare, ca să acopăr zgomotul ciocanelor.

— Un vacarm în toată regula, sunt convins, zice Wolcott, apoi scoate un carneţel din buzunar şi începe să studieze paginile goale. Deci, Louise, ai auzit sau ai văzut ceva după orele normale de lucru? De exemplu, cineva venind sau plecând noaptea, târziu?

— Hmm. În general nu mai aud nimic după ce îmi scot aparatul auditiv.

Stă o clipă pe gânduri şi zice:

— Aş fi putut să jur că am auzit ceva agitaţie, cam cu o săptămână în urmă, în mijlocul nopţii, dar până să ajung eu la fereastră, nu mai era nimic acolo. Se prea poate însă să fi fost doar căprioarele.

Trage trei căni de pe scurgătorul de vase şi le pune pe blat.

— Căprioarele astea sunt o adevărată belea pe aici.

— Mie îmi spuneţi? Au făcut praf grădina de legume a nevestei mele.

Partenerul meu îi aruncă lui Louise o privire compătimitoare, apoi se întoarce să consulte notiţele inexistente.

— Deci, înainte să înceapă construcţia casei, îţi aminteşti ceva din perioada când turnau fundaţia?

Louise face o pauză. Se uită la mine şi pe urmă la Wolcott.

— Adică partea de beton?

— Da, drăguţă, mă bag şi eu în discuţie. Partea de beton.

— Ei, păi aia era deja acolo.

— Ce spui? zice Wolcott.

— A, da! Partea de beton a fost făcută cu ani în urmă. Întotdeauna m-am gândit că e caraghios, că a stat acolo în tot acest timp, fără o casă peste ea.

— Eşti sigură de asta, Louise? o întreb eu.

— A, cum să nu. Pe atunci mai trăia încă Herman, soţul meu, aşa că trebuie să fi fost acum aproape zece ani. Herman mereu zicea că e straniu să faci o pivniţă fără să ai o casă deasupra. Aşa, băieţi, voi vreţi lapte şi zahăr la ceai?

* * *

— Pare logic, apropo de criză.

— Cum adică? îl întreb eu.

Ne-am întors la maşină şi urmărim munca echipei.

— Campbell a zis că a primit o lovitură când a căzut piaţa de imobiliare. Probabil că avea deja turnată fundaţia, când a rămas fără bani.

— E ciudat că a reluat construcţia tocmai acum.

— Ei, poate că a scos un comision de la vreo vânzare şi are ceva bani de băgat.

— Doar nu crezi că le-a îngropat pe proprietate, nu?

Wolcott îmi cântăreşte o clipă întrebarea.

— Nici chiar el nu poate fi atât de arogant. Plus că n-ar avea nicio noimă. Dacă nu le poţi îngropa sub casă, ce sens are?

— Aici îţi dau dreptate, zic.

— Totuşi, e corect ce ai spus. Ciudat moment.

— Mda. Şi, apropo, am un pont pentru tine, cu căprioarele.

— Care e ăla? mă întreabă.

— Ia o sticlă cu pulverizator. Umple-o cu apă, adaugă o lingură de ulei, pentru vâscozitate, şi câteva linguri de boia iute. Agit-o bine şi pulverizează peste toate legumele. Căprioarele urăsc drăcia asta.

Wolcott izbucneşte în râs.

— Şi eu care credeam că o să-mi spui să le împuşc.

— Da ce sunt eu, animal? protestez.

Partenerului meu îi sună telefonul.

— Wolcott... Da... Aşa? Bine, mersi că m-ai sunat.

Apoi se întoarce spre mine.

— Indiciile continuă să se adune.

— Cum adică?

— Ştii restaurantul lui Gino, ăla cu specific italian de la marginea oraşului?

— Am trecut pe lângă el.

— Managerul a observat o maşină lăsată în spatele restaurantului de prea multă vreme. Şi-a imaginat că e abandonată şi a anunţat poliţia.

— Îhâmm.

— Maşina e înregistrată pe numele Sheila Maxwell.

— Pe bune?

O voce care se apropie ne atrage atenţia înapoi la şantier. Îl vedem pe Campbell cum se răsteşte la echipă, în timp ce traversează parcela. E cu spatele la ei şi muncitorii îi arată degetul şi imită un act sexual.

— Uită-te la tâmpitul ăsta, zic eu, râzând, iar Wolcott clatină din cap.

Campbell se urcă în jeepul Cherokee, dă în marşarier şi iese în stradă.

— Mergem? întreb.

— Haidem.

Îl urmărim pe Campbell, de la distanţă, până la o casă din Smithtown. Încetineşte şi intră pe o alee de maşină, lângă un SUV Honda. Parcăm şi noi mai în josul străzii, de unde reuşim să avem o bună vizibilitate, în timp ce el se apropie de intrare. E o casă cu etaj, probabil cu trei dormitoare şi două

băi, numai bună, ca dimensiuni, pentru o familie mică. Mă întreb ce dracu' caută acolo.

Partenerul meu ia staţia:

— Aici detectiv Wolcott. Număr insignă 5-3-1-2.

— *Spune, detectiv Wolcott.*

— Am nevoie de un 10-27[17] pentru o Honda Pilot albă. Număr de înmatriculare în statul New York, Alfa-Mike-Delta, unu-unu-zero-şapte.

— *Am notat.*

Aşteptăm să ne răspundă dispecerul, în timp ce o brunetă înaltă, atrăgătoare, în jur de treizeci de ani, deschide uşa şi îl salută pe Campbell. Se îmbrăţişează scurt şi tipul intră în casă.

Staţia începe să hârâie.

— Vehicul înregistrat pe numele Dana Atwell. Cherry Lane, nr. 82, Smithtown, New York.

— 10 – 4[18]. Terminat.

Adresa este a casei în faţa căreia stăm. Wolcott notează în carnetul lui numele Dana Atwell, apoi se uită iar la casă. Îi văd rotiţele învârtindu-i-se în cap.

— Da' ştiu că se mişcă repede tipul, zic.

— Ce combinaţii mai face nenorocitul ăsta? întreabă Wolcott, scărpinându-se în bărbie.

## Douăzeci şi şase

## REBECCA

Nu e greu să-l conving pe Paul că nu mă simt bine. După ce i-am intrat în telefon şi i-am citit emailul de la indiferent cine dracu' o mai fi şi Dana, nu am mai închis ochii o clipă şi se vede pe mine cu prisosinţă. Când încearcă să mă excite, băgându-şi mâinile calde pe sub bluză, mă împotrivesc şi îi spun că o să mai dorm câteva ore, iar la birou o să merg mai târziu. La un moment dat va trebui să mă aventurez afară din casă şi mersul la serviciu e o acoperire la fel de bună ca oricare alta.

Mă afund în pat şi rămân acolo, fără să dau vreun semn că aş fi în viaţă, în

[17] 10-27 — Poliţia americană şi alte agenţii folosesc 10 coduri pentru o comunicare verbală eficientă; 10-27 reprezintă informaţii despre permisul de conducere.

[18] 10-4 – În codul pomenit mai sus, înseamnă „Am înţeles/Recepţionat/OK".

timp ce Paul se pregăteşte pentru ziua care începe. E vesel şi fluieră de când intră şi până iese de la duş, scoţându-mă din minţi cu fericirea lui izbitoare. Habar nu are că am stat trează toată noaptea, cu o mie de gânduri de trădare şi cu dezamăgirea care saltă în mintea mea ca mingile de ping-pong.

Ascult sunetele gesturilor lui de fiecare dimineaţă, ţinându-mi răsuflarea şi strângând din dinţi. Înainte să plece, mă sărută pe obraz şi eu mă mişc doar atât cât să zâmbesc silit şi să mormăi, înainte de a mă răsuci sub pătură. Îi simt amprenta lăsată în saltea de greutatea trupului, rămasă îndelung acolo, privindu-mă. Mă întreb dacă nu-şi doreşte să mă fi înfăşurat pe mine în plasticul acela şi să mă fi aruncat. Lacrimile îmi dispar repede, absorbite în pernă. Când aud clicul uşii din faţă, închizându-se în urma lui, răsuflu şi cad într-un somn adânc.

Când mă trezesc, câteva ore mai târziu, Duff se urcase în pat cu mine, pentru un pui de somn de amiază, şi trebuie să îmi bag mâna pe sub corpul lui de uriaş, ca să-mi recuperez telefonul. Dau clic pe iconiţa în formă de ochi şi deschid copia telefonului lui Paul. Se pare că nu a avut răbdare să aştepte nici măcar până să iasă din casă, de dimineaţă, ca să răspundă la mesajele ei. E prea greu să le citesc, aşa că mă uit la altele.

Sunt câteva mesaje de la Wes. Cel mai recent este o adresă din apropiere. Citesc textele schimbate între ei, de jos în sus. Sunt inofensive, dar ajung la unul care mă loveşte în plex. Îmi dau seama că şi prietenul cel mai bun şi partenerul de afaceri al lui Paul are secretele lui şi mă trezesc la realitate. Nu ştiu de ce mă mai mir.

*Iar te fofilezi fără ştiinţa cucoanei dumitale?*

Îmi domolesc puţin furia faţă de Wes pentru că îi e complice şi mă concentrez asupra lui Paul. Punctul albastru de pe harta de urmărire prin GPS îmi arată că e în Cold Spring Harbor. Coordonatele nu dau nimic mai detaliat, ceea ce e frustrant, aşa că nu reuşesc să aflu o adresă mai exactă. Zona în care se află Paul ridică şi o altă problemă; Cold Spring Harbor este exact locul unde plănuisem să merg astăzi. Există întrebări la care doar patronii unei anumite bijuterii din Harbor Rose mi-ar putea răspunde. Şi nu cred că vreau să risc să dau nas în nas cu el.

În loc să mă dau jos din pat, iau un Xanax din rezerva de pe noptiera mea şi îmi deschid emailurile. Unul dintre ele este de la directoarea de resurse umane de la Launaria, care mă roagă să revizuiesc materialele ataşate şi să le semnez. Documentele vor „încheia procedurile demisiei mele". Femeia îmi cere să scanez şi să semnez documentele şi pe urmă să i le trimit prin email, cât de repede posibil. Apropoul ei lipsit de subtilitate, ca eu să nu mai pun piciorul la birou, mă face, dimpotrivă, să vreau exact opusul. Nici ei nu mai vor să aibă de-a face cu mine. Se pare că am devenit un balast pentru toţi cei

din viaţa mea.

Nu deschid fişierul ataşat. Şterg mesajul. Într-un cotlon al minţii mele, adânc, încolţeşte un gând pe care îl las pentru mai târziu, despre munca mea şi Mark. Ştiu că voi avea nevoie de ajutorul lui în viitorul apropiat, pentru o serie de chestiuni.

Deschid linkul cu articolul pe care mi-l trimisesem aseară, din istoricul căutărilor de pe calculatorul lui Paul, dar, înainte de a-l citi, îmi intră un mesaj chiar de la el. Face pe soţul grijuliu, vrea să ştie cum sunt, deşi îmi dau foarte bine seama cât de puţin îi pasă, de fapt. Mă simt ca şi cum ar şti că-l spionez, dar încerc să mă calmez. Trag profund aer în piept şi decid să amân răspunsul, pentru că singurele răspunsuri pe care le am, în momentul acesta, sunt la limita isteriei.

Îi spun că am hotărât să nu mă duc la muncă. Îmi răspunde repede şi-mi zice că o să treacă pe acasă, să vadă cum îmi este. Rahat. Nu am luat în calcul chestia asta şi, de nervi, iau perna la pumni, întrerupând pentru moment aţipeala lui Duff. Doar o clipă, după care animalul pune înapoi capul pe pernă şi adoarme la loc. Se pare că, deocamdată, sunt forţată să rămân acasă, în pat. O să fac atât cât pot, de aici. În fundalul mesajului, articolul mă aşteaptă. Glisez peste mesaj şi deschid articolul.

*SUSPICIUNI ÎN CAZUL ÎNECULUI UNUI SCUFUNDĂTOR CU EXPERIENŢĂ, ÎN LUNA DE MIERE*

După ce văd cine e în fotografie, nu mai am nevoie să citesc vreun cuvânt în afară de titlu, ca să leg lucrurile. O femeie care stă lângă un bărbat frumos, cu părul roşcat, pozând vesel într-o fotografie de nuntă. Imaginea are dedesubt o legendă: „Cuplul, în vremuri mai fericite”. În fotografie are părul altfel decât pe podeaua dormitorului nostru, dar, bineînţeles, am recunoscut-o imediat.

Înainte să merg mai departe cu cititul, îmi intră o notificare – Paul a primit un email –, aşa că mut pe el. Dana i-a răspuns la mesajul lui de azi dimineaţă. Mi se face un gol imens în stomac. Paul îi spune că şi el se gândeşte la ea. Replica ei este neruşinată.

*Poate că mâine, când vii să mă vezi, facem un joc pe roluri?*

Replica lui Paul vine fără întârziere.

*M-aş bucura. Ar fi plăcut să mai eliberez ceva din tensiunea asta. Mi-e puţin teamă că Rebecca ştie că mă frământă ceva şi asta mă afectează. Şi acum ea e acasă, bolnavă, aşa că am mai mult decât de obicei senzaţia că mă fofilez.*

Stomacul mi se face ghem. Telefonul îmi vibrează aproape instantaneu; e

răspunsul ei.

*Îţi pune întrebări? Crezi că bănuieşte ceva? Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine. Trebuie să-ţi găseşti propria fericire.*

Sunt uşor confuză, din pricina tonului şi a cuvintelor ei. Pare un gen de flirt cu totul diferit.

Urmăresc, în timp real, cum creşte apropierea dintre ei chiar sub ochii mei şi începe să mă încerce o senzaţie ciudată, de calm absolut. E o linişte dincolo de cea provocată de medicaţia împotriva anxietăţii. Îmi aduce aminte de senzaţia pe care o ai când te afunzi adânc sub apă. Nu pot să-mi iau ochii de la ecran.

*Rebecca o să înţeleagă atunci când voi putea, în sfârşit, să-i spun totul. Mă sperie încă acest pas. Dar ştiu cât de mult poţi să mă ajuţi tu în privinţa asta.*

Trebuie să sar din pat şi să mă duc la baie în timp util. Mă ridic prea brusc şi iar ameţesc şi mi se face greaţă. După câteva minute în care stau cu obrazul lipit de gresia rece, reuşesc să mă ridic şi mă stropesc pe faţă cu apă rece. Mă enervează că tipa îmi ştie numele. Urăsc faptul că se folosesc de mine ca preludiu. Încerc să-mi potolesc pornirea şi să nu arunc spre oglindă cu ceva, să o văd cum se face ţăndări. Mă uit la imaginea mea, la confruntarea dintre acea parte din mine care e la un pas de o omucidere şi aceea care încearcă, din răsputeri, să ţină lucrurile sub control. E greu de spus cine va câştiga.

Mă surprinde cât de groaznic arăt. Se pare că am îmbătrânit cu zece ani, în mai puţin de o săptămână. Am o paloare gălbuie, părul îmi e pleoştit şi am slăbit. Am depăşit faza de zveltă şi am ajuns de-a dreptul sfrijită. Ce ironie. În trei sferturi din existenţa mea am făcut exerciţii fizice extenuante menite să mă facă mai suplă când, de fapt, nu a fost nevoie decât ca această viaţă să atingă pragul cel mai de jos, pentru ca eu să ajung unde vreau, ba chiar mai mult de atât. Dietă de traumă. Măcar de-aş putea să o îmbuteliez. Banii pe care i-a furat Paul nu ar fi mai mult decât mărunţiş, în comparaţie cu cât aş câştiga eu cu reţeta asta.

Mă gândesc să fac un duş şi să mai dau jos o parte din deprimarea care mă acoperă. Dacă vreau să mă integrez în lumea exterioară, trebuie să fiu curată. În clipa de faţă însă, când Paul e în drum spre casă, nu pot să mă fardez pur şi simplu, aşa că am să continui să mizez pe cartea bolii. Mă simt din nou obosită şi dau cu banul, mintal, dacă să mă bag iar în pat sau să iau un Adderall, să-mi pun creierul pe roate. Câştigă patul. Când mă aşez să reiau lectura articolului, o migrenă mi se cuibăreşte în spatele orbitelor, aşa că închid ochii şi aţipesc.

A trecut mai puţin de o oră, când îl aud pe Paul sosind acasă, aşa că mă duc, împleticindu-mă, la dulap să scotocesc după halat – acela mizerabil,

care are prin buzunare pastile răzleţe de Percocet –, una dintre ascunzătorile mele cele mai ingenioase la care pot să ajung repede şi uşor. Mi-l trag pe mâneci şi mă servesc cu o pilulă. Pe urmă mă pregătesc pentru un nou spectacol.

Măcar ştiu că sunt potrivită pentru rol.

* * *

Termin de mâncat supa pe care mi-a adus-o şi mă instalez pe canapea, mulţumită că l-am convins că am o boală care merită cel puţin o săptămână de stat acasă. Îi spun că o să mă duc la medic spre sfârşitul după-amiezii, pentru un consult. „A anulat cineva programarea, aşa că am loc, şi sunt multe infecţii streptococice faringiene. Vreau să-mi fac un control". Explicaţia asta mi-a venit în minte într-o clipă de luciditate, când mi-am dat seama că doctorul meu are cabinetul la jumătatea distanţei între casa noastră şi Cold Spring Harbor, ceea ce mi-ar justifica rezonabil prezenţa în zonă, dacă, printr-o comedie a erorilor, m-ar zări cineva cunoscut sau dacă – improbabil, dar posibil – aş da nas în nas cu el.

Dacă Paul spune adevărul, nu există motive de îngrijorare. Când iese pe uşă, mă anunţă că o să facă o vizită la o proprietate cu potenţial de vânzare din vecinătate şi, pe urmă, o să ia cina cu Wes, la un bar pe-aproape, pentru că iar e la cuţite cu nevastă-sa. Dacă a existat vreodată un cuplu de suflete pereche într-ale divorţului, atunci ăştia doi sunt. Oricare dintre spusele lui ar putea să fie o minciună, dar o să am GPS-ul pe urmele lui. Şi calculez că am un avans de vreo patru sau cinci ore bune, înainte ca el să se întoarcă acasă.

Imediat ce maşina lui Paul iese de pe alee, fug sub duş şi mă îmbrac, rapid, cu un tricou şi cu cei mai mici blugi pe care i-am găsit, pentru că orice altceva aş lua, flutură pe mine. Mă machiez lejer şi îmi prind părul în coadă, strâns, ceea ce mă ajută, temporar, să-mi netezesc urmele de încruntare de pe frunte. Mă dau şi cu puţin luciu de buze şi decid că o bijuterie mi-ar oferi un subiect bun în periplul meu, ca introducere pentru întrebările pe care intenţionez să le pun. Scotocesc prin cutia mea de bijuterii după colierul pe care Paul mi l-a oferit în weekendul când ne-am căsătorit; două rânduri de lanţ de aur cu turturele pe fiecare lanţ, cu aripile desfăcute, arătând ca două păsări care zboară aproape una lângă alta. Nu îl găsesc în încâlcitura obişnuită de coliere. Îmi amintesc, deodată, că îl purtam la gât în ziua când au apărut detectivii, dar nu-mi aduc aminte unde l-am lăsat. Să deznod încâlceala din mână şi să găsesc un alt colier mi-ar lua o bună bucată de timp şi multă răbdare şi nu prea am de niciuna. Mă uit la telefon şi îmi dau seama că nu am decât o oră şi jumătate la dispoziţie, înainte ca magazinul să se închidă.

Renunţ la bijuterie.

* * *

Traficul e mai rău decât mă aşteptam şi drumul îmi ia de două ori mai mult. Găsesc un loc de parcare şi abia mai am puţin timp înainte de ora închiderii. Afară încă e lumină, iar pe stradă, lume destulă pentru a-mi stârni primele senzaţii calde, de apropiere a verii.

Când păşesc în magazin, acesta e ciudat de gol. Aud zgomote dincolo de uşa întredeschisă care dă în spatele lui. Mă apropii de vitrinele din sticlă şi mă uit la colierele delicate din labradorit, piatra lunii şi opal, încercuite de fire subţiri din aur, fiecare piesă încolăcită artistic în jurul unor bucăţi de lemn adus de valuri. Mă uit prin magazin, cu senzaţia că nu s-a schimbat prea mult în ultimii douăzeci de ani. Chiar dacă, de fapt, nu l-am văzut decât seara, de pe trotuar, când m-am uitat înăuntru prin geamul vitrinei. Acum este prima dată când am păşit înăuntru, deşi am trecut de multe ori pe lângă magazin după seara aceea, când ne-am căsătorit.

Probabil că acela a fost cel mai frumos weekend din viaţa mea, dacă ar fi să aleg unul. În seara când am dat peste magazinul Illusions era foarte târziu, ne-am plimbat mână în mână şi am vorbit ore în şir. Aveam mereu senzaţia că pur şi simplu nu e timp destul, ca să ajungem să ne spunem tot ce am fi vrut să ne împărtăşim. Eu eram euforică, pentru că Paul îşi părăsise în sfârşit soţia şi apăruse la uşa mea, insistând să ne căsătorim cât mai curând posibil. Trebuia să aşteptăm patru luni, ca divorţul să se termine, dar Paul s-a mutat imediat cu mine. Ne căutasem împreună primul nostru apartament şi aveam senzaţia că ne luăm relaţia de la început, aşa cum trebuie.

După ce am fost la primărie, ne-am urcat în maşina lui Paul şi am campat pe parcela noastră de pământ, unde plănuiam să ne construim casa. În ciuda căldurii trupurilor noastre şi umidităţii lunii septembrie, am avut totuşi nevoie de un duş fierbinte şi de un pat cald. A doua zi dimineaţă am dat peste fermecătoarea pensiune din apropiere, unde exista o cameră de lux liberă şi o proprietăreasă generoasă, care ne-a oferit o reducere de preţ, cu ocazia „lunii de miere" locale. Cu fiecare pas, soarta părea să continue să fie în favoarea noastră.

Nu am ieşit din cameră decât seara, târziu, flămânzi, după lungi intervale de golaşe încolăciri şi de somn. Totul era închis în afară de un 7-11[19], aşa că ne-am plimbat prin oraş cărând în braţe tone de dulciuri şi de snackuri sărate, ronţăind şi vorbind şi învârtindu-ne în cerc, până ce am găsit o bancă, în faţa magazinului în care sunt acum.

[19] Lanţ american de magazine de proximitate.

În timp ce ne-am umflat de Cheetos şi Devii Dogs şi am stins totul cu doze înalte de Budweiser, amândoi ameţiţi şi hohotind de râs, i-am ţinut de şase lui Paul, care se furişase să se uşureze între două magazine. Atenţia mi-a fost atrasă de ceva lucitor din vitrină şi, clătinându-mă de la atâta bere şi zahăr, m-am dat mai aproape şi l-am lăsat pe Paul expus. În vitrina magazinului, de altfel întunecat, colierul cu turturele atârna de crengile delicate şi era luminat din spate. Paul s-a apropiat şi el pe la spate, stătea cu capul pe umărul meu, uitându-se la ce anume îmi atrăsese atenţia. Am rămas aşa vreme îndelungată, fără să spunem prea multe, împărtăşind acelaşi sentiment, că „în sfârşit" se întâmplă.

A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, patul era gol lângă mine. Înainte să cad pradă fricii mele obişnuite, că o alesese pe soţia lui şi nu pe mine, Paul a intrat furtunos pe uşă, cu cafea, flori şi o pungă de hârtie cerată, ţinută cu dinţii şi pătată de unsoarea de la croasanţii calzi, cu unt, de dinăuntru. Am mâncat în pat, înconjuraţi de firimituri de foietaj. Satisfăcută mai mult decât îmi amintesc să fi fost vreodată, m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de Paul, şi am închis ochii. Voiam să cuprind toate aceste momente într-o matriţă. I-am simţit mâinile, cum îmi pun colierul în jurul gâtului şi închid, fără probleme, încuietoarea. Când mi-am deschis ochii, cele două păsări de aur stăteau aninate pe clavicula mea.

Acum, în acelaşi magazin, îmi duc mâna la gâtul dezgolit şi amintirea se amplifică.

— Vai de mine! Nu mi-am dat seama că era cineva aici! Credeam că am încuiat uşa.

Femeia care iţise capul de după un maldăr de cutii din carton are o claie de păr cu şuviţe purpurii şi o expresie de exagerată surpriză, în spatele ochelarilor supradimensionaţi. Pare să aibă vreo 90 de ani.

— Îmi cer scuze că v-am speriat. Credeam că încă mai este deschis.

Femeia parchează turnul de cartoane pe tejghea, între noi.

— Mă pregăteam să închid, dar, dacă îmi promiteţi că n-o să spuneţi nimănui, pot să vă las să priviţi, cât termin eu de făcut ordine.

Arată aşa cum mi-am imaginat mereu că trebuie să arate o bunică. Eu nu mi-am cunoscut-o pe niciuna din ele.

— Vă mulţumesc foarte mult. Vă sunt recunoscătoare. Am venit pentru că soţul meu a fost aici de curând şi voiam să văd dacă a cumpărat ceva.

Îmi dau seama acum cât de descurajant poate să sune ce am spus şi îmi doresc să fi născocit o poveste mai bună. Femeia îmi surâde însă, şi îmi aruncă o privire înţelegătoare.

— Scuze, probabil că sună cam meschin din partea mea.

— Deloc, scumpo. N-o să-ţi vină să crezi câte femei vin aici să vadă dacă

soţii sau iubiţii le-au cumpărat ceva special. Inele mai ales.

Are un râs cu mult mai tânăr decât faţa.

— De fapt, se apropie aniversarea noastră de douăzeci de ani şi habar nu am ce să-i iau soţului meu. Ştiţi, are tendinţa să mă depăşească întotdeauna cu darurile lui extravagante şi m-am gândit că poate a venit aici, pentru că ştie cât îmi plac bijuteriile voastre. Mă gândeam că aş putea să-mi fac o idee despre cât de mult a cheltuit.

Minciunile se rostogolesc uşor. Femeia îmi zâmbeşte şi mai mult şi dă din cap.

— Oho, înţeleg. Isteţ din partea ta. Ei, ştii, scumpo, cadoul tradiţional pentru douăzeci de ani este porţelanul şi noi nu vindem aşa ceva.

— Soţul meu nu mi-ar cumpăra niciodată porţelan. Cu siguranţă nu e un tip tradiţional, zic şi râd uşor. Ultima dată când am venit în oraş, am observat că a intrat aici, în timp ce eu cumpăram îngheţată de vizavi. Nu credea că îl văd.

Femeia se uită la dreapta şi la stânga noastră, ca şi cum eram gata să tranzacţionăm droguri.

— Păi, chiar nu ar trebui să fac asta, dar dacă îmi spui numele de familie şi când a fost soţul tău aici, cred că aş putea să arunc un ochi pe facturile din ziua aceea, să văd dacă se potriveşte ceva.

— Ar fi minunat.

Face o piruetă de 180 de grade, se întoarce spre calculator şi dă clic pe un document, cu spatele la mine. Textul e atât de mare, că pot să citesc totul, fără probleme.

— Vederea mea proastă, zice, chicotind, parcă citindu-mi gândurile. Nepotul meu se amuză de cât de mult trebuie să măresc totul. Telefonul meu e şi mai rău! Poţi să-mi citeşti mesajele de la două state depărtare! Care era numele, scumpo?

— Numele nostru de familie e Campbell. Probabil că a fost în ultimele două săptămâni.

Simt cum îmi vibrează telefonul în poşetă, dar nu fac niciun gest să-l iau. Palmele mi-au transpirat şi mi le şterg de blugi. Mă crispez, pentru că începe să-mi pulseze durerea surdă din umăr. Mi-aş dori să pot lua un Oxy, dar mă abţin, pentru că mă aşteaptă condusul pe timp de noapte.

— Aha. Uite aici. Ai avut dreptate!

Din locul unde stau, văd şi eu numele lui Paul, limpede ca lumina zilei.

— Văd că e înregistrat un card de credit cu numele vostru de familie, pentru o comandă specială. Care sunt ultimele cinci cifre şi primul nume de pe card?

— 00008. Paul.

Vocea ei urcă o octavă, în timp ce se întoarce iar spre mine.

— O să-ţi facă plăcere, cred. Ţi-a luat o piesă *foarte* frumoasă. Şi a cheltuit o sumă măricică. Dar n-o să-ţi stric surpriza. Nu-ţi spun decât că am făcut o comandă specială pentru ea şi că o să-ţi fie livrată marţi. A! Şi ai acelaşi nume ca fiica mea! Ce coincidenţă minunată. Acum nu mă mai simt aşa de vinovată că am încălcat regulile.

Îmi face conspirativ cu ochiul.

Poate că Paul chiar mi-a cumpărat ceva. Nu am luat în calcul că goana mea după cai verzi ar putea să mă conducă la mine însămi. Un alt gest de soţ iubitor care să mă ţină în beznă, mulţumită, în lumea mea ocrotită în care suntem noi împotriva tuturor celorlalţi? Va trebui să văd, însă, ca să cred.

Bătrâna se întoarce cu spatele la ecranul calculatorului, ascunzând vederii mele informaţiile scrise pe chitanţa digitală, sub numele lui Paul. Mă aplec înainte şi împing intenţionat cutiile cu cotul, peste marginea tejghelei. Se răstoarnă toate pe jos, într-o mică avalanşă de sfori şi carton.

— Vai de mine! Îmi cer *mii* de scuze. Sunt aşa de neîndemânatică! zic şi îmi lungesc gâtul, ca să văd ecranul, mai înainte chiar ca ea să se fi apucat să strângă balamucul.

— Nu-ţi face griji, scumpo.

Glasul ei are o notă de exasperare când începe să adune cutiile şi atunci văd adresa de sub numele soţului meu. Creierul încearcă să proceseze informaţia. Nu este adresa noastră.

În timp ce stivuieşte cutiile pe tejghea, încerc să o ajut şi atunci se mai înmoaie. Îmi calmez vocea şi întreb:

— Sunt curioasă, de unde mi-aţi ştiut numele? Aţi spus că e acelaşi cu al fiicei?

— A, bijuteria e personalizată. Am văzut inscripţia de pe comandă. Ador numele Dana!

## Douăzeci şi şapte

## PAUL

Luna aceasta din urmă, cu Dana, mi-a oferit mai multă limpezime decât am realizat vreodată că aş putea să trăiesc.

Nu-mi dădusem seama cât de mult mă închisesem în mine, mă izolasem de viaţa mea şi de oamenii din ea. Cât de tare mă blocasem înăuntrul zidurilor pe care le ridicasem şi poveştilor pe care le spusesem. Dar toate

acestea se schimbă acum. Am sentimentul că în sfârşit am reuşit să ating o parte din mine, care a fost mereu acolo, dar pe care nu am recunoscut-o niciodată. Până acum. Danei trebuie să-i mulţumesc pentru asta.

Genul de intimitate pe care am trăit-o în perioadele de timp petrecute împreună mi-a îngăduit să mă simt, în sfârşit, suficient de în siguranţă ca să pot renunţa la amăgiri şi la minciunile de care m-am agăţat în toţi aceşti ani. Simt cum tot ce este artificial se despoaie. Mă simt mai uşor. Simt că pot să respir mai liber. Simt că vreau să mă confrunt cu mine însumi, cu capul înainte. Pot să simt cum mă apasă greutatea purtării înşelătoare în care mă încâlcisem şi vreau cu disperare să mă eliberez de ea. Aproape că am şi reuşit, cu o singură excepţie.

Rebecca nu trebuie să ştie nimic. Nu încă. Nu înainte de momentul cel mai potrivit. Trebuie doar să închei totul şi să-mi pun complet în ordine situaţia, iar apoi pot să-i spun şi ei ce s-a întâmplat. O să-i explic relaţia mea cu Dana şi cum ea m-a ajutat să deschid, cu adevărat, ochii. Ştiu că Rebecca va înţelege.

* * *

Coşmarurile mele au devenit tot mai puţine şi mai rare. Nu mai conduc noaptea, la adăpostul întunericului, ca să sap şi să scot afară trupul ce se dovedeşte a fi al soţiei mele. Iar ultima oară când am visat viscolul, aproape că nu a mai semănat cu coşmarul cu care eram obişnuit.

*Mergeam cu greu prin zăpadă, de astă dată încălţat cu cizme de iarnă. Am simţit ceva care mă urmărea, dar, când m-am întors, am văzut că urmele paşilor îmi erau acoperite de zăpadă. Undeva, într-o parte, spre câmpul deschis, am zărit un pâlc de copaci şi am luat-o drept spre el. M-am ascuns în spatele trunchiului gros al urna stejar încărcat de zăpadă, uitându-mă cum trec cei doi detectivi, fără să-şi dea seama că eu sunt acolo.*

M-am trezit lângă Rebecca, pentru prima dată de când s-a făcut bine după boală. Cu un sentiment de eliberare, m-am rostogolit pe o parte şi mi-am încolăcit braţele în jurul ei.

— Te iubesc, Matu.

Rebecca a gemut şi m-a împins la o parte, în felul ei adorabil. M-am rostogolit înapoi pe locul meu şi am dormit până dimineaţă.

* * *

Atât cât pot să-mi dau seama, Wolcott şi Silvestri s-au plictisit să tot amuşine. Acum câteva săptămâni mi s-a părut că îi zăresc, pe când mă întorceam din Smithtown, dar m-am convins tot mai tare că fuseseră doar nervii mei, care o luaseră razna. Nu şi-au mai băgat nasul prin casă şi Rebecca nu a mai pomenit nimic de când s-a întors la serviciu. Sunt mai mult decât bucuros să fi scăpat de pacostele alea.

Javier şi băieţii sunt aproape gata cu ridicarea structurii. Până acum s-au dat cu fundul de pământ să iasă totul bine şi se pare că e loc în programul lor să mai rămână cu mine şi să mă ajute cu acoperişul, pereţii şi pardoselile. Tipii ăştia chiar sunt mândri de munca lor. Sigur, contează şi faptul că îmi permit să îi plătesc dublu pentru weekenduri. În ritmul acesta, dacă echipa de instalatori, electricieni şi zugravi reuşeşte să transforme locul ăsta, ca să nu mai arate patetic şi stângaci, ar trebui să reuşim să terminăm construcţia la timp.

## Douăzeci şi opt

## WOLCOTT

— Câtă vreme ne putem ţine după fundul tâmpitului ăsta?

Partenerul meu şi cu mine stăm moţ în maşina de patrulă, în lumina tot mai scăzută a amurgului.

— Începi să fii agitat, Silvestri?

— Nu, chiar te întreb serios. Cât o să ne mai lase departamentul să stăm cu ochii pe Campbell?

— Păi, suntem norocoşi că Suffolk e un district destul de adormit, în cea mai mare parte a timpului.

— Mda, ce noroc pe noi.

L-am tot urmărit, cu regularitate, pe Paul Capbell parcurgând traseul de acasă şi până în Smithtown.

— Răbdare, prietene.

— Două săptămâni, Wolcott. Două nenorocite de săptămâni. Şi până acum n-am aflat decât că o trage în piept pe nevastă-sa. Nu e mare mister în asta, ţinând cont cu cine avem de-a face. Nu e nevoie să fii Sherlock Holmes ca să pui lucrurile cap la cap.

— Mda, presupun că *Larry* Holmes ar fi rezolvat cazul ăsta.

— Îi urmăreşti pe pugilişti? zice Silvestri, chicotind.

— E un sport de gentlemani, la urma urmelor.

— Corect. Te supără dacă îmi iau cina? Îmi ghiorăie maţele.

— Dă-i drumul.

Silvestri bagă mâna sub scaun şi scoate o pungă. Ia din ea un borcan, îi deschide capacul şi dă drumul unui val de duhoare.

— Doamne, omule. Ce s-a împuţit?

— Varza.

Ia o îmbucătură mică şi începe să mestece rar.

— Uneori mă îngrijorezi de-a dreptul.

— Nu te frământa pentru mine. Eu am grijă de mine, frate. Vrei şi tu?

— Doamne fereşte, omule. Nu.

— Nu e decât kimehi[20]. E fermentat.

— Ştiu ce e kimehi. Eşti fan, nu?

— Da, de unde! E groaznic. Dar e minunat pentru maţe. Probiotice.

— Crezi în treburile astea?

— Desigur. E ştiinţă, omule. Prebiotice şi probiotice. Te pun pe roate.

— Stai aşa, ce sunt prebioticele?

— Te ajută să digeri probioticele. Îţi aranjează stomacul într-un fel de buclă. Sparanghelul şi usturoiul pe care le-am mâncat mai devreme? Prebiotice bune.

— Hmm. De unde ai aflat tu toate astea?

— Am citit despre ele, pe vremea când chiar învăţam să gătesc. Am avut ceva timp la dispoziţie.

— Când a fost asta?

— Când a plecat doamna mea.

— Ea se ocupa de gătit, nu?

— Nu, mă ocupam şi eu de bucătărie. Dar, după ce a plecat ea, mi-am dat seama cum să am mai bine grijă de mine.

— Hmm, fac eu.

Partenerul meu rămâne multă vreme tăcut, apoi continuă:

— Cu sosul am avut al dracului de furcă. După ce şi-a luat ea tălpăşiţa, am analizat şi am cântărit câteva lucruri. Am schimbat unele obiceiuri. E inevitabil, ca să trăieşti sănătos.

— Te înţeleg, zic, întorcându-mă spre el. Încă te ţii tare?

— Cu sticla? Mda, totul e în ordine.

— Mă bucur să aud.

— A, ia te uită.

Îi urmăresc privirile spre veranda din faţă a casei, unde se aprinsese lumina de deasupra uşii. După o clipă, aceasta s-a deschis. Paul Campbell iese, urmat de o femeie care părea să fie aproape de şaizeci de ani.

— Asta ce mai e? întreabă partenerul meu.

Campbell a luat-o la braţ pe femeie şi amândoi merg spre aleea pentru maşini.

— Interesant, conchid eu.

---

[20] Fel tradiţional coreean, garnitură foarte picantă, făcută din legume fermentate în saramură, mai ales varză, ridichi, boia iute, ceapă verde, usturoi, ghimbir şi jeotgal (fructe de mare sărate).

Când se apropie de jeepul lui Campbell, femeia se înclină şi amândoi se îmbrăţişează lung. Schimbă doar câteva cuvinte, apoi se sărută pe obraz, Campbell se urcă în maşină şi porneşte motorul.

— Foarte intimi, ăştia doi, zice Silvestri, apoi se întoarce spre mine cu ochii holbaţi. Se pare că tipul a fermecat-o definitiv pe mamaie.

— Chiar că şi-a luat în serios rolul de „familist". Omul e plin de surprize.

Femeia îi face călduros cu mâna lui Paul Campbell, în timp ce el dă cu spatele, iese de pe alee şi virează spre stradă.

Pornesc şi eu motorul.

— Hai să vedem unde ne duce animalul ăsta.

* * *

Eram la jumătatea drumului înapoi, spre Stony Brook, când sună mobilul lui Silvestri.

— Detectiv Silvestri... Da, da... Serios?... Bine, perfect... Da, dă-mi-l.

Bagă mâna în torpedo, scoate un pix şi un şerveţel de la magazinul de delicatese şi notează.

— Minunat... Îmi vine să te sărut... Mulţumesc, de o mie de ori.

Închide telefonul, cu un zâmbet încremenit pe chip.

— Care-i treaba? întreb.

— Ei, e o fază din acelea veste bună/veste proastă.

— O să risc. Vestea proastă mai întâi.

— Deci, aşa eşti tu, *în general,* genul de tip „vestea proastă mai întâi" sau e doar...

— Silvestri, stau ca pe ace.

— Trebuie să întorci maşina.

— Unde mergem?

— La Huntington. Tocmai s-a făcut o plată, cu cardul de credit al Sashei Anders.

* * *

Motelul e o chestie modestă. Intim, dar cu un aspect curăţel. Ne apropiem de recepţie şi suntem salutaţi cu voioşie de o femeie tânără, abia ieşită din adolescentă.

— Bine aţi venit la Huntington Inn. Domnilor, doriţi să vă cazaţi împreună sau separat, astă seară?

Partenerul meu face semn din cap în direcţia mea şi îi adresează tinerei o privire arogant de sigură.

— Ar vrea el.

Interpretez chicotelile fetei drept un semn de bunăvoinţă şi îmi trebuie o fracţiune de secundă ca să consult ecusonul cu numele ei, de pe tricoul polo.

— Seara bună, Gina. Mă numesc detectiv Wolcott şi el e partenerul meu,

detectivul Silvestri.

— Cu ce pot să vă ajut, domnilor detectivi?

Expresia de îngrijorare – dar nebănuitoare – de pe chipul Ginei îmi confirmă că motelul este întocmai genul de loc pe care îl bănuiam.

— Gina, continui eu, cercetăm dispariţia unei persoane şi se pare că azi dimineaţă aici s-a folosit cardul ei de credit. Poţi să verifici informaţia asta pentru noi?

— Dar cum să nu, domnilor detectivi. Care e numele oaspetelui?

— Sasha Anders. A-N-D-E-R-S.

Gina bate numele pe tastatură.

— A, sigur. Da. Uite. Sasha Anders. S-a cazat pentru două nopţi. A plătit pentru cameră cu cardul şi a plecat azi dimineaţă, înainte de ora pentru check-out.

— Adică unsprezece a.m.? intervine Silvestri.

— Chiar aşa.

Gina se încruntă în timp ce studiază ecranul calculatorului.

— A, da.

— E totul în ordine? o întreb eu.

— Păi, doar... în fine... chiar a fost ciudat.

— Ce-a fost ciudat, drăguţă? întreabă şi partenerul meu.

— Îmi aduc aminte de ea când s-a cazat. Arăta foarte bine. Blondă. Şi avea o geantă Fendi absolut super. De fapt, se potrivea cu Jaguarul decapotabil pe care îl conducea. Purta o şapcă de la Lotus Pedal, unde şi eu mă antrenez. M-a mirat că nu o observasem la sală.

— Aşa.

— Deci, se cazează singură, urcă în cameră o vreme şi pe urmă e plecată toată după-amiaza. Zice la revedere când iese pe uşă. Gen, super amabilă. Vine şi pleacă de câteva ori, în puţinele zile cât stă la noi. Eu lucrez în cea mai mare parte din perioada asta, pentru că Shannon, cealaltă fată care munceşte aici, a lipsit, a avut o infecţie la stomac sau ceva. Mă rog, eu n-am văzut-o niciodată pe domnişoara Anders venind sau plecând altfel decât singură.

— Aşa...

— Azi dimineaţă, când a predat camera, era tot singură. Dar menajera urcă pe urmă în cameră, după ce a plecat ea, şi locul arată ca şi cum a fost lovit de o tornadă.

— Aşa deci? fac eu.

— Adică, foarte rău, continuă Gina şi obrajii i se îmbujorează. Vreau să spun, o grămadă de chestii pentru sex şi altele.

— Hmm, zic eu, pe gânduri. Nu vreau să te simţi aiurea, dar trebuie să te

întreb despre ce fel de chestii e vorba?

Gina coboară vocea şi şopteşte, chiar dacă în hol nu suntem decât noi trei.

— Maria, de la menaj, zice că erau ambalaje de prezervative şi lubrifiant şi aşternuturile erau gen peste tot prin cameră şi pe mobilă şi alte chestii. Erau şi pastile împrăştiate pe jos. A, şi una dintre lămpi era spartă. Am încercat să luăm legătura cu ea prin telefon, să-i spunem că o să deducem stricăciunile de pe cardul ei.

— Aveţi un număr de telefon pe fişă? o întreabă Silvestri.

— Da, ne-a dat unul când s-a cazat, dar, când am încercat, era deconectat.

Îmi scot carnetul şi pixul şi continui:

— Gina, vrei te rog să-mi dai numărul acela?

Mi-l spune şi eu îl notez.

— Perfect, zic, apoi fac semn din cap spre camera de supraveghere îndreptată în jos, spre noi. Aveţi cumva o cameră şi la etajul unde a stat doamna Anders? Poate reuşim să-i zărim însoţitorii.

— Avem, dar ne-a căzut tot sistemul. Tehnicianul e programat pentru mâine, să vină să-l repare. Îmi pare rău.

— Nu-i problemă. Există şansa să mai găsim pe aici vreo urmă din ce-a distrus în cameră?

— Am păstrat lampa. Cred că voiau să încerce să o înlocuiască sau ceva.

— Dar gunoiul din cameră?

— Nu, menajera s-a ocupat de el înainte să se cazeze acolo noii oaspeţi.

— Există vreo posibilitate, intervine Silvestri, aplecându-se peste tejghea, ca gunoiul să mai fie încă în vreun tomberon de pe proprietate?

— Nu, zice Gina. Gunoiul e colectat cam pe la ora două, vinerea. E de mult dus...

Brusc, ochii i se luminează.

— Stai aşa, şopteşte. Băieţi, voi căutaţi ADN sau ceva de genul?

— Ne-ai prins, răspunde Silvestri.

— Ce tare, zice fata, cu faţa strălucind.

— Gina, o întreb eu, tu eşti mulţumită aici, la motel? Pentru că ne-ar fi de folos un tânăr talent ca tine, la Academie.

Fata se îmbujorează iar.

— Hai, măi băieţi...

Mă aplec şi eu puţin spre ea.

— Înainte să plecăm, mai e ceva ce-ţi aminteşti?

Stă o clipă pe gânduri.

— Păi, nu prea. Cum am zis, în afară de faptul că a distrus camera, a fost super drăguţă.

Apoi, încet, capătă o mină preocupată.

— Stai aşa, nu e periculoasă sau ceva, nu?

Îmi ridic mâna cu palma deschisă.

— Ei, suntem aproape siguri că nu reprezintă un pericol public.

Îmi duc mâna cealaltă la buzunar, scot o carte de vizită şi i-o întind.

— Oricum ar fi, vrei, te rog, să ne suni dacă o mai vezi sau dacă îţi mai aminteşti ceva care ne-ar putea fi util?

— Absolut, domnilor detectivi.

Silvestri şterge recepţia cu palma şi încheie:

— Gina, ne-ai fost de mare folos. Mulţumim foarte mult. Sper să nu mai ai probleme în restul turei.

— Mersi, băieţi. Şi voi la fel. Şi aveţi grijă.

## Douăzeci şi nouă

## REBECCA

Au trecut două săptămâni de când am fost la magazinul de bijuterii. Două săptămâni în care m-a trezit alarma telefonului, m-am îmbrăcat, fie direct pentru serviciu, ca de obicei, fie pentru antrenamentul de la Lotus Pedal, de dinaintea slujbei. Mi-am pregătit gustarea de prânz, ca de obicei, m-am prefăcut că îmi citesc emailurile dimineaţa, la cafea, şi am inventat zile cu şedinţe maraton. Mă tot aştept să se petreacă inevitabilul şi Paul să mă prindă cu minciuna, dar el e prea absorbit de propriile minciuni, ca să bage de seamă. Ne luptăm în fiecare zi să părem că ne-am revenit complet la normal. Paul e preocupat şi... ocupat, dar în acelaşi timp, e mai relaxat şi mai fericit. Eu, dimpotrivă.

Casa noastră nu mai e sigură. În cele mai multe dintre nopţi zac întinsă lângă el, incapabilă să dorm, pentru că mi se pare că o aud pe Sheila târându-se pe covor, spre mine. Dacă reuşesc totuşi să adorm, mă trezesc în fiecare noapte pe la ora 3 a.m. cu senzaţia că e cineva în casă şi asta mă dă jos din pat de fiecare dată. Traversez fiecare încăpere în linişte, trag la o parte perdeaua de la duş, mă uit după draperiile din living, ca să depistez orice posibil intrus de prin dulapuri şi de sub pat. Singura prezenţă pe care o descopăr sunt eu însămi, din ce în ce mai instabilă, cu fiecare noapte ce trece.

Ca să-mi evaluez sănătatea mintală, sau lipsa ei, înainte să mă bag în pat am tot făcut poze cu telefonul, în fiecare cameră, şi le compar cu felul în care arată la lumina zilei. Nu sunt nebună. Uşile dulapurilor şi sertarele care erau

perfect închise sunt întredeschise. Robinete pe care nu le-am deschis curg şi ferestre pe care le-am închis se deschid, misterios, peste noapte. De câteva ori, am auzit zgomote prin casă, ca şi cum cineva s-ar deplasa încet şi precaut prin fiecare cameră, dar nu am vrut să-l trezesc pe Paul, pentru că nu eram pe de-a-ntregul sigură că zgomotele nu erau doar în capul meu. Într-o dimineaţă, am trecut în revistă imaginile din noaptea anterioară şi, în living, am surprins o străfulgerare, ceva din fundal, în spatele draperiei. O umbră aproximativ de mărimea şi forma unui om. Măresc imaginea şi îmi e greu să spun, după fotografie, dacă silueta pe care o văd este mai mult decât umbra a ceva lipsit de viaţă. Cu cât o examinez însă mai mult, cu atât mai tare aduce cu silueta cuiva cam de aceeaşi înălţime cu a mea.

Rezist cu greu pornirii de a-i mărturisi lui Paul. Se pricepe foarte bine să desfiinţeze şi să blocheze acele gânduri care nu-i sunt de folos. Sheila, detectivii, adevărul despre cum îşi petrece ziua, toate sunt subiecte interzise. M-am învăţat minte odată, după câteva nopţi fără somn, o duşcă bună de vin şi cam prea multe pilule de Percocet. Paul adormise cu capul pe pieptul meu. Eu ascultam cum îi bate inima şi mă simţeam mai apropiată de el, aveam o cu totul altfel de stare decât furia mea obişnuită.

— Paul?

— Hmmm?

— Tu crezi în fantome?

— Matu, fii serioasă.

— Ce? Tu crezi în viaţa de după moarte?

— Nu.

— Deloc?

— De niciun fel. Nu cred nici măcar că ar trebui să ne pierdem vremea vorbind despre fantome, darmite să mai şi credem în ele.

— Noi doi nu vorbim niciodată despre chestiile astea.

— Haide, scumpo, discuţia asta e copilărească.

— Da' ce zici dacă suferă cineva o moarte violentă şi rămâne blocat între viaţa asta şi locul unde este viaţa de apoi? Ce crezi...?

— După logica asta, tu şi cu mine am fi văzut deja vreo şase fantome printre noi.

— Paul, poate că eu chiar am văzut.

— Matu. Refuz să port această conversaţie.

— Păi, tehnic vorbind, chiar o porţi.

— E o prostie. Indiferent ce crezi că ai văzut, e doar în mintea ta.

Nu mai aduc vorba despre asta cu el. Dar nu pot ignora faptul că în ultima lună s-au întâmplat lucruri stranii. Continuă să dispară mici lucruri din casă şi altele, care lipseau, reapar. Săptămâna trecută, am găsit inelul meu de

logodnă pe savonieră, ca şi cum acolo fusese tot timpul. Azi dimineaţă, colierul cu turturele era înapoi în cutia cu podoabe, descâlcit şi cumva deasupra restului bijuteriilor mele.

A durat câteva săptămâni până să mă gândesc la faptul că Paul se joacă de-a lumina de gaz[21] cu mine. Dacă a fost în stare de toate acele minciuni şi secrete în ultimul an, cine ar putea spune că s-ar sfii să se amuze puţin cu sănătatea mea mintală, înainte de a pune capăt căsătoriei noastre? Se răzbună pentru că i-am ucis iubita? Pentru că îi stau în drumul spre noua lui iubire? Cu cât ajung să ştiu mai multe despre noua lui viaţă, cu atât mă gândesc mai abitir la câtă satisfacţie mi-ar aduce să-l fac să sufere. De ce n-ar fi valabil acelaşi lucru şi pentru el?

Singurul lucru bun în faptul că avem o casă bântuită este că am motiv să plec de aici în fiecare zi. După toate nopţile în care dorm doar pe jumătate şi mă trezesc de îngrijorare, privesc cum răsare soarele şi aştept să vină ora când pot să scap de pericolul tot mai insinuant din casa noastră şi să o supraveghez, în siguranţă, pe a ei.

* * *

În prima seară când m-am dus la ea acasă am fost neglijentă. Mi-am pus adresa pe GPS, fără să mă gândesc nicio clipă că Paul s-ar putea să o vadă, dacă îmi lua maşina. Se făcuse aproape ora 8 p.m. când am ieşit în grabă din magazinul de bijuterii şi, fără să-mi amintesc vreo iotă din drumul cu maşina, am oprit în dreptul casei în stil colonial, demodată şi având mare nevoie de un strat nou de vopsea, şi am parcat vizavi. Nu erau mai mult de opt kilometri până la noi acasă. Luminile erau aprinse şi, din când în când, zăream crâmpeie de mişcare înăuntru. Maşina lui Paul nu era acolo, dar simţeam că locul acela este important pentru el. Stând acolo, în întuneric, m-a cuprins brusc o undă de inventivitate. M-am simţit energizată de scopul pe care îl descoperisem.

A doua zi dimineaţă m-am sculat ca de obicei, gata de muncă. Când a plecat Paul, am luat un Uber până la o agenţie Avis situată la două oraşe distanţă. Am închiriat maşina cea mai discretă pe care o aveau şi care respecta specificaţiile mele, închisă la culoare, cu geamurile fumurii. Am primit una neagră, care nu ieşea cu nimic în evidenţă, gata să se piardă în mulţimea de alte maşini din trafic. Erau atât de mulţi şoferi pe şosea acum, care zăboveau în faţa sediilor de firme şi în faţa caselor, aşteptându-şi pasagerii, încât mi-am imaginat că voi putea să mă integrez foarte uşor. Îmi cumpărasem de pe ebay chiar şi un autocolant de Uber şi cerusem să-mi fie

[21] *Gaslighting* — reprezintă o formă de abuz de ordin psihologic, în care victima este manipulată astfel încât să-şi pună la îndoială propria memorie, percepţia şi sănătatea mintală (după tema şi numele filmului *Lumina de gaz,* 1944).

expediat peste noapte. E uimitor cât de uşor este să te dai drept altcineva.

În zorii zilei am condus maşina închiriată până la casa ei şi am rămas acolo, supraveghind-o o zi întreagă. Am urmărit mişcările şi mesajele lui Paul de pe telefonul lui şi nu am văzut nimic suspect. La 4.30 p.m. mi-am dat seama că stăteam acolo de aproape şase ore, fără să fi mâncat nimic şi fără să merg la toaletă. Pe tot timpul supravegherii luasem cantităţi mici de Xanax, dar mă abţinusem de la orice analgezice, ştiind bine că nu trebuie să mă droghez şi să risc să adorm sau să fiu trasă pe dreapta în drumul de întoarcere spre casă. Am fost dezamăgită când am dus maşina înapoi în parcarea agenţiei de închirieri din centrul comercial şi m-am întrebat dacă nu cumva mi se rupsese filmul în Uber, când mă înapoiam acasă. Am simţit însă un nou impuls plin de posibilităţi, când Paul i-a trimis Danei un email în care îi spunea că aşteaptă cu nerăbdare să o vadă a doua zi.

Am parcat în apropiere de casa ei, dar mai departe decât o făcusem cu o seară înainte şi când am văzut jeepul lui Paul apropiindu-se, din sensul opus, mi-am ţinut respiraţia. Paul a coborât din maşină şi şi-a trecut mâinile prin păr, în timp ce se apropia de o uşă laterală, lângă garaj. Mergea cu un pas vădit însufleţit, ca şi cum abia aştepta să parcurgă mai repede aleea pentru maşini. Am presupus că din casă va ieşi o femeie şi îi va sări în braţe. Nu s-a întâmplat nimic aşa de dramatic, dar Paul a apăsat pe clanţă şi a intrat, fără urmă de ezitare. Gestul lui atât de simplu, de subtil şi de lipsit de ezitare, mi-a smuls inima din piept.

Mi-a trebuit un minut să-mi recapăt suflul şi să mă opresc din tremurat, destul cât să pornesc motorul şi să mă îndepărtez. Mi-am imaginat-o pe noua amantă a lui Paul privind pe fereastră şi comentând despre maşina care stătuse parcată în faţa casei ei, două zile la rând, îndemnându-l să mă înfrunte şi să mă demaşte. Scena se derula alert în mintea mea şi mă făcea să tremur de umilinţă. Am jurat să nu mă mai întorc niciodată şi am apăsat acceleraţia, îndepărtându-mă de casă.

Era să apăs frâna până la fund, însă, când am zărit cele două chipuri familiare, într-o maşină, la câteva case mai jos de a ei. Detectivii făceau şi ei acelaşi lucru pe care îl făcusem şi eu câteva momente mai devreme. Nu îi observasem, pentru că eram atât de concentrată asupra lui Paul. Am tresărit la gândul că s-ar putea să mă fi văzut, dar cei doi priveau atent, strict peste umărul meu.

Vederea lor mi-a confirmat că aveam de ce să fiu acolo. Paul era în egală măsură suspectul lor, dar şi al meu.

* * *

Sunt parcată, iar, în faţa casei ei. După zile de supraveghere şi de aşteptare, încă nu am văzut-o. În ultimul timp, dorinţa să o zăresc măcar o

clipă e mai puternică decât pofta mea de pastile. În pofida promisiunilor de a înceta să mai vin aici, mă trezesc oprind în raza vizuală care acoperă uşa ei principală. Îl văd cum intră pe aleea pentru maşini, cum păşeşte netulburat pe potecă şi intră pe uşa laterală, ca de atâtea ori deja. Ca şi cum ar locui acolo.

Până acum nu am avut destul curaj să rămân până când pleacă Paul. Astăzi o voi face. Şi astăzi o să aştept, cât o fi nevoie, ca să o văd. Mi-am strâns părul şi l-am băgat sub o perucă blondă, pe care o am de la o sărbătoare de Halloween de acum câţiva ani. Mi-am pus ochelarii cu lentilele cele mai închise la culoare pe care i-am găsit şi mi-am ridicat părul într-o şapcă cu emblema NY Yankees, trasă cât am putut mai pe ochi, fără să-mi obturez vederea. Sunt oarecum conştientă că am lăsat lucrurile să meargă foarte departe şi că totul e sărit de pe fix. Minciunile despre cum merg în fiecare zi la muncă, urmărirea pe telefon şi supravegherea, iar acum, deghizarea. Nici măcar eu nu mai pot să justific acest comportament. A început ca o obsesie a mea, dar s-a transformat într-o obişnuinţă. Nu mă mai recunosc nici eu însămi; nu m-aş recunoaşte nici dacă mi-aş scoate peruca şi ochelarii.

Mă uit pe şosea, după detectivi, dar nu i-am mai văzut de atunci, de prima dată când am dat peste ei. Mă întreb dacă îl mai urmăresc şi ce cred ei că face Paul. Oare ştiu despre această viaţă dublă a lui? Nu e ilegal să fii un şarpe trădător şi mincinos; dar nici nu mai poţi susţine că eşti un tip sincer. Acum îl prind cu minciuna zilnic. Despre unde se duce şi unde a fost. M-am gândit să-l urmăresc până la Cold Spring, unde a mers aproape în fiecare zi, dar încă nu mi-am făcut curaj. Este mult de condus şi nu am încredere că n-aş fi prinsă.

Urmăresc ziarele să văd dacă mai apar informaţii noi despre Sheila sau Sasha, dar articolele despre dispariţiile lor au fost eclipsate în ultimele două săptămâni de potopul de narcomani care au suferit supradoze, peste tot pe insulă. Fântâna cu produse farmaceutice a secat şi vremurile disperate îi împing pe oameni să-şi satisfacă patimile cu orice preţ. Acum există atât de multe veşti proaste în fiecare zi, încât două femei care au dispărut reprezintă, deja, o ştire fumată.

E amiază, mai devreme decât orice moment în care apare Paul. E destul de consecvent şi i-am învăţat obiceiurile. Cu tot timpul liber pe care îl am, mai nou, am ajuns expertă în pânda perseverentă. Sunt multe lucruri pe care le aflu despre mine, de când am renunţat forţat la slujbă şi unul dintre ele este faptul că atunci când munceam tot timpul nu reuşeam să mă opresc şi să-mi analizez viaţa. Tot răul e spre bine.

Îmi place să fiu observator mai mult decât aş fi vrut. M-am pregătit

pentru câteva ore de aşteptare şi caut prin noul meu laptop după ceva de ascultat. Mă gândesc să ascult o carte audio despre autoperfecţionare sau un podcast care să mă motiveze să trec într-o stare de spirit diferită. Mă hotărăsc pentru un serial poliţist despre crime nerezolvate. A devenit o sursă de alinare să ascult despre vieţi mai rele decât a mea.

„De regulă, bărbaţii îşi ucid soţiile din motive pragmatice: ca să scape de căsătorie, adeseori din cauza unor aventuri extraconjugale; banii, drogurile şi alcoolul reprezintă, foarte des, un factor extrem de important. Femeile care îşi ucid soţii sunt mult mai pasibile de crime pasionale. În cazul crimei lui Stryker, motivele soţului, Roy Stryker, au fost toate cele de mai sus".

Ascult de zece minute cum prezentatorul descrie scena, când zăresc în oglinda retrovizoare jeepul lui Paul apărând în capătul străzii şi apropiindu-se. Vine din direcţia opusă celei obişnuite şi trebuie să mă las în jos, să alunec în scaun, în timp ce trece pe lângă mine şi trage maşina drept în faţa garajului. A progresat, nu mai opreşte pe alee.

Coboară din maşină, cu aerul senin, şi merge la portiera din spate. Stau cu nervii încordaţi la maximum, în timp ce el scoate din spate un obiect cu o formă familiară şi îl reazemă de uşa garajului, cu faţa înspre mine. E o plăcuţă pe care scrie „De Vânzare"; are numele lui, faţa lui şi numărul de telefon, lăbărţate pe fundalul alb. Pentru o fracţiune de secundă mă relaxez la gândul că, în tot acest timp, Paul a venit la casa asta în interesul slujbei. Desigur. Vinde casa şi se întâlneşte regulat cu proprietarul. Decid să nu mă gândesc prea mult la bijuteria inscripţionată care m-a adus aici.

Cu o lopată de grădinărit în mână, îndemânatic, sapă două scobituri în gazon. Pare mulţumit când pune pancarta şi fixează ambii piloni, înfigându-i cu ciocanul în iarba de la bază. După ce aşază la loc pământul şi iarba dislocate, apare o maşină, pe care am văzut-o de câteva ori parcată pe alee, şi trage pe locul unde opreşte de obicei Paul. Acesta se ridică şi face cu mâna.

Îi văd zâmbetul, în timp ce se îndreaptă spre maşină şi îi întinde o mână femeii despre care nu pot decât să presupun că este Dana, ca să iasă de pe locul şoferului. Mai înaltă decât el, femeia este izbitor de drăguţă. Nu se sărută, dar Paul îşi pune mâna pe braţul ei, cu un gest familiar atât de delicat, că mă face să tresar. Îl văd ocolind maşina până în spate, de unde începe să descarce pungile cu alimente şi le cară pe alee spre intrarea principală a casei. Femeia s-a dus la bancheta din spate şi mă uit cum se apleacă înăuntru după ceva. Soarele de după-amiază se reflectă în parbriz.

Paul se duce la uşa din faţă şi dispare în interior. Femeia e tot aplecată înăuntrul maşinii şi observ că e foarte slabă. Poartă blugi eleganţi şi ghete cu toc. Când face un pas, iese din maşină şi se îndreaptă de spate, mi se taie respiraţia şi inima îmi stă în loc.

Duce în braţe un băieţel. Are probabil vreo trei sau patru ani, îşi ţine o mână în gură şi cealaltă, în părul ei des, negru şi ondulat. Puştiul seamănă foarte mult cu ea, dar părul e cu câteva nuanţe mai deschis. La culoare, părul seamănă mai mult cu al lui Paul. Încerc să alung din minte acest gând.

Paul iese din casă şi se apropie de ei, pe alee. Femeia surâde, iar băiatul bate fericit din palme înspre el. Ea îl pune jos şi copilul se repede să ia ceva colorat din iarbă. E o minge de fotbal marca Nerf. Paul şi femeia stau umăr lângă umăr, discută şi se uită la copil. Acesta aleargă în jurul lor, în cercuri, ca un câine ciobănesc, mânându-i tot mai aproape unul de altul cu fiecare tură. Paul spune ceva şi ea râde, scuturându-şi tot trupul. Este cu cel puţin zece ani mai tânără ca mine şi nu pare să fi fost vreodată însărcinată sau să fi născut un copil. Simt cum îmi scade brusc tensiunea şi un val de greaţă mi se împrăştie în tot trupul, pe dinăuntru şi pe dinafară.

Băieţelul aleargă drept spre picioarele lui Paul, incapabil să se oprească din inerţie, odată ce şi-a atins viteza maximă. Paul se apleacă şi îl ridică deasupra capului, spre surpriza totală şi încântarea puştiului. Femeia se uită la ei şi râde din nou, privind pe furiş la telefonul ei, iar Paul şi băieţelul se aleargă unul pe altul în jurul peluzei din faţă şi încep să-şi paseze unul altuia mingea de fotbal. Mă simt în cădere liberă. Maşina se comprimă în jurul meu şi, ca şi cum cineva a apăsat pe un întrerupător, începe să mă învăluie senzaţia că sunt zdrobită mortal.

Îl văd pe Paul fericit şi degajat alături de puşti şi asta mă ucide. Sunt aşa de copleşită, încât mă tem să nu vomit chiar aici, în maşină, aşa că deschid geamul, să intre aer curat. Mă întind pe scaunul din dreapta şi inspir adânc, până trece valul. Când se întâmplă, îmi şterg sudoarea rece de pe faţă şi mă ridic iar în scaun, să-mi continui supravegherea.

Dana se apropie de Paul şi îi întinde telefonul la care se tot uitase. Apoi se duce la copil, îl ia în braţe, iar Paul ridică telefonul, să le facă o poză. Lasă telefonul în jos şi Dana se apropie de el, îi pune mâna pe braţ şi Paul îi arată fotografia. Capul începe să-mi bubuie cu putere.

Paul arată spre pancarta pe care tocmai o plantase. Pe chipul ei se citesc emoţiile care o încearcă. Poate că e şi surpriza, dar uşurarea şi fericirea sunt evidente. Se apropie de Paul şi îl îmbrăţişează. Băieţelul se uită la maică-sa şi îşi încolăceşte braţele în jurul picioarelor amândurora, într-o îmbrăţişare numai a lui. Acum râd cu toţii. Par fericiţi. Par o familie. O familie care nu poate fi împreună, pentru că eu le stau în cale.

Nu am nevoie să aud ce-şi spun, ca să înţeleg ce văd. Răspunsurile la toate întrebările mele stau dinaintea mea, la fel de evidente cum este şi semnul „De Vânzare”. Trebuie să o spun cu voce tare ca să aud cuvintele.

— Paul are o altă familie.

Vorbele răsună în capul meu ca un ţipăt, repetat iar şi iar. Articulaţiile degetelor mi s-au albit, strânse pe volan şi eu tremur atât de tare pe scaunul meu, de furie, încât îmi clănţăne dinţii în gură. Femeia şi fiul ei îi fac semn lui Paul cu mâna, să vină după ei în casă. Paul închide uşa din fată în urma lui.

Văd clar că Paul îşi doreşte să dispar şi înţeleg de ce. Nu sunt paranoică. Sunt în pericol. În toţi anii în care am stat lângă el şi în care mi-am lăsat la o parte visurile de a avea o familie, el şi-a construit o astfel de viaţă cu altcineva. Iar eu îi stau în cale.

O să-mi ucid soţul.

## Treizeci

## PAUL

Azi era cât pe ce să mor.

Eram sus pe acoperiş cu Javier, puneam ţiglele, când mi-a alunecat piciorul. Dacă nu mă prindea el de încheietura mâinii m-aş fi dus pe o parte şi aş fi căzut pe grămada de pietre de jos. E doar vina mea, sincer. Mă zbat cu construcţia casei acesteia, o ajut pe Dana cu vânzarea casei şi încerc să fiu prezent acasă şi, muncit între toate, sunt făcut praf. Dana a reuşit să mă aducă la o stare mintală excelentă, dar nu pot face mai mult de atât ca să pun piedică epuizării fizice, care mă dovedeşte. În ultima vreme am trăit momente de delir. Şi aparent, nu sunt singurul.

Acum o săptămână, Rebecca m-a trezit cu nişte tâmpenii despre fantome. Nevasta mea, raţională până acum, pare să-şi piardă controlul. Ştiu că este stresată la serviciu, din cauza măgarului ăluia de şef al ei, dar mă îngrijorează şi mai mult purtarea ei. Faptul că s-a rănit din nou la umăr a făcut-o să-şi crească doza de analgezice şi în ultima vreme este iritată şi tremură. Îmi mai este teamă şi că nu a reuşit să treacă peste incident şi mă întreb dacă mintea ei nu scoate la suprafaţă amintirile acelea din copilărie. Nu se simte bine şi se poartă imprevizibil, pare crispată şi epuizată. Mi-e teamă să o întreb ce se petrece; mi-e frică să nu o împing astfel într-un cotlon, unde nu aş mai reuşi să ajung la ea. Descopăr că sunt din ce în ce mai nerăbdător să ies din casa aceea şi să scap de viaţa asta.

Cu excepţia faptului că am fost aproape de o moarte prematură, construcţia merge ca pe roate, slavă cerului. Vremea aproape văratică ne-a dat un avans, dar căldura de la mijlocul lunii mai îmi sâcâie echipa. Din fericire, într-o săptămână ar trebui să terminăm cu acoperişul. O să fie bine

să lucrăm la interior şi să scăpăm de soare.

În aşteptarea sezonului estival, piaţa imobiliarelor aproape că a stagnat, ceea ce e o binecuvântare. Lucrurile se domolesc. Problema mea cea mai mare o să fie să găsesc pretexte, ca să pot pleca de acasă în următoarele câteva luni, până termin proprietatea. Dar, dacă mai pot să ţin lucrurile sub control încă puţin, s-ar putea să reuşesc şi să pot jongla cu toate mingile astea în aer.

## Treizeci şi unu

### SILVESTRI

— Wolcott, tu şi doamna aveţi ceva plănuit pentru Memorial Day[22]?

Aerul condiţionat din maşina de patrulă este singurul motiv pentru care pot să vorbesc despre începutul verii, fără să mă apuce furiile.

— Probabil că o tăiem la plajă. Doamna mea adoră plaja.

— Tu râzi de mine.

— Ce?

— Nu prea pot să mi te imaginez stând la soare.

— Da' ce, sunt vreun albinos?

— Nu pot decât să mi-l închipui pe Mister Rogers[23], cu afurisitele lui de cardigane.

— Trebuie să-mi iau de undeva vitamina D. Dacă stau aici închis, cu tine, sigur nu mă ajută.

— Mi s-a spus că sunt o adevărată rază de soare.

— Mda. Să crezi tu asta.

Se aude radioul cârâind:

— *10-15*[24] *în desfăşurare la Farmacia McNamara.*

— Iar? Rahat. Bagă mare.

* * *

— Domnilor detectivi, ce drăguţ din partea voastră să treceţi pe aici.

Când ajungem, farmacistul nostru preferat ne aşteaptă în parcare. Nu e

[22] Memorial Day (Ziua Memorială sau Ziua Eroilor) — sărbătoare, în SUA, care comemorează soldaţii americani morţi în luptă sau în timpul serviciului militar.

[23] Fred McFeely Rogers (1928-2003) — prezentator de televiziune, păpuşar, compozitor, scriitor şi activist american, cunoscut pentru serialul de televiziune *Mister Rogers' Neighborhood (Cartierul domnului Rogers,* 1968-2001), dedicat preşcolarilor.

[24] 10-15, Civil Disturbance — Tulburarea ordinii publice.

fericit să ne vadă. Sentimentul e reciproc.

Wolcott pune maşina pe staţionare şi coborâm pe asfaltul fierbinte.

— Am ajuns cât am putut de repede. Au dispărut, Leonard?

— Tipa, sigur. Dar nu înainte să ia vreo câteva dulapuri pline cu medicamente.

Se întoarce şi ne conduce în direcţia farmaciei.

— Tipa? întreb eu. Cel puţin asta e o noutate. Ce a luat?

— Ca de obicei, se plânge farmacistul. Oxy, Percocet, câteva cutii de Demerol.

— La ce te aşteptai? zice Wolcott şi scrie denumirile medicamentelor în carneţel, în timp ce intrăm în farmacie.

— Ale dracului companii de asigurări mă omoară. Nu vor să-şi achite datoriile ca să acopere chestiile scumpe, aşa că acum fiecare mamă de puşti care joacă fotbal în partea asta de Ridgewood vine aici şi face pe proasta, cu reţetele ei de opioide. Ca să nu mai vorbim de câte o imitaţie de gangster, care îşi flutură pistolul în faţa mea, de fiecare dată când îmi ridic privirile.

— Ne ocupăm şi de asta, zice partenerul meu şi întoarce o pagină nouă. Acum spune-ne, cum arăta femeia asta?

— Greu de spus. Avea faţa acoperită cu o eşarfă şi părul, cu o alta. În jur de treizeci şi cinci de ani, poate, din câte mi-am dat seama. Într-o formă destul de bună. De fapt, era îmbrăcată ca şi cum venea de la o sală de antrenamente.

— Şi era înarmată?

— Da, flutura un pistol prea mare pentru ea. Era aşa de apucată, că mi-a fost frică să nu se descarce accidental. Frate!

Partenerul meu îşi închide carnetul şi se uită la farmacist.

— Leonard, ne bucurăm că nu ai păţit nimic.

— Mda, de data asta. Mă gândesc să-mi iau şi eu un pistol, la serviciu. Pentru protecţie.

— Scoate-ţi ideea asta din cap, îi zic. Nu ar face altceva decât să transforme o situaţie de furt într-o omucidere. Lasă-i să fugă. Ai asigurare.

— Păi, da, şi mult bine mi-a mai făcut asta până acum, spumegă farmacistul.

— Nu-mi închipui că ţi-ai instalat camere de siguranţă, nu? zic eu.

Leonard rămâne tăcut un moment şi mă fixează cu privirea.

— Practic, am fost cam ocupat să mă asigur că am rezervă de reţete pentru clienţii care plătesc.

— Te înţelegem, prietene, intervine partenerul meu.

Farmacistul îşi priveşte regatul cu un aer deprimat.

— Băieţi, n-aveţi nevoie de ajutor, acolo la voi, la morgă? Încep să cred că

aş prefera, mai degrabă, să am de-a face cu morţii.

Wolcott îl bate uşor pe umăr.

— O să punem o vorbă bună pentru tine.

— Aş aprecia asta, spune privindu-ne gânditor. Nu-mi place s-o spun, dar, probabil, voi avea de-a face cu aceleaşi persoane, dar la capătul celălalt al procesului.

* * *

Suntem iar în parcare, ne întoarcem la maşină, când partenerului meu începe să-i sune telefonul.

— Detectiv Wolcott... Da... Cu cât timp în urmă?... Ne ducem chiar acum acolo, zice şi închide, uitându-se la mine. Tre' să mergem.

— Ce s-a întâmplat?

Moaca i se luminează cu un zâmbet abia, abia vizibil.

— Tocmai s-a raportat un cadavru.

## Treizeci şi doi

## REBECCA

Trupul mi-e paralizat.

— Nu te mai zbate.

Pământul cade peste mine ca o cascadă. Mă lupt să-mi ţin capul deasupra nivelului solului, care urcă rapid.

Se aude iar vocea în întuneric.

— Renunţă.

Asta vreau şi eu. Nu mai pot să mă lupt. Epuizarea şi sentimentul înfrângerii au devenit imposibil de suportat. Renunţ şi îmi las capul înapoi pe pământul care se ridică în jurul meu. Sunt aşa de obosită.

— Îmi pare rău, zic, şi abia dacă pot să rostesc vorbele. Tot aerul din plămâni este presat, apăsat de greutatea neclintită care îmi zdrobeşte coastele.

Încep să respir în pământ şi îl văd pe Paul stând deasupra mea, cu lopata într-o mână şi un panou cu „De Vânzare", în cealaltă. Îmi zâmbeşte şi, dintr-o lovitură de picior, aruncă în groapă o bucată mare de pământ.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Totul se întunecă.

## Treizeci şi trei

# WOLCOTT

Motorul maşinii de patrulă e ambalat la maximum în timp ce rulăm spre proprietatea din Smithtown Bay. Nici eu, nici Silvestri nu spunem nimic, dar amândoi ştim al cui este cadavrul descoperit.

Când coborâm din vehicul, suntem întâmpinaţi de un tânăr nerăbdător, cu caş la gură.

— Domnilor detectivi, sunt ofiţer Litman. Primul la faţa locului.

Puştiul ştie să strângă mâna cu putere.

— Domnule ofiţer, eu sunt detectiv Wolcott. El e detectivul Silvestri.

Îl însoţim până la cadavru.

— Ce avem noi aici?

— O femeie care făcea jogging azi dimineaţă s-a oprit să-şi lege pantoful şi a văzut ceva ieşind din pământ. A sunat la poliţie să anunţe. S-a dovedit că era o mână.

— Asta chiar că îţi dă peste cap programul zilnic. Cum e cadavrul?

— E varză. Femeie. La stadiul de descompunere în care se află, e greu de apreciat ce vârstă avea. După cum vedeţi, a fost înfăşurată într-o prelată şi îngropată la mică adâncime. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că a stat în pământ între şase şi opt săptămâni.

Mă uit la partenerul meu şi înclin scurt din cap. Face şi el la fel.

— Aveţi vreo idee despre asta? întreabă Litman.

— Se potriveşte cronologiei dintr-un caz cu persoane dispărute, pe care îl investigăm. Legistul a fost chemat?

— E pe drum, explică Litman.

— Bun, zic eu. Şi hai să încercăm să ţinem presa la distanţă, până când reuşim să identificăm cadavrul, bine?

— S-a înţeles, răspunde Litman.

— Bravo, îi răspund şi îl bat pe umăr pe ofiţer, în timp ce omul se întoarce la maşina lui de patrulă.

Eu şi Silvestri ne aplecăm şi tragem la o parte prelata de pe faţa cadavrului.

— Bine că am sărit peste micul dejun azi dimineaţă, spune partenerul meu. Cristoase!

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Depinde. Te gândeşti că Paul Campbell o să ajungă pe lista noastră cu

treburi de rezolvat săptămâna asta?

— Prietene, eşti un adevărat telepat.

## Treizeci şi patru

## REBECCA

Ştiu exact ce trebuie făcut. Mi-am dat seama azi dimineaţă. Îmi pusesem hainele mele obişnuite; ţinuta de serviciu, machiaj complet şi părul aranjat, arătam exact ca o profesionistă într-ale farmaceuticelor, bine îmbrăcată, aşa cum am fost în fiecare zi, de când am fost concediată. Paul tocmai ieşise de sub duş şi se ştergea, cu faţa chinuită.

— Paul, ce s-a întâmplat?

— Spatele şi umărul, iar au început să mă doară. O fi de la vreme. Scumpo, vrei te rog, să-mi aduci termo-plasturii din geantă?

Continuând să joc rolul soţiei devotate şi iubitoare, i-am zâmbit şi m-am dus să-i aduc. Am deschis geanta şi am scotocit după plasturi, pe care nu mi-a fost greu să îi găsesc. Cât am umblat înăuntru, n-am găsit nicăieri eşarfa roşie în care era pistolul şi asta m-a neliniştit. Neliniştea a lăsat locul unei idei perfecte. Era aşa de uşor, încât nu mi-a venit să cred că nu m-am gândit la asta mai devreme. S-ar putea totuşi să fie o provocare să găsesc materialele necesare. O să trebuiască să intru în casa lui Mark, atunci când el nu e acolo.

* * *

— Nu trebuie să fii medium ca să te prinzi că o să mai moară multă lume pe aici.

Nu pot să văd nimic şi nu reuşesc să-mi deschid ochii. Simt că sunt bine prinsă în centura de siguranţă. Mai sunt şi nişte bărbaţi cu mine în maşină. Ar trebui să intru în panică, dar acum trupul meu se simte al naibii de bine.

— În comunitatea asta, decesele din cauza drogurilor sunt de şapte ori mai numeroase decât anul trecut. Şi nu e vorba doar de supradoze. În acelaşi timp s-a dublat şi rata omuciderilor în districtele Nassau şi Suffolk. Oficial, situaţia e deplorabilă.

Îmi ridic pleoapele cu degetul şi lumina zilei mă ustură. Privesc în oglinda retrovizoare şi-mi şterg saliva scursă pe obraz. Centura mi-a lăsat o urmă imprimată pe partea dreaptă a feţei. Sunt singură. Şi al dracului de fumată.

— În regiunea noastră există efectiv mii de persoane puternic dependente de droguri, care caută cele mai bune şi mai ieftine soluţii

disponibile şi miza continuă să fie tot mai mare.

Dau radioul mai încet şi vocile devin doar un murmur slab, reconfortant. Totul pare molatic şi lent. Realizez unde mă aflu şi un val nou de fericire nestăvilită mi se revarsă prin vene. Sunt în maşina oprită cu câteva imobile mai jos de casa lui Mark şi a Sashei. Maşina lui Mark era parcată pe alee, în loc să fie la serviciu, aşa cum estimasem, aşa că m-am gândit să aştept până pleacă. Trebuia să plece, până la urmă, dar, cum nu dădea niciun semn că ar avea de gând, am adormit lemn. Lipsa continuă de somn nu mă ajută să stau trează în timpul zilei, cu sau fără pastile.

Nu-mi vine să cred că e ora 5.30 p.m. Trebuie neapărat să-mi vin în fire.

Verific pe GPS locul unde se află Paul şi văd că e în apropiere. Mesajele schimbate cu Wes mă pun la curent şi aflu că nu au niciun fel de prezentări azi, iar Wes îşi începe weekendul în Montauk. Dar nu pot să mă concentrez prea mult asupra telefonului. Îmi vin în minte vremuri mai fericite, cu focuri pe plajă şi înot noaptea, ca şi cum mi s-ar derula amintirile fericite ale altcuiva. Mă gândesc la cât de bine ar fi acum să pot înota şi îmi aduc aminte că Mark şi Sasha au o piscină cu care s-au tot lăudat. Poate că o să mă bălăcesc puţin, dar gândul dispare, ca topit. Îmi vine în minte scena de pe peluza Danei şi unda de şoc a furiei dă năvală peste euforie. Îmi amintesc de ce sunt acum, aici.

Mulţumită felului în care Sasha s-a tot lamentat la vestiare despre ce memorie scurtă are, am deja cheia, pe care ea însăşi mi-a dat-o. Întotdeauna am avut grijă să am dulapul suficient de aproape de al ei, aşa că ştiu că întotdeauna îşi foloseşte data de naştere pentru orice are nevoie de o parolă sau de o combinaţie de cifre. În plus, nu s-a putut abţine şi s-a lăudat unor pupincuriste de-ale ei, la Lotus Pedal, despre cum soţul ei a fixat tot sistemul de alarmă al locuinţei pe o parolă cu o combinaţie de cifre pe care ea şi-o poate aminti uşor. Asta după ce a uitat codul de acces de atâtea ori, că lui Mark i s-a luat să tot primească acasă maşinile de patrulă ale companiei de securitate.

O să revin mâine, să-i fac lui Mark o vizită amicală şi sper să nu fie acasă.

## Treizeci şi cinci

### SILVESTRI

— Cine altcineva ar fi putut să fie, totuşi? îl întreb pe partenerul meu.

— Nu ştiu. Ai mai văzut pe altcineva intrând sau ieşind de aici azi

dimineaţă? întreabă şi Wolcott.

— Mda, da' hai să fim serioşi. Sigur e Greene. E evident, cum sunt şi firimiturile pe care le are pe barbă. Al dracu' cretin, nu s-a găsit încă gustarea care să nu-i fie pe plac.

Checul cu banane pe care nevasta lui Wolcott, Abby, îl pregătise pentru tot departamentul dispăruse din oficiul secţiei. Partenerul meu e scos din sărite.

— Ăstuia nu i-a explicat nimeni niciodată că respectul este motorul care face lumea să funcţioneze?

— Nu te enerva. O să-i sifonăm benzina din rezervor, mai încolo. Asta o să te facă să te simţi mai bine, uriaşule?

Îi sună telefonul.

— Wolcott, zice partenerul meu. Bine.

Se îndreaptă în scaun, apoi îmi aruncă o privire. Îmi şopteşte, mimând din buze, *legistul,* şi continuă să asculte cu atenţie. Mă aplec spre el. Brusc, expresia de nerăbdare de pe chip îi e înlocuită cu una total perplexă.

— Chiar aşa?

Se uită la mine şi clatină din cap.

— Ok, mulţumesc pentru rezultatele rapide. Vă sunt sincer recunoscător, mai zice şi închide.

— Ce-i?

Mă priveşte sceptic.

— Mă bucur că stai jos, când o să-ţi spun.

## Treizeci şi şase

### PAUL

— Nu pot să cred, zic, inspectând acoperişul terminat. Chiar o să dăm gata treaba asta.

— Da, şefu', răspunde Javier, cu gândul aiurea.

El şi băieţii sunt lipiţi de un radio portabil, fixat pe o capră pentru lemne. Sandviciurile pentru micul dejun stau neatinse, în timp ce ei sorb fiecare vorbă a unui reporter.

Nu înţeleg spaniola destul cât să mă prind care e ideea, ce se petrece, dar atenţia lor concentrată mă intrigă.

— Ce se întâmplă? îi întreb.

Javier se întoarce puţin către mine, dar stă cu o ureche la relatări.

— Au găsit-o pe femeie, în golf. E moartă.

*Nu. Doamne, te rog, nu.* Stomacul mi se face ghem. Mâinile îmi amorţesc şi tremură necontrolat. Mirosul cârnatului de la micul dejun îmi ridică fierea până în gât. Simt cum măruntaiele mi-au luat foc, în timp ce extremităţile nu mai simt nimic. Inima pare decisă să-mi sară afară din piept.

— Şefu', eşti ok?

Acum Javier e atent doar la mine.

— Da, scuze. Am uitat ceva în maşină. Mă întorc într-o clipă.

Trebuie să fac un efort concertat ca să mă ţin drept, în timp ce mă duc direct la jeep. Imediat ce ajung destul de aproape, mă prăbuşesc peste portbagaj, aproape gata să cad. Îmi reglez respiraţia, ca să nu leşin. *Rahat-rahat-rahat-rahat-rahat. Nu se poate să fie aşa.*

Reuşesc să mă duc până la portiera din stânga şi mă urc la volan. Îmi verific telefonul. Nimic de la Rebecca. Probabil habar nu are că universul nostru este pe cale să se năruiască.

Deschid aplicaţia de ştiri de pe telefon. Sunt disperat să aflu ce se întâmplă şi, în acelaşi timp, îngrozit să aflu cât de complet distruşi suntem. Este imposibil ca această descoperire să ducă la altceva în afară de dezastru.

Uite. Ştirea principală de pe toate sursele de ştiri din aplicaţia mea. Glisez în jos, apoi iar la început şi dau clic pe primul link. E un ziar local.

*TRUPUL FEMEII DIN LONG ISLAND GĂSIT ÎNTR-O GROAPĂ PUŢIN ADÂNCĂ*

Mă uit la fotografia care însoţeşte articolul. Privesc din nou titlul, apoi iar fotografia. Creierul parcă mi-a fost măturat de un val. În sfârşit, se întâmplă. Îmi pierd dracului minţile.

Mă silesc să-mi ţin pleoapele închise şi strâng cât pot de tare. Le deschid apoi şi mă trezesc privind la aceeaşi situaţie imposibilă. Nu e în capul meu. Este absolut real. Chiar dacă este imposibil. Sub titlu e o fotografie color a victimei, în vremuri mai fericite. Femeia pe care poliţiştii au dezgropat-o de pe o proprietate de lângă Smithtown Bay. O femeie pe care o cunosc. Sau mai degrabă pe care am cunoscut-o.

Sasha Anders.

# PARTEA A TREIA

## Treizeci şi şapte

### REBECCA

Mă trezesc dintr-un somn ca de moarte, când Paul dă buzna în dormitor, fluturând un ziar împăturit. S-a întâmplat ceva groaznic.

— Rebecca! Unde ai fost? De o oră încerc să te sun, zice şi vocea îi e răguşită şi tremurată.

Am nevoie de toată forţa, ca să mă smulg din văgăuna adâncă în care m-am afundat. Somnul de după un Fentanyl e ca şi cum ai intra în comă. Visasem despre Sasha şi Sheila şi dospisem în propria-mi furie. Acum, că m-am trezit, mă chinuiesc să-mi afişez masca soţiei. Paul e acum aici şi trebuie să-mi aduc aminte că, din punctul lui de vedere, eu sunt în continuare soţia lui iubitoare, care îi e alături.

Jaluzelele sunt trase şi îmi este imposibil să-mi dau seama de oră. Nu mi-e clar în ce zi suntem şi nici de cât timp stau în pat.

Singura certitudine este starea de agitaţie a lui Paul.

— Îmi pare rău, am avut o migrenă. Mi-am închis telefonul. Iartă-mă, iubitule.

Nu am nici cea mai mică idee unde este telefonul meu.

Paul se aşază pe marginea patului, îşi lasă, grea, mâna pe piciorul meu şi începe să vorbească. Ţine privirea aţintite în pământ. L-am mai văzut în starea asta şi mă loveşte un acces de panică pentru ce are de gând să-mi spună. Cu toată mahmureala mea, mă concentrez, atât cât mă ajută nivelul în creştere al cortizolului[25].

— Au găsit un cadavru.

Începe să mă doară stomacul.

— Rahat.

Observ că nu a folosit un pronume posesiv, dar nu spun nimic.

— Exact acolo unde am pus-o... o tipă care făcea jogging a găsit-o... dar...

Îşi prinde capul în mâini şi se leagănă înainte şi înapoi. Îmi dau brusc seama de gravitatea lucrului pe care nu e în stare să îl spună. O aud pe Sheila

[25] Cortizol — hormon steroid secretat de glanda suprarenală şi eliberat ca răspuns la stres.

şoptind că vom fi descoperiţi.

— Bun, ia hai să lămurim asta. Ştiam că există posibilitatea să se întâmple. Trebuie doar să stabilim ce trebuie să facem de aici încolo.

Sunt impresionată de propriul meu sânge rece, în pofida panicii mele interioare, gata să explodeze.

— Rebecca, izbucneşte Paul. Au găsit un cadavru acolo unde am pus-o pe Sheila, dar nu e *al ei*!

Atitudinea lui mă face să dau înapoi. Mă simt iar mică, fetiţa la care strigă tatăl meu.

— Dar nu are nicio logică. Trebuie să fie o greşeală.

— Poliţia nu face astfel de greşeli. Haide, foloseşte-ţi mintea. Toate pastilele alea te prostesc la cap.

Toată energia asta pe care o etalează acum mă sperie. Are aerul că i-ar plăcea să-mi tragă una.

Îi vorbesc de parcă ar fi un animal turbat şi încerc să-l calmez cât pot. Nu e uşor de făcut, când nici pe mine însămi nu reuşesc să mă potolesc.

— Cum poţi să fii sigur?

— În plus, cadavrul ăsta nu a fost lovit la cap. A fost *împuşcat.*

Strânge ziarul în mâini atât de tare, că i s-au albit încheieturile degetelor. Chipul îi e schimonosit şi sumbru.

Încerc să mă îndepărtez de el, fără ca gestul meu să pară prea evident.

— Paul, al cui este cadavrul?!

Cu un gest dramatic, îmi pune pe pat exemplarul din *The Independent Press.* Fotografia Sashei e tipărită în culori vii, deasupra îndoiturii. *LOCALNICĂ ÎMPUŞCATĂ MORTAL ŞI ABANDONATĂ ÎNTR-O GROAPĂ PUŢIN ADÂNCĂ.*

Ziarul şi imaginea Sashei par să fi ocupat toată încăperea. *Sasha.* Împuşcată. Ce rahat a făcut Paul? Sasha e moartă. Sasha e al dracului de moartă. Mintea mi-o ia în prea multe direcţii, până mă cuprinde ameţeala. Mi-e greaţă şi mă simt uşurată. N-o să mai fiu obligată să o văd sau să mă simt derizorie, stând în umbra ei. Nu am cum să-mi reprim pornirea asta oribilă, pe care o simt născând în mine. Mă bucur că e moartă. Mă las pe spate şi mă sprijin de tăblia patului. Paul abia dacă îşi dă seama că mă preocupă ceva. Mă întreb dacă ar băga de seamă în cazul când m-aş scuza şi m-aş duce să trag pe nas ceva Adderall, de pe marginea chiuvetei.

— Este cadavrul Sashei. În acelaşi interval de timp cu Sheila.

Ridică privirea spre mine şi îi văd spaima de pe chip.

— Iubito, nu are nicio noimă. Eu am băgat-o pe Sheila în groapa aia. Cum rahat a ajuns Sasha acolo?

Aproape că imploră. Dar o părticică din mine simte că exagerează.

Înghit cu greu. De la pastile, gura mi-e uscată ca un deşert şi durerea îmi zgârie gâtlejul. Mă las în jos, pe spate, şi închid ochii. În visul meu Sheila spunea mereu că Paul a făcut lucruri rele. Mi se pare mai sigur să o cred pe femeia moartă din visele mele, decât orice a spus sau a făcut Paul în luna din urmă.

Stăm pe pat şi ne privim unul pe celălalt, de aproape, cercetându-ne. Toate elementele care îi alcătuiesc chipul sunt la locul lor, însă lipseşte ceva esenţial. Paul arată altfel, dar nu într-un mod specific. Doar absent. Asemenea cuiva care ar fi capabil chiar să ucidă. Îmi confundă felul în care îi studiez chipul cu îngrijorarea şi îmi prinde repede mâinile într-ale lui. Îmi reprim imboldul de a mă da înapoi.

Cuvintele formate lent în lobul meu frontal traversează câteva circumvoluţii, înainte ca eu să pot lansa de pe buze întrebarea care mă arde. Am grijă ca nu cumva vorbele să sune acuzator, pentru că mi-e teamă de ce ar putea fi el în stare.

— Paul, dacă tocmai au dezgropat-o pe Sasha, atunci unde mama dracului e trupul Sheilei?

## Treizeci şi opt

### SHEILA

Când eşti mort, cel mai bun lucru este că nimeni nu te mai bănuieşte, odată ce încep să răsară cadavre.

* * *

În noaptea aceea, în dormitorul lui Paul şi al Rebeccăi, nu a fost prima dată când am murit.

Avem cinci ani când mama mea m-a găsit pe podeaua din bucătărie, aşezată lângă o sticlă cu insecticid, deschisă. Cum a fost întotdeauna la limita isteriei, mama a făcut un atac de panică de toată splendoarea, în loc să sune după ajutor. Stau întinsă lângă ea, mi-am pus mânuţa pe umărul ei, înţelegând că este ceva în neregulă, dar fără să ştiu sigur ce e de făcut.

De fapt nu ingerasem niciun fel de otravă şi nu avusesem absolut nimic, înainte ca ea să se piardă cu firea sub ochii mei. I-am absorbit stresul şi corpul meu şi-a micşorat volumul de aer inspirat, ca să se sincronizeze cu fiecare răsuflare întretăiată pe care mama reuşea să o scoată, până când am rămas paralizată. Oricât de tare încercam să-mi mişc mâinile şi picioarele, ca să o ajut, membrele îmi înţepeniseră. Stăteam una lângă alta, încremenite în

aceeaşi panică împărtăşită. Câteva minute, sau ore, mai târziu tata a ajuns acasă şi a sunat la 911.

Până să vină paramedicii, eu devenisem complet ţeapănă, cu un puls atât de mic, încât a fost nevoie de doi sanitari ca să mi-l găsească. Tatăl meu era convins că eram gata să mor otrăvită şi că mama era de vină. Rolul de mamă fusese deja prea mult pentru constituţia ei emoţional-fragilă şi nu încape îndoială că nu o ajuta nici faptul că soţul ei evita să stea pe acasă, iar când o făcea se purta tiranic.

Debutul acestei necunoscute afecţiuni nervoase pe care o manifestam s-a combinat cu atropina pe care mi-au injectat-o în ambulanţă şi care era menită să contracareze efectul insecticidului. Ritmul cardiac, şi aşa slab, a fost astfel încetinit, până la a deveni nedetectabil. Medicul de la Urgenţe, care era la prima lui gardă şi după unsprezece ore de muncă, m-a declarat moartă clinic la sosire. Nu ştiu cum a reacţionat stoicul meu tată când i-au dat vestea. M-am întrebat dacă nu cumva s-a simţit puţin uşurat. Chiar şi la vârsta aceea fragedă simţeam că nu mă place. Mama era într-o altă secţie a spitalului, sedată la greu.

M-am trezit sub un cearşaf, fără cea mai mică idee despre locul unde mă aflam. Vedeam umbre de lumină şi întuneric rotindu-se în jurul meu. Auzeam sunetul unor roţi care scârţâiau şi asta mi-a stârnit o senzaţie de groază, înţelegând că în ziua aceea s-a întâmplat ceva cumplit. Mi-am îndoit şi mi-am mişcat degetele de la mâini şi de la picioare, într-o clipă de fugară uşurare, pentru că îmi recăpătasem oarecum mobilitatea, dar imediat am început să mă zbat violent şi să ţip sub giulgiul meu. Mă mai întreb şi acum dacă infirmierul care mă scotea pe targă de la Urgenţe şi-a revenit vreodată după fetiţa de cinci ani care a reînviat în drum spre morgă.

Au fost chemaţi specialişti. Un medic, cercetător de la universitate, m-a consultat şi s-a arătat vădit entuziasmat de raritatea afecţiunii mele. Vederea stării în care era mama declanşase o tulburare anxioasă rară, numită catalepsie, o denumire inventată parcă de un copil. Când se apropie o criză, individul care suferă de această rară maladie devine rigid, iar pulsul şi respiraţia îi ajung aproape imposibil de detectat. Descreşte şi sensibilitatea la durere, ceea ce a contribuit masiv la supravieţuirea mea, în noaptea aceea din casa lui Paul şi a Rebeccăi. Şi frigul de afară a ajutat, însă la asta o să revin mai târziu.

Când l-am revăzut iar, tata trecuse printr-o serie întreagă de emoţii extreme şi nu mai rămăsese prea multă viaţă în el. Nu părea emoţionat, ci mai degrabă deranjat de reînvierea mea. A mai rămas cu mine doar cât să o scoată pe mama din spital şi să ne aducă, pe amândouă, acasă. A lăsat motorul pornit şi nu a mai privit înapoi; a plecat pur şi simplu. Aş vrea să

pot spune că situaţia s-a îmbunătăţit după aceea. Dar nu a fost aşa.

De trei ori am fost părăsită de bărbaţi şi am murit de două ori. Dar ceea ce mă omoară, mă face mai puternică.

## Treizeci şi nouă

## WOLCOTT

— Adică, în tot timpul ăsta am mers pe o pistă falsă?

Îi pun întrebarea în timp ce intru cu maşina pe autostradă şi mă uit la Silvestri, să mă asigur că nu am fost complet pe lângă. Eventualitatea e bulversantă.

— Al dracu' să fiu dacă ştiu, zice, clătinând din cap.

— Păi, hai să mergem şi să vedem dacă nu reuşim să ne dăm seama cine se dă drept moartă. Asta ar trebui să ne ofere un punct de plecare.

— Corect, zice partenerul meu, distrat.

Din cauza stării avansate de descompunere, nu am reuşit să obţinem o mostră clară de ADN de la cadavrul Sashei Anders. Maşina abandonată a Sheilei Maxwell nu ne-a adus nici ea vreo pistă, iar ipotezele pe care le analizăm par un talmeş-balmeş. Am senzaţia că bâjbâi în ceaţă. În loc să găsim răspunsuri, cu cât investigăm mai mult, cu atât mai lipsit de logică pare totul.

— Aş fi putut să jur că ştiu cine e în groapa aia. Şi nu e aceea pe care au dezgropat-o.

— Şi eu la fel, se lansează partenerul meu. Dar tot noi am presupus că Sasha Anders e plecată şi cheltuieşte banii soţului pe undeva.

— Corect. Aia avea sens. Asta... Nu ştiu.

— Bun, hai să admitem. Trebuie să ne gândim şi la Mark Anders.

— Chiar trebuie. Crezi că banii au reprezentat o miză mai mare decât ne-am imaginat?

— De obicei aşa e. Exigenţele de la serviciu? Sau poate o aventură amoroasă?

— Se prea poate, zic, meditând la această posibilitate. El sau ea?

— Hmmm. Crezi că el şi-o trage cu vreuna dintre subalterne? De regulă asta duce într-o anumită direcţie. Sau poate ea avea o treabă extraconjugală. Nevastă plictisită, nu i se dă atenţie acasă.

— Sau se distrează şi unul şi altul.

— Exact, face Silvestri, rumegând ideea. Ok, tre' să reiau puţin treaba

asta. E vreo şansă să fie băgat şi Campbell?

— Adică, tipul pare bun la chestii din astea. Doar că noi ne-am închipuit că alta era femeia.

— Exact. Da' de ce să nu presupunem că ticălosul le-a omorât pe amândouă? Mi se pare că femeile de pe aici, cărora le pică Paul Campbell cu tronc, dispar în pământ sau dispar cu totul.

Mă gândesc o vreme la asta.

— Un triunghi amoros?

— Asta e. Stai... rahat... dar dacă autorul a fost Sheila Maxwell? A aflat despre o aventură a lui Campbell cu Sasha Anders şi s-a pierdut cu firea?

— La posibilitatea asta nu m-am gândit.

— Ce vreau să spun e că tipa are un trecut dubios, cu bărbatu-său. Dacă afla despre Campbell şi o altă femeie, putea să-şi iasă din minţi.

— Corect. Dar nu ţi se pare că în cazul ei e vorba de o dispariţie? Maşina abandonată, nefolosirea cărţii de credit, facturile la utilităţi neplătite.

— Dacă nu cumva a trebuit să plece din oraş, în grabă.

— Bun. Putea să-şi fi abandonat maşina, ca să însceneze o dispariţie. Să ne pună pe o pistă greşită.

— Dacă nu cumva Campbell *a fost* încurcat cu amândouă şi lucrurile au scăpat de sub control.

— Exact. Aşadar, întrebarea de o mie de puncte este: Sheila Maxwell a fugit din oraş sau ar trebui să mai căutăm un cadavru?

— Doamne! E o jale.

Între noi se lasă tăcerea şi ne afundăm fiecare în gândurile lui. Niciodată până acum nu mi s-a întâmplat să-mi fie tras de sub picioare preşul presupunerilor, în timpul unei investigaţii, şi asta mă irită mai mult decât ar trebui.

Când, în sfârşit deschid iar gura, să-i spun ceva partenerului meu, mă surprinde tonul, ca şi cum mi-aş auzi vocea, fără să vreau.

— Nu-mi dă pace un lucru.

— Care?

— Când l-am chestionat pe Campbell, tipul mi s-a părut sincer dezinteresat de Sasha Anders. Mi s-a părut unul dintre aspectele cele mai sincere din conversaţia noastră. Pur şi simplu nu am crezut că e încurcat cu ea.

— E un mincinos experimentat. Cine ştie? Poate chiar patologic. Rahat, poate că nu-i trecuse de tot pasiunea pentru Sasha, aşa cum ne-a lăsat să credem!

În timp ce întorc ideea pe toate părţile, îmi sună telefonul. Mă caut puţin după el, înainte să răspund.

— Detectiv Wolcott.

Vocea de la celălalt capăt este una pe care speram să o auzim.

— Tocmai veneam să vă facem o vizită, zic şi fac semn afirmativ din cap spre partenerul meu, iar aerul din maşina noastră de patrulă parcă a devenit mai uşor. Ajungem imediat.

* * *

— Bun venit la Huntingt... Domnilor detectivi! exclamă Gina, oprindu-se şi privind apoi în hol, să se asigure că nu mai e nimeni altcineva prin preajmă.

— Bună dimineaţa, Gina. Nici nu ştii cât ne-am bucurat să primim un semn de la tine.

Ne apropiem de recepţie şi îi zâmbim călduros.

Noua noastră prietenă vibrează de energie.

— Băieţi, tocmai am citit în ziar despre cadavru şi a trebuit să vă sun!

— Ne-am imaginat noi că s-ar putea să fi adulmecat o urmă copoiul nostru preferat, zice Silvestri. Ce poţi să ne spui?

— Deci, văd titlul din ziar şi fotografia femeii aceleia drăguţe de pe prima pagină şi încep să citesc, dar când am ajuns la numele ei, n-a mai avut niciun sens.

— Ce parte n-a mai avut sens, Gina? o întreb eu.

— Deci, numele l-am recunoscut, cel din ancheta voastră, dar nu e persoana corectă.

Mă uit la partenerul meu şi pe urmă, la Gina.

— Cum adică?

∵

— Păi, evident că în fotografia din ziar este Sasha Anders. Dar femeia care s-a cazat la hotel nu e femeia din ziar.

— Am înţeles. Ştiu că deja ne-ai făcut o descriere a femeii care s-a cazat aici sub acest nume, dar nu mai este nimic altceva ce-ţi aminteşti acum, poate? Vreun mic detaliu care ţi-a sărit în ochi?

— Să vedem. Blondă, ochi căprui. De şapcă v-am spus, nu?

— Aşa e.

Gina şi-a oprit îndelung privirea asupra tejghelei. Când se concentrează, îşi mijeşte ochii.

— Adică, semăna mult cu femeia din ziar, dar nu întocmai, zice, încruntându-se. O grămadă dintre femeile astea seamănă între ele, pe bune. Nu-mi place să o spun, dar parcă ar fi, cum să zic, substituibile.

— Ei, Gina, e clar că ai talent la memorat. Ne eşti de mare ajutor.

— Mulţumesc, domnilor detectivi. Hei, tot mai credeţi că aş fi bună pentru şcoala de poliţie?

— Am pune cu bucurie o vorbă bună pentru tine, zice partenerul meu.

— Sunteţi tari, tipilor.

* * *

În ciuda valurilor de căldură ce se ridică din asfaltul parcării, Silvestri şi cu mine ne dăm cu stângul în dreptul, încercând să ajungem la maşină.

— Să mergem să-l verificăm pe favoritul nostru pasionat de trabucuri? zic.

Silvestri scutură din cap, neîncrezător.

— Crezi că Anders are destul sânge în el, ca să se fâţâie cu vreo gagică de-a lui, care se dă drept nevastă-sa, când ea zace în pământ?

— Hai să vedem.

## Patruzeci

## SHEILA

A fost o vreme când aş fi spus că sunt gata să mor pentru Paul. Dar spunem adesea lucruri ridicole, atunci când iubirea preia controlul în locul raţiunii. Recunosc, tind să mă ambalez puţin cam mult în relaţiile mele amoroase, dar cu Paul a fost altfel. La el a fost pe bune. Anumite evenimente ne-au stat doar în cale, înainte ca el să-şi dea seama pe deplin ce simte într-adevăr pentru mine. Şi dacă eu am fost gata să mor pentru el, de vreme ce chiar am murit pentru el, oare nu e drept să facă şi el la fel? Să nu anticipez, însă.

Evident, nu m-am gândit că ziua mea de naştere se va derula aşa cum s-a întâmplat. Cu alte cuvinte, nu mi-am imaginat că ea se va încheia cu mine înfăşurată în prelată de plastic şi aruncată ca un deşeu. Probabil că este ceva poetic în a fi ucisă de soţia iubitului meu, chiar în ziua când împlineam treizeci şi cinci de ani. Toate cărţile alea despre *self-help* cu care am încercat să mă alin şi să mă pregătesc, de-a lungul anilor, întotdeauna garantau că începuturile cele mai temeinice se nasc din cele mai traumatizante finaluri. Dar nu acestea erau gândurile ce îmi treceau prin cap, care pulsa de durere, când m-am trezit în întuneric, înfăşată în plasticul rece. Principalul gând din mintea mea era cum o să reuşesc să mă eliberez din prelata în care eram captivă, înainte de a îngheţa sau de a mă sufoca.

Din fericire, mă rulaseră de aşa manieră încât capul îmi era sucit cu faţa în sus şi, chiar dacă asta îmi ţinea gâtul într-o poziţie cu totul inconfortabilă, unghiul îmi dădea o oarecare mobilitate, redusă ce-i drept, şi nu prea mult aer de respirat. Oricum, trebuie să spun de la bun început că am o respiraţie

mai puţin profundă decât majoritatea oamenilor, iar reacţia mea cataleptică la întâmplarea din dormitorul lui Paul mi-a fost benefică odată ce am ajuns inconştientă şi cu o rezervă de aer limitată. La fel a fost şi cu temperatura. Ironia a făcut ca Paul să-mi extindă considerabil şansele de supravieţuire, în noaptea aceea. Când inima unei persoane se opreşte, sau măcar îşi încetineşte bătăile într-atât încât să pară că s-a oprit, dacă trupul e menţinut la temperatură scăzută, celulele organismului au nevoie de mai puţin oxigen şi, prin urmare, încetinesc procesul decesului. Faptul că m-a lăsat în subsolul aproape îngheţat mi-a salvat, probabil, viaţa.

În momentele acela însă, nu mă gândeam chiar să-i mulţumesc.

Iniţial, după ce mi-am recăpătat cunoştinţa, am intrat în panică şi hiperventilaţie. Am reuşit, totuşi, să mă calmez destul de repede. Când ai o aversiune faţă de antidepresive şi o afecţiune declanşată de nivelul ridicat al stresului, trebuie să înveţi metode alternative de control, ca să nu-ţi petreci viaţa într-o stare de panică rigidă. Am inspirat cât am putut de adânc şi am numărat până la cinci, apoi am expirat aerul, numărând până la zece. Cu fiecare nouă inspiraţie legăturile din jurul meu se strângeau ca un corset. Cu fiecare expiraţie, simţeam cum inima încetineşte cu una sau două bătăi.

Eram încă prea dezorientată ca să pun cap la cap evenimentele recente din acea seară, până în momentul respectiv. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam cu precizie era hotărârea de a lua un taxi până la Paul acasă, asta după ce stinsesem o sticlă de vin roşu scump, în locul cinei de ziua mea, de care nu mă atinsesem. Singură, în restaurantul meu preferat – unde îl văzusem pentru prima dată pe Paul –, îmbrăcată elegant şi cu lacrimile curgându-mi în rizotoul aproape neatins, trebuie să fi făcut o tristă figură, sunt convinsă.

În momentul acela, mi-am spus că, dacă era să avem vreo şansă să fim împreună, singurul lucru care îmi mai rămânea era să-l provoc şi să-i dezvălui soţiei lui legătura noastră. Când am băgat în yală cheia furată de la el, adrenalina care îmi alerga prin vene, stropită cu merlot, a luat locul oricărei urme de îndoială şi de gândire raţională. Duff s-a grăbit să mă întâmpine şi să-mi lingă fericit mâna care îi era familiară, confirmându-mi faptul că eram menită să fiu acolo. Cel puţin aşa mi-am zis, în timp ce scoteam din geantă pistolul lui Paul şi o luam în sus, pe scări. Mă simţeam puternică, pentru că ţineam arma în mână. Nu ştiam exact ce urma să fac, odată ce ajungeam în camera lor, dar ştiam că, indiferent ce ar fi fost, Paul nu va mai putea să mă ignore.

Întinsă pe podeaua tare, am început să mă legăn, uşor, dintr-o parte în alta şi apoi mai însufleţit, să văd cât spaţiu de manevră aveam la dispoziţie. Părea să fie destul de mult loc şi de o parte a mea şi de alta, ceea ce a fost o

uşurare. Nici prelata din jurul meu nu era complet etanşă şi ăsta era tot un lucru bun. Când m-am aplecat spre dreapta, am simţit muchia plată a capătului prelatei. Simţeam şi o durere, ca o lovitură de baros, care îmi radia de la cap în tot restul corpului. Pe pardoseala dură şi plată de sub mine îmi simţeam spatele ca frânt. Deşi podeaua părea să fie de beton, era o variantă mai promiţătoare decât o serie de alte variante. De exemplu, un pământ proaspăt săpat, care să mă împresoare din toate părţile.

Am un corp flexibil de la natură şi sunt destul de puternică pentru talia mea, mică. Nu am fost niciodată mai recunoscătoare ca în noaptea aceea pentru forţa musculaturii de bază, dobândită prin antrenamentele aproape zilnice. Chiar dacă habar nu avusesem că mă antrenez ca să-mi salvez viaţa. Mi-am folosit forţa muşchilor abdominali şi fesieri ca să mă pot legăna mai tare şi am reuşit să mă împing, până am ajuns cu faţa în jos şi pe jumătate întoarsă pe partea dreaptă. Încă incapabilă să văd ceva, simţeam gravitaţia acţionând din noua mea poziţie, cu sângele care mi-a venit din spatele craniului în partea frontală, într-o explozie de durere. Cum nu mă puteam folosi de mâini, încă nu verificasem cât de adâncă era rana de la cap, dar o simţeam, de dinăuntru, în afară.

Câtă vreme nu existau obstacole pe o distanţă de câţiva metri în aceeaşi direcţie, aveam şanse bune să mă rostogolesc, până mă eliberam din legături. Nu aveam însă de unde să ştiu dacă nu mă îndreptam spre o moarte sigură. Puteam să mă fi aflat la o înălţime de treisprezece metri, într-o clădire neterminată şi să mă arunc, fără să vreau, peste margine. Mi-am lungit gâtul cât am putut de mult în direcţia deschizăturii şi am aşteptat să mi se obişnuiască ochii cu bezna totală. Nu s-a schimbat nimic şi nici nu am zărit ceva. Era un sentiment terifiant să am dezactivate atâtea dintre simţurile mele. Mirosul şi auzul îmi păreau irelevante în situaţia dată. Dar abia ce mi s-a risipit gândul, că am şi înregistrat absenţa sunetelor exterioare. Deci, dacă eram dosită pe un şantier în construcţii, mult deasupra solului, cel mai probabil ar fi fost să pot auzi vântul sau poate chiar oceanul, în funcţie de locul unde mă aruncase Paul.

Dorinţa instinctivă de a supravieţui, care domină asupra intelectului, este ceva foarte puternic. Indiferent ce motive sau ce teamă aveam să nu cad în gol, ele au fost eclipsate de impulsul corpului meu de a se rostogoli pe o parte. Cu fiecare răsucire epuizantă, durerea îmi cuprindea fiecare părticică de trup, dar speranţa mă ţinea în priză şi înflorea tot mai mult, cu fiecare bucată de prelată lăsată în urma mea, ca o piele de şarpe. Când nu mai rămăsese decât o singură fâşie între trupul meu slăbit şi lumea înconjurătoare, am reuşit să-mi eliberez braţele şi să le ridic, scăpând şi de ultimul strat.

Am plâns de uşurare şi de autocompătimire, pentru cum ajunsesem. Pentru ceea ce-mi făcuseră. Şi uşurarea a lăsat loc furiei. M-am folosit de sentimentul acela, ca să continui.

După ce m-am desfăcut din legături, m-am ridicat în picioare. Un acces de durere cruntă mi-a fulgerat o clipă, amăgitor, crâmpeie de lumină pe dinaintea ochilor, dar m-a lăsat mai apoi din nou, în întunericul îndârjit. Indiferent cât timp am rămas în beznă, ochii nu au reuşit să se obişnuiască şi să distingă ceva din spaţiul în care mă aflam. Eram pe o suprafaţă solidă şi trupul meu, o durere din cap şi până în picioare, simţea dedesubt betonul rece, tare şi nemilos. Mi-am dus mâinile la cap şi acolo unde trebuia să fie linia netedă a părului aveam o gâlmă, mare cât o portocală şi insuportabil de dureroasă la atingere. Imaginea rapidă a obiectului din mâna Rebeccăi, un ciocan, nu mi se imprimase în minte mai devreme, în momentul respectiv din seara aceea, dar acum sigur era întipărită în capul meu. Eram recunoscătoare că m-a izbit acolo unde o făcuse şi nu într-o zonă dintre cele mai vulnerabile, cum ar fi la ceafă.

Euforia provocată de faptul că mă eliberasem a fost pasageră şi repede i-au luat locul panica şi durerea. Ştiam că sunt lovită cel puţin la cap. Tot scalpul îmi era uscat la atingere şi nu exista nimic lipicios, care să indice o sângerare, ceea ce, pentru moment, părea să fie un lucru bun. Învăţasem însă destule despre rănile craniene din NFL[26] ca să ştiu că, adeseori, trauma cea mai gravă nu sângerează exterior. M-am rostogolit pe o parte şi mi-am tras picioarele la piept, în poziţie fetală, ca să alung imaginea insistentă a unei hemoragii extinse, de pe o tomografie computerizată.

Când am pipăit împrejur, pe întuneric, ca să-mi evaluez restul rănilor de pe trup, am fost surprinsă să descopăr că încă mai aveam poşeta, prinsă pe diagonală. Mi-am scos telefonul din săculeţ şi m-am simţit încurajată să văd că mai avea ceva baterie, aşa încât a trebuit să-mi mijesc ochii, să atenuez impactul luminii de pe ecran. Nu aveam nicio linie de semnal. Vedeam dublu şi a început să-mi fie greaţă, în valuri, în timp ce plimbam de jur-împrejur lanterna din aplicaţia telefonului şi îmi dădeam seama că sunt într-un subsol, înconjurată de scânduri şi de materiale pentru grădinărit. Mi-am adunat prelata groasă în jurul meu, mi-am învelit cu ea trupul ghemuit, ca să mă încălzesc, şi m-am tras spre scări, nu departe de locul unde stăteam.

Apoi, am început să urc scările, încet, agonizant. Către un nou început.

[26] National Football League (NFL) – cea mai importantă competiţie a fotbalului american profesionist.

## Patruzeci şi unu

## PAUL

— Mint, Matu.

Mă uit la nevasta mea, ghemuită în aşternut, lângă mine. Ceasul deşteptător de pe noptieră arată 4.42. Eu n-am închis ochii de când ne-am băgat în pat.

Ştiu că Rebecca e trează. Fruntea i se încreţeşte într-un fel anume când încearcă să adoarmă şi nu reuşeşte. Trece doar o clipă înainte să deschidă brusc ochii şi să dea de privirea mea.

— Cine minte, Paul?

— Rahaţii ăia de poliţişti.

Rebecca se împinge spre tăblia patului, cu umerii sprijiniţi deasupra pernelor. Pare agitată, fizic, dar dincolo de priviri are un licăr stins.

— Despre ce vorbeşti?

— Scumpo, am stat toată noaptea treaz şi am încercat să-i dau de cap. Aproape că mi-am pierdut minţile. Dar am analizat toate combinaţiile şi mereu mă întorc la singurul răspuns posibil. Mint în privinţa identităţii.

Ochii i se îngustează şi Rebecca pare să măsoare vorbele care îmi ies pe gură. Trage adânc aer în piept, îşi apasă pleoapele şi îmi înfruntă privirea.

— Spune-mi ce crezi.

— Trupul Sheilei zace în pământ de săptămâni bune şi putrezeşte.

— Trupul Sashei, vrei să spui.

Sub exasperarea resemnată din vocea ei e un dram de panică.

— Nu, iubito. Al Sheilei vreau să spun.

— Dar tu singur ai spus că poliţia nu face astfel de greşeli.

— Ştiu. Dar nu e o greşeală. Ascultă-mă puţin, vrei?

— Continuă, zice, oftând.

— Dacă nu cumva ne-am pierdut amândoi creierii, Sheila e cea care a fost la noi în dormitor, în noaptea aceea. Corect?

Rebecca îşi fereşte privirea într-o parte, apoi se uită iar la mine. Lasă să-i scape un râs nervos.

— Puteam să jur că ea a fost.

— Bun. În noaptea aia am plecat de aici şi i-am ascuns chiar eu trupul.

— Stai puţin, zice Rebecca, sărind în picioare. I-ai *ascuns* trupul?

— Când am încercat să o îngrop, pământul era îngheţat. A trebuit să ascund trupul şi să aştept să se dezgheţe, ca s-o pot îngropa.

Soţia mea a trecut în faza de panică totală.

— Paul, i-ai lăsat nenorocitul de cadavru neîngropat timp de...

— Matu, n-am avut nici...

— Nu mă lua cu Matu! Ai lăsat cadavrul unei femei pe care noi am... Vai, Dumnezeule.

Se chirceşte, îndoită de mijloc, şi icneşte a greaţă.

O apuc de umeri şi o las înapoi, pe spate.

— Rebecca, uită-te la mine.

Mă priveşte sfidător şi ochii ei mă sfredelesc.

— Respiră, iubito, îi zic şi ea inspiră profund, o dată, apoi încă o dată. Eşti ok?

Strânge din ochi şi pe urmă dă din cap, că da.

— Bine, ascultă-mă. Am fost foarte atent. Am pus-o într-un loc unde nu avea cum să o găsească nimeni, apoi m-am întors acolo, de îndată ce am putut, şi am îngropat-o.

Îmi controlez tonul şi îmi dau seama că îi vorbesc de parcă ar fi un copil.

Ochii i se îngustează din nou, dar de astă dată tonul ei e mult mai calm.

— Paul, m-aş simţi mult mai bine în legătură cu situaţia asta, dacă ea ar fi în continuare îngropată.

E rândul meu să mă simt ca un puşti idiot, dar mă silesc să trec peste asta.

— Ştiu. Dar lucrurile sunt în favoarea noastră.

Se uită la mine; mă provoacă să dau sens ultimei propoziţii. Sper şi eu, cu disperare, că sunt pe cale să o fac.

— Cadavrul acela a putrezit în pământ vreme destulă ca ei să nu mai poată stabili pe cine au dezgropat, aşa că atunci când nu au reuşit să obţină identificarea, şi-au dat seama că au ajuns în impas. Aveau două femei dispărute, ştirea era peste tot în mass-media, aşa că au trebuit să facă astfel încât să pară că au rezolvat cazul. Probabil şi-au imaginat că în cazul lui Mark aveau un motiv zdravăn şi un alibi mai slab, aşa că au dat fuga în direcţia aceea.

Rebecca îşi fereşte privirea şi văd cum cântăreşte lucrurile în mintea ei. Corpul pare să i se relaxeze.

— Bine.

— Gândeşte-te; când detectivii au stat de vorbă cu noi, amândoi le-am oferit imaginea unei căsătorii tensionate între Mark şi Sasha, cu tot cu probleme financiare şi restul. Au continuat să ne pună întrebări şi să cerceteze şi mai adânc. Dar când m-au dus la secţie pentru interogatoriu s-au referit la Sheila ca la o tipă singuratică, o persoană care trecea neobservată. Genul fără rădăcini, cu un trecut suspect, cineva care s-ar putea să fi plecat din oraş.

Soţia mea s-a tras mai aproape de mine. Ascultă cu mare atenţie.

— Da, bine.

— Vezi, deci, că noi amândoi ştim că am îngropat *o* femeie, dar poliţia a reuşit să dezgroape *alta.* Pentru că *Sasha* este o poveste mult mai plauzibilă – şi mai convingătoare. Există bani, există motivul, există răufăcătorul. Zău, iubito. Cu toate poveştile astea de la ştiri despre abuzul de medicamente pe reţetă, supradoze şi crime comise de drogaţi, cine ar fi mai potrivit de ţap ispăşitor decât un mahăr de la Big Pharma? Gândeşte-te la câte ziare vor vinde *această* versiune.

Rebecca se uită la mine şi aşa mă duc înapoi cu gândul la acea dimineaţă, în pat, exact înainte să apară detectivii ăia idioţi. Ultimul moment când ne-am simţit în siguranţă. Rebecca are în ochi o privire care îmi spune că a ajuns, iar, să creadă că o să scăpăm cu faţa curată. Mă ia pe după ceafă, mă sărută apăsat şi se rostogoleşte în pat. Umerii îi sunt relaxaţi şi cred că o să reuşească să adoarmă la loc.

Stau întins în pat, cu un sentiment profund de uşurare care îmi cuprinde trupul, şi mă trezesc regretând că nu pot împărtăşi cu Dana această parte a vieţii mele. M-am deschis atât de total în faţa ei, mi-am descărcat întreaga mea fiinţă atât de complet, am devenit aşa de acut vulnerabil şi de gol în preajma ei, că pare un păcat faptul că sunt obligat să maschez această latură a vieţii mele. Desigur, însă, aşa trebuie să fie, de dragul nostru, al amândurora.

Mă rostogolesc pe spate şi închid ochii. Îmi apare dinainte imaginea casei din Cold Spring Harbor. Văd cum capătă contur şi restul clădirii, iar rezultatul final arată exact aşa cum mi-am imaginat. Îmi sar în ochi mici detalii. Văd două perechi de papuci pe pardoseala de cireş, lângă şemineu. Pot să simt vântul rece al toamnei intrând prin fereastra deschisă, făcând perdelele să fâlfâie. Simt mirosul muşcatelor pătrunzând odată cu adierea lui. E perfect. Şi nu peste mult timp, o să fie a noastră.

## Patruzeci şi doi

## REBECCA

Faptul că Mark a încetat definitiv să mai iasă din casă mi-a pus o piedică majoră în încercarea de a reuşi să ajung înăuntru, ca să-mi procur ceea ce îmi trebuie. M-a luat disperarea după ce, timp de o săptămână, am condus în fiecare zi prin faţa casei lui, fără să detectez vreun semn că maşina s-ar fi

mişcat din locul unde stătea parcată, pe alee. Am decis să încerc o abordare diferită şi să-i fac o vizită, pentru a-mi exprima condoleanţele.

Când îmi deschide uşa, arată ca moartea.

— Rebecca?

Numele meu îi cade de pe buzele lăbărţate, ca şi cum ar fi fost în parte întrebare, în parte rugăminte. E vizibil într-o stare groaznică, din toate punctele de vedere. Mă loveşte damful de băutură acrită, din respiraţia lui. Are barba crescută şi în priviri îi atârnă veşti proaste cât pentru o viaţă întreagă.

— Mark. Cum îţi merge?

Încerc să nu exagerez tonul de forţată îngrijorare. Stau acolo, în pragul lui, ţin în braţe un coş de condoleanţe, care devine tot mai greu, şi mă simt stânjenită şi fără nicio putere. Regret că am optat pentru varianta considerabil mai mare, cu vin şi burbon, în locul celei cu fructe şi flori.

— Vino...

Nu-şi termină ideea şi se întoarce înăuntru, lăsând uşa întredeschisă. Cordonul halatului jerpelit, de prosop, îi târâie trist în urmă, în timp ce el dispare undeva, în bezna casei. La fel ca Mark, şi halatul lui a cunoscut zile mai bune. S-ar putea să fie mai uşor decât am crezut.

M-am întrebat întotdeauna ce anume conţine imensa casă în stil colonial. Invitaţiile destinate mie, pentru petrecerile la piscină pe care Sasha le organiza în fiecare an, aparent s-au pierdut la poştă, în toţi anii, şi nici atunci când am început să comunicăm, la sală, nu mi-a pomenit niciodată despre ele.

Holul grandios se potriveşte atât de bine cu genul de bogăţie ostentativă care îi caracterizează pe Mark şi pe Sasha, că trebuie să-mi înfrânez o exclamaţie şi impulsul de a face o fotografie. Pardoseala de marmură, tavanele înalte de şase metri şi scara dublă, cu detalii aurii, seamănă mai mult cu intrarea de la operă, decât cu o reşedinţă. Aşez coşul lângă o tristă grămadă de aranjamente florale ofilite şi pungi de restaurant pentru meniuri la pachet, în care, fără niciun dubiu, sunt mâncăruri în diferite stadii de alterare.

Mă aventurez în interiorul casei, în direcţia în care o luase şi Mark, ghidându-mă după sunetele unei dezbateri televizate. Când intru în livingul care are aproape aceleaşi dimensiuni cât suprafaţa totală a casei noastre, Mark abia dacă ridică privirea. E aşezat la unul din capetele canapelei albe, în formă de potcoavă, pe care ar încăpea lejer vreo douăzeci de oameni. Ţine în mână un pahar plin cu gheaţă, pe care îl scutură spre mine cu un gest de care nu-mi dau seama dacă este o ofertă sau o cerere. Iau paharul şi torn o cantitate generoasă de whisky „single malt”, marca Lagavulin, de pe măsuţa

cu băuturi din imediata lui apropiere. Nu-mi pregătesc şi mie unul, pentru că ştiu că în momentul de faţă o minte limpede e mai indispensabilă decât automedicaţia, indiferent cât de dură ar fi situaţia. Sunt de trei ore în sevraj şi îmi e tot mai rău. Faptul că stau lângă Mark, din motive amestecate, reprezintă, oficial, noua mea limită de jos, dar rezervele secătuite au ales în locul meu.

— Rebecca. Ce-ai mai făcut?

Pluteşte între noi absurditatea amabilităţilor. Evident că nu am de gând să mă confesez, cum am pendulat cu regularitate de la euforia drogatului la omucidere. Nu pot să recunosc faptul că m-am afundat atât de adânc în dependenţa de droguri, încât am pierdut literalmente noţiunea timpului, a spaţiului şi a stocurilor. Că aseară, când m-am dus la culcare, mai aveam o jumătate de flacon de Percocet, pe care îl descoperisem, miraculos, într-unul dintre ascunzişurile în care, jur, nu mai era nimic atunci când, într-o stare de maximă intoxicare, îl verificasem. Azi dimineaţă, însă, flaconul era gol. Nici măcar mie nu pot să-mi mărturisesc despre „ce-am mai făcut".

În schimb, mi-am pus mâna peste mâna lui liberă şi l-am mângâiat. Mark nu se mişcă şi nici nu pare să înregistreze atingerea mea. Senzaţia mâinii lui sub a mea îmi provoacă un surprinzător val de tandreţe faţă de el. Sentimentul e efemer şi dispreţul meu pentru Mark revine imediat în linia întâi.

— Mark, îmi pare atât de rău, atât de rău de Sasha. Am vrut să trec mai devreme, dar nu... nu ştiu de ce n-am făcut-o. Cred că n-am ştiut ce să-ţi spun. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că e moartă.

Chestia asta de la urmă este singura fărâmă de adevăr din toate câte i le-am spus.

Mark nu zice nimic şi comentatorii politici de pe Fox News umplu tăcerea cu ştiri incredibile, care par atât de exterioare vieţii în care eu sunt prinsă, încât nici măcar nu înregistrez cuvintele. Mark trage o înghiţitură zdravănă din paharul de cristal şi îşi drege vocea.

— Ştii, e moartă de mult. Dar nu vor să mă lase să o înmormântez încă. Până nu obţin tot ce le trebuie pentru anchetă. Nu ştiam cât de mult durează, de fapt, o autopsie. La televizor nu vezi niciodată asta.

Pare să fie sub influenţa unor substanţe, altele decât whisky-ul.

— Rebecca, nu mi-am dat seama cât de mult depindeam de ea. N-am ştiut cu adevărat câte a făcut pentru mine, decât atunci când a dispărut. Ştiu că n-am fost un soţ perfect, dar chiar am iubit-o. Aveam nevoie de ea.

— Ştiu că o iubeai foarte mult. A fost o femeie deosebită.

Minciunile mele continuă.

Mark râde şi se lasă pe spate, măsurându-mă din cap până în picioare, iar

privirea îi zăboveşte pe sânii mei.

— Să fim serioşi, Rebecca. Mănânci rahat de ţi-a ajuns până-n ochi. Sasha a fost o scorpie teribilă, care te considera o ridicolă închipuită, asta dacă se gândea vreodată la tine.

A rostit toate aceste vorbe amestecate într-o bolboroseală care a atenuat impactul şi îmi dau seama că, de fapt, nu aşteaptă un răspuns. Acum priveşte pe fereastră. Văd o enormă piscină îngropată, şi o vatră de foc, şi ceva ce arată ca un crematoriu, însă apoi îmi dau seama că este un grătar. Mark pare să fie adâncit în priveliştea superbă din faţa lui, dar presupun că e prăbuşit adânc în propriile-i gânduri, departe de locul unde suntem.

Mătur din priviri încăperea, de jur-împrejur, caut orice semne legate de informaţiile şi/sau pastilele pe care le vânez. Nu se vede niciun flacon prin preajmă şi nici vreo dovadă fotografică a trupului dezgropat al Sashei. Treaba cu fotografiile ştiu că nu e logică, dar mă aşteptam ca medicamentele să fie la fel de prezente şi de probabile precum sticlele de băutură, care sunt puse la îndemână.

Inspecţia mea se opreşte, brusc, atunci când văd un pistol aşezat deasupra unui maldăr de scrisori nedeschise, ca un prespapier mortal. Nu mă şochează şi nici nu mă surprinde că Mark are o armă, dar faptul că o ţine aşa, la vedere, nepăsător şi neglijent, mă face să mă gândesc la starea lui mintală cu îngrijorare.

Privirea îmi pendulează de la pistolul Glock, la Mark, apoi iar la bucata de metal întunecat şi simt un puseu de îngrijorare sinceră pentru tipul ăsta. Mi-l închipui stând în întuneric, nefericit şi murdar, cu un flux constant de ştiri despre tot ce e rău în lume, care se repetă în buclă şi cu sunet „surround", cu un cărucior plin cu băuturi, un pistol încărcat şi o nevastă moartă. În mintea mea nu încape nicio îndoială că acesta chiar este un bărbat căruia i-a murit soţia.

— Mark, te descurci? Ai pe cineva care să vadă de tine? Ai nevoie de ceva?

Ridică din sprâncene şi îşi mută iar privirea, aprobator, pe sânii mei, apoi în jos, pe trupul meu.

— Şomajul îţi priieşte, Rebecca.

Nu apuc să mă împac definitiv cu nivelul până la care sunt dispusă să mă înjosesc, pentru ceea ce îmi trebuie, că privirea lui Mark se întoarce iar în direcţia lui Hannity[27] şi a unei comentatoare blonde, îmbrăcată într-o rochie roşie, decoltată adânc, şi având buze asortate, injectate cu acid hialuronic. Vorbeşte fără să se întoarcă spre mine.

[27] Sean Patrick Hannity (n. 1961) – moderator american de talkshow şi comentator politic de orientare conservatoare.

— Ştii, Rebecca, atunci când a apărut ştirea despre Sasha, niciuna dintre scârbele alea pupincuriste pe care le ţinea drept suită nu a dat vreun semn. Nici bărbaţii lor plicticoşi, pe care m-am prefăcut că-i plac şi cu care am împărţit whisky-ul meu bun şi diagonala de doi metri.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că se referă la televizorul lui cu ecran plat.

— Familia ei abia dacă mai vorbeşte cu mine. Iar la serviciu toată lumea e în greva tăcerii. Am primit o grămadă de aranjamente florale şi de lasagna, dar mai nimic în sensul unor mesaje cu adevărat omeneşti. Aşadar, ca să-ţi răspund la întrebare, în afară de menajera noastră şi de cei doi labagii de detectivi care anchetează uciderea Sashei, tu eşti singura care „vede de mine". Nostim, nu?

Ostilitatea din vocea lui monotonă e profund neliniştitoare. Mark nu a fost niciodată genul afectuos şi drăgălaş, dar acum îi lipseşte caracterul jucăuş şi mucalit, care nu lăsa ca sarcasmul lui să se transforme în răutate pură.

— Mark... îmi pare sincer rău. Ar fi trebuit să vin mai demult. Sau măcar să te fi sunat.

— Erai una dintre ultimele persoane de la care mă aşteptam să primesc veşti. Nici nu te-aş fi condamnat. Te-am concediat sau probabil te-am făcut să-ţi dai demisia. Îmi închipuiam că mă urăşti. Ca să fiu sincer, Rebecca, nu mi-ar fi păsat nici cât negru sub unghie dacă nu te-aş mai fi văzut niciodată. Întotdeauna ai produs mai multe probleme decât profit. Partea nostimă a chestiei este că lucrul de care am cea mai mare nevoie acum e ceva ce tu chiar poţi să-mi dai.

Ciulesc urechile, dar într-un fel, nu cred că el are nevoie de ceva atât de direct cum erau metodele mele anterioare de quiproquo. Mă uit la el, nerăbdătoare.

— Poliţiştii cred că Sasha a fost ucisă joi, 15 martie. Nu au anunţat în mod public, dar sunt destul de siguri că aceea e data. În noaptea cu pricina, eu am fost singur. Dacă ar fi fost cu câteva nopţi mai înainte sau mai târziu, aş fi avut alibiuri. Şi chiar dacă ele nu mi-ar fi adus trofeul de soţul perfect, mi-ar fi asigurat una sau două companii feminine, care m-ar fi putut plasa în altă parte şi nu acasă la mine, singur, fără să am habar că între ora de antrenament şi happy hour[28], cineva îmi răpea nevasta şi o împuşca. Întâmplarea face să-mi fi verificat mesajele, pentru siguranţă, şi, ce să vezi, exact în seara respectivă mi-ai trimis tu un mesaj, să-mi ceri ceva marfă.

[28] Termen de marketing desemnând o perioadă de timp în care un local (restaurant, bar etc.) oferă reduceri la preţul băuturilor alcoolice precum bere, vin şi cocktailuri. (en.)

Sunt gata să pariez că atunci erai singură şi prin împrejurimi. Nu ţi-am răspuns la mesaj, pentru că tocmai atunci aveam o partidă solo şi nu mă simţeam prea generos şi în căutare de companie.

Încerc să evaluez beneficiile care se vor naşte din ceea ce ştiu că are de gând să-mi ceară. Nevoia turbată să mă droghez cu ceva nu ajută prea mult chestiunii şi nici încrederii în puterea de negociere, pe care, altfel, poate că aş fi avut-o. Mă trece o sudoare rece şi simt cum fierea îmi urcă în gât, prevestind voma. Îl văd pe Mark uitându-se la tremurul mâinilor mele. Mi le încleştez, să le potolesc.

— Mark, pot să merg la baie? Nu mă simt prea bine.

— Ai grijă, Rebecca. Apucăturile tale încep să se vadă.

Pe buze i se aşterne un surâs pungit, arogant. Face semn cu mâna spre o uşă din direcţia opusă celei din care intrasem şi se reîntoarce, de îndată, la băutura lui şi la urmărirea ştirilor fără miez.

O iau la fugă în direcţia băii şi abia dacă reuşesc să ajung până în prag înainte de a-mi deşerta conţinutul stomacului în bideul aflat cu doar câţiva centimetri mai aproape de uşă decât veceul, poziţionat faţă în faţă cu el. După ce îmi revin, mă clătesc cu o gură de Listerine de sub chiuvetă şi deschid robinetul cu presiune maximă, să acopere orice zgomot pe care l-aş putea face în timp ce cotrobăi în dulapul de medicamente, aşa cum plănuisem încă de dimineaţă, când am descoperit că nu mai am nicio provizie.

Nu găsesc altceva mai tare decât Advil, aşa că închid dulapul, frustrată şi din nou îngreţoşată. Trag tare aer în piept şi îmi netezesc puţin cămaşa, tergiversând ceea ce ştiu că va trebui să accept.

Când descui uşa de la baie, Mark stă în hol, la câţiva centimetri distanţă de mine. Are în mână un flacon portocaliu, familiar, pe care îl scutură ca pe o zornăitoare. Glandele salivare îmi umplu gura şi inima mi-o ia la trap.

— Pe astea le cauţi?

Are un aer dispreţuitor, cu pantalonii lui de pijama murdari, cu maioul şi halatul lăbărţate.

Îmi întind braţul, înainte chiar ca gândul să fi fost complet procesat.

— Nu aşa de repede, dulceaţă.

Îmi ia mâna într-a lui, cu un gest deloc delicat.

— Ok, Mark.

— Ok, Mark, ce?

— Ok, o să fiu alibiul tău. O să le spun detectivilor că a trebuit să lucrăm până târziu. O să le spun că am venit la tine, să ne uităm la o prezentare de marketing şi am băut prea mult, aşa că a trebuit să rămân să dorm la tine, pe canapea. Paul a lucrat târziu în seara aceea, sunt convinsă. O să mă gândesc

eu la ceva să-i spun, dacă o fi nevoie.

O spun, dar nu-mi amintesc dacă aşa a fost. În fine, asta e.

— O să le arăt mesajul pe care ţi l-am trimis, în care te întrebam dacă eşti acasă.

Nu e nevoie să mă uit prin mesaje, ca să ştiu sigur că în noaptea aceea îl căutasem.

Nu-şi ia ochii de la mine în timp ce deschide flaconul şi îmi toarnă cinci hydrocodone în palmă. Au concentraţia bună, doza de 750 de miligrame. Înainte de a apuca să protestez, să-i spun că pastilele din mâna mea nu sunt nici pe departe o compensaţie corectă pentru un alibi fals, Mark îşi duce arătătorul mâinii libere la buzele mele.

— Astea o să te ajute să funcţionezi suficient, cât să-i convingi pe Kojak şi pe Colombo că erai cu mine în noaptea când a fost ucisă Sasha. Odată ce ai făcut-o, o să aranjez să ai cu ce să-ţi ostoieşti durerile pentru mult, mult timp.

Ştie că m-a făcut şah mat. Nu contest înfrângerea. Gândul îmi stă doar la un singur lucru, doar la unul. Înclin din cap că da, iau una dintre pastile cu mâna transpirată şi o înghit fără apă. Pun restul de pilule într-un şerveţel şi le împachetez strâns, apoi mi le îndes în buzunarul blugilor.

Nu-i adresez niciun cuvânt lui Mark, trec strâns pe lângă el şi ies în holul grandios, apoi afară, pe uşa principală. Nu-mi dau seama decât după ce ajung la doar câţiva paşi de maşină, că Mark n-a spus nici măcar o singură dată că nu el a ucis-o pe Sasha.

## Patruzeci şi trei

## SHEILA

Uneori, cei care devin pentru noi oamenii cei mai importanţi apar în viaţa noastră în felurile cele mai insignifiante. Paul a intrat în viaţa mea dintr-o conversaţie pe care am auzit-o în timp ce, transpirată şi pe jumătate goală, aşteptam să-mi vină rândul la duş.

După antrenamente, vestiarul de la Lotus Pedal era ticsit cu femei cu faţa roşie, dezbrăcate în diferite grade. Rebecca era cu două persoane înaintea mea. La momentul acela, evident că nu o ştiam ca fiind Rebecca, ci ca tipa cu faţă dură şi trup la fel, care se antrena pe bicicleta de lângă mine, în nenumărate zile mohorâte, şi niciodată nu-mi întorcea zâmbetul şi nu dădea vreun semn că m-ar recunoaşte. Era doar o altă scârbă de bogătaşă.

Vorbea încet, împreună cu o femeie cu părul creţ, roşu-morcoviu, pe care o mai văzusem de câteva ori la sală. Nici măcar nu credeam că sunt prietene, mai ales că Rebecca nu lăsase impresia că ar fi genul care să aibă prietene de sex feminin. Cele două discutau între ele în felul în care o fac adeseori cei care sunt obligaţi să vorbească unii cu alţii. Exagerat de prietenos, ca să mascheze lipsa generală de entuziasm faţă de respectiva interacţiune.

— Rebecca! Am uitat că şi tu vii aici, la sală! Pentru mine e chiar foarte departe de casă, dar când am auzit că antrenează Chad B., a trebuit să mă înscriu şi eu!

Apoi, pe un ton conspirativ, a continuat:

— „Dermato-ul" meu e şi el aici şi merită cu prisosinţă să fac drumul, pentru seringa lui fermecată.

Roşcata era urâtă, avea un prosop prea mic şi nişte implanturi mamare disproporţionate faţă de constituţia ei, de altfel minionă.

Rebecca părea prinsă în cursă.

— Erin, a zis, sărutând-o repede pe obraz, ce bine îmi pare să te văd. Cum e în casă nouă? Ce mai face Wes?

— Auzi, când mi-a spus că vrea să se apuce de afaceri imobiliare aici şi să renunţe definitiv la oraş, mi-a venit să zic, gen, pfui, mai bine mor. Ce dracului să fac toată ziua? Dar a fost senzaţional să nu fiu nevoită să muncesc şi să mă pot concentra cu adevărat pe toate aspectele de îngrijire personală pentru care nu aveam timp în agitaţia din Manhattan, ştii? Şi, bineînţeles, e minunat şi pentru copii.

Rebecca a dat din cap, fără un cuvânt. Nu era nevoie să văd dispreţul din spatele amabilităţii sale, ca să-mi dau seama că el există. Deja o uram şi eu pe femeia aceea.

S-a aplecat mai aproape de Rebecca şi a adăugat:

— Şi sigur, vreau ca Wes să se descurce atât de bine, dar nu mai ajung să-l văd! Adică, aş vrea să mă ajute să cheltuiesc o parte din banii pe care îi câştigă!

Am încercat să nu dau ochii pe spate. Rebecca avea aerul că se pregăteşte să facă la fel.

— Mă bucur să aud că lucrurile merg atât de bine, a răspuns ea, pe un ton plat.

— Ce mai *face* Paul? a întrebat Roşcata, cu o voce care sugera că lui Paul, cine o fi fost el, i se întâmplase ceva rău. Ce-a mai făcut? Vreau să spun, cu afacerea lui care s-a terminat *atât* de prost. Cum îţi mai revii din aşa ceva?

Peste chipul Rebeccăi a trecut o umbră întunecată şi i-a răspuns, acru:

— Paul e bine. Îi merge super. Acum îşi analizează mişcările următoare.

Erin i-a zâmbit vag şi a dat din cap mecanic, un semn, pentru mine, că nu-i

păsa de nicio culoare.

— Probabil că nu e uşor pentru mariajul vostru. Încă vă mai gândiţi la copii?

Rebecca făcu o strâmbătură.

— Am hotărât să nu avem copii; suntem decişi şi fericiţi. Aşa am fost mereu.

— Ah, probabil că v-am confundat cu altcineva. Bravo vouă.

Incredibil cât de nesimţită era femeia aceea.

— Se mai întâmplă, nicio problemă.

Buzele ţuguiate ale Rebeccăi spuneau însă altceva.

— Sunt convinsă că va apărea ceva şi pentru Paul; e un tip isteţ.

— Sunt doar bucuroasă că iese din casă aproape regulat, ca să-l plimbe pe Duff.

— A, corect! Voi aveţi câinele ăla imens!

— Uneori am impresia că Paul îl iubeşte mai mult pe el decât pe mine, a zis, râzând forţat.

— Păi, poate se apucă de plimbat câini sau ceva. Sau de o afacere bazată pe confecţionat cuşti pentru câini?!

Erin era amuzată de propriile-i spuse. Rebecca nu.

Sesizând iritarea vizibilă a Rebeccăi, Erin îşi căută iPhone-ul în geantă.

— Scuză-mă, e dădaca mea.

— Sigur. Vezi-ţi de ale tale.

Fără să ridice privirea, Erin a continuat:

— Ar trebui să veniţi la noi, la cină într-o zi. Curând. Sunt total cucerită de feng shui! Poate vă fac şi vouă casa? Să mai eliberez din energie, să însufleţesc puţin colţul carierei lui Paul?

— Sună perfect.

Rebecca a intrat la duşul eliberat de o altă femeie. Şi-a agăţat imediat prosopul şi s-a băgat sub apă, dezvelindu-şi fără modestie sânii mici şi silueta dureros de subţire. S-a aplecat să regleze temperatura apei şi eu am încercat să nu mă zgâiesc la turtureaua delicată care îi era tatuată pe şold. Nu mi se păruse genul care să aibă aşa ceva.

* * *

Conversaţia mi-a rămas în minte toată ziua şi nu mi-a dat pace până seara. Nu-mi pot explica de ce mi-ar fi păsat de un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoscusem. Dar curiozitatea nu-mi dădea pace. A trecut circa o săptămână şi, până la urmă, întâlnirea aceea şi interesul meu pentru Paul au fost înlocuite de alte gânduri. Aproape că uitasem complet de el. Până când universul mi-a trimis un semn clar şi Paul însuşi a nimerit fix în faţa mea.

* * *

După ce am ajuns în capătul scărilor întunecate care m-au dus spre necunoscut, la a treizeci şi cincea mea aniversare, depăşisem cu multe ore data propriu-zisă a zilei mele de naştere. Am reuşit să-mi adun firea, suficient cât să-mi dau seama că mă aflam pe o placă spaţioasă de beton. Mi-au trebuit câteva momente să parcurg de jur-împrejur suprafaţa respectivă şi să mă zgâiesc peste marginile ei, ca să înţeleg că fusesem aruncată în pivniţa unei fundaţii de casă, dar care nu avea o casă. Proprietatea era înconjurată de un pâlc des de copaci. Pe măsură ce ochii mi se obişnuiau, mi-am dat seama de vastitatea domeniului şi mi-am imaginat dimensiunile construcţiei care se va ridica, într-o zi, deasupra amprentei aceleia. Am stat întinsă pe betonul rece şi am privit scamele de nori care treceau prin dreptul lunii pline de deasupra mea. Nu simţeam nicio grabă să fac ceva, doar să las evenimentele din seara aceea să mi se fixeze în minte. Nu eram tocmai surprinsă, viaţa mea mai luase şi înainte întorsături îngrozitoare şi incredibile, dar încă nu reuşeam să găsesc un punct de plecare, pentru a cântări situaţia în care mă aflam.

Restul de baterie pe care o mai aveam la telefon mi-a permis să folosesc GPS-ul şi aşa am aflat că eram la vreo treizeci de kilometri de casă. Am oscilat între pornirea de a suna la 911 şi dorinţa de a-l suna pe Paul. Încă nu puteam accepta rolul pe care îl jucase în toate astea. Nu el fusese cel care îmi aplicase lovitura la cap. El dormea fericit, fără să aibă habar de ceea ce se petrecea în propriul său dormitor. Mi-l imaginam cum se trezise şi îmi descoperise trupul întins pe jos. Incapabil să-şi stăpânească şocul şi mâhnirea pentru ce-mi făcuse scârba de nevastă-sa. Plânsese? Bătuse cu pumnul în podea?

Privesc constelaţiile de deasupra şi mă rog în tăcere pentru un semn. Logica îmi spunea cu certitudine că Paul fusese cel care mă adusese acolo. Dar nu puteam să fiu supărată pe el. Îmi aminteam de perioade răzleţe în care îmi recăpătasem vag cunoştinţa şi mă simţisem complet imobilizată, dezorientată şi catatonică, dar capabilă totuşi să percep zgomotul unui motor pornit şi mormăielile de frustrare ale lui Paul, după fiecare zgomot puternic asemănător cu o buşitură surdă, a ceva foarte greu care izbea iar şi iar.

Mi-am zis, căutând justificări, că nu a avut încotro şi a trebuit să scape de trupul meu, pentru că ea l-a silit. Poate că nu a reuşit să mă îngroape pentru că pământul era îngheţat, dar putea să-mi lege o greutate şi să mă arunce în ocean. Nu era însă gata să renunţe la mine, cum nu eram nici eu gata să renunţ la el. Se răzgândise şi mă dusese undeva, în siguranţă. Nu puteam totuşi să-l iert complet că m-a azvârlit într-o pivniţă întunecoasă. Dar, după câte ştia el, eu eram dincolo de puterea de a fi salvată. Îmi veneau în minte

tot felul de posibilităţi, în timp ce capul îmi zvâcnea cumplit.

Aveam o ocazie pe care şi-ar dori-o cei mai mulţi dintre oameni. Puteam să fiu o fantomă în lumea celor vii. Puteam să mă plimb printre ei toţi, fără să fiu văzută. Puteam să-i urmăresc. Puteam să văd cum a supravieţuit dispariţiei mele acela despre care ştiam că, în adâncul inimii, mă iubeşte cu adevărat. Oare va fi distrus? Oare căsătoria lui se va spulbera, sub apăsarea vinei pentru moartea mea? Puteam să cântăresc exact cât de mult ţine la mine cu adevărat, după cât suferă. Puteam să o urmăresc pe ea şi să gândesc modul cel mai bun de a-i distruge viaţa, aşa cum mi-o distrusese şi ea mie. Şi puteam să mă distrez urmărind cum suferă amândoi, pe parcurs.

Şi puteam să mă întorc, atunci când el va avea cea mai mare nevoie.

Erau atât de multe de făcut. Cel mai urgent, însă, era faptul că Paul se va întoarce să ia cadavrul meu şi trebuia să mă asigur că, atunci când va reveni, va exista unul în locul meu.

## Patruzeci şi patru

## SILVESTRI

Recepţionera ne priveşte bănuitoare.

— Ăăă, Rebecca Campbell nu mai lucrează la noi de ceva vreme.

— Serios? zice Wolcott, care încearcă să nu-şi trădeze surprinderea. Pot să aflu motivul plecării sale?

Suntem în holul companiei Launaria Pharmaceuticals şi avem un scor de zero la doi în şansa de a găsi acolo persoanele care ne interesează. După ce ni s-a spus că Mark Anders lipseşte toată ziua, ne-am gândit să discutăm cu Rebecca, în ideea că poate ne ajută ea. Se pare însă, că nici ea nu a fost prea cinstită cu noi.

Farmecul nostru deja nu mai are efect asupra recepţionerei. Trece de la o stare de apatie la o uşoară enervare.

— Trebuie să întrebaţi la Resurse Umane, zice şi arată cu degetul în direcţia etajelor de deasupra.

Fac o tentativă.

— Mi-e teamă că trebuie să ne grăbim. Ne-ar fi de mare ajutor dacă ai putea...

— Nu am voie să divulg această informaţie, îmi răspunde.

Partenerul meu preia ştafeta.

— Nu ţi se întâmplă cumva să cunoşti data la care a...

Degetul se ridică din nou.

— Resurse Umane.

O spune ca şi cum ar vorbi cu nişte copilaşi.

— Ei, zic, ne-ai fost de un imens ajutor. Să ai o zi minunată.

Îşi ia la revedere cu o fluturare mută din mână, în timp ce răspunde la telefon.

* * *

— Scumpicilor, cu ce pot să vă ajut?

Wolcott şi cu mine stăm faţă în faţă cu Cecilia, la biroul ei de la Resurse Umane. Femeia pare să fie mai „populară" decât colega ei de jos.

Partenerul meu îşi ţine mâinile în poală şi îi trimite un surâs lejer.

— Cecilia, avem nevoie doar de o mică informaţie despre o fostă angajată a voastră, Rebecca Campbell.

Tipa boldeşte ochii şi strânge din buze, ca să nu-şi dea drumul la gură. Se uită către uşă, apoi iar la noi.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Am înţeles că doamna Campbell a plecat de curând din poziţia pe care o avea aici, după ce a ocupat-o un timp îndelungat. Aşa e?

— Da, e corect, răspunde Cecilia, aplecându-se apoi spre noi. A fost un şoc, asta e sigur. Nu vreau să-l numesc *scandal,* dar...

Se pare că e genul care vorbeşte ca o maşinărie stricată, aşa că e momentul să apăs pe buton.

— Ce interesant, Cecilia, zic şi îmi reazem cotul pe birou, cu bărbia în palmă. Ia să auzim!

— Păi, începe ea, Rebecca a fost concediată de curând din cauza felului discutabil în care s-a folosit de mostrele de medicamente cu reţetă, din depozitul nostru.

Lasă vocea cu un decibel mai jos şi continuă, ridicând din sprâncene, ca să transmită cum trebuie această ultimă parte a mesajului:

— În plus, am primit o informaţie anonimă cum că ar fi existat ceva manifestări necuviincioase între ea şi domnul Anders.

— E ditamai telenovela pe-aici, zice Wolcott, înclinând conspirativ din cap.

— Îţi vine să crezi?! exclamă Cecilia.

Îşi dă seama apoi şi, dregându-şi vocea, trage în sus marginea decoltată a bluzei sale.

— Dar n-aţi auzit de la mine, încheie ea.

* * *

Ne întoarcem la maşină şi partenerul meu e cu telefonul la ureche. Îmi şopteşte „căsuţa vocală" şi apoi spune cu tonul obişnuit: „Doamnă Campbell,

sunt detectiv Wolcott. Sunt sigur că sunteţi la curent cu tragicele evenimente ce au avut loc. Acum interogăm mai multe persoane de la sala de antrenamente pe care o frecventaţi, pentru a încerca să aflăm alte date. Şi am vrea să treceţi şi dumneavoastră pe la secţie, când aveţi timp. Dacă aţi putea să mă sunaţi, v-aş fi recunoscător. Vă mulţumesc". Închide telefonul şi se întoarce spre mine:

— Spre complexul McMansion?

Aprob din cap şi pornesc motorul.

* * *

Complexul de locuinţe cu acces securizat prin care conducem acum maşina mi se pare a fi o comunitate surprinzător de paradoxală. Deşi fiecare casă e diferită, au toate aceeaşi lipsă de originalitate similară unor fursecuri decupate cu o aceeaşi formă. Şi, chiar dacă fiecare locuitor încearcă în mod evident să-şi surclaseze vecinii, toate casele reuşesc să dezamăgească, fiecare în felul ei unic şi vulgar. Vai, absurdităţile bogăţiei...

Ne îndreptăm spre domeniul Anders, să ne întreţinem cu delincventul nostru preferat, şeful de la Pharma. Wolcott bate darabana pe genunchi şi se uită pe geam.

— Ei, asta e o evoluţie interesantă, zice, întorcându-se spre mine.

— Cu siguranţă, aşa e, spun şi eu.

Dăm colţul pe strada familiei Anders şi parcăm lângă trotuar, la suficientă distanţă de casă, dar cu vedere clară asupra uşii principale. Sunt uşurat să observ imediat că dubele posturilor de ştiri nu sunt înşirate pe stradă. Reporterii nu s-au năpustit asupra casei, ceea ce e un lucru promiţător. E mai bine să-i prinzi pe toţi, înainte să ridice garda prea sus.

Wolcott îşi verifică telefonul, apoi dă din cap, afirmativ, spre mine. Dăm amândoi să deschidem portierele, când partenerul meu încremeneşte deodată, cu ochii lipiţi de casa lui Mark Anders.

— Măi, măi. Ce-avem noi aicea?

Mă întorc şi o văd pe Rebecca Campbell ieşind pe treptele de la intrare. Pare răvăşită şi nu e în apele ei. E palidă şi trasă la faţă, umerii îi sunt aduşi în faţă. Anders stă în prag, poartă un halat răpciugos şi arată la fel de ruinat ca amica lui. Când Rebecca se întoarce spre el, Mark se apleacă în afara cadrului uşii şi o sărută în grabă. Ea evită parţial sărutul, se întoarce şi o ia către stradă. Mark o strigă, dar ea flutură doar din mână şi continuă să se apropie de SUV-ul ei. E un fel de disperare în felul precipitat în care se îndepărtează de casă, cu fiecare pas.

— S-ar putea să fi urmărit turturelele greşite în tot acest timp. Sunt sincer surprins de noua întorsătură. Pe de altă parte, cazul ăsta a devenit de-a dreptul surprinzător în ultimul timp.

— Să fiu al dracului, zice Wolcott. Nu m-am aşteptat la asta.

Îşi reia bătutul darabanei, cu degetul mare, apoi se opreşte şi se uită la mine.

— Ia hai să schimbăm chiar acum planul, dacă tot am pus ochii pe Rebecca Campbell. Mor de curiozitate să văd ce face cu timpul ei liber o cucoană aflată în şomaj.

O aştept pe Campbell să pornească motorul, ca să fac şi eu la fel cu maşina noastră de patrulă, dar femeia rămâne vreme îndelungată în SUV, aparent cu ochii aţintiţi în podea. Îşi scutură capul de câteva ori, apoi îl dă pe spate şi se zgâieşte în tavan.

— Biata de ea, zice partenerul meu. Probabil că se luptă cu o povară grea.

— Aşa se pare.

— Rebecca, să vorbeşti ajută. Şi noi suntem aici să ajutăm.

— Putem să te ajutăm să-ţi ridici greutatea de pe umeri, zic eu, cu ochii lipiţi de silueta de pe scaunul şoferului. Asta facem noi.

— Ţi-ai ratat cariera de duhovnic, Silvestri.

— De puţin.

Rebecca se apleacă spre scaunul din dreapta, apoi se îndreaptă iar de spate. Îşi ridică mâna la ureche. În acelaşi timp, ecranul lui Wolcott se luminează. Wolcott se uită la el şi pe urmă, la mine.

— Ei, vorbeşti de lup.

## Patruzeci şi cinci

## REBECCA

— Doamnă Campbell. Ne bucurăm să te avem, în sfârşit, la noi.

Wolcott trage într-o parte scaunul de metal, pentru mine, şi face un semn larg cu mâna, dând parcă aerul la o parte. Ochii mi se opresc pe ţeava metalică fixată în centrul mesei. Lumina din încăpere e groaznică. Mi-am pus o grămadă de fard ca să maschez lipsa de somn, dar nu am luat în calcul lămpile fluorescente.

— Îmi cer scuze pentru lipsa de ambianţă de aici. Ne tot propunem să înviorăm puţin magherniţa, zice Silvestri, cu un umor sec.

— Vă rog, spuneţi-mi Rebecca, le zic, râzând uşor. „Doamna Campbell" mă face să mă simt prea bătrână.

Silvestri se îndepărtează câţiva paşi de lângă masă. Nu pare prea grăbit să se aşeze. Îi fixez cu privirea cătuşele, care îi atârnă de curea.

— Nu te preocupa, nu avem de gând să adăugăm nicio brăţară la ţinuta dumitale de astăzi, intervine Wolcott, în glumă, şi se aşază.

Râd iar, de data asta prea tare. Simt sudoarea lunecându-mi uşor pe spinare şi sunt recunoscătoare că port o cămaşă închisă la culoare. Trebuie să nu uit că sunt aici pentru că aşa am vrut eu.

— Evenimentele au luat o turnură norocoasă, care ne adună în sfârşit laolaltă astăzi, nu? Faptul că ne-ai sunat aproape în acelaşi moment în care te sunam şi noi pe tine?

Silvestri e atât de în largul lui în postura asta, că pare mai degrabă că ar trebui să ţină un cocktail în mână.

— Presupun că asta a fost soarta, îi răspund, decisă să le cânt în strună.

Wolcott are un zâmbet cald.

— În urma ultimei noastre discuţii, mai aveam câteva întrebări suplimentare pentru dumneata, zice, şi se aşază. Aşa cum probabil ştii deja, Sasha Anders e moartă.

— Da. E cumplit, reacţionez eu, frângându-mi mâinile. Aţi aflat ce a păţit?

— Păi, tocmai aceasta este problema căreia încercăm să-i dăm de capăt. Ştim că a fost ucisă, dar mi-e teamă că nu pot spune mai mult în clipa de faţă.

— Sigur, înţeleg. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că a murit. Sunteţi siguri că ea e? adaug eu, apăsându-mi palmele de masă.

Dacă întrebarea mea li s-a părut stranie, nu au lăsat să se vadă.

— Nu încape îndoială.

— Aveţi şi nişte suspecţi?

Amândoi par amuzaţi de îndrăzneala mea.

— Avem câteva persoane vizate, explică Wolcott. Suntem încă în faza de eliminare. Procesul nu e chiar aşa de rapid cum se vede la televizor.

— Soţul e întotdeauna vinovatul, nu?

Gluma mea nu e gustată şi eu o regret instantaneu.

— Da, din păcate aşa e. Soţul sau iubitul, completează Wolcott, studiindu-mi faţa.

— Rebecca, de ce nu ne spui cărui fapt îi datorăm plăcerea de a te avea azi în vizită?

Silvestri nu prea se dă în vânt după preludiu.

Inspir adânc, de dragul efectului.

— Voiam să vă spun că în noaptea în care Sasha a dispărut, eu am fost cu Mark.

Silvestri şi Wolcott ridică amândoi din sprâncene.

— Ai fost cu domnul Anders?

— Exact.

— Şi de unde ai aflat despre data la care a dispărut Sasha? Nu-mi aduc

aminte ca detaliul acesta să fi fost menţionat la ştiri, zice Wolcott.

— De la Mark.

— Aşadar ai luat recent legătura cu el? Povesteşte-ne despre asta.

Pixul lui Wolcott stă proptit pe un carneţel, pe care şi-l scosese din buzunarul de la piept al cămăşii.

— Da. În fine, doar lucrăm împreună.

Wolcott se uită la Silvestri. Tâmplele încep să-mi zvâcnească. Nu am astâmpăr.

— Pari puţin cam agitată, Rebecca. E vreo problemă? Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Wolcott e ca un adevărat cercetaş, dar Silvestri nu pare mişcat de neliniştea mea. Acum mă priveşte drept în ochi. Mă străduiesc din răsputeri să nu dau înapoi şi să nu îmi feresc privirea într-o parte.

— Nu am nimic. Probabil că *sunt* agitată. Totul e aşa de aiurea şi de îngrozitor. Am vorbit ieri cu Mark, pentru că nu venise la birou şi el mi-a spus data când a dispărut Sasha. V-am telefonat de îndată ce mi-am dat seama că el şi cu mine am fost împreună în seara aceea.

Silvestri se aşază în sfârşit. Bate tam-tam cu degetele în masă şi ajung să mă întreb dacă nu folosesc un soi de cod, ca să comunice.

— Rebecca, atunci când spui că ai fost cu Mark în seara aceea, poţi să fii mai detaliată?

— Am lucrat. M-am dus la el acasă după program, pentru că trebuia să verificăm împreună o prezentare. L-am sunat să văd dacă mai era la birou, după ce terminasem eu antrenamentul la sală şi mi-a spus că plecase deja acasă, dar mi-a zis să trec pe la el.

— Hai să începem cronologic, mă încurajează Wolcott.

— Era după antrenamentul meu de la ora 6 p.m.

— Sasha era la antrenament? mă chestionează Silvestri.

— Da.

Sunt aproape sigură că deja ştiau răspunsul la întrebare. Wolcott notează ceva. Silvestri îmi face semn din cap să continui.

— Deci, era cam pe la 7.30, când i-am trimis lui Mark mesajul şi nu mult după aceea m-am dus la el acasă.

Îmi scot telefonul şi am textul gata pregătit să îl arăt.

Silvestri mă întreabă:

— Nu există niciun mesaj de răspuns de la Mark, în care îţi spune să vii, doar acesta în care îl întrebi dacă e acasă?

— Deja eram în apropiere şi mi-am luat libertatea de a trece pe la el imediat după ce i-am trimis mesajul.

Anticipasem că unul din ei s-ar putea să întrebe asta.

— Am înţeles. Te rog, continuă, zice Silvestri, dând din cap.

— Am lucrat până pe la miezul nopţii şi, mă rog, am băut puţin cam mult, aşa că până la urmă am rămas să dorm câteva ore pe canapeaua lui Mark, apoi m-am dus acasă, pe la 5 a.m.

Wolcott citeşte textul şi notează ceva în grabă, în josul paginii, apoi îi întinde telefonul lui Silvestri, care, fără să îl privească, şi-l pune în faţă, în loc să mi-l dea înapoi.

— Şi, din câte ştiai tu, unde era Sasha în tot acest timp?

Încerc să nu mă las distrasă de faptul că telefonul meu, deblocat, stă acum în faţa lui Silvestri.

— După antrenament, Sasha merge întotdeauna pentru happy hour la „Le Vin", cu prietenele ei. Aşa că în seara aceea am presupus că e tot acolo.

Wolcott mai notează ceva.

— Ai auzit-o tu spunând că planul ei pentru seara aceea e happy hour? Sau pe Mark?

— Nu. N-am întrebat-o.

— S-a gândit vreunul din voi că ea s-ar putea întoarce acasă şi n-ar bucura-o foarte tare compania unei colege atrăgătoare de-ale soţului, care doarme pe canapea?

— Am lucrat în casa de oaspeţi. Nu cred că ea trece vreodată pe acolo. Şi pur şi simplu presupun că a ajuns acasă mai târziu, mult după ce am adormit eu.

— Şi domnul Anders a fost cu tine tot timpul?

— Da.

— Nu a părăsit deloc casa de oaspeţi?

Am clătinat din cap.

— Dar cât ai dormit?

— Absolut sigur, nu.

— Cum poţi să fii aşa de sigură?

Am zâmbit ruşinată şi am ezitat.

— Am dormit amândoi pe canapea. Eu am somnul uşor. Dacă se trezea, aş fi ştiut.

Wolcott şi Silvestri fac schimb de priviri şi, apoi, se uită la mine. Nu-mi dau seama dacă mă judecă.

— Şi nu ai văzut cumva dacă maşina Sashei era sau nu pe alee?

Întrebarea pusă de Silvestri pare o capcană.

— Nu m-am gândit să mă uit după ea.

— Şi soţul tău unde a crezut că eşti în seara aceea?

— Şi el a lucrat până târziu, nu i-am spus că o să lipsesc, pentru că el însuşi a rămas să doarmă peste noapte acasă la partenerul lui de afaceri. Au

luat o cină copioasă împreună cu nişte clienţi şi nu a vrut să se urce aşa la volan. I se mai întâmplă uneori.

— Voi doi aveţi o relaţie bazată pe maximă încredere, nu?

Tonul lui Silvestri nu are nici urmă de sarcasm.

— Da, aşa e.

Camera nu are ferestre şi mă simt uşor claustrofobică. Spaţiul dintre peretele din spatele meu şi scaunul pe care stau pare să se fi îngustat. Masa dintre noi e prea mare pentru spaţiul acela şi vreau să o împing mai departe de mine, să nu mă mai simt atât de încorsetată, dar picioarele ei sunt fixate de podea.

— Nu s-ar putea să deschidem uşa?

— Aerul devine cam sufocant aici, nu? zice Wolcott, apoi trece prin spatele meu şi crapă uşa. Scuze. Voiam să avem intimitate. Dacă am fi stat afară, în spaţiul deschis din birou, ar fi fost ca şi cum ai încerca să porţi o discuţie civilizată, atunci când sunt hrănite animalele la grădina zoologică.

— Pe mine, unul, chicoteşte Silvestri, nu mă deranjează spaţiile deschise, fără pereţi. Ciudat cum oamenii se plâng din cauza faptului că majoritatea firmelor trec, în ziua de azi, la birourile cu spaţiu deschis. Tipii de la companii au transformat ideea în ceva şmecher, dar noi facem asta de când lumea.

Wolcott dă din cap afirmativ.

— E un mijloc bun ca să ajungi să te apropii de oameni şi să-i cunoşti. Nu crezi, Rebecca?

Simt că e o capcană, dar nu sunt sigură ce anume caută.

— Biroul tău de acum e tot un spaţiu deschis? zice Silvestri, aplecându-se uşor în faţă.

— Da, aşa e. Toate sunt mese de lucru, despărţite de paravane. Cu excepţia şefilor. Ei au birouri cu pereţi.

— Deci, Mark Anders are un birou. Corect?

— Da, aşa e.

Schimbaseră iar cursul discuţiei.

— Şi, ca să înţeleg exact ordinea ierarhică, el e şeful dumitale?

Îl studiez pe Wolcott. E frumos într-un fel echilibrat, copilăros. Mă uit pe furiş la mâna lui stângă şi observ o verighetă uzată. Pare genul de bărbat care iubeşte o singură femeie, dar presupun că eu nu sunt cea mai bună judecătoare.

— Da, Mark e şeful meu.

Mă irită faptul că pune o întrebare la care ştie deja răspunsul. Simt că sunt luată pe ocolite.

— Doamnă Campbell. Îmi cer scuze că o să caut nod în papură, dar nu

cumva vrei să spui că Mark *a fost* şeful tău?

Silvestri nici măcar nu ridică privirea când pune întrebarea. Mişcă încolo şi încoace pliculeţul de ceai atârnat în cana lui, de parcă ar fi o mâţă.

Nu îi răspund. Presupun că acum decid care din ei o să-mi dea lovitura de graţie.

Wolcott se lansează:

— Uite ce e, Rebecca. Treaba asta n-o să meargă decât dacă eşti sinceră cu noi.

E vizibil mulţumit de sine.

— Cu toţii avem secrete. Şi, de obicei, nu le divulgăm soţilor sau soţiilor, când încercăm să-i protejăm de ceva. Dar, când păstrezi un secret faţă de detectivi, în cazul unei investigaţii de crimă, nu protejezi pe nimeni şi în niciun caz pe dumneata.

Felul în care îmi vorbeşte îmi aminteşte mai mult de psihiatrii din copilăria mea, decât de detectivi. Nu-mi place.

— Nu am secrete.

Am rostit-o mai tăios decât avusesem în intenţie. Bărbaţii, în general, şi mai ales bărbaţii cu arme, nu apreciază agresivitatea la femei.

— Hai să mai încercăm o dată, zice blând Silvestri. Ar fi corect să spunem că nu ai fost complet sinceră cu soţul tău în privinţa statutului tău actual, ca angajată?

— Da. Nu. Adică, da, ar fi corect.

— Şi aici, mai devreme, ai fost sinceră cu noi?

— E drept. Nu am fost sinceră cu voi.

Wolcott mă urmăreşte îndeaproape, în timp ce partenerul lui continuă să facă pe poliţistul bun.

— Doamnă Campbell, de fapt, pe noi nu ne interesează ce îi spui sau nu soţului tău. Avem doar nevoie de informaţii clare, cu care să lucrăm. Nu de mult, am stat ceva timp la fostul tău serviciu şi, sincer, sunt surprins că n-ai plecat de acolo mai repede. Dar, aşa, de dragul clarităţii, când exact ai demisionat?

— Pe 1 aprilie.

Nu fac nicio pauză şi nici nu se uită unul la altul, dar îmi imaginez că fac rapid conexiunile.

— Interesant. Aşadar, ţi-ai dat demisia chiar în ziua în care noi am venit să vă facem o vizită, în legătură cu Sheila şi Sasha. Întâi aprilie a fost o zi plină de evenimente pentru tine.

Caut un indiciu în expresia de pe faţa lui, dar Silvestri rămâne impenetrabil.

— Nu are nicio legătură una cu alta. Nu mai eram mulţumită la slujbă şi

plănuisem să renunţ, cu mult înainte de a apărea voi la mine acasă.

Mi-a devenit imposibil să mai stau locului. Nu ştiu dacă e din cauza drogurilor, al căror efect începe să se diminueze, sau a căldurii din cameră, tot mai ridicată, dar simt cum tensiunea creşte până la un nivel insuportabil.

— Deci, ai păstrat permanent legătura cu Mark?

Silvestri a preluat comanda anchetei. Nu pot spune că îl prefer. Şi el e chipeş, dar e mai sumbru şi ameninţător şi mai aspru în dialog. Genul de bărbat de care aş fi atrasă, ca partener, dar ca anchetator, nu tocmai.

— Şi care este, mai exact, natura relaţiei tale cu Mark Anders?

— Suntem colegi. Adică *am fost* colegi – mă corectez eu, înainte să o facă ei. Şi prieteni. Am încercat să-l susţin în tot acest timp.

— Şi de ce i-ai ascuns lui Paul faptul că ai renunţat la slujbă?

— Nu i-am... Nu vreau să se îngrijoreze.

— L-ar îngrijora faptul că ai renunţat la o slujbă care te nemulţumea? Nu e genul de lucru pe care ai vrea să-l discuţi sau chiar să-l sărbătoreşti cu soţul tău?

Silvestri are aerul că ar avea mai multe de spus, dar se abţine.

— Ne respectăm reciproc hotărârile şi nu cerem voie, când vine vorba de decizii personale.

Îmi devine tot mai greu, se pare, să-mi păstrez un ton non-defensiv în voce.

— Şi nu te îngrijorează faptul că Paul o să observe scăderea bruscă a veniturilor dumitale? se lansează Wolcott.

— Paul şi cu mine nu ne preocupăm atât de mult de bani. Avem conturi separate. Nu ţinem evidenţa cine şi câţi bani aduce. În plus, stăm foarte bine din punct de vedere financiar. Acum îmi rezerv doar o vreme în care să-mi dau seama ce vreau să fac mai departe.

Pe dinăuntru, în adâncul fiinţei mele, plâng.

Amândoi detectivii par mulţumiţi de răspuns sau sunt doar plictisiţi. Silvestri se uită la partenerul lui şi schimbă tactica. Simt schimbarea de direcţie, chiar înainte ca următoarea întrebare să-i zboare de pe buze.

— Ai cataloga prietenia ta cu Mark drept foarte strânsă?

Felul în care Silvestri îmi urmăreşte mai mult limbajul corporal, decât expresia feţei mele, mă face să fiu extrem de neliniştită.

— Nu *foarte* strânsă.

Wolcott soarbe din cafea, zâmbeşte amabil şi spune:

— Suficient de strânsă ca să rămâi acolo peste noapte, înţeleg cum e să fii apropiat de colegii de muncă, dar aud că Silvestri sforăie, deşi nu am de gând să aflu vreodată exact, la prima mână.

Silvestri chicoteşte şi mie începe să-mi clocotească sângele în vine.

— V-am spus, am băut prea mult şi am adormit. Probabil că şi Mark a făcut la fel.

Cu un aer gânditor, Silvestri mă întreabă:

— Ţie şi soţului vi se întâmplă des să beţi atât de mult, că nu mai reuşiţi să ajungeţi acasă?

— Nu, nici pomeneală. A fost doar o perioadă stresantă.

Pare mulţumit cu răspunsul meu şi schimbă iar direcţia.

— De ce crezi că domnul Anders nu ne-a spus că era cu tine în noaptea dispariţiei Sashei? întreabă Wolcott. Iniţial ne-a spus că a fost acasă, singur, şi a lucrat.

Oftez, să mai câştig câteva secunde în plus. Asta este întrebarea pe care o anticipasem.

— Pentru că mă proteja pe mine.

Silvestri are o revelaţie, dar rămâne tăcut. Wolcott, în schimb, nu.

— Probabil că e foarte protector cu dumneata, dacă e dispus că comită sperjur.

Încerc să ascund cum neliniştea se acumulează în corpul meu. Faţa îmi arde. Îmi reamintesc încă o dată că eu am ales să vin aici, dar îmi e din ce în ce mai greu să nu pierd din vedere şi de ce am făcut-o.

— În fine, era şeful meu şi nu voia să se pună într-o lumină proastă. A fost vina mea. Rămăsesem în urmă cu proiectele mele şi aveam nevoie de ajutor. L-am rugat să nu spună nimic despre şedinţele noastre de lucru de la miezul nopţii. Nu voiam să creadă cineva de la serviciu că mă bucuram de tratament special.

Cei doi nu cred nici măcar o iotă.

Silvestri se gândeşte puţin la ce-am spus, înainte de a mă presa mai departe.

— Deci, l-ai rugat pe Mark să nu ne spună că aţi fost împreună în seara aceea?

— Nu. Asta a fost înainte de a şti ceva despre Sasha. Pentru cele câteva ocazii când Mark şi cu mine am lucrat împreună până târziu. L-am rugat să nu spună nimănui, în lumea în care trăim, aşa cum este ea, cu hărţuirea la locul de muncă, nu voiam ca Mark şi cu mine să avem probleme. Evident, totul s-a schimbat atunci când au găsit-o pe Sasha şi Mark a trebuit să explice unde a fost în noaptea aceea. Dar a luat totul asupra lui, pentru mine.

Mă bag singură în corzi. De acum, detectivii nu-mi mai dau nicio şansă. Inspir dramatic şi ridic ochii, încercând să-mi găsesc un punct de sprijin. Ambii bărbaţi stau în expectativă.

— Vă imaginaţi, probabil, că am fost foarte supărată să aflu că soţul meu avea o aventură amoroasă cu o femeie oarecare din vecini...

— Oarecare? intervine, brusc, Silvestri. Tu şi Sheila nu vă antrenaţi împreună la Lotus Pedal?

— Ba...

— Bicicletele voastre erau una lângă alta, nu?

— Da, dar noi nu...

Silvestri continuă să preseze, trecând cu tăvălugul peste tentativa mea de a reveni la scenariul iniţial.

— Şi, de fapt, bicicleta Sashei Anders era de cealaltă parte a ta. E corect? Cam mare apropierea pentru cineva oarecare.

Nu sunt sigură la care dintre întrebările mitraliate să răspund.

— Sheila se antrena la aceeaşi sală, dar nu ne cunoşteam efectiv. Nici nu am făcut legătura, decât după ce a dispărut din peisaj.

Detectivii par imperturbabili faţă de modul nefericit în care m-am exprimat.

— Am fost foarte supărată când am aflat de Sheila. Habar n-am avut că ea era femeia lângă care am pedalat, nici măcar nu am schimbat vreo vorbă la antrenamente. Nu ştiam nimic despre ea.

— Atunci, spune-ne care este legătura dintre relaţia soţului tău cu Sheila, şi supărarea ta apropo de asta, şi faptul că tu eşti alibiul lui Mark pentru noaptea în chestiune.

Îi sunt recunoscătoare lui Silvestri, pentru că mă ajută să păşesc, din nou, pe teren ferm. Iau o gură de apă şi încerc să-mi calmez sistemul nervos.

— După ce am aflat de Sheila, am evitat să mai stau pe acasă. Am făcut o grămadă de ore suplimentare la birou. Lucram cu Mark la lansarea unui medicament de mai multe milioane de dolari. Am petrecut multe ore din noapte ca să pregătim prezentarea şi să recrutăm echipele de vânzări şi de marketing. Mark mi-a fost alături într-o perioadă foarte dificilă pentru mine.

— Aţi fost implicaţi doar voi doi? Sau mai era şi altcineva de la birou?

— Doar noi doi.

— Paul ştia că tu petreci atât de multe ore după program cu şeful tău?

— Ştia că am foarte mult de lucru. Nu m-a întrebat cu cine sau la ce lucram. Îi era ruşine din cauza Sheilei, aşa că nu şi-a băgat prea mult nasul în felul cum îmi petrec eu timpul. La vremea aceea şi el muncea la fel de mult ca mine, dacă nu chiar mai mult.

— Rebecca, tu şi Mark Anders aveţi o relaţie sexuală?

Se pare că ipostaza de poliţist bun a lui Wolcott părăsise încăperea.

— Acum nu mai avem.

Încerc să-mi amintesc cum am ajuns în camera asta, să port această discuţie. Cum ar putea faptul că îi mint pe poliţişti că am fost amanta fostului meu şef să îndrepte lucrurile. Şi, în plus, mai e şi absurda mea îngrijorare că

va ajunge la urechile lui Paul ceva din toate acestea. Oricum, nu-mi închipui că ar da doi rahaţi pe Mark, dar ar fi mai bine să nu despic firul în patru cu el, apropo de minciuna asta.

— Rebecca?

Trebuie să continui să mă concentrez asupra valului de rahat care a lovit camera asta şi să nu mă las distrasă de cel aflat dincolo de uşă.

— Uite ce e, lucrurile au mers puţin cam prea departe. Paul nu ştie nimic şi, oricum, totul s-a terminat. Mark nu a vrut să vă spună că am fost la el acasă, pentru că ştia că Paul şi-ar fi putut face o idee greşită şi s-ar fi supărat.

— Rebecca, intervine Wolcott, blajin, soţul dumitale e impulsiv?

— Nu mai mult decât oricine altcineva. Se înfurie şi pe urmă îi trece. Dar Paul nu mi-ar face niciodată rău. Nu ar face niciun rău nimănui.

Încerc să-mi găsesc punctul care aduce calmul, prin presopunctură, şi strâng între degete membrana ce leagă arătătorul de degetul mare.

— Şi care ar fi ideea corectă, doamnă Campbell? întreabă apăsat Silvestri.

— Poftim?

— Ai spus că soţul tău şi-ar fi putut face o idee greşită. Care e ideea corectă?

Sunt pe punctul de a mă pune pe ţipat. Inima îmi bate atât de repede, că abia dacă pot să vorbesc. Mă bâlbâi.

— Ne-am culcat împreună de câteva ori. A fost sex şi atât. Paul a avut aventura lui şi eu, pe a mea.

Tonul ridicat al propriei voci mă surprinde, dar eliberează o parte din tensiunea acumulată şi reuşesc, astfel, să trag aer în piept. Detectivii rămân la fel de calmi.

— Şi unde se situează Sasha Anders în scenariul ăsta?

De câte ori îmi recapăt echilibrul, Silvestri mă dă peste cap, intenţionat.

— Ce vrei să spui?

Mă pasează de la unul la altul ca pe o jucărie.

Wolcott se scarpină în cap şi zice:

— Crezi, oare, că înţelesese faptul că relaţia dumitale cu soţul ei devenise una sexuală?

— Mă îndoiesc. Nu o prea interesa nimic altceva în afară de propria persoană. Şi ei doi aveau probleme.

— Sasha avea şi ea relaţii în afara căsătoriei?

— Habar nu am. Aşa cum v-am mai spus, noi două nu eram prietene.

— Ai bănuit vreodată că între ea şi Paul s-ar fi putut reaprinde flama din trecut?

Silvestri o spune degajat. Răbdarea mea faţă de el aproape a dispărut.

— Nu. Paul doar o tolera pe Sasha. Povestea lor era istorie.

Îmi încrucişez braţele şi mi le desfac. Wolcott îşi notează ceva.

— Deci, Mark nu ţi-a spus niciodată că Sasha i-ar fi fost necredincioasă?

— Nu, nu am fost chiar atât de apropiaţi. N-am vorbit despre căsătoria lui. Ce s-a întâmplat între noi nu a fost ceva serios.

— Pare destul de serios, de vreme ce tu erai cu domnul Anders în noaptea în care soţia lui a dispărut şi el nu a dorit să te menţioneze ca alibi, atunci când l-am interogat prima dată. Nu crezi?

Nu-mi dau seama dacă Silvestri se distrează, dar aşa lasă impresia. Am pierdut complet controlul asupra discuţiei. Mă simt ca un suspect.

Wolcott se bagă şi el.

— Doamnă Campbell, Mark Anders era şeful dumitale. Mie mi se pare că dinamica aceasta a fost un abuz major de putere, mai ales dacă, în final, dumneata ai avut sentimentul că trebuie să-ţi dai demisia. Te-ai simţit presată de el? Ai discutat despre asta cu cineva de la Departamentul de Resurse Umane din firmă?

— Nu, n-a fost nimic de genul ăsta.

Mă simt ca şi cum tocmai am alergat la maraton şi mai am doar câteva clipe până să mă prăbuşesc. Iau sticla de apă de pe masă şi o dau pe gât, o golesc toată. Silvestri pare că-mi citeşte gândurile.

— Ce-ar fi să luăm o pauză? Poate vrei să mergi până la toaletă?

* * *

Când revin, amândoi stau jos, în tăcere. Camera pare un furnal. Sunt puţin mai calmă, după ce mi-am stropit faţa cu apă rece şi am dizolvat un Ativan sub limbă. Mă aşez şi eu, şi tresar, când îmi dau seama că telefonul meu e încă în faţa lui Silvestri.

— Doamnă Campbell, doar câteva întrebări mai avem, şi pe urmă, puteţi pleca.

— Sigur.

Realizez că, fără telefonul meu, am pierdut complet noţiunea timpului. Nu am idee cât a trecut de când sunt aici. Am impresia că sunt ore.

— Rebecca. Este ceva ce nu-mi dă pace.

Rahat.

— Ce anume?

— Ai spus că nu ai făcut legătura între Sheila şi femeia care se antrena alături de tine, decât mult după faptul în sine?

Nu înţeleg de ce aduc, iar, vorba despre Sheila.

— Aşa este.

— Şi tu i-ai văzut vreodată împreună, pe soţul tău şi pe Sheila?

— Nu, nu i-am văzut.

Mi s-au încleştat maxilarele.

— Atunci cum se face că acolo, în bucătărie, ai recunoscut-o în fotografie, în dimineaţa când am fost la voi?

Silvestri pare convins că m-a prins. Dar sunt pregătită.

Dau drumul lacrimilor pe care mi le-am reţinut până acum, să curgă în voie.

— Telefonul lui Paul. Am văzut fotografii de-ale ei. Cele mai multe dintre ele, cu trupul ei gol, dar erau şi câteva cu faţa.

Îmi amintesc de fotografiile acelea şi dezgustul mi se citeşte pe faţă, fără să mă silesc deloc.

— Aşa am aflat despre aventura lor. Când am descoperit fotografiile şi am pus lucrurile cap la cap, ea nu a mai apărut la sală.

— Dar Paul a zis în bucătărie că relaţia dintre ei nu a ajuns niciodată atât de departe...

— I-a trimis soţului meu fotografii cu ea şi el i-a trimis câteva de-ale lui, dar Paul mi-a spus că nu era nimic mai mult de atât. L-am crezut. Nu am cercetat prea adânc.

Amândoi bărbaţii par stânjeniţi, cu uşoarele mele suspine în fundal şi eu văd, în sfârşit, lumina de la capătul tunelului. Wolcott pleacă din cameră, probabil să aducă nişte şerveţele.

— Îmi cer scuze. Sunt varză. Mi-a fost incredibil de dureros să reiau toate acestea şi nu cred că pot să continui.

Silvestri încuviinţează din cap.

— Sigur. Scuze că am fost prea duri cu tine.

— Domnule detectiv, eşti căsătorit?

— Am fost. Nu mai sunt, îmi răspunde, nu fără durere.

— Atunci probabil înţelegi că toată treaba asta cu Sheila este ceva ce eu şi Paul vrem doar să lăsăm în urmă. Şi sper să nu fiu niciodată nevoită să-i spun lui Paul despre Mark. Ne-am străduit foarte mult să salvăm căsnicia noastră şi, în sfârşit, am ajuns în punctul de unde putem începe să ne vindecăm.

— Desigur, zice şi se înmoaie puţin. Pot înţelege asta. Dar s-ar putea să fie nevoie să mai discutăm cu tine.

— Domnilor detectivi, nu am vrut decât să fac aşa cum e corect. De aceea am venit.

— Oricum, apreciem foarte mult ce ai făcut, spune Wolcott din spate, aşezând pe masă o cutie cu şerveţele de felul celor standard în administraţie. Trag unul afară şi îi mulţumesc din privire. Îmi şterg obrajii şi simt asprimea materialului. Mă întind după jachetă şi telefonul îmi vibrează pe masă. Nu pot să citesc, e cu susul în jos. Silvestri îl împinge spre mine.

— Atunci, te lăsăm să-ţi vezi de drum.

Iau telefonul în palmă şi ies cât pot de repede, fără să las impresia că o iau la goană. Când mă uit la ecran, mă albesc la faţă. Văd numele lui Mark şi o succesiune rapidă de trei texte.

*De ce durează atât?*
*S-a rezolvat?*
*Am avut o înţelegere.*

Îmi ţin respiraţia şi aştept ca unul din detectivi, sau amândoi, să-mi citească drepturile şi să mă lege cu cătuşele de masă. Dar Wolcott nu face altceva decât să-mi zâmbească şi mă conduce afară pe uşă.

## Patruzeci şi şase

## SHEILA

Nu mi-am dat seama că relaţia avea să se sfârşească, decât atunci când era prea târziu. Regret că m-am strecurat neinvitată în casa lui şi că am intrat în biroul lui, singurul loc unde încă nu ne regulasem. Paul părea că s-a răcit puţin de mine şi am vrut să înfierbânt lucrurile. Am ales un moment când ştiam că nevasta lui e plecată, ca să-i fac o surpriză. Îmi imaginasem o scenă cu o secretară sexy şi am intrat pe uşa din spate, despre care, când am mai fost acolo, observasem că nu părea niciodată să fie încuiată.

Paul era sus, la duş, aşa că am intrat în biroul lui, m-am schimbat în costumul respectiv şi m-am aşezat în spatele mesei de lucru, într-o poziţie de „vino şi ia-mă". Abia aşteptam să-i văd faţa când o să dea de mine, în fustă scurtă, ciorapi până pe coapsă şi pantofi stiletto, cu picioarele ridicate pe masă şi îmbrăcată cu nimic în partea de sus, cu excepţia unei cravate de-ale lui, pe care o şutisem.

Stătea de multă vreme sus, până să-şi termine duşul şi să coboare, aşa că am devenit curioasă. Voiam să ştiu despre Paul tot ce se putea, iar el nu era prea darnic cu detaliile. Nu mi-am imaginat că aş face vreun rău cuiva, dacă îmi băgăm nasul primprejur. Până să mă prindă Paul, nu am ajuns decât la sertarul de sus, unde am văzut un pistol înfăşurat într-o eşarfă. Nu a fost chiar aşa de bucuros pe cât sperasem; de fapt, avea o expresie aşa de furioasă pe faţă, că mi-a fost teamă să nu-mi facă scandal. Până la urmă, costumul meu l-a cucerit destul cât să mă pună cu faţa în jos, aplecată peste biroul lui, dar imediat ce am terminat, am simţit că este ceva în neregulă.

— Sheila, nu mai putem continua astfel.

Nu se simţea pic de emoţie în vocea lui, iar eu nu aveam nimic pe mine, cu excepţia cravatei lui.

— Paul, îmi pare sincer rău că m-am furişat. Promit să n-o mai fac. M-am gândit că o să-ţi placă surpriza.

— Nu are legătură cu ce a fost azi. Cred doar că s-a terminat între noi.

— Eu credeam că suntem tot mai apropiaţi. Paul, cred că între noi este ceva cu adevărat frumos.

Încercam să-mi maschez panica din glas.

Şi-a întins braţele spre mine, într-un gest care mă aşteptam să fie o demonstraţie de afecţiune. Asta până când el a slăbit nodul cravatei şi mi-a tras-o peste cap.

— E un cadou de la soţia mea.

Mi-am plecat ruşinată capul, mersesem prea departe şi mă mustram singură.

— Îmi pare rău.

— Hai să ne despărţim, înainte ca lucrurile să devină prea complicate.

Eram în stare de şoc şi nu am protestat. Mi-am reţinut lacrimile şi am arborat o mină curajoasă, însă, în sinea mea, muream.

Când Paul a ieşit din birou, ca să mă lase să mă îmbrac, m-am autoservit cu o cheie din birou, pe care scria „uşa din faţă". O s-o adaug colecţiei mele cu obiecte de-ale lui Paul, ştiind că ea o să-mi ofere un acces nerestricţionat, atunci când voi avea cea mai mare nevoie de asta.

În zilele care au urmat despărţirii noastre, am fost distrusă. Eram turbată fără el şi, totuşi, îndrăgostită până la a nu mai putea funcţiona. Am devenit tot mai puţin raţională, cu fiecare zi în care nu mă suna şi nu-mi trimitea un mesaj. O plimbam ore în şir pe Molly, aşteptând să ne întâlnim cu Paul şi Duff. Credeam că, dacă mă vede, o să-şi dea seama de greşeală. Pedalam zilnic lângă Rebecca, frenetic, şi ea părea să fie într-o perpetuă transă, când era pe bicicletă. Vederea ei, faptul că ştiam că se duce acasă, la Paul, îmi sfâşiau inima, zi după zi.

I-am urmărit. L-am văzut cum se preface că e îndrăgostit de ea. Erau pretutindeni. Vorbeau, râdeau, se ţineau de mână. Ştiam că se uită la ea şi mă vede pe mine. Era un joc pe care îl făcea Paul, iar eu voiam să joc altceva. Pierdeam controlul asupra locului pe care îl ocupam în viaţa lui. Trebuia să ştiu că fusese adevărat şi că nu am inventat eu totul.

Încă îl iubeam foarte tare. Când mi-a blocat numărul de telefon, i-am trimis de pe noul meu număr semnale care să-i aducă aminte că încă trăiam. Aveam să fiu insistentă, fără încetare, până când o să se răzgândească. Nu puteam să-l las să mă uite, să uite că fusesem a lui şi că mă iubise.

Şi Molly m-a părăsit. Într-o zi, când era fără lesă, a fugit de pe plajă. Nu am avut energia să fug după ea. Nu m-am aşteptat să se întoarcă. Eram bine antrenată să fiu părăsită.

Am intrat în apă până la piept, mi-am scos inelul de logodnă şi verigheta şi le-am aruncat în valuri. Cu cât încercam mai tare să înaintez în mare, cu atât valurile mă împingeau înapoi, la mal. Nici măcar oceanul nu mă voia. Deja mi-l luase pe Daniel.

Într-o zi i-am văzut plecând împreună, cu maşina, ea cu capul rezemat de umărul lui, în timp ce treceau pe lângă mine, fără să aibă habar că sunt acolo. M-am strecurat la ei în casă.

Odată intrată, am căutat lucrul cel mai sugestiv pentru el, pe care puteam să-l iau. Aveam cheia lui, un set de cătuşe, o fotografie a lui din copilărie, luată din cutia de bord. Îmi trebuia ceva mai substanţial. Ceva care să trimită un mesaj despre ceea ce simţeam.

Ştiam ce vreau. În biroul lui am găsit pistolul, exact acolo unde îl văzusem prima dată. Nu ştiam exact ce voi face cu pistolul, dar mesajul primit de la Paul mă împinsese până la limita suportabilităţii. Am pus arma în geantă şi deja m-am simţit mai bine.

## Patruzeci şi şapte

## PAUL

Intru pe uşă.

E formidabil să vezi cum locul a ajuns, în sfârşit, în faza în care poţi începe să ţi-l imaginezi ca pe o casă locuibilă. Ţevăria este pe drum şi electricianul este pregătit, gata să înceapă, imediat ce instalaţiile sanitare erau montate. Eu o să-i ajut pe Javier şi echipa lui cu rigipsul şi pardoselile şi aveam o echipă de zugravi de prima mână, pregătită de lucru.

În minte, sunt de multă vreme în stare să văd produsul final, dar acum dau buzna şi celelalte simţuri ale mele. Stau în picioare, între pereţii casei, şi simt mirosul cerii de pardoseală şi căldura venind de la buştenii care ard în şemineu. Aud cum sus se umple cada cu apă şi simt gustul roşiilor pe care o să le cultivăm în grădină. O să-i placă la nebunie.

Am fluturi în stomac şi mi se pare o experienţă cu adevărat reconfortantă. Nu-mi aduc aminte când am făcut ultima dată o criză de nervi legată de o proprietate, dar asta nu este o proprietate oarecare. Acesta este locul unde trecutul este îngropat şi unde se deschide fereastra către un viitor frumos,

alături de femeia la care m-am întors după toţi aceşti ani.

E adevărat că mai sunt câteva jonglerii de făcut. Wes îmi suflă în ceafă, să mă pregătesc pentru vânzările imobiliare din sezonul de toamnă şi va deveni tot mai insistent în săptămânile următoare. Odată ce ţevile vor fi trase, însă, o să-mi fie mai uşor şi voi mai avea o perioadă de pauză, cu electricianul, apoi cu echipa de zugravi.

Rebecca pare să se fi calmat, deocamdată, după explicaţia pe care i-am dat-o despre incompetenţa Poliţiştilor Keystone[29]. În ultimele câteva zile nu mi-a mai părut la fel de nervoasă şi de absentă şi mă rog să fi reuşit să ţină cumva sub control medicaţia pe care o ia. Este nevoie să se adune, de dragul nostru, al amândurora.

Dana a fost ca o mană cerească. Fără ea, chiar nu ştiu cum aş fi reuşit să trec peste lunile acestea. Universul pare să ne scoată în cale ocazii, exact atunci când avem cea mai mare nevoie de ele şi, în ultima vreme, am fost în mare nevoie. În plus, s-ar putea chiar să avem ceva oferte pentru casa ei, deşi este ştiut că în perioada asta vânzările sunt slabe. E tentant să te gândeşti că, până la urmă, s-ar putea să ne iasă totul.

Un spasm scurt în spate, spre mijloc, mă scoate din visare. Îmi duc mâna la spate şi mă masez cu mişcări circulare, apăsând cu degetul mare între două rânduri de muşchi deosebit de tensionaţi. Organismul meu o să-mi mulţumească, atunci când se vor încheia lucrările la construcţia asta. Are nevoie de un timp de repaus, să se recupereze. Dana m-a pisat la cap non-stop să fac masaj terapeutic şi mi-e tot mai greu să mă împotrivesc raţional. Termo plasturii fac şi ei ce pot, dar oasele astea bătrâne chiar încep să scârţâie.

În timp ce-mi frământ muşchii, mă gândesc la Rebecca. E noaptea incidentului şi îi îngrijesc rana superficială de la umăr. O rană nouă peste una veche. Durerea lor, combinată, şi mascarea[30] ce le-a urmat, suferinţa încă îngropată adânc, pastilele care i-au devastat corpul, în timp ce i-au ţinut durerea sub control.

Sunt din nou copil, pe bancheta din spate a maşinii. Tata e la volan şi mama stă întoarsă către mine.

— Paul, scumpule, e doar pentru weekend. Mami şi tati trebuie să rezolve nişte treburi. O să te distrezi acasă la unchiul Nick.

— Dar nu vreau să merg acolo. Vreau să stau cu voi, protestez eu, cu ochii

---

[29] Keystone Cops — personaje din comediile mute, poliţiştii incapabili din filmele produse de Mack Sennett pentru Keystone Film Company, între 1912 şi 1917.

[30] Termen folosit în studiul percepţiei inconştiente; defineşte procesul în care un stimul detectabil sau recognoscibil (ţinta), atunci când se află în imediata proximitate spaţială sau temporală a altui stimul (mascatorul), devine, din cauza acestuia, greu sau imposibil de conştientizat ori de recunoscut.

plini de lacrimi. Nu mă lăsaţi acolo.

— Vai, scumpule, râde mama. Cum să te *lăsăm* noi acolo?! Niciodată. O să ne întoarcem să te luăm, prostuţule.

— Promiţi? o implor eu.

Aud iritarea uşoară din vocea tatei, când întoarce capul să se uite la mine.

— Paul, vreau să te controlezi. Ok, amice?

Văd luminile de frână ale maşinii din faţa noastră, dar nu pot să vorbesc. Mă uit cum ne repezim în ea. Nu pot să rostesc nicio vorbă. Pot doar să privesc.

Un junghi de durere îmi trece pe o parte a corpului şi mă trage înapoi, în prezent. Cămaşa mi-e leoarcă de sudoare şi ochii mă ustură de la lacrimi. *Nu mai pot să o ţin aşa. La dracu', nu mai pot. Trebuie să termin cu toate astea.* Fac ghem pânza din jurul gulerului cămăşii, mi-o îndes în gură şi dau drumul ţipătului. Trag adânc aer în piept şi simt cum un fel de calm coboară asupra mea, în timp ce ochii scrutează casa. Mă opresc un moment să mă adun, apoi ies afară şi mă îndrept către jeep. E vremea să iau prânzul, dar mai întâi trebuie să-mi mai pun un plasture Therma Wrap, să-mi verific telefonul şi să mă asigur că nu a apărut nicio urgenţă care să-mi reclame prezenţa.

## Patruzeci şi opt

## WOLCOTT

— Care e graba, amice?

Silvestri are în ochi o privire pe care nu i-o ştiu. Pare să fie un amestec de hotărâre, agitaţie şi încântare sadică, în plus, conduce puţin cam tare prin suburbii.

— Nu-mi plac hărţuitorii.

— Nimănui nu-i plac. Ce te roade?

— Mark Anders e un hărţuitor. Abia aştept să ajung în aceeaşi încăpere cu tipul ăsta şi să-l fac bucăţi.

— Uşurel, tigrule. Deocamdată trebuie să-l luăm cu binişorul, până ne lămurim cum să-l prindem la înghesuială.

— Ai văzut în ce hal era Rebecca Campbell? Din câte pot eu să-mi dau seama, a dus-o de nas şi a drogat-o şi foloseşte ori drogurile, ori aventura lor ca mijloc de presiune, ca să o determine să facă aşa cum îi spune el. Alibiul ăla, pe bune?

— Bun, şi ce variantă vrei tu să dovedeşti în clipa de faţă?

— Tipul e arogant, băgăreţ şi nu prea isteţ. O să-l prindem.

— Sigur că o să-l prindem, zic. Doar să ai răbdare. E mai bine să treci pe pod, decât să traversezi canalul înot. Înţelegi ce spun?

— Aristotel? se prinde el.

— Cam aşa ceva. Şi ia-o mai domol. Sperii veveriţele.

* * *

Ne apropiem de casa lui Anders, ţipătoare şi de prost gust. Partenerul meu încetineşte până la viteza melcului şi întoarce pe aleea pentru maşină.

— Nu te-ai putut abţine, nu?

Îmi face cu ochiul şi-mi lansează un rânjet semi-mulţumit.

— Chestiile mici, Wolcott.

Coborâm din maşină şi ne apropiem de casă. Înainte de a fi destul de aproape ca să batem, Mark Anders deschide larg uşa. Stă în prag, cu un aer pe jumătate nebun. Dinspre el adie o duhoare de băutură acrită şi halatul răpciugos cu care e îmbrăcat pare că ar putea să stea singur în picioare şi să facă vreo trei ture de casă.

— Ziua bună, îi urează Silvestri. Cum vă mai merge, domnule Anders?

— Păi, nevastă-mea e moartă şi acum mai văd şi mutrele voastre la mine în prag. Aşa că, înţelegi. Vouă cum vă mai merge?

— De fapt, suntem ocupaţi cu investigarea cazului soţiei dumitale.

Partenerul meu rămâne ochi în ochi cu Anders, care se zgâieşte la el.

— Avem câteva întrebări suplimentare. Sperăm să stabilim, odată pentru totdeauna, cronologia faptelor. Putem să vorbim cu dumneata înăuntru?

Anders ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu, zice, şi ne face, leneş, semn cu mâna să intrăm.

Livingul seamănă cu un adăpost antiaerian. E o imagine sinistră. Anders ne vede cercetând locul din ochi.

— I-am dat menajerei liber pentru o săptămână, zice.

Tonul e direct şi lipsit de emoţie. Văd un turn de cutii de pizza, care dă semne că s-ar răsturna dintr-o clipă în alta, şi o colecţie de sticle goale de băutură, semănate peste tot prin cameră. Jaluzelele sunt trase şi bâzâitul stins al aerului condiţionat zumzăie în fundal. Casa exultă întregul farmec al unei caverne reci şi umede.

— Armă! anunţă Silvestri.

Îmi duc instinctiv mâna la tocul pistolului. Urmăresc privirea partenerului meu, care se uită la măsuţa de cafea, în lumina palidă, îmi trebuie un moment până să disting pistolul aşezat pe o stivă de reviste. Ochii îmi fug la Mark Anders, care stă nemişcat, fără să pară deranjat de această situaţie nouă. Scot o batistă din buzunarul de la vestă şi mă folosesc de ea, ca să ridic pistolul de pe masă.

— Domnule Anders, zic eu, de ce aveţi un Glock 19?

— Hă, ripostează el, un nenorocit mi-a ucis nevasta.

— Ei, ia te uită ce potriveală, zice Silvestri, arătând spre armele noastre din dotare.

— Mark, ai permis pentru ea?

Anders îl priveşte cu răceală pe partenerul meu.

— Nu am nevoie de permis, deşteptule. Sunt la mine acasă.

Silvestri nu-şi ascunde rânjetul. Îşi scoate cătuşele de la centură şi se apropie de Anders.

— Mark Anders, eşti arestat pentru deţinere ilegală de armă de foc.

Îi pune cătuşele amicului nostru înfuriat, care încearcă să le facă să-i alunece de pe mână.

— Ce rahat faceţi, idioţilor? O să vă dau în judecată pentru arestare nejustificată.

— Mark, s-ar putea să vrei să-ţi actualizezi cunoştinţele despre reglementările juridice.

Silvestri e bucuros.

Îl scoatem pe Anders din casă, în timp ce acesta dă din picioare şi ţipă încontinuu. Cât îl conducem la maşină, ne inundă cu o avalanşă de injurii furioase şi ameninţări goale. Tot felul de vecini care sunt afară, prin curţi, sau fac jogging prin cartier se opresc să privească spectacolul oferit gratis. Anders se uită sfidător la ei, noi îl băgăm pe bancheta din spate şi pornim.

* * *

Stau la biroul meu şi îl văd pe Silvestri apropiindu-se. Se aşază şi el pe marginea mesei şi face semn din cap spre mine.

— Da?

— Wolcott, zice, tu ai folosit vreodată Venmo[31]?

— Aplicaţia de plăţi? Chiar nu.

— Are Venmo o caracteristică interesantă, pe care lumea nu o prea cunoaşte. Dacă nu treci deliberat configuraţia telefonului tău pe modul privat, îţi afişează tot istoricul tranzacţiilor, vizibil pentru toată lumea.

— Fascinantă informaţie de cultură generală, partenere.

Văd în ochii lui că se pregăteşte de ceva.

— Îţi aduci aminte de tâmpitul ăla din Hamptons, care a fost arestat acum ceva vreme? Morgan Kaufman? Ziarele l-au numit „Dealerul Fondului Fiduciar".

— A, da. I-au făcut casa bucăţi. Au găsit tot felul de drăcii prin pereţi.

---

[31] Serviciu de plăţi deţinut de PayPal, care permite transferul de bani între persoane (numai în interiorul SUA), prin intermediul unei aplicaţii pe telefonul mobil.

— Bingo, face Silvestri.

Îşi scoate telefonul din buzunar, apasă pe ecran şi mi-l întinde. Văd pagina Venmo cu istoria tranzacţiilor lui Mark Anders.

— Şi acum, întrebarea zilei: ce treabă are un dealer de droguri de face plăţi către şeful unei companii farmaceutice?

— Ce vorbeşti? zic. Anders era furnizorul puştiului ăsta?

— Aşa se pare. Presupun că Mark nu era fericit cu serviciul lui din timpul zilei. Avea nevoie şi de ceva pungăşii pe de lături, ca să-i pună într-adevăr sângele în mişcare.

— Al dracului, zic. Silvestri, eşti o bestie superbă. Hai să scoatem mandat de percheziţie pentru locuinţa lui Anders.

Partenerul meu încuviinţează satisfăcut, cu o înclinare din cap.

— E deja pe drum.

## Patruzeci şi nouă

## SHEILA

Aveam treizeci şi patru de kilometri ca să mă decid pe cine să ucid mai întâi.

După ştiinţa lui Paul şi a Rebeccăi, eram moartă de treizeci şi şase de ore. În primele ore ale dimineţii de după ziua mea, mi-am revenit destul cât să pot urca scările şi să mă uit la cer, înainte de a-mi pierde cunoştinţa pentru cea mai mare parte a restului zilei, întinsă pe podeaua pivniţei de la casa neconstruită. Am avut norocul că s-au gândit măcar să-mi arunce paltonul în interiorul prelatei de plastic, altfel m-aş fi chinuit să urc şi să ies afară, doar ca să mor din cauza expunerii la frig. Locul era suficient de izolat, fără riscul de a fi descoperită cât timp, de-a lungul întregii zile, am tot leşinat şi mi-am tot revenit din somnolenţa provocată de contuzia la cap. La căderea nopţii, m-am simţit destul de bine, ca să pornesc spre casă.

Opţiunile pe care le aveam erau extrem de limitate, dacă voiam cu adevărat să rămân dispărută şi moartă. Ştiam că imediat ce mi-aş fi folosit telefonul, ca să chem un mijloc de transport, s-ar fi declanşat un întreg desfăşurător cronologic detectabil. Aveam nevoie ca Paul şi Rebecca să creadă că scăpaseră definitiv de mine, iar poliţia să creadă că dispărusem. Am folosit ultimele urme de energie din bateria telefonului pentru a-mi contura traseul şi apoi l-am închis, iar când am ieşit de pe proprietate, l-am aruncat în zona dens împădurită de pe drum. Eram recunoscătoare că în

seara zilei mele de naştere optasem pentru cizmele de călărie, din piele, în locul pantofilor cu toc; drumul pe jos, de la Cold Spring la Stony Brook, făcut în şapte ore şi jumătate, ar fi fost imposibil în alte condiţii.

Iniţial, m-am gândit că, dacă o ucid pe Rebecca şi îi pun cadavrul în locul meu, asta i-ar fi furnizat acestui calvar un final perfect simetric. În teorie, era delicioasă imaginea lui Paul cărând sulul de plastic până la o groapă pe care o săpase anevoie, crezând că sunt eu, pentru ca apoi să descopere trupul Rebeccăi. Era, însă, discutabil dacă şi-ar fi luat răgazul să deruleze sarcofagul de plastic. Mi l-am imaginat, totuşi, înţelegând că a fost aproape să-şi îngroape propria soţie şi asta mi-a ţinut companie câţiva kilometri buni de drum, prin beznă, dezorientată, pe căi lăturalnice şi pustii.

Aveam nevoie de cineva de care să nu-mi pese că îl omor, chiar să-mi facă plăcere, eventual. Cineva care să aibă aproximativ aceeaşi înălţime şi aceeaşi greutate ca mine. Şi care să aibă bani. Voi avea nevoie de mulţi. Aproape imediat mi-a apărut în minte Sasha. Iar uciderea ei ar fi avut ca bonus adiţional distrugerea vieţii lui Mark. El era de mult pe lista mea. După decizia aceea, totul s-a legat de la sine.

Pe la kilometrul douăzeci simţeam deja băşicile sângerânde şi lovitura de la cap care se burzuluiau dureros, la unison. În timp ce soarele începea să apară, pe furiş, în peisajul nocturn, mi-am dat seama de riscul implicat, dacă o femeie care se potrivea descrierii mele ar fi fost văzută mergând de-a lungul lui Jericho Turnpike, la primele ore ale dimineţii. Ar fi atras mult mai multe bănuieli, decât un şofer de camion care, la ivirea zorilor, trece prin oraş şi ia la autostop o fată tristă ce se întoarce, ruşinată, acasă. Atentă să evit camerele video şi conversaţiile, prefăcându-mă că plâng în pumni, la prima benzinărie pe care am întâlnit-o am găsit, fără probleme, o maşină să mă ducă. Puţini bărbaţii vor să agaţe o femeie care plânge.

M-a lăsat la câteva străzi distanţă de casa mea şi am mers şontâcăind până la uşa din spate, unde mi-am recuperat cheia de rezervă de sub un ghiveci cu flori. Din fericire, niciunul dintre vecinii mei nu era afară şi am reuşit să mă strecor neobservată în casă, pentru o mult prea necesară odihnă. Nu mă aşteptam să mă caute cineva până când nu aveam să anunţ eu însămi autorităţile. Asta îmi convenea.

Uitasem cât de uşor este să ies, tiptil, din viaţa mea reală, fără să bage cineva de seamă, asemenea unui şarpe care, atunci când năpârleşte, îşi lasă pielea şi se târăşte mai departe, în tăcere. Reuşisem să revin din morţi, înapoi, în patul meu. Când o să mă trezesc, o voi lua de la capăt. Nu era prima dată când îmi părăseam viaţa de până atunci, fără să arunc o privire în urmă. Începeam să mă pricep binişor la asta.

* * *

Am tratat lichidarea Sashei în acelaşi fel în care aş fi tratat şi o petrecere surpriză migălos organizată. Mi-am făcut în minte liste cu ce trebuia să fac şi, cu cât planificam mai mult, cu atât mai tare îmi dădeam seama ce ţintă perfectă era Sasha. Avea toate trăsăturile necesare mie, ambalate într-un singur trup, bine făcut. Am gândit mai multe variante, ca să ajung la cel mai bun element surpriză şi să las numărul cel mai redus de probe. Ştiam programul Sashei mai bine decât bărbatul ei, care nu-l prea ştia deloc. După cât se tot lăudase, chipurile cu modestie, pe la antrenamente, ştiam că întotdeauna avea la ea bani mulţi şi o grămadă de carduri de credit despre care bărbatul ei nu avea habar. Ştiam că poartă cu ea un pistol ascuns, în ciuda legilor statului New York, care interziceau asta. Şi mai ştiam că va fi uşor să-i înscenez totul soţului ei, Mark – cel care, până la urmă, fusese factorul decisiv pentru care o alesesem pe Sasha. Puteam să mă bizui pe el că nu va observa imediat absenţa ei şi cunoşteam o grămadă de lucruri sordide despre el, către care puteam îndruma autorităţile, la momentul propice.

Trebuia să o ucid cât mai repede cu putinţă. Dacă era să devină o convingătoare dublură de cadavru, Sasha trebuia să dispară cam în acelaşi timp cu mine. Am luat în calcul câteva posibile rezultate, de genul alege-ţi-propria-aventură şi eram mai degrabă entuziasmată, decât nervoasă, să văd cum se desfăşurau lucrurile sau – în cazul lui Paul, al Rebeccăi şi al lui Mark – cum se dezvăluiau.

Nu a fost greu să o găsesc pe Sasha singură, după antrenament. Maşina ei, inconfundabilă, opulentă şi stridentă, la fel ca Sasha, era parcată întotdeauna pe acelaşi loc. Din gaşca ei pentru happy hour, ea era întotdeauna ultima care pleca de la sală, pentru că îi luă de două ori mai mult timp ca oricui să se machieze şi să-şi aranjeze perfect părul cu foehnul. Îi plăcea să-şi facă intrarea.

Verificasem, deja, dacă sunt camere de supraveghere în parcare şi singurele pe care le găsisem, la mică distanţă, erau îndreptate în direcţia magazinului alăturat, Best Buy.

Am aşteptat-o să se ducă la maşină şi m-am apropiat pe la spate, pe partea dreaptă. Mi-am aranjat peruca pe care o purtam, exact aceeaşi nuanţă de blond ca părul ei, mai deschis decât al meu, şi mi-am netezit costumul, pe care ştiam că îl va purta şi ea, o bluză neagră, mulată, blugi foarte strâmţi şi botine de piele întoarsă. Când şi-a deschis automat maşina, de la distanţă, am grăbit pasul şi, la doar câteva secunde după ea, m-am strecurat pe locul din dreapta, imediat ce ea urcase la volan.

Cu punguţa de cumpărături de la Sephora în poală, am simţit greutatea ciocanului luat din garajul vecinului meu. Coada lui scurtă îl face perfect

portabil şi uşor de ascuns.

Ochii căprui, imenşi, ai Sashei deveniseră aproape negri în interiorul întunecat al maşinii. A fost întâi surprinsă, apoi iritată.

— Ăăă, mă scuzi? Cine dracu' eşti?

Mi-am piţigăiat vocea, mai sus cu câteva octave. Nu că ar mai fi ajuns ea să povestească vreun amănunt din ce urma să fac.

— Vai de mine! am început eu, râzând. Am fost absolut convinsă că e maşina soţului meu. Trebuia să vină să mă ia şi tu ai exact acelaşi model. Nu-i aşa că e nostim?

Zâmbetul ei superior nu a mai apucat decât o clipă ca să se transforme într-o perfectă exclamaţie de surpriză „Ah", înainte să scot ciocanul, cu mâinile înmănuşate, şi să-l reped cu putere în craniul ei.

Sasha s-a legănat în faţă şi a căzut pe umărul meu. Dacă ar fi trecut cineva pe lângă maşină, vedea două vechi prietene care, aparent, se îmbrăţişau.

Lovitura la cap nu a omorât-o, aşa că amândouă am avut acest detaliu în comun. Nici nu avusesem în intenţie să se întâmple asta. Cauza morţii va fi o rană de revolver, provocată de propria ei armă, înregistrată pe numele lui Mark. Odată ce ipoteza suicidului va fi eliminată, ceea ce se va întâmpla imediat, Mark va deveni suspectul *numero uno.* Nu mai era necesar decât să rămână inconştientă destul, cât să o duc la Cold Spring Harbor.

Din fericire, Sasha nu şi-a recăpătat deloc cunoştinţa pe drumul până acolo, dar, pentru orice eventualitate, am condus cu revolverul ei în poală, încărcat. Surprinzător cât de uşor era să faci rost de arme de prin vecini. Sasha mi-a furnizat arma cu care să o lichidez, pistolul pe care îl păstra fudulă în buzunarul exterior al poşetei roşu-aprins, cu locaş camuflat pentru armă. Era o geantă pe comandă, în genul poşetei Fendi de trei mii de dolari, pe care şi-o dorise şi care era dotată cu un buzunar exterior pentru armă, cu fermoar lateral. Într-o bună zi, după antrenament, a ales să desfidă făţiş ideea de camuflaj şi a prezentat-o public, fără să-i pese cine o aude.

Sasha era mai grea decât părea, aşa că a fost nevoie de mai mult timp şi de mai multă forţă decât anticipasem, ca să o scot din maşină. Mă gândisem că aş fi făcut mai puţină mizerie dacă o împuşcam afară. Am întins pe pământ, lângă maşină, prelata de plastic în care fusesem înfăşurată şi am rostogolit-o pe ea. A fost prima dată când trăgeam cu o armă, în afara poligonului de trageri. Fusesem o singură dată la unul, împreună cu Daniel, la începuturile relaţiei noastre, şi mă distrasem surprinzător de mult. Antrenamentul în aer liber şi nemonitorizat, având-o pe Sasha drept ţintă, a fost mai exaltant decât îmi imaginasem. Şi mult mai zgomotos. După ce totul s-a terminat şi ţeava s-a răcit, am băgat pistolul în poşeta mea, fără buzunar de armă, pentru orice eventualitate. Am înfăşurat-o, într-o fracţiune din

timpul de care avusesem eu nevoie ca să mă eliberez din aceeaşi prelată, şi am tras-o spre chepengul care dădea în subsolul de sub fundaţia situată pe o latură a proprietăţii. L-am deschis, cu ceva efort, şi am împins-o. A căzut jos, cu o bufnitură. Nu mi-a fost greu să târăsc sulul de plastic în fundul subsolului, acolo unde fusesem lăsată şi eu. M-am bucurat că fusesem atentă la distanţe şi la amplasament, atunci când am scăpat. M-am asigurat că dublura mea era exact acolo unde trebuia să fie, când Paul va fi revenit. Dacă norocul nu mă părăseşte, nu-şi va da seama că un cadavru fusese înlocuit cu altul.

## Cincizeci

## REBECCA

Se pregăteşte să mă omoare. Azi dimineaţă, când încă dormea, am văzut că lipsea flaconul cu pastile pe care mi-l dăduse Mark. Ştiam că Paul mi le-a luat şi eram disperată după ele. Le-am căutat peste tot pe unde m-am gândit că ar putea să fie – în geanta lui de antrenament, în buzunarele hainei şi în masa de lucru. Pe urmă, mi-a trecut prin cap să caut şi în maşină. Pastilele nu le-am găsit, dar în torpedo era pistolul înfăşurat în eşarfa roşie.

Când se îndrepta spre uşă, îmi zice:

— Matu, ar trebui să facem o plimbare cu maşina în weekendul ăsta, aşa cum făceam noi odată. Ce zici? Sâmbătă?

A accentuat pe sâmbătă, ca şi cum era deosebit de important.

— Sigur, dragule. Ar fi super.

În gura mea cuvintele sunt ca nişte cioburi de sticlă.

— Atunci, aşa rămâne, a mai zis ieşind pe uşă în salturi, practic.

Îmi este oficial frică de soţul meu.

* * *

Înainte să pornesc spre Mark, stau în maşină şi mă gândesc la cât de grave au ajuns lucrurile. Mă uit atent la căsuţa noastră. Nu am stat niciodată să mă uit prea mult la ea din acest punct de observaţie. Din afară, pare o căsuţă frumoasă, înzestrată cu toate posibilităţile pentru un trai fericit în interior. Şi chiar aşa a fost, odată, când aveam dinaintea noastră promisiunea a ceva măreţ şi mai matur. Mă întreb cât de diferită ar fi fost acum viziunea mea, dacă am fi reuşit să împlinim acel vis. Realitatea dezastruoasă este că Paul are planuri pentru unul complet diferit, un vis alături de Dana.

Mintea îmi cutreieră prin prezent şi prin trecutul îndepărtat. Interogatoriul de ieri cu Silvestri şi Wolcott, întrebările ocolite m-au dus cu gândul la noaptea în care au murit părinţii mei. Stăteam într-o cameră la fel de claustrofobică, dar una care avea un covor ros şi decolorat, jucării de copil răsfirate în jur şi o asistentă socială care îmi punea întrebări, în timp ce eu încercam să-mi amintesc tot ce văzusem. Mai era şi un bărbat, care stătea lângă noi, dar nu spunea nimic. Acum îmi dau seama că era un detectiv.

Eu eram încă în pijama, care avea pe ea stelele şi luna. Cineva îmi pusese pantofii şi îmi legase şireturile.

— Rebecca, tu ştii ce s-a întâmplat în seara asta?

Asistenta socială avea o voce dulce şi îmi zâmbea cu căldură. Detectivul, nu.

— Părinţii mei şi-au făcut rău unul altuia.

— Da, aşa e. Ştii de ce şi-au făcut rău unul altuia?

— Mami a zis ceva şi tati s-a înfuriat foarte tare.

În faţa mea, pe masă, era o cutie de lapte cu ciocolată şi eu priveam la ea, concentrată. Era mai uşor decât să mă uit în ochii celor doi adulţi. Ştiam, după expresia de pe feţele lor, că făcusem ceva foarte rău şi că o să dau de belea.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— M-am ascuns în debara. Credeau că sunt la mine în cameră şi dorm.

— Şi ce ai văzut şi ai auzit din locul unde erai ascunsă?

— Auzeam cum se sparg lucrurile. Tata a tras sertarul din camera lor. Mama a început să strige după ajutor. A fost un zgomot foarte puternic şi n-am putut să o văd decât atunci când s-a întins pe jos.

Detectivul era un tip masiv, de două ori mai mare ca tatăl meu, poate. Era aşezat pe un scaun prea mic pentru el. În alte circumstanţe, imaginea ar fi fost comică. Nu vorbea şi, când mi-am ridicat ochii de pe cutia de lapte şi m-am uitat la faţa lui, avea ochii roşii. Îşi tot încreţea nasul, ca şi cum ar fi fost gata să strănute.

— Rebecca, ce s-a întâmplat după ce mama ta s-a întins pe jos?

— Tati s-a dus la mine în cameră.

— Şi ce a făcut când nu te-a găsit acolo?

— M-a strigat şi a început să mă caute prin apartament. A venit la debara, dar eu m-am afundat în spatele paltoanelor şi m-am ascuns.

— De ce nu ai ieşit când te-a strigat?

— Ştiam că am greşit. Aşa că am tăcut chitic şi m-am făcut mică.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Am închis ochii. M-am prefăcut că sunt în altă parte. Cred că am adormit, nu-mi aduc aminte.

— Şi ce te-a trezit?

— Am auzit încă un zgomot puternic. Pe urmă n-am mai auzit nimic, o vreme, şi m-am dus să văd ce s-a întâmplat. Tati era întins lângă mami. Cred că erau foarte obosiţi de la atâta luptă. N-am reuşit să-i trezesc. Pe urmă, poliţia a dărâmat uşa.

— Probabil că a fost înfricoşător.

— A fost... îmi cer iertare, zău.

Am început să plâng şi detectivul a împins laptele cu ciocolată mai aproape de mine. Am dus cutia la gură şi am luat o sorbitură cu paiul. Laptele avea un gust sărat.

— Pentru ce îţi ceri scuze, scumpo? m-a întrebat el.

Avea o voce gravă şi liniştitoare.

— Am făcut ceva rău.

Chiar făcusem ceva rău. Şi voiam să-i spun detectivului. Dar nu puteam.

— Scumpo, când ai ieşit din debara tati dormea?

Am dat doar din cap că da. Nu mai puteam vorbi, pentru că altfel nu m-aş mai fi putut opri.

— Cum te-ai rănit la braţ, iubito? Cine te-a tras de el?

Amintirile îmi sunt întrerupte de telefonul care începe să vibreze pe scaun, lângă mine.

*Prezint o casă în Bridgehampton şi pe urmă ies cu Wes. Nu ajung acasă decât târziu, nu mă aştepta şi cinează fără mine. Te iubesc.*

Dispozitivul de urmărire al telefonului îmi arată că e din nou la ea acasă. Furia pe care o simt ia locul epuizării şi îmi reaprinde hotărârea. Sunt bucuroasă că am fost readusă în prezent. Pornesc motorul şi o iau spre casa lui Mark, să-mi dea ceea ce mi-a promis conform înţelegerii, şi ceva pe deasupra.

* * *

Aproape ajunsă la el, rămân şocată să-l văd pe Mark scos din casă cu cătuşe la mâini. În halatul lui, cu părul vâlvoi şi ochi fioroşi, se zbate ca un animal sălbatic. Aproape că nu pot să-mi întorc privirea. Presupusesem că va fi acasă, ca de obicei, şi eu va trebui să improvizez ca să-l conving, însă acum, cu această întorsătură a sorţii, cred că azi norocul îmi surâde şi mie o dată. Lui Mark, nu prea.

Nu accelerez şi nici nu încetinesc şi maşina mea trece, uşor, mai departe. Din fericire, niciunul dintre bărbaţi nu se uită în direcţia mea. Într-un gest de o nepotrivită delicateţe, Silvestri îl conduce pe Mark pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, protejându-i capul cu mâna. Dau colţul străzii, parchez la câteva case depărtare şi urmăresc prin oglinda retrovizoare, să văd maşina trecând, înainte de a face, pe jos, drumul înapoi până la casa lui.

Îmi fac socoteala că am la dispoziţie cel mult câteva ore ca să obţin ce-mi trebuie, înainte ca proprietatea să mişune de poliţişti.

La o stradă distanţă, traversez o curte din spate, care ştiu că are o latură comună cu cea a lui Mark şi a Sashei. Pe alee nu e nicio maşină, dar am pregătită o poveste despre un câine scăpat din lesă, în caz că apare vreun locatar şi mă ia la întrebări.

Când ajung în curtea lor, o iau direct spre casa de oaspeţi. Nu mă gândisem la asta, când am venit să-l văd pe Mark, dar acum îmi e foarte clar că aici îşi ţine medicamentele. Fusesem în casa de oaspeţi doar de două ori, şi numai pentru puţin timp, când eram disperată şi luam pastile de la Mark, în afara orelor de serviciu. Sigur că nu ne regulasem niciodată acolo, aşa cum le spusesem lui Wolcott şi lui Silvestri, şi niciunde în altă parte, de fapt. Gândul îmi făcea greaţă.

Soarele e sus pe cer şi în jurul lui se adună nişte nori cenuşii. Mă strecor de-a lungul marginii curţii, cât pot de aproape, ca să o tai apoi drept spre căsuţa situată la capătul piscinei, sub umbra nenumăraţilor copaci. Sunt surprinsă cât de lucidă şi de plină de energie mă simt şi, pe urmă, îmi dau seama că astăzi încă nu luasem nicio pastilă.

Nu mi-e greu să sparg încuietoarea uşii şi, în mai puţin de două minute, sunt înăuntru. Aşa cum era de aşteptat, casa de oaspeţi e în acelaşi sistem digital de alarmă ca şi casa mare. Tabloul electronic, aflat imediat după uşă, scoate un bip de confirmare după ce tastez data de naştere a Sashei. Pe ferestre intră destulă lumină naturală, ca să nu fiu nevoită să aprind becurile. Interiorul e o singură cameră, mare, cu un spaţiu mansardat deasupra, accesibil pe o scară îngustă. Mai sunt o canapea, o măsuţă de cafea şi un televizor cu ecran plat, care ocupă cea mai mare parte a spaţiului, şi o nişă cu bar, dincolo de zona de şezut. Într-o parte e şi o baie mică.

Mă duc la barul pe care Mark l-a proiectat după modelul unui bârlog pentru bărbaţi de prin anii 1970, inclusiv cu o firmă de neon, Miller Time, pusă în fundal, şi pahare de forme diferite, agăţate deasupra. Deschid câteva dulapuri şi sertare, fără prea mare entuziasm, dar ştiu că Mark se consideră prea isteţ, ca să nu aibă o ascunzătoare special gândită. Ciocănesc în pereţi să aud dacă sună a gol, răstorn pernele canapelei şi salt carpeta să văd dacă nu e vreun seif în podea. Nimic. Caut pe perete o eventuală pictură care ascunde seiful, însă zidurile gri sunt goale, nu au nicio fotografie sau tablou.

Nori negri, grăbiţi, acoperă soarele şi în casa de oaspeţi pătrunde acum o lumină cenuşie care face ca ora să pară mai târzie decât este, de fapt. Îmi folosesc lanterna de la telefon ca să mă orientez. Uşa de la baie este închisă şi, când o deschid, mă pune jos mirosul de clor. Abia dacă reuşesc să mă strecor înăuntru, pentru că spaţiul îngust e ocupat aproape în întregime de o

pompă industrială de apă, pe care reuşesc să o recunosc doar graţie anilor în care Paul a lucrat în construcţii şi câtorva crize de anxietate ale lui, provocate de inundarea unor proprietăţi. Mi se pare ciudat să ţii aşa un lucru în baie, în loc de garaj, dar, după ce ciocănesc vasul de metal în câteva locuri, mă conving că nu este un depozit de produse farmaceutice. Nu-mi dau seama cât de puternic este mirosul de clor, decât după ce ies din baie şi sunt nevoită să mă aşez, ameţită.

Mă aventurez sus, la mansardă. Lanterna aruncă o lumină fantomatică, în timp ce o plimb prin spaţiul de sus. Mansarda este ea însăşi prea mică şi acolo nu e nimic altceva, în afară de câteva cutii pe care scrie „discuri" şi în care, când le deschid, găsesc doar o colecţie de discuri de vinil, aşa cum stă scris. Acum sunt frustrată şi încep să simt cum efectele stimulante ale adrenalinei lasă loc sevrajului.

Din capătul de sus al scării, examinez spaţiul de dedesubt, căutând orice indiciu că un lucru a fost mişcat de la locul lui sau că ar exista un container disimulat. Mark poate că ştia că nu era decât o chestiune de timp, până ce vor veni să-i percheziţioneze casa sau, poate, s-a speriat când poliţiştii au început să-l viziteze şi s-a descotorosit de pradă. Poate că a mutat-o sau poate că greşesc eu şi ascunzătoarea lui se află în casa mare ori în garaj. Mai sunt, încă, multe locuri de cercetat şi cine ştie când o să revină poliţia. Mă încearcă disperarea.

Fereastra mică a mansardei dă spre piscină şi spre casa mare. Accept faptul că lucrul pe care îl caut nu e aici. Dacă vreau să obţin ce-mi trebuie, va trebui să merg acolo.

Când ies, mirosul de clor pare să se ţină după mine, afară, chiar şi după ce am închis uşa şi am încuiat-o. Merg pe aleea care înconjoară piscina şi îmi imaginez nenumăratele petreceri care au avut loc aici şi în care Sasha a fost vedeta. Nu prea cred că vor mai fi aniversări aici, o lungă bucată de vreme. În timp ce traversez curtea spre casă observ că, în ciuda vremii calde, copertina este în continuare bine fixată deasupra piscinei.

Mai fac circa cinci paşi spre casă şi, pe urmă, mă întorc pe călcâie şi decid să dau totuşi ocol bazinului. Ştiu că e riscant să stau atât de mult expusă, dar ceva mă trage în direcţia piscinei.

Parcurg cam jumătate din cerc şi apoi observ ceva. Unul dintre cârligele de metal care trebuie să fixeze copertina este desfăcut. Mă ghemuiesc şi încerc să ridic materialul bine întins, ca să luminez cu lanterna dedesubt. E prea strâns, aşa că mai desfac şi următoarele trei cârlige, care formează colţul rotunjit al prelatei. Cu şinele de metal de deasupra şi cu scările care coboară în piscină, aflate dedesubt, cred că pot ridica un colţ, cât să intru. Trebuie să mă chinui ceva, ca să desfac acele cârlige şi mă ţin de una din

balustrade, în timp ce mă străduiesc să nu cad în apa călduță, pe care însă nu mă aștept să o găsesc dedesubt.

Odată ce am desfăcut și al patrulea cârlig, pot să dau la o parte destul din copertină cât să luminez piscina. Scările și spațiul din jur sunt complet uscate. Piscina a fost secată. Cobor în întuneric, păşind lateral, precum crabul, și, odată ajunsă pe ultima treaptă de jos, trebuie să mă ghemuiesc iar, pentru că bazinul e prea jos ca să pot sta dreaptă acolo unde prelata este încă fixată. Înaintez în patru labe și simt un fel de confort trecător în incinta aceea întunecată. Pun lanterna să bată spre capătul opus și văd că, pe măsură ce crește adâncimea, spațiul e ocupat de ceva masiv. Sunt prea departe ca să-mi dau seama spre ce anume mă îndrept, așa că aproape mă târăsc spre centrul piscinei, unde pot să mă ridic în picioare, fără să mă aplec prea mult. Când ajung la semnul de 1,8 metri, recunosc două stive cu containere de plastic și reușesc să stau complet dreaptă. Inima îmi bate așa de tare și mâinile îmi tremură, iar lanterna clipește ca un stroboscop. O stabilizez cât pot, fixând-o pe unul dintre containerele din apropierea locului unde stau, ca să desfac, la unul din capete, capacul. Când îl ridic, sunt gata să leșin.

Stivuite în teancuri frumoase, dinaintea mea sunt 500 de flacoane cu tablete din toate analgezicele pe care mi le pot imagina și unele pe care nici nu le cunosc măcar. Îndes în geantă cât de multe pot din flacoanele uriașe, dorindu-mi să fi adus un sac mare. Deschid un alt container și găsesc cutii peste cutii cu morfină și petidină[32] în stare lichidă. Containerul următor este un cufăr cu comori, plin de nestematele medicamentelor anti-anxietate. Trebuie să mai verific alte două containere, ca să găsesc ce caut. Nu mă surprinde că Mark le-a ascuns chiar în fundul piscinei. Date fiind puterea lor și numărul victimelor, așa cum a rezultat din proces, este uluitor că încă le mai păstrează. Știam, însă, că o s-o facă. Mizează, probabil, pe faptul că, până la urmă, cineva va găsi un mijloc de a le dilua suficient, încât să le vândă fără ca fiecare doză să fie fatală. Pentru scopurile mele, au exact dozajul și forma care îmi trebuie.

Nu iau decât un flacon și îl împachetez într-o bucată de hârtie din geantă. Îl bag în buzunarul larg al rochiei, cu grijă, ca pe o grenadă. Voi avea nevoie doar de o fracțiune din cât e acolo și, odată ce-l voi fi folosit, va trebui să decid în ce fel o să scap de restul cremei, astfel ca nimeni să nu poată da vreodată peste ea, din întâmplare. Închid containerele și le stivuiesc așa cum le-am găsit, deși mă întreb dacă Mark va mai veni vreodată să-și revendice comoara îngropată.

---

[32] analgezic opioid.

În timp ce mă întorc, pe vine, înapoi spre capătul mai puţin adânc şi urc scările, aud zgomotul unor maşini care se apropie. Nu-mi dau seama dacă intră pe aleea de maşini sau sunt doar în trecere, dar nu-mi pierd timpul încercând să fixez la loc prelata piscinei şi, în schimb, o iau la fugă cât pot de tare, înapoi, în direcţia propriei maşini îngreunată de multele kilograme de viaţă şi de moarte din buzunarele mele.

## Cincizeci şi unu

## SILVESTRI

— Fraţilor, mă omorâţi cu zile.

Le ţin un discurs de motivare băieţilor din echipa de poliţişti care în clipa asta sparg cu barosul pereţii din casa de la piscină a lui Mark Anders.

— Nu suntem la muzeu. Băgaţi şi voi mai mult cărbune. Şi nu uitaţi, pe lângă droguri mai căutăm şi o armă calibrul 22.

Un poliţist în uniformă se apleacă peste balustrada spaţiului mansardat de deasupra noastră.

— Nimic aici, sus, domnilor detectivi, zice.

Ne-am ocupat de asta toată dimineaţa şi entuziasmul colectiv e în scădere. Stăm în mijlocul unei grămezi de moloz şi nu avem mai multe răspunsuri decât cele cu care am intrat aici.

Wolcott are în ochi privirea aceea a lui, distantă. Scanează vizual ce a mai rămas din ziduri, tavanul şi podeaua. Absent, înghiontește cu pantoful carpeta rulată, îşi scoate walkie-talkie de la brâu şi apelează casa principală.

— Ce se mai întâmplă pe acolo?

— Nu am găsit nimic, cârâie aparatul, drept răspuns.

Partenerul meu se uită încruntat la podea şi nările îi freamătă.

* * *

Wolcott şi cu mine stăm pe terasa din spate a lui Anders. Zgomotele plăcute, de distrugeri, care veneau dinăuntrul casei s-au oprit şi au lăsat locul confuziei frustrante. Ceilalţi poliţişti se învârt acum fără niciun rost.

— În clipa de faţă, zice partenerul meu, aş merge pe rezervele de medicamente *sau* pe testul balistic pentru arma crimei folosită în cazul Sashei. Oricare dintre ele e floare la ureche.

— Deci, ştim că Mark Anders are un Bersa.22 înregistrat pe numele lui. Care sunt şansele ca arma care a ucis-o să *nu fie* a lui?

— Dovadă circumstanţială, spune Wolcott, ridicând din umeri.

— Porcăriile alea tre' să fie chiar sub nasul nostru, zic eu. Tipul ăsta nu-i chiar aşa isteţ.

Wolcott încreţeşte nasul şi se uită spre piscină.

— Ia stai puţin. De ce e piscina acoperită în mijlocul verii? Şi, dacă e închisă, de ce sunt urme proaspete de iarbă arsă de clor?

Ne uităm unul la altul şi traversăm peluza.

Când ne apropiem de piscină, observ că la unul dintre colţuri cârligul este desfăcut. Mă ghemuiesc şi dau la o parte marginea copertinei, care dezvăluie o incintă secată.

— Ei, asta înseamnă să pierzi şansa de a te relaxa.

Încep să desfac restul prelatei de pe o latură a piscinei, în timp ce partenerul meu se ocupă de cârligele prinse de-a lungul capătului mai puţin adânc. Termină de desfăcut şi coboară scările. Chicotesc atunci când capul lui Wolcott, aflat în mişcare, provoacă valuri pe prelata piscinei, de parcă dedesubt ar pândi un monstru marin. La jumătatea lungimii bazinului văd cum capul stă pe loc, apoi o ia înapoi. Urcă scările, vine lângă mine şi se apleacă. Îşi pune mâna pe umărul meu şi zâmbeşte cu toată gura.

— Vrei o veste bună, partenere?

— Ce rahat mai aştepţi?

— Departamentul pentru Combaterea Drogurilor o să ne dea acum o mână de ajutor cu hârţogăria. Cazul ăsta devine federal.

## Cincizeci şi doi

## SHEILA

Cine ştie cunoaşte.

Daniel a fost iubirea vieţii mele. Era omul meu, cel mai bun prieten, partea mea lipsă. Am ştiut asta din clipa când l-am întâlnit. Şi el era tot un escroc mincinos şi, după toate aparenţele, un nenorocit de sociopat. Dar asta am aflat-o mult mai târziu.

Mai aveam trei săptămâni până la nuntă. Totul era cumpărat şi achitat. Catalogul nostru cu daruri fusese devastat, se vărsaseră multe lacrimi şi se dăduseră jos multe kilograme. Eram absurd de aproape să ne căsătorim. Nimic nu avea să împiedice asta.

Tocmai îmi făcusem o probă de machiaj şi coafură pentru ziua cea mare. Complet machiată, cu dermatograf, rimel şi fard de obraz, cu rochia de mireasă umplându-mi braţele, mă duceam spre maşină, când primesc un

mesaj de la o prietenă de liceu.

*M-am gândit că ar trebui să vezi asta. Îmi pare rău.*

În mână aveam o captură de ecran cu profilul logodnicului meu pe Tinder, activ în ultima oră. Nu putea fi nicio confuzie. Daniel avea o cicatrice neobişnuită pe frunte, din adolescenţă, când se lovise de o creangă în timp ce schia. Aşa cum se întâmplă cu cele mai multe lucruri în viaţă, ceva ce altfel ar fi putut să-l desfigureze, l-a făcut şi mai atrăgător şi mai dezirabil. Era exact genul ăsta de ticălos.

Nu sunt tocmai sigură cât am stat acolo, în mijlocul intersecţiei, citindu-i profilul, dar a fost suficient cât să nu-mi dau seama că rochia mea împachetată în plastic zburase pe stradă şi maşinile claxonau, trecând în viteză pe lângă mine, la schimbarea semaforului.

Descriere: în căutarea unei partenere aventuroase, amuzante, sexy şi deloc nebună.

Preferinţe: Am cunoscut de tot felul.

Nu-i place: Prea le-am cunoscut.

Relaţii preferate: *Poliamorul Imoral*

Asta era ceva nou.

Machiajul complet şi părul coafat sunt importante, pentru că femeia care m-a tras din intersecţie mi-a răspuns la rugămintea mea disperată să aflu „ce să fac?", dându-mi o oglindă de poşetă şi un pachet de batiste de hârtie.

— Scumpo, cel puţin părul îţi stă bine.

Când m-am privit în oglindă am văzut o epavă grotescă, dâre de rimel negru scurse peste obrajii purpurii şi buzele aparent sângerii. Eram cea mai tristă şi cea mai înspăimântătoare mireasă-clovn care a jelit vreodată după un bărbat.

Mi-am strâns rochia de pe asfalt, mi-am spălat faţa care mă costase 300 de dolari şi nu am contramandat nunta.

* * *

Aş spune despre mine că sunt pasională şi foarte determinată. Specialiştii în medicină care au trecut prin viaţa mea ar spune despre mine că sunt obsesiv-impulsivă. În general mă feresc însă, de oamenii care îşi câştigă existenţa dând sfaturi altora.

La treizeci de ani eram văduvă. Odată ce moartea lui a fost declarată „accidentală", am moştenit toţi banii lui Daniel. Pentru că atunci când el s-a înecat nu eram căsătoriţi decât de o săptămână, familia şi prietenii lui au fost foarte furioşi. Daniel nu vorbise niciodată prea mult despre cât de profitabilă era într-adevăr firma lui, aşa că asta nu a reprezentat pentru mine un motiv, ci doar un bonus neaşteptat. A fost doar unul dintre aspectele importante ale vieţii lui despre care nu fusese sincer.

Aveam mijloacele financiare să fac efectiv tot ce mi-am dorit vreodată, dar nu aveam nici cea mai mică idee ce să fac cu mine. În timpul pregătirilor pentru nunta noastră, mi-am făcut un cont pe Tinder, încercând să-l agăţ pe Daniel şi să stau cu ochii pe el. Nostim e că i-am bifat toate căsuţele în profilul meu fals, dar nu ne-am conectat niciodată. În loc să-mi şterg mie profilul, l-am şters pe al lui. După luna de miere şi autopsie, am început să caut.

Intră Mark Anders.

Era într-o călătorie de afaceri în Palm Springs şi căuta companie, cât timp stătea în oraş. Am petrecut împreună o săptămână senzaţională şi plină de sex. M-a numit de câteva ori „femeia visurilor" lui. Se lăuda cu casa lui perfectă şi cu oraşul utopic de pe Coasta de Est.

După ce a plecat, ne-am trimis mesaje câteva săptămâni şi am devenit obsedată. Am aflat tot ce se putea despre minunatul Stony Brook, din Long Island şi mi-am închiriat o casă pe plajă, fără să mă ridic de la birou. Aveam de gând să-l surprind pe Mark, făcându-i cadou prezenţa mea.

Când nevastă-sa mi-a deschis uşa, n-am apucat să văd decât o fracţiune de secundă interiorul casei lui perfecte, înainte de a-mi da seama ce greşeală făcusem. Textul pe care mi l-a trimis ulterior nu lăsa loc la interpretări.

*Stai departe de mine, nebuna dracului.*

* * *

Pe Mark nu l-am iubit cu adevărat, aşa că durerea acelui refuz nu a durat prea mult. Dar primele şase luni în Stony Brook au fost pline de singurătate. Nu aveam altceva decât programul meu zilnic, pe care îl modelam după cel al Sashei. Cum Mark nu mă voia, am decis să văd cum îşi petrecea timpul singura persoană pe care o cunoşteam acolo, în afară de el. Lotus Pedal, tratamente la spa, happy hour, shopping şi iar, de la capăt.

Ca să mă integrez, mi-am schimbat aspectul, ca să nu mai semăn aşa de mult cu cineva de pe Coasta de Vest şi să reduc şansele ca Sasha să mă recunoască drept femeia oarecare apărută la uşa ei, cu luni în urmă. Mi-a plăcut să fiu cameleonică şi am îmbrăţişat complet noul meu stil. Mi-am schimbat hainele stil boho şi părul ondulat natural, lung până în talie, cu ţinute sport, lejere şi un păr neted, scurt până pe umeri, îndreptat cu cheratină. Pe urmă l-am întâlnit pe Paul.

Toate lucrurile în noua mea viaţă au devenit mai bune, după ce l-am întâlnit pe el. În cazul lui am forţat puţin mâna destinului, dar numai după ce destinul ne-a adus împreună, într-un restaurant, în aceeaşi săptămână în care o auzisem pe Rebecca plângându-se de el. Din colţul meu obişnuit, de la bar, i-am văzut la o masă, abia vorbindu-şi. Paul avea ceva special. Pur şi simplu am ştiut că el era motivul pentru care venisem în est.

A doua zi m-am dus şi am adoptat un câine şi am început o nouă activitate zilnică.

* * *

Când i-am ascuns lui Paul atâta vreme moartea lui Daniel, nu am făcut-o intenţionat şi nu l-am minţit deliberat. Încă nu fusesem în stare să-mi scot de pe deget inelul de logodnă şi verigheta. Când am vorbit prima oară, i-am sesizat uşurarea, crezând că sunt măritată, aşa că nu l-am contrazis.

Aveam de gând să-i spun povestea mea, la momentul potrivit. Dar cu cât mai mult m-am prefăcut că Daniel trăieşte, cu atât mai greu a devenit să-i explic lui Paul purtarea mea. Am mers până acolo, încât am pus în debara câteva haine de-ale lui Daniel şi i-am lăsat butonii şi ceasul pe comodă, ştiind că Paul o să le vadă, când va veni la mine. Cred că am fost morbidă. Dar am făcut totul ca el să se simtă confortabil.

Am petrecut un an senzaţional împreună. Dragostea mea pentru el era mult mai profundă decât ceea ce simţisem pentru Daniel. Simţeam că şi el se îndrăgosteşte de mine la fel de mult cum mă îndrăgosteam şi eu de el. Vedeam că devine tot mai nefericit în căsătorie şi că medita la cum să încheie treburile cu Rebecca. Nu l-am împins să vorbească despre sentimentele lui şi am aşteptat să-i spun, la rându-mi, povestea mea. M-am gândit că va deveni cu atât mai iertător, cu cât va fi mai lungă relaţia noastră. Pe el îl vedeam de câte ori puteam şi pedalam alături de ea în fiecare zi, urând-o în tăcere. Ştiam că Paul are nevoie să-şi facă un plan cum să o părăsească şi aveam de gând să fiu răbdătoare şi să nu încerc să manipulez situaţia.

Faptul că Paul m-a părăsit a fost o surpriză neaşteptată, care mi-a frânt inima, dar nu mi-am pierdut speranţa că era doar confuz şi că, până la urmă, va lua hotărârea pe care îşi dorea cu adevărat să o ia. Am decis să mă port ca un adult şi să nu acţionez în grabă, făcând ceva ce aş fi putut regreta.

Dar, pe urmă, m-au omorât şi teama unui regret a fost înlocuită de forţa răzbunării.

## Cincizeci şi trei

## PAUL

Cum arşiţa verii se mai potolise, Dana şi cu mine stăm pe veranda din spate a casei ei şi ne bucurăm de apusul soarelui. Se uită la mine cu blândeţe.

— Paul, vreau, sincer, să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat cu vânzarea casei. E o parte importantă dintr-un nou început pentru noi.

— Pentru puţin.

— Îţi mulţumesc mult, zice, încleştându-şi mâinile şi clătinând uşor din cap. Eşti un om bun, Paul Campbell.

— Dana, încetează. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Sper că ştii ce au însemnat pentru mine aceste câteva luni din urmă. Faptul că mi-am recăpătat viaţa mea. Pur şi simplu...

Simt că mă gâtui.

— Ştiu. Ştiu.

— Îţi mulţumesc.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti niciodată.

Rămânem multă vreme în tăcere, privind pe deasupra gardului la cerul cu tonuri pastel. Mă întorc spre ea şi Dana îmi întoarce zâmbetul.

— Aşadar, zice, casa e aproape gata?

Simt cum îmi ard obrajii.

— Da, acum fac ultimele retuşuri. Aproape gata.

— Vai, Paul, exclamă, fericită.

— E formidabil să văd lucrul acesta, pe care l-am clădit pentru noi cu propriile mele mâini. Să văd cum capătă formă, zi după zi. Sunt foarte emoţionat.

— Păi, abia aştept să o văd.

— Da, o să fie perfect.

— Deci, când ai de gând să-i spui Rebeccăi?

Mă uit la linia norilor pe care soarele la scăpătat îi luminează de jos în sus. Inspir adânc şi prind un iz de cărbuni încinşi de la un grătar din vecini, amestecat cu parfumul rondurilor de flori de lângă noi. Îi zâmbesc Danei.

— A, nu-ţi face griji, o asigur. Partea asta am gândit-o perfect.

— Vai, Paul! Era să uit. Îţi mulţumesc foarte mult pentru colierul superb.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi spun.

Îmi surâde conspirativ şi scutură din cap.

— Sigur că nu ştii.

## Cincizeci şi patru

## WOLCOTT

Stau în parcarea magazinului de delicatese, adâncit în gânduri, când Silvestri se îngrămădeşte în maşină, cu o pungă de cumpărături plină până în buză. Pare să conţină destulă mâncare cât să hrănească populaţia unei insule de dimensiuni modeste.

— Ai botezat-o deja? îl întreb.

— Pe cine?

— Tenia pe care o ai.

— Foarte tare, prietene. Cu poanta asta ai rupt gura târgului în seara amatorilor, la cafenea?

— Serios, ai luat de mâncare pentru toată secţia?

Partenerul meu clatină din cap şi chicoteşte.

— Al dracu' Sal, frate. Ne-a făcut sandviciurile şi pe urmă a continuat să îndese tot felul de rahaturi în plus. „Pentru voi doi, eroilor, din partea casei!", zicea. A, şi mi-a zis să-ţi transmit toate cele bune. N-om fi noi crema societăţii, dar mi se cam pare că, în oraşul ăsta, n-o să mai trebuiască să ne plătim niciodată prânzul.

— Da, Abby mi-a zis că s-a dus la McNamara, să-şi ridice o reţetă de la cel mai popular farmacist şi acesta a fost de-a dreptul amabil. Am fost surprins.

— Tipule, oameni ăştia au copii şi afaceri, îmi explică Silvestri. Să scoţi din circulaţie un tip de teapa lui Anders face ca oraşul să devină un loc mai sigur. Şi cu numărul de acuzaţii de omor prin imprudenţă şi de neglijenţă criminală pe care FBI-ul o să i le pună în cârcă, pentru Fentanyl, tipul n-o să mai vadă în veci altceva decât celula lui. Nici măcar nu mai contează că n-am descoperit chestia aia!

— Mda, bine că l-am înhăţat, spun eu. Dar afacerea merge dincolo de Anders. Acum câteva zile au găsit în Riverhead o casă-depozit de droguri şi au confiscat o barcă plină cu marfă.

— Marfă de transportat în sudul insulei, nu?

— Exact. Mi-e teamă că nu mai scăpăm de rahatul ăsta, partenere.

— Înţeleg, dar tot trebuie să începi de undeva.

— Probabil ai dreptate, zic eu.

— Plus că o să ne ferească pe amândoi de necazuri. „Mâini ucigaşe"[33] şi tot restul.

— Mâini ucigaşe, chicotesc eu.

Scoatem sandviciurile din belşugul de chipsuri şi pateuri, ni le punem în poală şi începem să desfacem hârtia ambalajului. Ne luăm prânzul în zgomotul maşinilor care trec şi al cârâitului ocazional al radioreceptorului.

[33] Trimitere la filmul omonim, în care un adolescent posedat de satana omoară oameni fără să-şi dea seama.

## SHEILA

Când Sasha mi-a luat locul în sulul de plastic, eu i-am luat locul în lumea de afară.

După câţi bani cash avea asupra ei, ai fi zis că plănuia să plece din oraş în orice clipă. Toate semnele indicau că îşi dorea să iasă din viaţa lui Mark tot atât de mult pe cât îmi dorisem şi eu să intru cândva. Făcând-o să dispară, îi făcusem o favoare. Pe mine, însă, nu moartea ei mă interesa, de fapt. Ci moartea lui Paul şi a Rebeccăi.

Folosind numerar şi documente acceptate fără dificultate, comandate online şi expediate la o căsuţă poştală, am închiriat sub noua mea identitate un mic apartament, la distanţă de câteva oraşe, şi am găsit la mica publicitate pe cineva care voia să scape de maşină, fără documente. Am fost tentată să folosesc Jaguarul Sashei, dar nu am făcut greşeala asta şi am ascuns-o într-o parcare, acoperită cu o prelată. Ştiam că o vor găsi, până la urmă, dar ştiam că va mai dura.

Nu mi-am permis decât minimul necesar traiului. Era plăcut să trăieşti fără să fii îngreunată de lucruri. Dacă aveam nevoie de ceva, puteam să iau de la Sasha sau de la Rebecca.

Realizam că trebuie să am răbdare şi să aştept destul de mult timp după ziua mea de naştere, ca apoi să încep să-i bântui pe Paul şi pe Rebecca. Să-i las să se convingă că au scăpat şi, pe urmă, să lansez show-ul. La început a fost cumplit să-i urmăresc. Experimentul meu nu a decurs exact aşa cum mă aşteptam.

Au devenit mai apropiaţi. Păreau să se înţeleagă perfect. Ea nu l-a pedepsit pentru că a înşelat-o şi el nu a devenit rece şi distant cu ea, pentru ceea ce îmi făcuse mie. Când îi priveam cum se susţin unul pe altul, mi se făcea rău. Dar, fără deprimarea pe care mi-o provoca vederea modului în care se reconectează şi îşi refac relaţia, nu aş fi avut parte de exaltarea de a apăsa pe întrerupător. Şi nici de emoţia de a mă declara, eu singură, dispărută.

Când toate au fost la locul lor, am trimis un email anonim la Departamentul de Resurse Umane al Launaria Pharmaceuticals şi mi-am exprimat îngrijorarea în legătură cu un anume angajat. Am mai dat şi un telefon la poliţia din Stony Brook, unde am anunţat că o prietenă dispăruse. A fost aşa de uşor, totul. Fiecare pietricică pe care o aruncam razant pe luciul

vieţii lor plicticoase declanşa unde care dădeau naştere unui mic haos. A fost cea mai palpitantă chestie care li s-a întâmplat în existenţa lor obişnuită.

A fost aşa de uşor să iau lucruri de la Rebecca. Mai întâi i-am luat slujba, apoi pe Duff, pe urmă colierul cu turturele, pe care îl purtase în toate fotografiile recente cu ea şi Paul de care am reuşit să dau pe Facebook. Apoi, inelul. I le-am luat pentru destul timp ca să le folosesc şi eu şi am înapoiat tot ceea ce luasem, astfel încât să îi sădesc îndoiala şi neliniştea, puţin câte puţin. I-am luat sentimentul siguranţei în propria casă, pândind-o din umbră şi mutând aproape imperceptibil lucrurile. Mă rog, nu chiar imperceptibil, ciocanele au fost o lovitură de geniu şi m-am distrat căutând locuri unde să le las. Cada de baie, cu briciul, s-a numărat şi ea printre preferate, o parte din mine chiar a crezut că, poate, o să-şi pună capăt zilelor, dar e prea egoistă pentru asta. Cel mai important, i-am luat drogurile. Uneori i le-am înlocuit. Aveam nevoie de un mijloc prin care să-i controlez capacitatea de a gândi limpede şi motivaţia de a acţiona imprudent, când era nevoie.

Partea frumoasă a fost că se întâmplau multe lucruri, dincolo de propriile mele acţiuni, care făceau ca haosul să devină şi mai mare. Paul n-a pierdut timpul şi şi-a găsit o iubire nouă, efervescentă. Asta nu luasem în calcul. M-am enervat, dar nu pentru prea mult timp. Bănuielile Rebeccăi şi furia ei ulterioară au fost prea delicioase, ca să nu le savurez şi să nu le folosesc, pentru a-i alimenta aproape o cădere nervoasă. În timp ce îi urmăream pe Rebecca şi pe Paul am avut parte de unele dintre cele mai mulţumitoare momente. Şi am reuşit să-i stârnesc soţioarei aşa de uşor suspiciunile...

M-am distrat. Am descoperit că noile mele obiceiuri puteau fi altele în fiecare zi, în timp ce îi urmăream ca o umbră. Mi-am descoperit latura de infractoare şi, când am avut nevoie de medicamente cu care să o controlez pe Rebecca, am tâlhărit o farmacie, folosindu-mă de pistolul Sashei. Mi-am potolit şi o furie adânc refulată, când m-am cazat la Hudson Inn, dându-mă drept Sasha, cu tot cu poşeta ei pentru pistol, şi am organizat o petrecere privată, cu sex, plătită de pe cardul acesteia. M-am amuzat peste poate plasând jucării sexuale prin cameră şi răsturnând saltelele, în timp ce pufăiam din trabucul favorit al lui Mark, tocmai ca să mă asigur că această dovadă dezgustătoare îl va transforma în suspectul numărul unu.

Am folosit informaţii pe care Paul mi le furnizase fără să vrea, în anul cât am fost împreună. Când eu voisem să mergem în alt oraş, ca să fiu doar cu el şi să ne simţim ca un cuplu adevărat, el îmi înşirase toate locurile unde nu puteam merge, pentru că ei petrecuseră timp acolo sau pentru că locul acela era important pentru ei, din cine ştie ce motiv sentimental stupid. Toate nimicurile acelea, împreună, au ajuns să ofere o grămadă de informaţii importante. Îmi făcusem notiţe mintale din belşug.

Am savurat fiecare clipă în care am dirijat-o pe Rebecca spre vechile locuri unde ea şi Paul au fost fericiţi. I-am furat identitatea. Am rezervat apartamentul din luna lor de miere. Am comandat colierul şi am pus să fie trimis acasă la Dana. Am presărat peste tot mici indicii despre viaţa dublă a lui Paul, fără să ştiu peste care dintre ele va da, şi m-am delectat văzând cât de multe a descoperit. Pentru cineva aflat atât de tare sub influenţa pastilelor, Rebecca a fost o rivală destoinică şi a intrat în joc mai bine decât crezusem că o va face.

Aproape că mi-a părut rău, când am sunat-o în seara aceea, dându-mă drept o reprezentantă a serviciului pentru clienţi de la compania de cărţi de credit. Avea o voce aşa de stinsă, de înfrântă şi de cherchelită... Era atât de evident slăbită, că m-am întrebat dacă nu mă luasem la trântă cu cineva sub valoarea mea. Orice îndoială mi-a dispărut, însă, când mi-am amintit cum mă lovise cu ciocanul în cap.

Paul o minţea pe Rebecca de nu mai putea. Amplifica toate acţiunile mele, ridicându-le la un alt nivel, fără să ştie că mă ajuta pe mine. Îmi plăcea că ne sincronizam, într-un anume fel. Nu observa nimic din ce se întâmpla cu nevastă-sa, acasă, ocupat să-şi vadă noua iubită şi să lucreze la casa cea nouă, în subsolul căreia mă aruncase. Mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama că Paul termina casa ca pe un fel de monument memorial dedicat nouă. Era limpede că încerca să-şi împace sentimentul de vinovăţie pentru ce-mi făcuse Rebecca.

M-am distrat. Aveam un ţel. Mă răzbunam pe toţi aceia care nu mă apreciaseră aşa cum trebuie. De cum i-am văzut suspinând uşuraţi şi alinându-se unul pe celălalt, am aprins flacăra. Iar, când trupul Sashei a fost descoperit, lucrurile chiar au devenit minunate. Habar nu aveam cum se va termina totul, dar ştiam că o să fie bine.

## Cincizeci şi şase

## REBECCA

Tuburile de Euphellis din portbagajul meu sunt înfăşurate de patru ori în folie de aluminiu, cumpărată de la magazinul cel mai apropiat de casa lui Mark. Tot de acolo, am mai luat: trei cutii noi de termo-plasturi din marca preferată a lui Paul, o cutie de lame pentru brici şi adeziv super glue. După aceea, m-am dus la Home Depot şi am luat trei perechi de mănuşi de cauciuc, cele mai groase pe care le-am găsit, măsurile mini, mediu şi mare, ca

să le suprapun. Sunt pregătită.

După ce am plecat de la Mark, mi-am depozitat prada în portbagaj, până mâine, când o să am vreme să fac ceea ce trebuie să fac. O să le iau la noapte, după ce adoarme Paul. Ideea că Euphellis e atât de aproape îmi aminteşte de zilele negre de la serviciu, când mă retrăgeam convenabil prin cotloane, cu ceea ce, la vremea respectivă, era doza mea mărită de pilule.

La apariţia lui, Euphellis a fost un nume greu de pronunţat, dar reprezenta exact ceea ce promitea. Euforie prin piele. Ideea din spatele produsului s-a născut în locul potrivit şi a oferit o variantă parenterală[34] pentru cei chinuiţi de dureri inimaginabile. Morfina administrată local, Hidromorfona[35] şi Fentanyl-ul erau formulele cele mai reuşite şi eficiente pentru cei care nu pot să înghită sau, mai specific, pentru cei care au plăgi dureroase. Euphellis era un trio, un amestec din toate, care acţiona aşa de bine, încât nu înlătura doar durerea, în cazul pacienţilor aflaţi în cea mai mare suferinţă, ci şi pe cei care îi îngrijeau.

Nu e un mod prea groaznic de a o sfârşi, dacă eşti în faza finală a bolii, dar 50% dintre victime au fost oameni perfect sănătoşi, aparent cu o viaţă întreagă înaintea lor.

Inginerii de la laboratoarele medicale ale firmei Launaria fie au făcut exces de zel, pentru că au inhalat ori au absorbit o cantitate prea mare din produsul lor, fie au fost de o crasă incompetenţă în munca lor şi nu au testat complet toate posibilele vulnerabilităţi ale echipamentului de protecţie în administrare. Cei câţiva supravieţuitori ai Euphellis-ului l-au descris ca şi când ar fi luat Ecstasy, în timp ce atingeau orgasmul în imponderabilitate. Nu e rău, ca suport de vânzări. Când s-a aflat cât de puternic e medicamentul, au început să dispară, peste noapte, camioane întregi cu produs, în drum spre unităţile medicale.

A fost un dezastru total. O mulţime de oameni au murit şi încă repede. Procesul deschis a reprezentat o premieră absolută, cu numărul mare de pacienţi, care l-au intentat, şi de centre de îngrijire paliativă şi aziluri, care au participat. Doar o parte din produsele retrase au mai ajuns, înapoi, la Launaria.

Ceea ce a ajuns, totuşi, înapoi a dispărut în mod misterios din depozitul de retrageri, înainte să fie cercetat corespunzător şi, în final, distrus. Mark a salvat situaţia, limitând despăgubirile la minimum, fără ca produsul să mai fie examinat. În mintea mea nu încape nicio îndoială: Mark a reuşit să devină eroul afacerii, după ce a orchestrat întreaga fază cu dispariţia. Launaria a

[34] (Despre modul de administrare a medicamentelor) Care se face pe altă cale decât pe cea digestivă.
[35] Analgezic euforizant, cu potenţă mai mare decât morfina.

trebuit să plătească doar 13 miliarde ca despăgubiri, faţă de cele 50 de miliarde de plătit în cazul acţiunii colective în instanţă, estimate de experţii NASDAQ şi de avocaţi.

Nu ştiu exact cum a făcut-o. Dar am pierdut destul timp urmărindu-l şi lucrând alături de el la limitarea daunelor, ca să ştiu că a descoperit un mijloc de a se scoate din vâltoarea de rahat. Cinci dintre zonele mele de distribuţie au fost afectate şi doisprezece oameni au murit. Nu am ştiut cum îi cheamă sau dacă erau bolnavi ori perfect sănătoşi. Era prea greu să zăbovesc în jumătatea aceea a minţii mele, aşa că m-am detaşat de aceste detalii. Se întâmplase cam în vremea când Paul a rămas fără afacere şi eu am început să-mi administrez singură medicamente, pe bune.

* * *

Când intru, chipurile după o altă zi la birou, Paul pare să fie hipnotizat de locul gol unde odată stătea leul, acum lipsă. Mă întreb: dacă acesta ar fi rămas intact, oare şi relaţia noastră ar fi rămas la fel?

— Matu?

Mă înfioară sunetul vocii lui rostindu-mi numele de alint.

— Bună!

Aştept inevitabila întrebare despre unde a dispărut leul de ceramică. Câinele nostru e ghemuit, în siguranţă, la piciorul lui Paul, ceea ce mă face să mă întreb de câtă vreme stă în locul acela.

— Vino încoace, zice şi se îndreaptă spre mine cu braţele deschise.

Duff se mişcă, îşi saltă capul să vadă ce-i cu agitaţia şi se retrage la loc, în poziţia lui de dormit. Când mă apropii de Paul, inima începe să-mi bată tare. Fiecare gest pe care îl face ameninţă să devină un posibil atac.

— Mi-a fost dor de tine. Am senzaţia că nu ne-am văzut de zile întregi.

— Sunt aici, îi răspund, încordată în îmbrăţişarea lui, dar Paul nu dă niciun semn că ar vrea să mă elibereze.

— Iartă-mă că am fost aşa de ocupat. Mâine o să-ţi explic totul.

— Aha?

Încerc să nu-l calc pe picior şi să nu-i dau un ditai pumnul. *Ticălosule, ştiu ce te pregăteşti să faci.*

— Am o surpriză.

Ezită când spune „surpriză”, de parcă ar încerca să transforme un lucru oribil să sune ca şi cum mi l-aş dori.

— Surpriză? Ce surpriză?

— Mâine. Îţi voi dezvălui totul!

Se dă în sfârşit, înapoi şi îmi cercetează faţa. Zâmbeşte, gata să izbucnească în râs. Îşi bate joc de mine.

— Mâine?

Mă îndepărtez de el, ca să nu simtă cum tremur.

Clatină doar din cap.

— Iubito, tu şi eu. Mâine, douăzeci de ani împreună.

Pe chip i se citeşte oboseala, dar privirea îi e limpede şi intensă.

Mă dă pe spate faptul că Paul se foloseşte de aniversarea noastră ca stratagemă, dar nu sunt surprinsă. Cruzimea la care a ajuns pare fără sfârşit. Îmi iau seama şi trec, repede, în rolul soţiei iubitoare. Îmi duc mâna la frunte.

— Vai de mine! Sigur că da! Lucrurile au fost aşa de agitate în ultimele săptămâni, aproape am uitat că mâine e aniversarea noastră.

Expresia feţei îi devine mai serioasă. Mi-e teamă că l-am supărat.

— Paul, ce e?

— Nimic. Doar că te iubesc.

Are o capacitate de convingere terifiantă. Soţul meu, sociopatul. Soţul meu, criminalul. Mă întreb dacă şi Sashei i-a spus că o iubeşte, înainte să o împuşte.

— Şi eu, îi răspund, forţat.

Îşi reprimă, cu un suspin, sentimentele.

— Ştii ce, eu mai am ceva treburi de rezolvat pe ultima sută de metri, pentru mâine. Nu te superi dacă cinezi fără mine?

Încerc să nu-mi trădez disperarea cu care îl vreau plecat. Dincolo de toată furia şi suferinţa mea, mai este ceva, o voce stinsă şi sâcâitoare, care mă face să-l cred. Să cred că încă mă iubeşte. Dar nu mă las păcălită. S-au întâmplat atât de multe lucruri pe care nu le pot ignora. Cu fiecare clipă care trece îmi dau seama cât de puţin timp mai am la dispoziţie, ca să pregătesc totul. Acum e aşa de sigur pe el, zâmbeşte şi râde, cu gândul la lucrul acela groaznic şi umilitor pe care l-a plănuit pentru mâine.

— Nu mă supăr deloc. Şi eu am câte ceva de organizat.

Se apropie de mine şi tresar. Din fericire, nu-şi dă seama şi mă sărută fără să pună vreo întrebare.

Când ia cheile şi se îndreaptă spre uşă îl întreb, fără să mă întorc spre el:

— Paul, ştii cumva ce s-a întâmplat cu celălalt leu de ceramică?

Oare faptul că l-am spart a provocat tot ceea ce s-a întâmplat?

— Scumpo, a venit vremea mărturisirilor, zice, dregându-şi glasul. Voiam să duc la reparat leul cu coada ciobită, ca parte din cadoul meu pentru tine. S-a spart însă pe drum. L-am scăpat pe jos, în parcare, şi s-a sfărâmat în prea multe cioburi, ca să mai poată fi lipite, fără să fie vizibil. De o vreme mă tot gândesc cum să-ţi spun. Mă simt groaznic. Îmi pare tare rău.

Sunt furioasă. Minte cu atâta uşurinţă acum şi mă gândesc ce bine m-aş simţi dacă i-aş putea arunca în cap leul celălalt şi să nu-mi fac griji pentru

consecinţe decât mai târziu. Rămân pe poziţie, dar îmi întorc, totuşi, capul şi îi surâd cald.

— Nu-ţi face probleme, dragule. E doar un obiect. Un fleac de doi bani. Cel puţin ne avem unul pe altul.

Îmi ţin pumnii încleştaţi atât de tare, încât am senzaţia că unghiile mi-au găurit pielea în palme.

Paul pare uşurat. Îmi iau cel mai calm şi mai iubitor ton pe care reuşesc să îl încropesc, în toată furia care mă domină.

— Paul?

— Da, iubire.

— Dacă te duci la farmacie, nu-ţi mai lua termo plasturi, ţi-am cumpărat eu o mulţime, când veneam spre casă. Văzusem că nu prea mai ai.

— Eşti cea mai tare, zice, atingându-şi instinctiv braţul.

Maşina lui abia dacă a ieşit de pe alee, când leul de ceramică se izbeşte de şemineu şi se sparge în mii de cioburi.

Orice dubii mai aveam, acum au dispărut. Fiecare părticică din mine îmi spune că mâine e ziua cea mare.

* * *

Paul doarme de ore în şir. A ajuns acasă pe la miezul nopţii, s-a pus lângă mine şi a început instantaneu să sforăie. Am aşteptat în întuneric, gândindu-mă obsesiv la ce se va întâmpla mâine şi întrebându-mă de ce nu fugisem, atunci când am avut ocazia. Practic, nu am avut nicio ocazie. Banii dispăruseră. Dependenţa mea ajunsese total incontrolabilă. Nu avusesem puterea să mă confrunt cu dezastrul în care ajunsese viaţa mea. Mă întorc, iar şi iar, la singurul lucru care mi-a mai rămas de făcut. Să mă protejez şi să pun mâna pe ceea ce îmi aparţine.

E ora trei dimineaţa şi eu am lucrat în baia de jos, cu trei rânduri de mănuşi din nitril pe mâini, am îmbibat plasturii. Ţin fereastra deschisă, am pus un ventilator şi am o mască pe faţă. Sunt surprinsă totuşi cât de ameţită sunt, după toate precauţiile, deşi nu ar trebui să mă mire, pentru că ştiu că crema este letală. Trebuie să mă mişc repede. Deschid cu atenţie ambalajul din plastic al plasturelui, îl desfac, îmbib, repliez şi îl pun la loc în plastic, apoi lipesc bine de tot unde am desfăcut, ca şi cum n-a fost atins niciodată. Repet de trei ori operaţia, pentru fiecare plasture din cutie, apoi sigilez capătul cutiei pe care îl deschisesem cu grijă, ajutată de cuţitul pentru corespondenţă. După ce am terminat, am pus într-un sac de plastic tuburile de Euphellis, mănuşile, masca şi lipiciul şi le-am înfăşurat de multe ori, pe urmă am pus totul într-un alt sac. Deocamdată va trebui să îl ascund. În drum spre debara, pun cuţitul de corespondenţă şi cutia de plasturi în poşeta mea, care stă aninată pe spătarul scaunului din bucătărie.

Împing sacul în cotlonul cel mai adânc al debaralei, acolo unde se află un dulap textil cu fermoar, în care îmi ţin paltoanele. Trag fermoarul dulapului şi bag toate chestiile pe mâneca unei haine lungi, apoi închid totul. Mă ia un val de ameţeală şi cad în genunchi, în debaraua întunecoasă, printre cizme şi un aspirator vertical. E un spaţiu strâmt, dar e loc destul, ca să încap fără probleme şi să-mi sprijin capul de perete. Poalele paltoanelor îmi ating creştetul. Mă învăluie o senzaţie familiară, de siguranţă, care apoi se transformă în pericol. Închid ochii şi mă las purtată de amintiri.

*Sunt iar în debara, mă ascund. Aud cum el ţipă şi o aud pe mama plângând. Ceva de sticlă se loveşte de perete şi se face ţăndări. Se deschide o uşă şi apoi se închide cu o izbitură, zguduind pereţii. Tata se răstește. Mama strigă şi mai tare, de astă dată rugător:*

*— Nu, nu, nu. Cum ai putut? Ce fel de om eşti?!*

*— Din cauza ta sunt aşa. Tu eşti de vină. Tu mă împingi, mă împingi şi mă împingi.*

*Aproape că nu-i recunosc vocea, parcă ar fi un animal.*

*Mama răcneşte şi ea.*

*— Aş vrea să pleci pur şi simplu şi să ne laşi în pace. Rebecca e singurul lucru bun pe care l-ai făcut vreodată şi nici măcar nu eşti în stare să-i fii tată. Nu eşti bun de nimic.*

*Am auzit scandalul ăsta de o sută de ori până acum. Mă pregătesc pentru o noapte lungă, petrecută în debara.*

*— Ai vrea să plec? Asta e casa MEA, doar v-am lăsat şi pe voi două să staţi aici. Dacă nu eram eu, n-ai fi avut nimic!*

*Mama începe să râdă.*

*— Încetează să mai râzi de mine, nenorocito!*

*Mama continuă. Nu înţeleg deloc de ce râde, nu e nimic amuzant.*

*— Încetează cu râsul!*

*Un clic. Un pocnet asurzitor.* O *buşitură înfundată. De astă dată e altfel. Mă străduiesc să o aud pe mama.*

*— Ar fi trebuit să nu mai râzi, zice tata.*

*Stau în bezna debaralei, cât pot mai nemişcată şi mai tăcută, şi tremur puternic. Mult timp nu se mai aude niciun sunet dinspre dormitorul părinţilor mei. Am impresia că îl aud pe tata cum respiră, dar nu sunt sigură, pentru că se suprapune sunetului propriei mele respiraţii, accelerate în hiperventilaţie.*

*La un moment dat aud scârţâitul podelei, sunetul unui*

*scăpărat de brichetă şi al unui obiect de sticlă în contact cu o suprafaţă. Tata o strigă pe mama o dată, apoi încă de două ori. Ea nu-i răspunde.*

*Tata scoate un sunet, parte geamăt, parte oftat. Un alt clic sfâşie noaptea, urmat de o altă explozie.*

*Nu ştiu dacă au trecut ore sau zile până ies din debara. Îmi ţin perna strâns la piept. Mă strecor în dormitorul lor şi o zăresc pe mama întinsă pe jos. Are ochii închişi şi gura deschisă. Când îmi pun mâna pe braţul ei, nu se mişcă. Nu văd sângele, decât atunci când îngenunchez lângă ea. Şi cămaşa de noapte mi se năclăieşte. Îi şoptesc la ureche:*

*— Mami? E vremea să te trezeşti, somnoroaso.*

*Sunetul vocii mele nu o mişcă. O împing iar cu mânuţa mea şi nu se întâmplă nimic. Nu ştiu exact ce nu e în ordine cu ea, dar ştiu că nu doarme. Şi mai ştiu că e foarte rău.*

*Pe tata mai întâi îl aud, pe urmă îl văd întins de partea cealaltă a patului, la câţiva centimetri de ea. Încearcă să-mi rostească numele, dar nu scoate altceva decât nişte bolboroseli. Pe la colţurile gurii îi curge sânge şi eu încep să plâng, pentru că arată aşa de înfricoşător.*

*Întinde un braţ spre mine şi văd cât de rău îi tremură şi cum picură stropi de sânge pe covorul de sub el. Privirea îmi alunecă spre mâna cealaltă, cu care îşi acoperă jumătate din faţă, în timp ce sângele i se scurge printre degete. Are o privire turbată şi mi-e frică să mă apropii mai mult de el. Văd însă cu câtă disperare ar vrea să o fac. Strânge şi desface spasmodic mâna întinsă spre mine şi atunci mă supun, mă duc spre el, cu perna acoperindu-mi în siguranţă pieptul şi gâtul. Îmi pun mâna într-a lui.*

*Printre buze îi scapă o şoaptă gâtuită.*

*— Ajută-mă. Telefonul.*

*Dau să mă duc spre telefonul de pe comodă, când zăresc lângă el revolverul Smith & Wesson. Înţeleg deodată totul, limpede. El a făcut-o. Mă întorc din drumul meu către comodă, înapoi la el, şi tata se holbează la mine, îşi leagănă capul în direcţia în care mă îndreptasem.*

*Mă uit la trupul nemişcat al mamei şi simt o emoţie atât de nouă, de necunoscută mie... mă simt ca şi cum aş da în clocot, de dinăuntru în afară. Iau decizia chiar înainte de a înţelege complet ce urmează să fac.*

*Îi pun perna pe faţă şi mă arunc deasupra ei cu tot corpul.*

*Brusc, tata mă smucește cu putere și în umăr îmi explodează o durere cumplită. Îmi pun genunchiul pe brațul lui, ca să nu mă mai smucească iar. Fără vlagă, încearcă să apuce perna care îi acoperă fața și eu mă las și mai tare peste el. Îmi țin ochii închiși și strâng din pleoape, până când nu se mai mișcă sub mine. Rămân multă vreme așa.*

*Nu mă clintesc decât atunci când aud cum poliția sparge ușa.*

Sunetul unor ciocănituri mă trezește la realitate. Sunt tot în debaraua din holul de la intrare, Duff gâfâie deasupra mea și coada i se lovește repetat de ușă. Văd dârele pe care soarele dimineții, trecând prin ferestre, le lasă în jurul corpului lui și Duff pare și mai imens, în spațiul strâmt pe care îl împărțim. Tocmai ce mă ridic în picioare și ies din debara, când Paul coboară ca o furtună pe scări, îmbrăcat, radiind. Mă cuprinde într-o îmbrățișare de urs și mă ridică în aer.

— Matu, azi e ziua cea mare!

Nu cred să-l fi văzut vreodată așa de entuziasmat.

## Cincizeci și șapte

## PAUL ȘI REBECCA

Îmi strânge bine legătura pe ochi.

— Vezi ceva? mă întreabă.

Mă uit în jos și în jur. Nu trece decât o dâră minusculă de lumină.

— Nimic.

— Ești gata de o plimbare?

Mâna lui, ghidându-mi protector brațul, contrastează cu accentul ușor sinistru din voce. A trecut mult de când nu mi-a mai pus o legătură pe ochi, și atunci circumstanțele fuseseră cu totul diferite. Acum îmi dau seama cât de apropiate sunt frica și dorința. Astăzi, însă, nu simt decât frică.

Îl las să mă conducă până în scaunul din dreapta al mașinii și să închidă portiera. Fără vedere, auzul îmi dă singurele indicii despre mișcările lui Paul. Îmi suprim un suspin când aud deschizându-se portiera din spate a jeepului, urmată de o bufnitură puternică. Respirația caldă și gâfâitul din ureche îmi calmează o clipă nervii făcuți zdrențe. Mă surprinde că Paul a decis să-l ia și pe Duff cu noi, în această plimbare specială. Câinele îmi simte neliniștea și își vâră botul în umărul meu.

Îmi bag mâna în geanta din poală, consolată că am armele aproape. Prind în pumnul strâns cuțitul de corespondență cu modele celtice, pe care aseară îl pusesem în geantă. Senzația lăsată de mânerul rece, noduros, mă liniștește puțin.

Paul urcă în mașină și pornește motorul, cu o mână pe coapsa mea. Mă strânge cu putere.

— Ești gata?

* * *

Rebecca este exact acolo unde voiam să fie.

Duff se rotește de câteva ori și apoi se așază în poziția lui preferată pe bancheta din spate. Rebecca stă ca pe ace, bănuitoare. Dau cu spatele și ies de pe alee, în stradă. Înainte de a porni la drum, deschid CD-playerul. Playlistul e aranjat și îndată ce pornim spre destinație, din difuzor se revarsă primele acorduri din melodia *Into The Mystic* a lui Van Morrison.

Îmi simt corpul vibrând de entuziasm. Odată cu puseul de adrenalină simt și zvâcnirea surdă care îmi cuprinde umărul. Îmi scapă un geamăt de durere.

— Paul, ce se întâmplă? mă întreabă Rebecca.

— Mă doare puțin, scumpo. Nu-i nimic. Nu-ți face griji.

Îmi revin, îi prind mâna într-a mea și o strâng înadins. Simt fiorul care o traversează când îmi răspunde, tot cu o strângere de mână.

* * *

Mâna mi-e transpirată în mâna lui Paul. Continuă să mă strângă, amintindu-mi că nu am unde să fug. Dar îmi dau seama de ocazia ivită.

— Nu mi se pare că e chiar nimic. Ai dureri. Știi, am câțiva plasturi de-ai tăi în geantă, poți să-ți pui unul când ajungem acolo unde mă duci, oriunde-o fi asta.

Dacă medicamentul își face treaba în timp util, s-ar putea să nu am deloc nevoie de cuțitul de corespondență.

În mașină răsună melodiile de la începutul relației noastre, iar Paul stă lângă mine, în tăcere. Paul a compilat o coloană sonoră a poveștii noastre de iubire de-a lungul anilor. E ca un cuțit răsucit în rană lent, impecabil.

— Unde mergem, Paul? îl întreb și îmi aud nervozitatea din glas.

— Matu, dacă îți spun, n-ar mai fi o surpriză.

Pe lângă cuțit, simt netezimea și mai liniștitoare a flaconului cu pastile. Fără văz nu pot fi sigură dacă Paul nu se uită la mine, dar risc totuși, când îl aud cum coboară geamul și începe să fluiere balada lui Elvis, *Can't Help Falling In Love.* Cântecul nostru. Deschid capacul flaconului, pipăind cu degetele, și scot o pastilă de Oxy, dar apoi mă răzgândesc. Vreau să am mintea limpede. Las cântecul să mă poarte înapoi în timp și mă gândesc la blues-ul pe care l-am dansat pe temelia viitoarei noastre case. Nu mi-am dat

seama până acum că melodia asta sună ca un sfârşit.

— Cât mai durează până ajungem?

— Nu prea mult. Lasă-te pe spate şi relaxează-te.

Lui îi e la îndemână să o spună.

* * *

Trecem în viteză pe autostrada Northern State şi mintea îmi fuge în trecut. Îmi amintesc acelaşi drum, pe care l-am făcut cu lumina zorilor pe urme şi cu o altă femeie pe bancheta din spate. Câte s-au întâmplat, cât de departe am ajuns. Greşelile făcute de noi, separat şi împreună...

Îmi simt inima grea şi în acelaşi timp uşurată. După astă seară, totul va fi bine în lume şi eu voi putea să mă bucur de viaţa care îmi era destinată. Pot să mă eliberez de povara ce, odinioară, ameninţa să mă tragă la fund.

Aproape că am ajuns. Aproape reînnoiţi.

* * *

Paul dă mai încet sonorul pe ultimele fraze muzicale din Dire Straits, *Romeo and Juliet,* iar absenţa cântecului lasă loc scrâşnetului roţilor pe pietriş. Simt cum maşina încetineşte şi, în replică, inima mea o ia la galop.

— Stai pe loc o clipă, scumpo. Mă întorc imediat după tine.

Nerăbdarea din glasul lui este profund neliniştitoare.

Portiera lui se închide şi se deschide cea din spate. Neastâmpărat, Duff sare jos şi aterizează pe pietrişul de dedesubt. Paul îl strigă şi clicul lesei prinse de zgardă răsună în aer. Paşii lui Paul se îndepărtează de maşină, urmaţi de sunetul precipitat al celor patru labe, în spatele lui.

Rămân singură, în tăcere. Deschid torpedoul şi pipăi metalul rece al armei. Înainte de a reuşi să mi-o strecor în geantă, aud paşii lui Paul apropiindu-se. Închid cu un pocnet torpedoul, exact când aud cum se deschide portiera din dreptul meu. Paul se apleacă peste mine şi îmi ţin respiraţia, în vreme ce aud cum deschide torpedoul şi ia ceva din el.

Indiferent spre ce ne îndreptăm, de bine sau de rău, iată-ne ajunşi, în final, acolo.

* * *

— Matu. E momentul.

O iau de mână şi o ajut să coboare din jeep. Podul palmei îi e transpirat, de nerăbdare. Îmi pun mâna cealaltă în arcul făcut de spatele ei, la mijloc, şi o conduc pe aleea cu pietriş. Îi simt trupul tremurând nervos şi simt eu însumi un şoc de durere.

— Iubito, o să-ţi accept oferta, îi spun, cu ochii la geanta ei.

— Cum să nu, răspunde, băgând mâna să scoată cutia cu plasturi.

Mi le întinde şi eu iau un pachet. Îl deschid, îmi suflec mâneca şi aplic plasturele.

Duff ne-o luase înainte, săltând, şi acum începe să scâncească, nerăbdător. O călăuzesc şi Rebecca se încordează la atingerea mea. Mă aplec şi îi şoptesc la ureche:

— Aproape am ajuns, iubire. Mai sunt doar câţiva metri.

* * *

Şi-a pus plasturele. Acum nu mai e cale de întoarcere.

Îmi respiră cald în ceafă, în timp ce îmi desface legătura. Stau cu ochii închişi. Vreau să rămân în întuneric. Paul râde.

— Deschide ochii, Matu!

Îşi încolăceşte braţele puternice în jurul taliei mele, îmi dă părul la o parte şi îmi sărută pielea descoperită a gâtului, apoi îşi aşază bărbia pe umărul meu. Atingerea îmi stârneşte fiori în tot corpul.

— La mulţi ani, scumpo!

Deschid ochii şi imaginea din faţa mea se limpezeşte. Paul îmi dă drumul şi face câţiva paşi înainte. Se uită cu atenţie la chipul meu, în timp ce urcă cele trei trepte largi care duc la o uşă de lemn imensă. E încântat că am rămas fără cuvinte. Îmi întinde o mână.

Eu fac în schimb câţiva paşi înapoi şi măresc distanţa dintre noi. Vântul ce suflă printre brazi îmi distrage atenţia de la casă către copacii care delimitează perimetrul. Casa nu îmi e cunoscută, dar copacii, da. Noi am mai fost aici.

Piesele separate care stau dinaintea mea se configurează singure. Cerul de deasupra, casa din faţă, pământul de dedesubt. Paul, Duff, un prag. Economiile noastre dispărute. Şi, aninată deasupra uşii, o pasăre din fier forjat.

O turturea.

* * *

— Turtureaua mea.

Soţia mea pare copleşită. Rămâne buimacă, iar eu o conduc în interiorul noii noastre case. Casa care era cât pe ce să nu fie.

* * *

Îl urmez pe Paul înăuntru şi rămân fără aer, atunci când văd holul. Tavanul este aşa de înalt, ca şi cum s-ar afla pe un alt fus orar. Dau roată spaţiului deschis, privesc în sus, de jur-împrejur şi în jos, pentru că este incredibil ce mă înconjoară şi pentru că îmi este prea greu să mă uit la Paul.

Lumina după-amiezii se revarsă prin fereastra în evantai de deasupra cadrului uşii. Tot ceea ce văd îmi pare pudrat cu un praf magic, fiecare unghi şi suprafaţă preiau diferit lumina şi o proiectează într-o strălucire multicoloră, ca printr-o prismă.

Paul îşi flutură braţele în sus şi în jos, de jur-împrejur.

— *Asta* este ceea ce am făcut în ultimul timp.

Sunt mută de uimire.

— Eşti bine, Matu?

— Da. Sunt doar... doar copleşită, zic, încercând să zâmbesc, fără să-mi iasă, în timp ce îmi caut cuvintele. Poţi să-mi dai puţină apă?

Paul e din cale-afară de încântat de cererea mea şi îmi dau seama de ce, când mă ia de mână şi mă trage în bucătăria care îţi taie respiraţia. E aproape la fel de mare ca toată căsuţa noastră actuală şi are absolut toate detaliile despre care am vorbit noi vreodată. Ia fluierând un pahar de pe rafturile dotate cu tot ce vrei şi toarnă apă prin dispozitivul special de pe uşa frigiderului. Îmi întinde paharul cu apă. Pe chip i se citeşte nerăbdarea.

— Tu ai făcut toate astea, Paul?

— Ei, am fost ajutat din greu. Dar, da. Eu am proiectat totul, am ales dotările, instalaţiile şi materialele. Am păstrat toate notiţele pe care noi le-am făcut de-a lungul anilor. Îţi aminteşti de cutia aia de pizza, pe care am scris în noaptea nunţii?

Dau din cap că da. O relicvă, de acum o sută de vieţi.

Paul arată spre peretele din spatele meu. Văd cartonul pe care el schiţase stângaci planul casei noastre, superb înrămat acum. Pe o latură, scrisă de mâna mea, o listă cu elementele indispensabile ale casei noastre. Mă duc la ramă şi pun mâna pe sticlă, nevenindu-mi să cred că este ceva ce pot să ating. Nu-mi pot stăpâni lacrimile.

— Paul. Eu credeam...

— Ştiu. Nici eu nu am crezut că o s-o facem vreodată.

— Nu, dar credeam că tu ai...

— E oarecum surprinzător că nu ai ghicit. În fiecare zi mă tot aşteptam ca tu să mă iei la întrebări despre banii din contul nostru comun. Din fericire pentru mine, ai fost prea ocupată cu serviciul.

Mă răsuceşte pe călcâie şi mă trezesc în faţa unei oglinzi fixate de-a lungul peretelui din spatele colţului pentru micul dejun.

— Uită-te la noi. Douăzeci de ani, iubito. Mai bine ca niciodată.

Lacrimile îmi curg pe obraji. Mă chinuiesc să-mi amintesc ceva, dar noianul de informaţii îneacă orice ar fi fost acel ceva pe care nu pot să mi-l aduc aminte. Reflectată, faţa mea pare bizară şi distorsionată.

— Paul, e foarte mult. Cum ai reuşit să le faci pe toate? Cum mi-ai ascuns toate astea?

— Scumpo, n-ai văzut nici jumătate, spune şi expresia de pe faţă îi devine ucigător de serioasă. Dar mai înainte de a-ţi face turul complet, trebuie să vorbim despre ceva.

Inima mi se opreşte în loc.

* * *

O conduc pe Rebecca în fotoliul de piele din colţul livingului, lângă şemineul cu deschidere dublă. O aşez în fotoliu, apoi bag mâna în buzunar, scot cutia pe care o ascunsesem în torpedo şi mă pun într-un genunchi.

— Matu, uite inelul pe care l-ai meritat dintotdeauna. Cel pe care nu mi-am permis să ţi-l cumpăr atunci, dar pe care mi-am dorit mereu ca tu să-l porţi.

Rebecca mă priveşte neîncrezătoare, în timp ce îi scot de pe deget vechiul inel şi îl pun în loc pe cel nou. Mă surprinde expresia îngrozită de pe chipul ei.

— Ce s-a întâmplat?

Soţia mea plânge. Îi sărut podul palmelor şi dau să mă ridic. Îmi tremură genunchii şi simt cum mă trece prin tot corpul un val de ameţeală şi de greaţă. Mă aşez lângă ea, dar se ridică în picioare şi se îndepărtează de mine.

— Cum rămâne cu cealaltă familie a ta? mă întreabă, cu un amestec de groază şi de furie.

— Despre ce vorbeşti?

— Cine e Dana?

— Dana? E terapeuta mea.

— Terapeuta?

— De când eram mic. „Doctor A". O cheamă Dana Atwell. Ţi-am povestit despre ea. Am început iar să merg la ea... după ce s-a întâmplat...

— Paul, termină cu minciunile! E mai tânără ca tine!

— Cum?

— Ţi-am văzut *familia,* zice, de-a dreptul mânioasă, acum. Pe toţi trei... eraţi imaginea perfectă, împreună, în curte. Te-am văzut cu ea şi cu băieţelul – îţi seamănă perfect!

— Despre ce tot... dau să zic, apoi, brusc, mă loveşte. Scumpo, aia e fata Danei. Şi nepotul. Locuiesc împreună cu...

Simt o undă de euforie şi podeaua dispare de sub mine.

* * *

— Credeam că tu o să... Vai de mine!

Paul se prăbuşeşte mai înainte ca eu să-i pot amortiza căderea. Amintirea a ceea ce am făcut şi am uitat, în agitaţia surprizelor lui Paul, se prăvăleşte peste mine la fel de repede şi de paralizant ca drogurile care acum au pus stăpânire pe sângele lui. Este de neimaginat cât de mult m-am înşelat.

— Paul, îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău. Doamne, ce-am făcut?

— Ce se întâmplă, Matu?

Are o expresie amestecată, de confuzie şi beatitudine.

Cad în genunchi şi îi sprijin capul cu o mână. Disperată, trag de plasturele

de pe biceps şi i-l smulg de pe piele. Se uită la mine şi aşteaptă o explicaţie.

— Am făcut ceva groaznic, Paul.

— Nu-i nimic, iubito, ştiu de pastile. O să primeşti ajutor.

Geme, semn că se chinuie să lege cuvintele între ele.

Îi trag capul în poala mea.

— Paul, am găsit scrisoarea. Ai scris că vrei să mă omori! Trebuia să mă apăr.

Abia dacă mai pot să respir, sufocată de lacrimi.

— Să te omor? Nu fi caraghioasă, Matu.

Capul i se bălăngăneşte într-o parte şi-n alta.

— Te iubesc, îmi şopteşte.

Încerc să-mi aduc aminte dacă telefonul meu e în maşină sau în poşeta lăsată la intrarea în casa aceasta. Nu-mi dau seama cât din Euphellis i-a pătruns în organism şi dacă mai există vreo şansă să anulez ceea ce am făcut.

— Matu?

Are ochii aproape închişi.

— Paul, rămâi cu mine! O să cer ajutor!

— Da, Matu, o să-ţi dăm ajutor. Am fost aşa de îngrijorat din cauza ta... I-am scris dependenţei tale.

Are un zâmbet nătâng, întins pe toată faţa. Drogul îl copleşeşte deja.

— Ca să încerc să te scap de ea. Aceea e scrisoarea pe care am scris-o. Ştiu că tu nu eşti aşa cu adevărat.

Mă surprinde cât de minunat şi cât de nepăsătoare mă simt. Sunt cuprinsă de un extaz indus de medicamente şi asta mă uimeşte, pentru că nu am mai luat o pastilă de ore bune. Cobor privirea spre plasturele încălcit printre degetele mele şi îmi dau seama că nu o să mai plec nicăieri. În disperarea mea, am strâns în palma neprotejată plasturele cu Euphellis.

În loc să-mi desfac palmele, ca să arunc termo-plasturele, îl strâng şi mai tare, să fiu sigură că şi ultima picătură de Euphellis se va scurge în venele mele.

Pentru noi nu mai există ajutor.

* * *

— Matu? De ce? întreb şi abia dacă mai pot să respir atât cât să rostesc vorbele.

— Aveai de gând să mă omori. Revolverul. Am văzut revolverul şi au mai fost şi atâtea minciuni. Atât de multe.

Cuvintele ei nu sunt mai mult decât nişte şoapte.

Când vorbesc, vocea mea seamănă cu o melasă, care mi se scurge în craniu.

— Revolverul? Scumpo, mă speriaseşi tu, cu pastilele. Nu aveam de gând să las în casă un pistol încărcat.

Rebecca pare complet descurajată.

— Îmi pare aşa de rău. Am crezut că nu mă mai vrei.

Mă uit la dragostea vieţii mele şi un val nou de euforie mă inundă, de dinăuntru în afară. Trufa udă a lui Duff mi se lipeşte de gât.

Simt cum un vârtej mă trage, încet, spre plăcile de pardoseală.

* * *

Ochii mei mătură camera şi privirea mi se fixează pe setul de figurine de pe şemineu. Par aproape identice cu perechea spartă, parcă reîntregită acum.

— Ce? Le-am spart doar. Cum se face?

Nu mai sunt sigură de ce e real în camera asta.

Paul abia dacă îşi mai poate ţine ochii deschişi acum, dar ştie la ce mă refer.

— Douăzeci e anul aniversării de porţelan. Mi-a luat ceva timp, dar i-am găsit. La mulţi ani, dragoste! Bine ai venit acasă!

Trupul lui Paul expiră şi faţa i se destinde. Duff începe să scâncească şi să latre. Înainte să închid ochii, mai arunc o ultimă privire la casa pe care el a construit-o pentru mine şi la leii care veghează asupra noastră.

## Cincizeci şi opt

## SILVESTRI

Duff aruncă în aer valuri de nisip când aleargă în salturi după mingea de tenis pe care i-o arunc. Wolcott stă pe plajă şi citeşte din carnetul lui cu notiţe. Golful rămâne calm, deşi vântul toamnei se înteţeşte.

— Băiete, vino aici.

Duff prinde mingea şi mi-o aduce, gata, gata să mă dărâme. Îl scarpin între urechi şi el îmi băloşeşte cracul pantalonului.

— Trebuie să ne întoarcem, îmi strigă partenerul meu.

— Ai dreptate.

Ne apropiem de Wolcott, care se ridică de pe bancă şi ne priveşte amuzat, pe Duff şi pe mine.

— Silvestri, n-aş fi zis într-o mie de ani că eşti aşa un sentimental.

— Ce, doar nu era să-l las în casa aia, nu? A dracului de morbidă scena, frate. Nu sunt chiar aşa de nesimţit.

— A, deci ai făcut doar ce se cuvine, nu? insistă Wolcott, clătinând din cap.

— Cam aşa, răspund, abia ascunzându-mi un zâmbet.

— Fiindcă veni vorba, tocmai am aflat că a fost scoasă la vânzare casa crimei.

Scutur din cap şi zic:

— Frate, cine să cumpere chestia aia? Dacă au cea mai mică idee ce s-a petrecut în locul acela...

— Atenţie, cumpărători! răspunde Wolcott.

Văd cum în ochi începe să-i capete contur acea privire de intensă curiozitate.

— Îmi închipui că o să stai cu ochii pe locul ăla, zice şi îmi aruncă un zâmbet.

— Nu prea cred că o să mă pot abţine. Oricum, hai să o tăiem de aici.

* * *

Ne întoarcem la secţie, când Duff începe deodată să urle din spatele maşinii de patrulă. Mă uit pe geam în direcţia spre care se îndreaptă protestele lui şi zăresc un labrador negru, care stă pe veranda din faţă a unei case, cu labele ridicate pe uşa de plasă.

— Wolcott, las-o mai încet.

— Ce-i?

— Aia nu e casa Sheilei Maxwell?

— Ba, cred că da.

Wolcott trage maşina la marginea carosabilului.

Mă dau jos şi deschid portiera din spate. Duff o zbugheşte fix pe lângă mine, spre labrador. Cei doi câini se întâlnesc în mijlocul peluzei şi încep să se tăvălească, într-un ghem de blană. Wolcott coboară şi el din maşină, o ocoleşte şi vine pe partea mea. Face un semn din cap în direcţia unei vecine, care udă florile dintr-o jardinieră de la fereastră. Ne apropiem de casă.

— Doamnă, mă scuzaţi?

Femeia se întoarce spre noi şi surâde cu căldură.

— Da?

— Ne scuzaţi de deranj. Sunt detectiv Wolcott şi el e partenerul meu, detectivul Silvestri.

— Hei, bună ziua, domnilor detectivi. Ce mai faceţi?

— Bine, mulţumim, zic eu. Frumoase petunii.

— Vai, ce drăguţi sunteţi! Cu ce pot să vă fiu de folos?

— Ne întrebam dacă aţi putea să ne spuneţi dacă aţi observat, poate, ceva mişcare la casa aceea, zice Wolcott, arătând spre casa de alături.

— Vai, Doamne, răspunde femeia. Locuia acolo o tânără care a dispărut brusc, cu câteva luni în urmă. N-am mai văzut nici câinele o vreme. Dar

căţeaua a apărut iar, de curând; îşi caută stăpâna. Biata de ea! Chiar mă gândeam dacă ar trebui să anunţ protecţia animalelor...

— O să avem noi grijă de ea. Vă mulţumim că ne-aţi acordat din timpul dumneavoastră.

— Sigur. Să-i găsiţi un cămin bun, da?

— Să fiţi sigură, doamnă, spun eu.

Traversăm peluza să prindem câinii. Labradorul se apropie de mine şi începe să-mi lingă mâinile, iar partenerul meu îl mângâie pe Duff. Mă aplec să-i citesc plăcuţa de identificare. Pe o parte, stă scrisă adresa casei în faţa căreia ne aflăm. Întorc plăcuţa şi citesc numele „Molly", gravat în metal. O mângâi după urechi şi ea dă din coadă, fericită.

— Gata, scumpo! Hai să te luăm de aici!

# EPILOG

## WES

*Bun, păstrează-ţi calmul. Te descurci bine.*

Când intru pe aleea pentru maşini, văd un Audi gri-închis, parcat puţin mai încolo de uşa de la intrare. Femeia stă sprijinită de portiera din partea şoferului şi măsoară spaţiul larg al curţii. A venit mai devreme – în general un semn bun la un potenţial cumpărător. Iar această posibilă cumpărătoare este şi foarte atrăgătoare. De-a dreptul irezistibilă. Şi, mai important, femeia are un aer optimist: o faţă sinceră, un corp relaxat. S-ar putea să iasă bine.

Aud sunetul înfundat făcut de pietrişul neted, în momentul când opresc motorul. Inspir profund, mă adun şi mă dau jos din BMW. Femeia se apropie de mine şi îmi întinde călduros mâna. Fac şi eu la fel.

— Doamna Graves?

— Te rog, spune-mi Molly.

— Eu sunt Wes.

— Mersi că ai venit până aici.

— Plăcerea e de partea mea.

Se uită peste umărul meu, la BMW.

— Roşu-sângeriu. Îndrăzneaţă alegere, Wes. Respect.

— Apropo, frumos diamant ai pe deget!

— Mulţumesc, zice. E cumva la mâna a doua.

— Ei, norocul îi ajută pe cei îndrăzneţi, aşa se spune.

Femeia zâmbeşte superior.

— N-o să-mi ceri o avere pentru casa asta, sper.

Zâmbesc la rândul meu.

— O să fiu blând cu tine.

— Cavalerismul nu a murit.

E clar că flirtează, după tonul vocii.

Descui uşa principală şi intrăm. Merg cu doar un pas înainte şi îi urmăresc privirea, în timp ce se plimbă de la un detaliu la altul, toate perfecte: pardoselile din lemn de cireş, bârnele de brad, şemineul, tavanul ca de catedrală. Lumina de amiază care se revarsă prin ferestrele fixe poleieşte fiecare suprafaţă. Simt un junghi de invidie faţă de priceperea dovedită în fiecare mic detaliu al decoraţiunilor. E calmă. Nu se grăbeşte, savurează experienţa. Când se întoarce în sfârşit către mine, îmi vorbeşte măsurat.

— Aşadar, să trecem la afaceri.

A citit totul despre caz şi ştie foarte bine ce s-a petrecut între aceşti pereţi – sau cel puţin ce au relatat ziarele. Căsătoria cu probleme, adulterul, dubla sinucidere. Dar mass-media nu spun niciodată povestea întreagă. Nu au cum să cunoască victimele, aşa cum le cunoşteau cei care le erau apropiaţi. Iubirea şi devotamentul care au stat dincolo de toată nenorocirea şi de conflictul de la suprafaţă nu pot fi cunoscute.

Pomenesc de faptul că cei doi îmi erau prieteni, o dezvăluire care îi provoacă simpatia, fără a-i ştirbi, însă, cu nimic hotărârea. Ştie bine cum stă piaţa şi, când îi sugerez cât ar valora casa în condiţii normale, nu ezită să tragă preţul cât mai jos. Aruncăm cifre de la unul la altul, îşi foloseşte din greu farmecul şi, până să-mi dau seama, reuşeşte să mă facă să accept un preţ mult sub cifra mea.

Batem palma. Femeia degajă căldură, chiar şi după ce s-au încheiat negocierile făcute cu sânge rece, detaşat. Mă trezesc captivat de tranzacţie. Ştie foarte bine exact ce vrea şi cum să îl obţină, aşa cum o dovedeşte cecul pentru avans, pe care îl scoate şi mi-l întinde. Mă minunez de valoarea scrisă pe cec, o sumă mai mică decât aceea pe care credeam că o voi accepta vreodată. Femeia asta are ceva.

Se întoarce şi admiră totul, dorind parcă să asimileze detaliile noii sale case. Când mă priveşte iar, îşi duce mâna la faţă. Îşi cuprinde obrazul în palmă. O văd cum îşi plimbă degetul pe gât, în jos, şi de-a lungul claviculei, îmi zâmbeşte.

— Ţi s-a întâmplat vreodată să vezi ceva pentru prima oară şi să-ţi dai seama că este ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna?

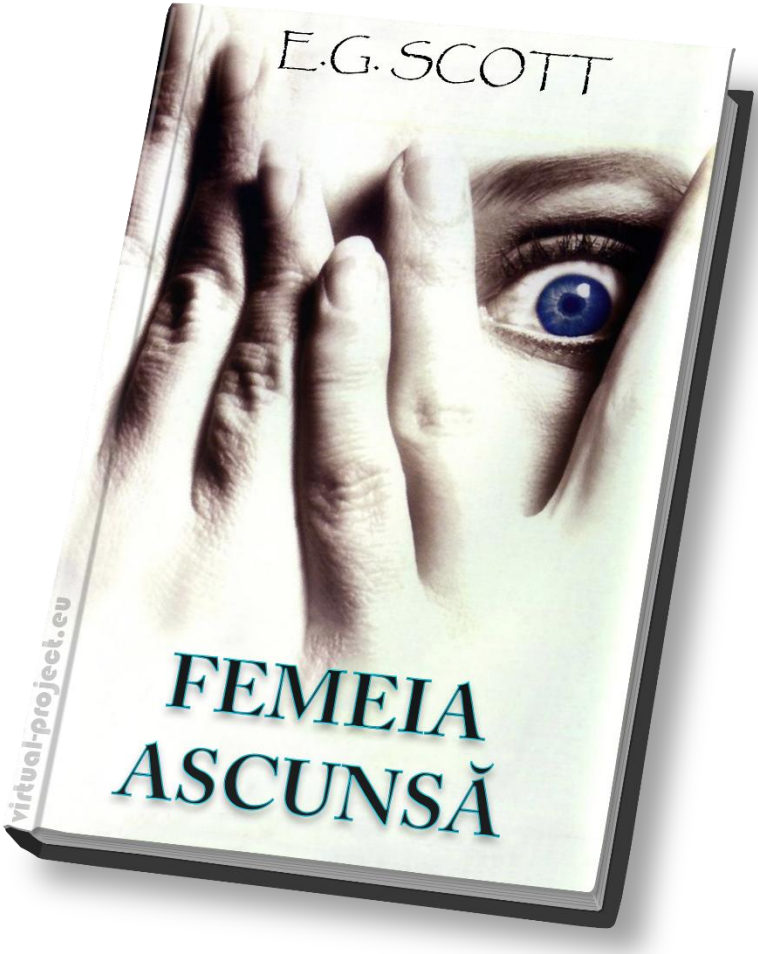


virtual-project.eu

violin